

george r.r.

martin

înceștarea regilor

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

Din seria Cântec de gheață și foc au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

încleștarea regilor (2 vol.)

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996 Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc* (în pregătire la Editura Nemira), alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*A Game of Thrones*, 1996 - *Urzeala tronurilor*, Editura Nemira, 2007, *A Clash of Kings*, 1999 - *încleștarea regilor*, Editura Nemira, 2008, *A Storm of Swords*, 2000, *A Feast for Crows*, 2005) și trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons*, *The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*); saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial în scurt timp. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, iar nuvela *Blood of the*

Dragon (*Sângele dragonului*), care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1

george r.r,

marTin

Încleștarea regilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

Prolog

Coda cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roșie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scaldat în nuanțe de trandafiri și violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împeștriseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa - un câine al iadului și un șarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia

oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întreba dacă garguiile lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui și vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fre-mătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. Garguie care să vorbească și profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor. Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile? Era un maester, care a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rândaș neștiutor?

Și totuși... și totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterile fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineată înaintea, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. Ce înseamnă toate acestea? îi venea să strige.

- Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum prințesa, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

- Ajută-mă să mă așez în scaun și poftește-i înăuntru. Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. In

tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise șoldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Orașul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă..., ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, și asta mai curând decât și-ar fi dorit...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârtiilor sale.

- Du-te și cheam-o. Nu e frumos să lași o domnișoară să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânate...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. În spatele ei, săltând și târșându-și picioarele, în acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârinate tălângi de vite și care cu fiecă pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

- Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

- Suntem Chip Peticit și cu mine, Maester. Ochii albaștri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent și pătrat al nobilului ei tată și nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moștenire de când luase varsat-de-vant, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji și mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită și moartă, pielea crăpată și cojită, cu pete negre și cenușii, și tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

- Sigur că puteți, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani și era cel mai trist copil pe care Maester Cressen îl cunoscuse vreodată. Tristețea ei este rușinea mea, se gândi bătrânul, un alt semn al eșecului.

- Maester Pylos, fii amabil și coboară pasărea din stâncărie, pentru Lady Shireen.
- Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicos care, deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de șaizeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni și sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un Maester trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici slujise, și slujise bine. Cu toate acestea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului și nu se simțise aici cu adevărat acasă. În ultima vreme, când se deștepta din visele sale agitate, în care i se înfățișa, tulburător, femeia roșie, i se întâmpla adesea să nu știe unde se află.

Bufonul își întoarse capul peticit și bălțat pentru a-l privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către stâncărie. Mișcarea făcu talăngile să sune.

- În mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Chiar și pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte și toată memoria. Era moale și foarte gras, se smucea și tremura în fiecare clipă și era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiță urâtă, un bufon trist și cu Maester - trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

- Așază-te lângă mine, copila mea. Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

- Am visat urât, îi răspunse Shireen. Niște dra-goni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coșmaruri de când își putea aminti Maester Cressen.

- Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândețe. Dragonii nu pot prinde viață. Sunt ciopliți în piatră, copila mea. În vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ținut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii dădeau acestor turnuri forme de dragoni pentru ca fortăreața lor să pară mai înfricoșătoare, așa cum își împodobeau zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Ii luă mânuța trandafirică în mâna lui firavă și pătată, și i-o strânse ușor. Așa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

- Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalia și Matrice vorbeau la fântână, iar Dalia zicea că a auzit-o pe femeia roșie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viață?

Femeia roșie, gândi acru Maester Cressen. Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească și visele fiicei? Va avea o discuție aspră cu Dalia, o va atenționa să nu mai răspândească asemenea povești.

- Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viața. Așteaptă să vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

- Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

- Așa este, domnișoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanțul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învățătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. În floarea tinereții, îl purtase cu ușurință, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alți corbi, și mai deștepți, crescuți pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul și a declarat în sfârșit

terminată această vară lungă. Zece ani, două luni și șaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

- Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii și nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

- Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă și recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă și mai lungă, dar Maester considera că nu avea nici un sens să sperie copila cu astfel de povești.

Chip Peticit își scutură talăngile.

- În mare este întotdeauna vară, incantă el. Sirenele poartă volbură în păr și țes mănuși din alge argintii. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Shireen chicoti.

- Mi-ar plăcea și mie o pereche de mănuși din alge argintii.

- În mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

- Va ninge cu adevărat? întrebă copila.

- Da, răspunse Cressen. Dar mă rog să nu ningă vreme de câțiva ani, și nici atunci pentru mult timp. A, iată-1 pe Pylos cu pasărea.

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până și Cressen trebuia să recunoască faptul că pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua și mai mare decât orice șoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

- Uite, strigă Cressen.

Corbul își desfăcu aripile, sări în aer și fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

- Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunță Pylos. Cressen încuviință.

- Aceasta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea își mișcă ușor capul alb în sus și în jos, înclinându-se parcă în fața ei. Lady, croncăni el, Lady.

Copila rămase cu gura căscată.

- Vorbește?

- Câteva cuvinte. Cum ți-am spus, sunt deștepte păsările astea.

- Pasăre deșteaptă, om deștept, bufon deștept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deștept, deștept. Începu să cânte. Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.

Își zgâlțâia capul cu fiecare cuvânt, iar talăngile prinse de coarne răsunau. Corbul alb țipă și începu să se agite, încercând să se cațere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre stâncărie. Shireen se făcu parcă mai mică.

- Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-1 să se oprească.

Și cum să fac asta? se întrebă bătrânul. Pe vremuri, l-aș fi redus la tăcere pe veci, dar acum...

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Stef-fon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsisese la Volantis, dincolo de marea îngustă. Regele - bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun - îl trimisese să caute mireasă pentru Prințul Rhaegar, care nu avea nici o soră de măritat. Am găsit un bufon minunat, îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. E doar un băiețandru, dar e ager ca o maimuță și isteț cât o duzină de curteni. Face jonglerii, șarade și scamatorii, și știe să cânte frumușel în patru limbi, l-am cumpărat libertatea și sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el și probabil, cu timpul, va reuși chiar să-l învețe pe Stannis să râdă.

Amintirea acelei scrisori îl întrista pe Cressen. Nimeni nu îl învățase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puțin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neașteptate, șuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că își merită numele. Galera cu două catarge a stăpânului, Mândria Vânturilor, s-a sfărâmat în fața castelului său. De pe parapete,

cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcațiunea tatălui lor se izbește de stânci și e înghițită de ape. O sută de vâslași și mateloți s-au scufundat împreună cu Lord Steffon Baratheon și soția sa și, zile în șir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalți, să ajute la identificarea morților. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită și presărată cu nisip ud. Cressen l-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy l-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruța funerară, băiatul a scuipat apă și s-a ridicat. Până în ziua morții, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea înțepenită.

Nimeni nu și-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă l-a învățat să respire sub apă în schimbul sămânței sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteț, deștept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul și mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea dovadă de istețime. Cu toate acestea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privința identității sale. În Orașul Liber Volantis era obiceiul ca fețele sclavilor și ale servitorilor să fie tatuate. De la gât și până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestrițe, roșii și verzi.

- Naufragiatul e nebun și suferind și nu e de folos nimănui - lui însuși, cel mai puțin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii, din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu laptele macului. Un somn fără dureri și cu asta, gata. Ți-ar mulțumi, dacă ar avea înțelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat și, în cele din urmă, a avut câștig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-și dădea seama nici acum, după atâția ani.

- Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze, cânta bufonul întruna, legănându-și capul și făcând tălângile să zornăie și să răsune. Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a țipat Stăpâne, stăpâne, stăpâne.

- Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prințesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine își poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu îl vom mai auzi. Poate cânta frumușel în patru limbi, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe ușă.

- Maester, să-mi fie cu iertare.

- Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de așteptat ca Pylos să facă așa ceva.

- Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să știi îndată.

- Davos... Aseară, zici. Unde este?

- Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lord Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-l aibă alături, să-i dea sfaturi.

- Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. Își desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. Îmi cer iertare, domnișoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi brațul. Sunt prea multe scări în castel și mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agaseze pe mine.

Shireen și Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se satură de pasul târșăit al bătrânului și țâșni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat și tălângile zornăind nebunește.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, își aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiau și huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el, avea de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare și interioare, cu străjerii, garguiele și cu porțile lor negre de fier, și de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii

cu oase șubrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stanis nu avea de gând să vină la el, așa că Maester se supuse la acest supliciu. Il avea pe Pylos drept ajutor și îi era recunoscător pentru asta.

Târșându-și picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin fața unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o priveliște impunătoare asupra curții interioare, a zidului exterior și a satului de pescari de dincolo. În curte, arcașii trăgeau la țintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul”. Săgețile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oștirea care își așezase tabăra afară. Aerul dimineții era încețoșat de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau așezați pentru a mânca de dimineață sub stindardele stăpânilor. Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înțesat de corăbii. Nici o navă care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece. Furia Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslași, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele și luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din fața Tobei Furtunii îi cunoșteau pe maesteri după înfățișare și îi lăsară să treacă.

- Așteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.
- E mult de urcat, Maester. Cressen zâmbi.
- Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le știu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se oprise să-și tragă sufletul și să-și ostoiască durerea din șold, când auzi scrâșnetul cizmelor pe piatră și se po-meni față în față cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunț, cu obârșia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare și de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă și peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui și părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălțată din abundență cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănușă de piele.

- Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?
- În întunericul dimineții. Momentul meu preferat. Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie

pe timp de noapte măcar pe jumătate la fel de bine ca Davos Mână Scurtă. Înainte ca Lordul Stannis să-l ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut și mai perfid contrabandist din toate cele Șapte Regate. -Și?

Bărbatul clătină din cap.

- Este așa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-l iubesc.

Nu, gândi Cressen, și nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puțin... da, doar puțin țicnit, și totuși, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.

- Ai vorbit cu toți?

- Cu toți? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc acești oameni de viță. Pentru ei, voi fi mereu Regele Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele de la ultima articulație, toate în afară de degetul mare. Mâneam împreună cu Gulian Swann și cu bătrânul Penrose, iar cei din clanul Tarth au căzut de acord să ne întâlnim la miezul nopții, într-un crâng. Ceilalți - ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly Bryce cel Portocaliu, la Garda Curcubeului.

- Garda Curcubeului?

- Renly și-a făcut propria Gardă Regală, explică fostul contrabandist, dar cei șapte membri ai ei nu sunt îmbrăcați în alb. Fiecare are veșmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Bara-theon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veșminte noi. Chiar și pe când era copil, Renly iubise culorile vii și materialele bogate, și mai iubise și jocurile. „Privește-mă!”, obișnuia să

strige în timp ce alerga râzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Privește-mă, sunt un dragon”, sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor”, sau „Privește-mă, sunt zeul ploii!”

Băiețelul îndrăzneț, cu părul negru și ochi surzători, era acum bărbat, avea douăzeci și unu de ani și continua să-și joace jocurile. Privește-mă, sunt un rege, gândi Cressen cu tristețe. Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, știi oare ce faci? Și dacă ai ști, ți-ar păsa? Mai există cineva care ține la el, în afara de mine?

- Și ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.

- Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alții au vorbit fără ocolișuri, unii mi-au adus scuze, alții promisiuni, iar unii doar au mințit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.

- Nu i-ai putut aduce nici o speranță?

- Doar false speranțe, iar eu nu fac așa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen își aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cucerind marea oștire a Lorzilor Tyrell și a lui Redwyne. Până și marea se ridicase împotriva lor, vegheată zi și noapte de galerele lui Redwyne, cu stindardele burgunde ale Arborelui fâlfâind în vânt. La Capătul Furtunii, caii fuseseră de mult mâncați, câinii și pisicile dispăruseră, iar garnizoana ajunsese să mănânce rădăcini și șobolani. Atunci a venit o noapte în care era lună nouă și nori negri ascundeau stelele. La adăpostul întunericului, Davos, contrabandistul, a forțat blocada lui Redwyne și stâncile Golfului Naufragiilor deopotrivă. Mica lui corabie avea carena neagră, pânzele negre, vâsle negre și o cală ticsită cu ceapă și pește sarat. Destul de puțin, dar a ținut în viață garnizoana suficient ca Eddard Stark să ajungă la Capătul Furtunii și să pună capăt asediului.

Lordul Stannis l-a răsplătit pe Davos cu pământuri alese la Capul Mâniei, cu o mică fortăreață și cu onorurile de cavaler..., dar a decretat, de asemenea, ca va pierde câte o falangă de la fiecare deget al mâinii stângi pentru fiecare an, ca să plătească pentru toți anii de tâlhărie. Davos fusese de acord, cu condiția ca Stannis însuși să țină cuțitul. Nu accepta nici un fel de pedeapsă din mâini mai puțin nobile. Stăpânul a folosit un satâr de măcelar, cel mai bun, ca să taie curat și cu precizie. După această întâmplare, Davos a ales numele de Seaworth, Comoara Mării, pentru noua sa reședință, și ca blazon a adoptat o corabie neagră pe un fundal gri deschis - cu o ceapă desenată pe pânze. Fostului tâlhar îl plăcea să spună că Lordul Stannis i-a făcut un hatâr că i-a lăsat de curățat și tăiat cu patru unghii mai puțin.

Nu, gândi Cressen, un om ca acela nu ar da false speranțe, nici nu ar îndulci adevărul.

- Ser Davos, adevărul poate avea un gust amar, chiar și pentru un om puternic ca Lordul Stannis. Se gândea mereu la întoarcerea la Debarcaderul Regelui, în deplinătatea puterilor sale, ca să zdrobească dușmanii și să-și revendice ceea ce îi aparținea de drept. Inșă acum...

- Dacă își duce oastea firavă la Debarcaderul Regelui, o va conduce la moarte. Nu are destule oștiri.

Atâta lucru i-am spus și eu, dar știi cât de mândru e. Davos își ridică mâna înmănușată. Îmi vor crește degetele înapoi înainte ca omul acela să se plece în fața rațiunii. Bătrânul oftă.

- Ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să mă alătur glasului tău.

încet, își relua urcușul.

Locul de refugiu al Lordului Stannis era o cameră mare, circulară, cu pereți zidiți din piatră neagră și patru ferestre înguste care dădeau către cele patru puncte cardinale. În mijlocul încăperii se afla o masă imensă, de la care i se trăgea și numele, o bucată mare de lemn sculptat, făcută la porunca lui Aegon Tar-garyen, în perioada anterioară Cuceririi. Masa Pictată măsoară mai bine de cincisprezece metri în lungime și, probabil, jumătate pe atât în lățime în punctul cel mai larg, însă avea mai puțin de un metru și jumătate în partea cea mai îngustă. Tâmplarii lui Aegon îi dăduseră forma tărâmului Westeros, tăind cu fierăstrăul fiecare golf și fiecare peninsulă, până ce nu a mai avut nici o margine dreaptă. Pe suprafața mesei, înnegrită de aproape trei sute de ani de lăcuire, erau pictate cele Șapte Regate, așa cum fuseseră ele pe vremea lui Aegon, râuri și munți, castele și orașe, lacuri și păduri.

În cameră se afla un singur scaun, poziționat cu grijă exact în locul pe care Piatra Dragonului îl ocupase pe coasta Westeros, și ridicat astfel încât să ofere o imagine de ansamblu asupra tăbliei. În scaun ședea un bărbat îmbrăcat cu un surtuc de piele strâns legat pe lângă trup și pantaloni din lână aspră, maro. Când Maester Cressen intră, bărbatul își ridică privirea.

- Știam că tu vei veni, bătrâne, fie că te chem sau nu. Nu era nici urmă de căldură în glasul lui; arareori era.

Stannis Baratheon, Lord al Pietrei Dragonului și, prin grația zeilor, moștenitor al Tronului de Fier al celor Șapte Regate ale Westerosului, avea umerii largi și brațele musculoase, o față întinsă și un trup încordat care amintea de pielea de animal uscată la soare, dură ca oțelul. Aspru era cuvântul pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre Stannis, și aspru era. Deși nu împlinise încă treizeci și cinci de ani, pe cap îi mai rămăsese doar o dără de păr negru, în spatele urechilor, ca umbra unei coroane. Fratele său, răposatul Rege Robert, își lăsase barbă în ultimii ani de viață. Maester Cressen nu îi văzuse barba niciodată, dar se spunea că avea un aspect sălbatic, era deasă și feroasă. În replică parcă, Stannis își purta barba scurtă și deasă. Se întindea ca o umbră neagră-albăstrui de-a lungul pomeților osoși și a maxilarului pătrat. Ochii lui erau ca niște răni deschise sub sprâncenele stufoase, de un albastru întunecat ca marea în noapte. Gura lui l-ar fi adus la disperare până și pe cel mai vesel dintre bufoni; era o gură făcută să se încrunte, să se strâmbe și să formuleze comenzi tăioase, cu buzele subțiri și palide și mușchii încordați, o gură care uitase să zâmbească și nu știuse niciodată să râdă. Uneori, în noapte, când lumea devenea foarte tăcută și liniștită, Maester Cressen avea impresia că îl aude pe Lordul Stannis scrâșnind din dinți, în cealaltă aripă a castelului.

- Pe vremuri m-ai fi trezit, spuse bătrânul.

- Pe vremuri erai tânăr. Acum ești bătrân și bolnav și ai nevoie de somn. Stannis nu învățase să-și îndulcească vorbele, să disimuleze sau să fleteze, el spunea ceea ce gândea și cei cărora nu le plăcea felul lui de a fi puteau să se ducă naibii.

- Știam că vei afla ce avea de spus Davos, destul de curând. Tu afli întotdeauna, nu-i așa?

- N-aș fi de nici un folos dacă nu aș afla, răspunse Cressen. L-am întâlnit pe Davos pe scări.

- Și ți-a spus totul, presupun. Ar fi trebuit să-i tai limba odată cu degetele.

- Atunci ți-ar fi fost un prost mesager.

- Mi-a fost oricum un prost mesager. Lorzii Furtunii nu vor să se ridice alături de mine. Se pare că nu mă plac, iar justiția cauzei mele nu înseamnă nimic pentru ei. Cei lași vor sta în spatele zidurilor și vor aștepta să vadă cum bate vântul și cine e pe cale să câștige. Cei curajoși s-au declarat deja de partea lui Renly. De partea lui Renlyl Scuiță numele, de parcă ar fi avut otravă pe limbă.

- Fratele tău a fost Lordul Capătului Furtunii mai bine de treisprezece ani. Acești lorzi au jurat să fie stegarii lui.

- Ai lui, izbucni Stannis, când, de drept, ar trebui să fie stegarii mei. Nu am cerut niciodată Piatra Dragonului. Nu am vrut-o. Am preluat-o fiindcă dușmanii lui Robert erau aici, iar el mi-a ordonat să-i scot afară. I-am construit flota și i-am făcut treaba, supus cum trebuie să fie un frate mai mic față de cel mare, așa cum ar fi trebuit să fie Renly față de mine. Și care au fost mulțumirile lui Robert? Mă numește Lord al Pietrei Dragonului și îi dă lui Renly Capătul Furtunii și proprietățile acestuia. Capătul Furtunii a aparținut Casei Baratheon timp de trei sute de ani, de drept ar fi trebuit să-mi revină mie când Robert a preluat Tronul de Fier.

Era o amărăciune veche, resimțită profund, acum mai mult ca oricând. Aici era miezul slăbiciunii stăpânului, căci Piatra Dragonului, deși era veche și puternică, avea influență doar asupra câtorva lorzi neînsemnați, ale căror teritorii, insule stâncoase, erau prea slab populate ca să adune oamenii de care avea nevoie Stannis. Chiar și cu mercenarii pe care îi adusesse peste marea îngustă, din Orașele Libere Myr și Lys, oștirea așezată dincolo de ziduri era mult prea mică pentru a doborî puterea Casei Lannister.

- Robert ți-a făcut o nedreptate, răspunse prudent Maester Cressen, deși a avut motive întemeiate. Piatra Dragonului fusese de multă vreme reședința Casei Targaryen. Avea nevoie de tăria unui bărbat pentru a domni acolo, iar Renly era doar un copil.

- El e și acum un copil, afirmă Stannis, iar furia din glasul său răsună în sala goală, un copil care se gândește să-mi smulgă coroana de pe frunte. Ce a făcut Renly vreodată ca să câștige un tron? Stă în consiliu și face glume cu Degețel, iar la turniruri își pune superba armură și se lasă doborât de pe cal de unul mai bun ca el. Asta îl caracterizează pe fratele meu Renly, care crede că ar trebui să fie rege. Te întreb, de ce m-au pedepsit zeii cu frați?

- Nu pot răspunde în locul zeilor.

- Foarte rar dai răspunsuri în ultimul timp, pa-re-mi-se. Cine îi e Maester lui Renly? Poate că ar trebui să trimit după el. Poate că mi-ar plăcea mai mult sfatul lui. Ce crezi că a spus acest Maester când fratele meu a decis să-mi fure coroana? Ce sfaturi i-a oferit colegul tău acestui trădător de-un sânge cu mine?

- M-aș mira dacă Lordul Renly ar cere vreun sfat, înălțimea Ta. Cel mai mic din cei trei fii ai Lordului Steffon devenise un om curajos, dar nechibzuit, care acționa mai degrabă sub impuls decât calculat. Prin asta, și prin multe altele, se asemana cu fratele său Robert și era complet diferit de Stannis.

- Înălțimea Ta, repetă Stannis cu amărăciune. Iți râzi de mine cu purtări regești, dar al cui rege sunt eu? Piatra Dragonului și câteva stânci în marea îngustă, iată regatul meu. Coborî treptele scaunului pentru a sta în fața mesei, lăsându-și umbra să cadă peste gura Izvorului Apei Negre și a pădurii pictate, unde se afla acum Debarcaderul Regelui. Rămase acolo, cu gândul la tărâmul pe care voia să-l revendice, atât de aproape, să-l atingi cu mâna, și totuși atât de departe. Diseară am să cinez cu lorzii mei stegari, atâția câți sunt: Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, toată neînsemnata lor adunare. Slabă recoltă, dacă e să spunem adevărul, dar ei sunt ceea ce mi-au lăsat frații mei.

Acel pirat din Lys, Salldhor Saan, va veni cu ultimele socoteli pentru ceea ce-i datorez, iar Morosh din Myr mi va agasa cu discuții despre marea și vijelii de toamnă, în timp ce Lordul Sunglass va mormăi pios despre voința celor Șapte. Celtigar va dori să știe care Lorzi ai Furtunii ni se vor alătura. Velaryon va amenința că-și duce oștenii acasă dacă nu atacăm îndată. Ce le pot spune? Ce trebuie să fac acum?

- Adevărații tăi dușmani sunt Lannisterii, stăpâne, răspunse Maester Cressen. Dacă tu și fratele tău ați face front comun împotriva lor...

- Nu voi trata cu Renly, spuse Stannis pe un ton Care nu lăsa loc de discuții. Nu, atâta timp cât își spune rege.

- Atunci nu cu Renly, cedă Maester. Stăpânul lui era mândru și neînduplecat când lua o decizie, nimic nu o putea schimba. Și alții ar putea să servească nevoilor tale. Fiul lui Eddard Stark a fost proclamat Rege în Nord, cu toată puterea de la Winterfell și Riverrun în spate.

- Un băiat necopt, spuse Stannis, și încă un fals rege. Iar eu să accept un regat fărâmițat?

- Cu siguranță o jumătate de regat e mai bună decât nimic, spuse Cressen, și, dacă îl ajuți pe băiat să răzbune uciderea tatălui său...

- De ce ar trebui să-l răzbun eu pe Eddard Stark? Nu a însemnat nimic pentru mine. O, Robert l-a iubit, poți fi sigur. L-a iubit ca pe un frate, oare cât de des am auzit asta? Eu eram fratele lui, nu Ned Stark, dar nu ți-ai fi dat seama niciodată, judecând după felul în care mă trata. I-am păstrat Capătul Furtunii, privind cum oameni de treabă mor de foame în timp ce Mace Tyrell și Paxter Redwyne se ospătau dincolo de zidurile mele. Mi-a mulțumit Robert? Nu. I-a mulțumit lui Stark, pentru că a ridicat asediul când ajunsesem la șobolani și ridichi. Am alcătuit o armată, la porunca lui Robert, am preluat Piatra Dragonului în numele lui. Oare mi-a luat mâna și mi-a spus: Bravo, frățioare, ce m-aș fi făcut fără tine? Nu, m-a învinuit că l-am lăsat pe Willem Darry să-l răpească pe Viserys și pe copil, de parcă i-aș fi putut opri. Am stat în consiliul său timp de cincisprezece ani, ajutându-l pe Jon Arrya să-i conducă regatul, în timp ce Robert a băut și s-a destrăbălat, dar când a murit Jon, oare fratele

meu m-a numit Mâna lui? Nu, a alergat la scumpul lui prieten Ned Stark și i-a oferit lui această onoare. Și puțin bine le-a făcut amândurora.

- Ce-a fost, a fost, stăpâne, spuse cu blândețe Maester Cressen. Multe nedreptăți și s-au făcut, dar trecutul e țărână. Viitorul mai poate fi cucerit, dacă te unești cu cei din neamul Stark. Mai sunt și alții pe care i-ai putea chema. Ce părere ai despre Lady Arryn? Dacă regina i-a ucis soțul, cu siguranță va dori să i se facă dreptate. Are un fiu, moștenitorul lui Jon Arryn. Dacă i-ai da-o pe Shireen în căsătorie...

- Băiatul e slab și bolnăvicios, obiectă Lordul Stannis. Până și tatăl său și-a dat seama de asta când mi-a cerut să-l primesc la Piatra Dragonului. Poate i s-ar fi potrivit o slujbă de paj, dar acea blestemată femeie Lannister l-a otrăvit pe Lordul Arryn înainte

ca acest lucru să se poată realiza, iar acum Lysa îl ascunde în Eyrie. Nu se va despărți niciodată de băiat, și-o jur.

- Atunci trebuie să o trimiți pe Shireen la Eyrie, îl imploră Maester. Piatra Dragonului este un cămin mohorât pentru un copil. Lasă-l pe bufon să meargă cu ea, ca să aibă în preajmă o figură cunoscută. - Cunoscută și hidoasă. Stannis încruntă o sprânceană, gânditor. Totuși... poate că merită încercat...

- E nevoie ca stăpânul de drept al celor Șapte Regate să cerșească ajutor de la văduve și uzurpatori? Întrebă tăios un glas de femeie.

Maester Cressen se întoarce și își plecă creștetul.

- Doamna mea, spuse el, mâhnit că nu a auzit-o intrând.

Lordul Stannis se încruntă.

- Eu nu cerșesc. De la nimeni. Fă bine și ține minte, femeie.

- Mă bucur să aud asta, stăpâne.

Lady Selyse era la fel de înaltă ca soțul ei, cu trupul slab și fața uscățivă, cu urechi proeminente, un nas ascuțit și o ușoară umbră de mustăcioară deasupra buzei. Și-o smulgea zilnic și o blestema cu regularitate, dar reapărea mereu, cu obstinație. Avea ochii spălăciți, gura uscată și vocea stridentă. Vorbi acum cu glasul ei spart:

- Lady Arryn îți datorează supunere, la fel și cei din neamul Stark, fratele tău Renly și toți ceilalți. Tu ești adevăratul lor rege. Nu s-ar cuveni să te rogi și să te târguiești cu ei pentru ceea ce este al tău de drept, prin harul Zeului.

Zeul, spusese, nu zei. Femeia roșie o cucerise, trup și suflet, îndepărtând-o de la zeii celor Șapte Regate, vechi și noi, pentru a-l slăvi pe cel pe care ei îl numesc Stăpânul Luminii.

- Zeul tău poate să-și păstreze harul, spuse Lord Stannis, care nu împărtășea noua credință înflăcărată a soției sale. De săbii am eu nevoie, nu de binecuvântări. Ai pe undeva ascunsă vreo armată despre care nu mi-ai spus? Nu era pic de afecțiune în tonul lui. Stannis nu se simțise niciodată în largul lui în compania femeilor, nici chiar a propriei sale soții. Când fusese plecat la Debarcaderul Regelui, să ia parte la consiliul lui Robert, o lăsase pe Selyse la Piatra Dragonului, cu fiica lor. Scrisorile lui fuseseră puține la număr, vizitele și mai puține; își făcea datoria în patul conjugal o dată sau de două ori pe an, dar fără plăcere, iar fiii la care sperase cândva nu veniseră niciodată.

- Frații, unchii și verii mei au oștiri, îi spuse Selyse. Casa Florent va veni sub stindardul tău.

- Casa Florent poate să scoată la luptă două mii de săbii, în cel mai bun caz. Se spunea că Stannis cunoștea forța fiecărei case din cele Șapte Regate. Iar tu ai cu mult mai multă încredere în frații și în unchii tăi decât mine, doamna mea. Pământurile Casei Florent sunt mult prea aproape de Highgarden ca unchiul tău să riște să stârnească mânia lui Mace Tyrell.

- Mai există o cale. Lady Selyse veni mai aproape. Privește pe fereastră, domnul meu. E un semn

pe care o îl așteptai, înscris pe cer. Roșu e semnul, roșu ca flacăra, roșu ca inima arzătoare a adevăratului zeu. Este stindardul lui - și al tău! Vezi cum se desfășoară pe cer, ca

răsuflarea fierbinte a unui dragon, iar tu ești Stăpânul Pietrei Dragonului. Înseamnă că vremea ta a sosit. Nimic nu e mai sigur decât asta. Ești hărăzit să pleci de pe această stâncă pustie, așa cum, cândva, a plecat pe mare Aegon Cuceritorul, să măture totul în calea ta, așa cum a făcut el. Trebuie doar să rostești un cuvânt și să îmbrățișezi puterea Stăpânului Luminii.

- Câte săbii va pune Stăpânul Luminii în mâna mea? Întrebă Stannis din nou.

- Câte ai nevoie, promise soția lui. Săbiile de la Capătul Furtunii și de la Highgarden, pentru început, și toți lorzii lui stegari.

- Davos ți-ar spune altceva, zise Stannis. Acele săbii i-au jurat credință lui Renly. Îl iubesc pe fermecătorul meu frățior, așa cum l-au iubit cândva pe Robert... și cum nu m-au iubit niciodată pe mine.

- Da, răspunse ea, dar dacă Renly ar muri... Stannis o privi pe doamna lui printre gene până

ce Cressen nu mai putu să tacă:

- E de neconceput, înălțimea Ta, oricâte nebunii a comis Renly...

- Nebunii? Eu le numesc acte de trădare. Stannis îi întoarse spatele soției sale. Fratele meu este tânăr și puternic și are în jurul lui o imensă armată și pe acei cavaleri ai curcubeului.

- Melisandre s-a uitat în flăcări și l-a văzut mort.

Cressen era oripilat.

- Fratricid... Stăpâne, este un lucru rău, de neconceput... te rog, ascultă-mă.

Lady Selyse îl măsură cu privirea.

- Și ce-i vei spune, Maester? Cum poate să câștige jumătate de regat dacă merge la cei din neamul Stark în genunchi și i-o vinde pe fiica noastră lui Lysa Arryn?

- Ți-am auzit sfatul, Cressen, spuse Lordul Stannis. Acum vreau să-l aud pe al ei. Poți pleca.

Maester Cressen făcu o plecăciune, coborându-și un genunchi înțepenit. Simțea în spate privirea Doamnei Selyse, în timp ce străbătea camera, târșâindu-și încet picioarele. În momentul când ajunse în josul scărilor, tot ce mai putea face era să se țină pe picioare.

- Ajută-mă, îi ceru lui Pylos.

Când ajunse înapoi la loc sigur, în camera lui, Cressen îi spuse tânărului că poate să plece și ieși, șchiopătând, pe balcon, să stea cu garguiile lui și să privească îndelung marea. Una dintre navele de război ale lui Salladgor Saan brăzda marea în preajma castelului, cu carena în dungi viu colorate sfărtecând apa verde-cenușie, în timp ce vâslele se ridicau și coborau. O urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de promontoriu. De-ar putea să dispară atât de ușor și temerile mele! Trăise atât de mult doar pentru asta?

Când un maester își punea colanul la gât lăsa la o parte speranța de a avea copii, dar Cressen se simțise adesea ca un tată. Robert, Stannis, Renly... trei fii

crescuse după ce marea furioasă îl revendicase pe Lordul Steffon. Făcuse o treabă atât de proastă încât trebuia să-l vadă pe unul ucigându-l pe celălalt? Nu putea îngădui asta, nu va îngădui asta.

Femeia era de vină. Nu Lady Selyse, cealaltă femeie. Femeia roșie, cum o numise slujitoarea, de teamă să-i rostească numele.

- Eu am să-i rostesc numele, îi spuse Cressen câinelui negru de piatră. Melisandre, Ea. Melisandre din Asshai, vrăjitoarea, stăpâna magiei și preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Forului și al Umbrei. Melisandre, a cărei nebunie nu trenuia lăsată să se răspândească dincolo de Piatra Dragonului.

Apartamentele lui păreau întunecate și mohorâte, după strălucirea dimineții. Cu mâini tremurătoare, bătrânul își aprinse lumânarea și o duse în camera de lucru aflată sub scara ce ducea la stâncărie, unde uleiurile, poțiunile și leacurile lui se odihneau ordonate pe rafturi. Pe raftul de jos, în spatele unui rând de alifii așezate în vase de lut găsi o fiolă de sticlă indigo, cam cât degetul său mic. Sticluța zornăi când o scutură. Cressen suflă stratul de praf și o duse pe masă. Lovind-o de scaun, scoase dopul și vărsă conținutul. O mulțime de cristale, nu mai mari decât niște semințe, se împrăștiară pe pergamentul pe care îl citea.

Străluceau ca nestematele la lumina lumânării, atât de roșii, încât se pomeni gândindu-se că până atunci nu le văzuse niciodată cu adevărat culoarea.

Își simțea lanțul de la gât atârând greu. Atinse ușor unul dintre cristale cu vârful degetului mic. Un lucru atât de mic să dețină puterea vieții și a morții! Era făcut dintr-o anumită plantă care creștea doar pe insulele Mării de Jad, peste mări și țări. Frunzele trebuiau uscate și înmuiate într-o soluție de apă cu lămâie și zahăr și cu anumite mirodenii rare din Insulele Verii. După aceea puteau fi scoase, dar poțiunea trebuia îngroșată cu cenușă și lăsată să se cristalizeze. Procesul era lent și dificil, ingredientele scumpe și greu de procurat. Totuși, alchimiștii din Lys cunoșteau modul de preparare, iar Bărbații Fără Chip din Bra-avos și maesterii acestui ordin îl cunoșteau și ei, deși despre asta nu se vorbea dincolo de zidurile Citadelei. Toată lumea știa că un maester își făurea colanul de argint când învăța arta tămăduirii - dar lumea prefera să uite că bărbații care știau cum să vindece știau și cum săucidă.

Cressen nu își mai amintea ce nume dăduseră Ashaii frunzei sau otrăvitorii din Lys cristalului. În Citadelă, se numea pur și simplu strangulator. Dizolvat în vin, făcea ca mușchii gâtului să se strângă mai puternic ca orice pumn, închizând căile respiratorii. Se spunea că fața victimei devenea stacojie, ca mica sămânță de cristal care îi provocase moartea, dar la fel se întâmpla și când cineva se îneca cu o bucătică de mâncare.

Și chiar în noaptea aceasta, Lordul Stannis își va ospăta lorzii stegari, soția... și pe femeia roșie, Meli-sandre din Asshai.

Trebuie să mă odihnesc, își spuse Maester Cressen, trebuie să fiu în toată puterea în seara asta. Măinile nu trebuie să-mi tremure, nici curajul să mi se moleșească. Este un lucru îngrozitor, și totuși trebuie făcut. Dacă exista zei, cu siguranță mă vor ierta. Dormise atât de prost în ultimul timp. Un pui de somn l-ar revigora pentru greaua încercare ce va urma. Ostenit, se îndrepta clătînându-se către pat. Cu toate acestea, când închise ochii, continuă să vadă lumina cometei, roșie și înfricoșătoare și foarte vie, în mijlocul întunericului din visele sale. Poate că este cometa mea, gândi ca prin vis, chiar înainte să-l cuprindă somnul. Un semn al sângelui, prevestind crima... da...

Când se trezi, era întuneric beznă, dormitorul lui era negru și îl dureau toate încheieturile. Cressen își ridică trupul cu greu, iar capul îi bubuia. Apucându-și bastonul, se ridică, clătînându-se, în picioare. Atât de târziu, se gândi. Nu m-au chemat. Era întotdeauna chemat la ospete, așezat la loc de cinste, lângă Lordul Stannis. Chipul stăpânului îi juca în fața ochilor, dar nu bărbatul de acum, ci flăcăul de odinioară, stând înfrigurat în umbră, în timp ce fratele lui era scăldat în razele soarelui. Orice ar fi făcut, Robert i-o lua înainte. Bietul băiat... Trebuie să se grăbească, pentru binele lui.

Maester găsi cristalele acolo unde le lăsase și le adună de pe pergament. Cressen nu avea inele scobite, așa cum se spunea că preferau otrăvitorii din Lys, dar înăuntrul mânecilor largi ale hainei sale erau cusute o mulțime de buzunare, mari și mici. Ascunse semințele strangulatoare într-unui dintre buzunare, dădu ușa la o parte și strigă:

- Pylos? Unde ești? Neauzind nici un răspuns, strigă din nou, mai tare: Pylos! Am nevoie de ajutor.

Tot nimic. Era ciudat. Tânărul maester avea camera imediat după colț, în josul scării, de unde putea să audă ușor. În cele din urmă, Cressen fu nevoit să strige servitorii.

- Grăbiți-vă, le spuse. Am dormit prea mult. Probabil că la ora asta petrec, beau... ar fi trebuit să mă trezească. Ce s-a întâmplat cu Maester Pylos?

Trebuie să traverseze din nou galeria lungă. Vântul nopții suiera prin ferestrele mari, încărcat de mirosul înțepător al mării. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului pâlăiau torțe, și în tabăra îndepărtată vedea sute de focuri arzând, de parcă o puzderie de stele ar fi căzut pe pământ. Sus, cometa ardea roșie și malefică. Sunt prea bătrân și prea înțelept ca să mă tem de asemenea lucruri, își spuse Maester.

Ușile Sălii Mari erau așezate în gura unui dragon de piatră. Le ceru servitorilor să-l lase la intrare. Era mai bine să intre singur, nu trebuia să pară slab. Sprijinindu-se cu putere în baston, Cressen urcă șchiopătând ultimele câteva trepte și se opri dincolo de dinții porții.

Doi străjeri deschiseră ușile roșii, grele, eliberând dintr-odată o explozie de zgomot și lumină. Cressen coborî în pânțele dragonului.

Peste zornăitul cuțitelor și al farfuriilor și peste murmurul surd al conversației, îl auzi pe Chip Peticit cântând: „...dansează, stăpâne, dansează, stăpâne”,

acompaniat de tălângile sunătoare. Același cântec îngrozitor pe care îl cântase de dimineață. Umbrele *vin* ca sa ramana, stapâne, sa ramâna, sa ramâna.

La mesele de jos se înghesuiau cavaleri, arcași și capitani de arme, rupând bucăți mari de pâine neagră pentru a le înmuia în tocana de pește. Aici nu se auzeau râsetele puternice sau strigătele zgomotoase fire pătau onoarea altor ospete. Lordul Stannis nu îngăduia așa ceva.

Cressen își croi drum către platforma ridicată, unde lorzii stăteau împreună cu regele. Fu nevoit să-l Ocolească pe Chip Peticit dansând în sunetul tălângilor. Bufonul nici nu-l auzi și nici nu-l văzu apro-piindu-se. Sărind de pe un picior pe altul, se prăvăli peste Cressen, doborându-i toiagul din mână. Se prăbușiră amândoi, într-o harababură de mâini și de picioare, în timp ce în jurul lor se stârniră hohote de râs. Fără îndoială, era o privescică comică.

Chip Peticit se lăbărta pe jumătate deasupra lui, cu fața mică și pestriță de bufon lipită de fața lui Cressen. Își pierduse micul coif cu coarne și tălângi.

- Sub mare, cazi în sus, zise el. Știu, eu știu, oh, oh, oh. Chicotind, bufonul se rostogoli, sări în picioare și începu să danseze.

încercând să salveze situația, Maester schiță un zâmbet și se strădui să se ridice, dar șoldul îl durea atât de tare încât, pentru o clipă, se temu că și l-a rupt din nou. Simți cum mâini puternice îl apucă de sub brațe și îl ridică în picioare.

- Mulțumesc, Ser, murmură el, întorcându-se să vadă cine era cavalerul care îi venise în ajutor.

- Maester, spuse Lady Melisandre cu glasul ei grav, cu iz de muzică din Marea de Jad. Ar trebui să fii mai atent. Ca întotdeauna, era îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare: o rochie lungă, largă, din mătase ușoară, strălucitoare ca focul, cu mâneci lungi și tăieturi adânci în corsaj, care lăsau să se întrezărească materialul de un roșu mai închis, sângieru, de dedesubt. La gât purta un colier roșu-auriu, mai strâns decât al oricărui maester, împodobit cu un singur rubin mare.

Părul ei nu avea nici culoarea portocalei, nici a zmeurei, pe care o avea de obicei părul oamenilor roșcați, ci aceea a aramei arse strălucind în lumina torțelor. Până și ochii ei erau roșii, dar avea pielea netedă și albă, nepătăată, ca spuma laptelui. Era suplă, mlădioasă, mai înaltă decât cei mai mulți cavaleri, cu sâni rotunzi și talia îngustă și cu fața în formă de inimă. Când se opreau asupra ei, ochii bărbaților nu se îndepărtau cu ușurință. Nici măcar ochii unui maester. Mulți spuneau că e frumoasă. Nu era frumoasă. Era roșie și năprasnică și roșie.

- Eu... îți mulțumesc, doamna mea.

- Un om de vârsta ta trebuie să se uite pe unde umblă, spuse Melisandre curtenitoare. Noaptea e întunecată și plină de spaime.

Cunoștea fraza, o rugăciune a religiei ei. Nu contează, am o credință a mea.

Doar copiii se tem de întuneric, îi răspunse. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îl auzi pe Chip Peticit reluându-și cântecul:

Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stapâne, să danseze...

- Iată o șaradă, spuse Melisandre. Un nebun isteț și un înțelept nebun. Aplecându-se, luă coiful lui Chip Peticit de pe jos și îl așeză pe capul lui Cressen. Tălângile sunară încet, în timp ce mica găleată îi coborî peste urechi. O coroană pe măsura lanțului tau, Lord Maester, anunță ea. De jur-împrejurul lor toată lumea râdea.

Cressen strânse din buze și se strădui să-și stăpânească mânia. Il credea slab și neajutorat, dar va afla că nu e așa înainte de sfârșitul nopții. Poate că era bătrân, dar încă era un Maester al Citadelei.

- Nu am nevoie de nici o coroană în afară de adevăr, îi spuse, scoțându-și coiful de bufon de pe cap.

- Există adevăruri în această lume care nu sunt învățate în Orașul Vechi. Melisandre se răsuci pe călcâie, într-o vârtoare de mătase roșie, și se îndreptă către masa mare, unde stăteau Regele Stannis și regina lui. Cressen îi dădu înapoi lui Chip Peticit mica găleată de tinichea cu coarne, și o urmă.

Maester Pylos ședea la locul lui. Bătrânul nu putu decât să se oprească și să se uite lung la el.

- Maester Pylos, zise în cele din urmă. Tu... tu nu m-ai trezit.

- Înălțimea Sa mi-a poruncit să te las să te odihnești. Pylos avu cel puțin decența să roșească. Mi-a spus că nu e nevoie de tine aici.

Cressen privi în tăcere peste mulțimea de cavaleri, căpitani și lorzi. Lordul Celtigar, bătrân și ursuz, purta o mantie împodobită cu crabi roșii, pe un fond de culoarea granitului. Frumosul Lord Velaryon alesese o mătase verde ca marea, cu calul de mare alb-auriu la gât, în ton cu pletele sale lungi, blonde. Lordul Bar Emmon, acel băiețandru bucălat de paisprezece ani, era înveșmântat în catifea purpurie, garnisită cu blană albă de focă. Ser Axell Florent avea același aer lipsit de eleganță chiar și în veșminte din țesătură roșcată și blană de vulpe, piosul Lord Sun-glass purta pietrele lunii la gât, la încheietura mâinii și pe deget, iar căpitanul din Lys, Salladhor Saan, era tot numai o strălucire de satin roșu-aprins, aur și giuvaiere. Numai Ser Davos, care era îmbrăcat simplu, într-o tunică maro și o mantie verde de lână, îi întâlni privirea, cu milă în ochi.

- Ești prea bolnav și prea năuc ca să-mi fii de folos, bătrâne. Semăna cu glasul Lordului Stannis, dar nu putea să fie, nu putea. Pylos mă va sfătui de-acum încolo. Deja lucrează cu corbii, de când nu te mai poți urca la stâncărie. Nu am de gând să te văd murind în slujba mea.

Maester Cressen clipi. Stannis, stăpânul meu, băiatul meu trist și posomorât, fiu pe care nu l-am avut niciodată, nu trebuie să faci asta, nu știi cât de mult am ținut la tine, cum am trăit pentru tine, cum te-am iubit, fără să țin seama de nimic? Da, te-am iubit, mai mult chiar decât pe Robert sau pe Renly, căci tu ai fost cel neiubit, cel care avea cel mai mult nevoie de mine. Cu toate acestea, nu spuse decât:

- Cum poruncești, stăpâne, dar... dar mi-e foame. Nu am și eu un loc la masa ta? Lângă tine, locul meu e lângă tine...

Ser Davos se ridică de pe bancă.

- Aș fi onorat dacă Maester ar sta aici, lângă mine, înălțimea Ta.

- Cum dorești. Lordul Stannis se întoarse, pentru a-i spune ceva lui Melisandre, care se așezase în dreapta lui, la locul de mare cinste. Lady Selyse se afla la stânga sa, cu un licăr de zâmbet strălucitor și delicat ca giuvaiere ei.

Prea departe, gândi Cressen posomorât, privind către locul unde era așezat Ser Davos. Intre contrabandist și masa de onoare se aflau jumătate dintre lorzii stegari. Trebuie să fiu mai aproape de ea dacă vreau să-i pun strangulatorul în cupă, dar cum?

Chip Peticit țopăia prin preajmă, în timp ce Maester își croi încet drumul către masa lui Davos Seaworth.

- Aici mâncăm pește, zise voios bufonul, fluturând un cod întreg, ca pe un sceptru. În mare, peștii ne mănâncă pe noi. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Ser Davos se dădu la o parte să-i facă loc pe bancă.

- Ar trebui să fim cu toții îmbrăcați în haine de bufon în seara asta, spuse el posac, în timp ce Cressen se așeză, căci ceea ce suntem pe cale să facem este o nebunie. Femeia roșie a văzut victorie în flăcările ei, așa că Stannis are de gând să se impună cu orice preț. Cât de curând s-ar putea să vedem cu toții ce a văzut Chip Peticit - mă tem că fundul mării.

Cressen își vârî mâinile în mâneci, ca și cum ar fi vrut să se încălzească. Degetele sale găsiră coco-loașele tari făcute în lână de cristale.

- Lord Stannis.

Stannis întoarse capul dinspre femeia roșie, dar cea care răspunse fu lady Selyse.

- Rege Stannis. Uiți de tine, Maester.

- E bătrân, are mintea rătăcită, îi zise ursuz regele. Ce este, Cressen? Spune ce ai de spus.

- Întrucât ai de gând să pleci pe mare, este vital să faci cauză comună cu Lordul Stark și Lordul Arrya.

- Nu fac cauză comună cu nimeni, zise Stannis Baratheon.

- Nu mai mult decât face lumina cauză comună cu întunericul. Lady Selyse îi luă mâna.

Stannis clătină din cap.

- Cei din clanul Stark caută să-mi fure jumătate din regat, întocmai cum cei din clanul Lannister mi-au furat tronul, iar fratele meu iubit, săbiile, avutul și cetățile care îmi aparțin de drept. Sunt cu toții niște uzurpatori și sunt cu toții dușmanii mei.

L-am pierdut, gândi Cressen disperat. Numai de s-ar putea apropia cumva de Melisandre fără să fie văzut... Avea nevoie să ajungă doar o clipă la cupa ei.

- Ești moștenitorul de drept al fratelui tău Robert, adevăratul Stăpân al celor Șapte Regate și Rege peste

Andali, Rhoynar și peste Cei Dintâi Oameni, spuse el cu disperare, dar chiar și așa, nu poți spera să învingi fără aliați.

- Are un aliat, spuse Lady Selyse. R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării și al Umbrei.

- Zeii sunt aliați nesiguri, în cel mai bun caz, insistă bătrânul, iar acela nu are nici o putere aici.

- Crezi că nu? Când Melisandre își întoarse capul, rubinul de la gâtul ei captă lumina și, pentru o clipă, străluci parcă la fel de puternic precum cometa. Dacă ai de gând să vorbești asemenea prostii, Maester, ar trebui să-ți porți din nou coroana.

- Da, fu de acord Lady Selyse. Coiful lui Chip Peticit. Ți se potrivește de minune, bătrâne. Puneți-l din nou, îi poruncesc.

- În mare, nimeni nu poartă pălării, spuse Chip Peticit. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Ochii Lordului Stannis erau umbriți sub fruntea grea, gura îi era încleștată, în timp ce maxilarul îi tremura încet. Întotdeauna scrâșnea din dinți când era furios.

- Bufonule, mârâi în cele din urmă, doamna mea poruncește. Dă-i lui Cressen coiful tău.

Nu, gândi bătrânul maester, acesta nu ești tu, nu este felul tău de a fi, tu ai fost mereu drept, mereu aspru, dar niciodată crud, niciodată nu ai înțeles batjocura, după cum nu ai înțeles râsul

Chip Peticit se apropie dansând, cu tălăngile sunând, ding-dang-dong, ding-dong, ding-dang-dong. Maester rămase tăcut, în timp ce bufonul îi așeză coiful cu coarne pe frunte. Cressen își plecă creștetul sub greutatea lui. Talăngile sunară.

- Poate că ar trebui să-și cânte sfaturile de-acum încolo, spuse Lady Selyse.

- Mergi prea departe, femeie, zise Lordul Stannis. E un om bătrân și m-a slujit bine.

I

Și te voi sluji până la sfârșit, scumpul meu stăpân, bietul meu fiu singuratic, gândi Cressen, găsind din-tr-odată calea: Cupa lui Ser Davos se afla în fața lui, încă pe jumătate plină cu vin roșu, sec. Găsi o bucată de cristal dur în mâneca sa, o strânse cu putere între degetul mare și arătător, în timp ce se întinse după cupă. Cu mișcări line, agile, nu am voie să bâjbâi acum, se rugă, și zeii fură îndurători. Într-o clipită, degetele îi erau goale. Mâinile nu îi fuseseră atât de sigure de ani de zile și nici pe jumătate atât de agile. Davos a văzut, dar nimeni altcineva, era sigur. Cu cupa în mână, se ridică în picioare.

- Poate că am fost un prost. Lady Melisandre, vrei să bei o cupă de vin împreună cu mine? O cupă în onoarea zeului tău, al Stăpânului Luminii. O cupă în cinstea puterii sale!

Femeia roșie îl privi cu atenție.

- Dacă dorești...

Simțea privirea tuturor ațintită asupra lor. Davos îl înhață în timp ce părăsea banca, apucându-l de mânecă cu degetele pe care Lord Stannis i le scurtase.

- Ce faci? șopti el.

- Ceva ce trebuie făcut, răspunse Maester Cressen, pentru binele acestui ținut și pentru sufletul

stapânului meu. Se eliberă de mâna lui Davos, vărsand în grabă o picătură de vin. Ea îl întâmpină lângă masa de onoare, cu toți ochii ațintiți asupra lor. Dar Cressen o vedea numai pe ea. Mătase roșie, ochi roșii, rubinul roșu de la gât, buze rosii, curbate într-un zâmbet vag, în timp ce-și așeza mana deasupra mâinii lui, în jurul cupei. Pielea ei era fierbinte, febrilă.

- Nu e prea târziu să verși vinul, Maester.
- Nu, șopti el cu glas răgușit. Nu.
- Cum dorești. Melisandre din Asshai luă cupa din mâinile lui și bău pe îndelete.

Când îi oferi cupa

înapoi, mai era doar o jumătate de înghițitură de vin.

- Iar acum tu.

Mâinile lui Cressen tremurau, dar se îmbărbăta. Un maester al Citadelei nu trebuia să se teamă. Simțea acreala vinului pe limbă. Lăsă cupa goală să-i cadă din mâini, spărgându-se pe podea..

- El are cu adevărat putere aici, stăpâne. Iar focul purifică. La gâtul ei, rubinul arunca sclipiri roșietice.

Cressen încercă să răspundă, însă cuvintele i se opriră în gât. Tușea lui deveni un șuierat îngrozitor, în timp ce se chinuia să respire. Degete de fier i se strânseseră în jurul gâtului. Când se prăbuși în genunchi, încă își scutura capul, negându-i puterea, negându-i vraja, negându-i zeul. Iar tălângile îi căzură între coarne, cântând nebun, nebun, nebun, în timp ce femeia roșie îl privea cu milă, cu flăcările lumânării dansând în ochii ei roșii, roșii.

ARYA

La Winterfell o numiseră Arya Chip de Cal, iar ei i se păruse că nu putea fi nimic mai rău, dar asta se întâmpla înainte ca băiatul orfan Lommy Mâini Verzi să îi spună Cap Bubos.

Simțea, într-adevăr, umflături pe cap când îl atingea. Când Yoren o târâse pe acea alee, crezuse că avea de gând să o omoare, dar bătrânul ursuz doar o ținuse st râns în brațe, tăind firele încâlcite cu pumnalul. își amintea acum mirosul răspândit de smocurile de păr castaniu, murdar, târât pe pietrele de pavaj către templul septim unde murise tatăl său.

- Duc bărbați și băieți din oraș, mârâi Yoren în timp ce lama de oțel îi sfârteca părul. Acum stai locului, băiete. Când Yoren termină, scalpul îi era doar smocuri și miriște.

Mai târziu i-a spus că, din acel moment și până la Winterfell, ea va fi Arry, băiatul orfan.

- Poarta n-ar trebui să fie o problemă, dar drumul e altceva. Vei avea de mers drum lung într-o companie neplăcută. Am luat treizeci de data asta, bărbați și băieți, toți pentru Zid, și să nu crezi că sunt ca bastardul ăla de frate-tău. O scutură. Lord Eddard mi-a dat să aleg din temniță, și să nu ai impresia că am găsit acolo vreun domnișor. Țștia, jumătate din ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice pește, pentru o favoare și poate câțiva arginți. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Așa că ține-ți gura și ai grijă să te speli în pădure, singură. Partea cea mai grea va fi urinatul, așa că să nu bei mai mult decât ai nevoie.

Să părăsească Debarcaderul Regelui a fost ușor, întocmai cum îi spusese. Străjerii Lannister de la poartă opreau pe toată lumea, dar Yoren l-a strigat pe unul dintre ei pe nume și acesta a făcut semn căruțelor să treacă. Nimeni nu i-a aruncat Arzei nici o privire. Căutau o fată de neam, fiică a Măinii Regelui, nu un băiat costeliv, cu părul ciopârțit. Arya nu a privit nici o clipă înapoi. Își dorea ca Marea Năvalnică să se ridice și să înghită tot orașul, Fundătura Puricilor și Fortăreața Roșie și Marele Templu Septim și tot și pe toată lumea deopotrivă, mai ales pe Prințul Joffrey, împreună cu mama lui. Dar știa că nu se va întâmpla asta și, oricum, Șansa se afla încă în oraș și atunci ar fi și ea înghițită de ape. Când își aminti acest lucru, Arya hotărî să-și îndrepte mai bine dorința către Winterfell.

Totuși, Yoren se înșelase în privința urinatului. Nu era deloc partea cea mai dificilă. Lommy Măini Verzi și Plăcintă Fierbinte erau partea cea mai dificilă.

Yoren îi culesese de pe străzi cu promisiunea de a le pune burțile la cale și de a-i încălța. Pe ceilalți îi găsisse în lanțuri.

- Garda are nevoie de oameni de nădejde, le spusese îndată ce au pornit la drum, dar va trebui să se descurce cu adunături ca voi.

Yoren luase bărbați din temnițe, hoți și braconieri și violatori și alții asemenea. Cei mai răi erau cei trei pe care îi găsisse în celulele negre, care trebuie că-l înspăimântaseră până și pe el, căci îi ținea în spatele căruței, cu mâinile și cu picioarele în lanțuri, și jurase că vor rămâne încătușați tot drumul până la Zid. Unul dintre ei nu avea nas, doar o gaură pe față, unde îi fusese tăiat, iar un altul, o brută grasă și spână, cu dinții ascuțiți și cu răni purulente pe obraji, avea ochi neomenești.

Au luat cinci căruțe de la Debarcaderul Regelui, încărcate cu provizii pentru Zid: blănuri și suluri de stofă, bucăți de fontă, o colivie cu vulturi, cărți, hârtie și cerneală, un balot de frunze acrișoare, vase cu ulei și cufere cu leacuri și mirodenii. Grupuri de cai de tracțiune trăgeau căruțele, iar Yoren adusese doi cai de curse și o șase măgari pentru băieți. Arya ar fi preferat un cal adevărat, dar era mai bine să călărească pe măgar decât să meargă în căruță.

Bărbații nu i-au dat nici o atenție, dar cu băieții nu a fost la fel de norocoasă. Era cu doi ani mai mică decât cel mai tânăr dintre orfani, fără a mai pune la socoteală că era mai scundă și mai slabă, iar Lommy și Plăcintă Fierbinte îi luară tăcerea drept spaimă, prostie sau surditate.

- Uită-te la sabia aia pe care o are Cap Bubos, zise Lommy într-o dimineață, în timp ce înaintau greoi prin livezi și câmpuri de grâne. Fusese, probabil, ucenic la vreun vopsitor, înainte să-l prindă furând, și era mânjit cu verde pe brațe, până la coate. Când râdea, răgea ca un măgar. De unde o fi făcut rost de sabia un șobolan de canal ca ăsta?

Arya își mușca buzele posomorâtă. Vedea spatele mantiei negre, decolorate, în fruntea căruțelor, dar era hotărâtă să nu se apuce să strige după ajutor.

- O fi vreun mic scutier, interveni Plăcintă Fierbinte. Mama lui fusese brutăreasa înainte de a muri și își împingea căruciorul pe străzi toată ziua, strigând: „Plăcinte fierbinți! Plăcinte fierbinți!” Băiatul vreunui cavalerăș semeț al unui lord, asta e.

- Nu e nici un cavaler, uită-te la el. Pun rămășag că aia nici măcar nu e o sabia adevărată. E doar o sabia de tinichea.

Arya îi ura fiindcă îi luau în derândere sabia pe care ea o numea Acul.

- E oțel din fierăria castelului, nătărăule, izbucni ea, întorcându-se în șa pentru a le arunca o privire mânioasă, și ai face mai bine să-ți ții gura.

Orfanii începură să strige:

- De unde ai o sabie ca asta, Chip Bubos? vru să știe Plăcintă Fierbinte.

- Cap Bubos, îl corectă Lommy. Pesemne că a furat-o.

- Ba nu, strigă ea. Jon Snow mi-a dat Acul său. Poate că îi lăsase să îi spună Cap Bubos, dar nu avea de gând să-i lase să-l numească pe Jon hoț.

- Dacă a furat-o, am putea să i-o luăm, spuse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu e a lui. Mi-ar prinde bine o sabie ca asta.

Lommy îl incită:

- Haide, ia-i-o, te provoc.

Plăcintă Fierbinte reacționa îndemnându-și măgarul și apropiindu-se.

- Hei, Chip Bubos, dă-mi sabia aia. Părul lui avea culoarea fânului, iar fața rotofeie îi era arsă de soare și se cojea. Nu știi s-o folosești.

Ba da, știu, ar fi putut spune Arya. Am ucis un băiat, un băiat gras, ca tine. L-am înjunghiat în burtă și a murit, și te voi ucide și pe tine dacă nu mă lași în pace. Numai că nu îndrăzneam. Yoren nu știa despre băiatul de la grajduri, dar ea se temea de ceea ce ar putea face dacă ar afla. Arya era foarte sigură că unii dintre bărbați erau ucigași, cei trei în lanțuri, cu siguranță, dar regina nu pe ei îi căuta, așa că nu era același lucru.

- Uită-te la el, răgi Lommy Măini Verzi. Pun pariu că acum o să înceapă să plângă. Îți vine să plângi, Cap Bubos?

Plânsese în somn în noaptea precedentă, visându-și tatăl. În dimineața următoare, se trezise cu ochii roșii și uscați și nu ar mai fi putut să verse nici o lacrimă, nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

- O să-și ude pantalonii, sugeră Plăcintă Fierbinte.

- Lasă-l în pace, zise băiatul cu părul negru, lăptos, care trecu pe lângă el. Lommy îi poreclise Taurul, din cauza coifului său cu coarne pe care îl lustruia mereu, dar pe care nu-l purta niciodată. Lommy nu îndrăzneam să-și bată joc de Taur. Pe lângă că era mai mare, era bine dezvoltat pentru vârsta lui, cu pieptul larg și mâinile vânjoase.

- Ai face mai bine să-i dai sabia, Arya, zise Lommy. Plăcintă Fierbinte o vrea neapărat. A omorât un băiat în bătaie. Va face același lucru și cu tine, sunt sigur.

- L-am doborât la pământ și l-am lovit la testicule și am continuat să-l lovesc până ce a murit, se făli Plăcintă Fierbinte. L-am bătut măr. Testiculele îi erau zdrobite și pline de sânge și puța i s-a înnegrit. Mai bine mi-ai da sabia.

Arya își scoase sabia de la brâu.

- Pe asta poți s-o păstrezi, îi spuse, vrând să evite o bătaie.

- Acesta e doar un băț oarecare. Se apropie și încercă să ajungă la plăselele sabiei pe care Arya o numea Ac.

Arya făcu sabia de lemn să șuiere când lovi fundul măgarului. Animalul se răsuci și sări pe picioarele din spate, azvârlindu-l pe Plăcintă Fierbinte la pământ. Arya își săltă măgarul și, când Plăcintă Fierbinte încercă să se ridice, îl lovi în burtă, făcându-l să cadă înapoi. Apoi îl pocni peste față, iar nasul lui trosni ca o creangă când se rupe. Din nări îi țâșni sânge. Când Plăcintă Fierbinte începu să se văicărească,

Arya se răsuci către Lommy Măini Verzi, care stătea pe măgarul său, cu gura căscată.

- Vrei și tu să ai parte de sabie? strigă ea, dar el nu voia. Își ridică în dreptul feței mâinile verzi, vopsite, și îi strigă să-l lase în pace.

Taurul răcni:

- Tu, înapoi!

Arya se răsuci. Plăcintă Fierbinte era în genunchi, cu pumnul strângându-i-se în jurul unei pietre mari, colțuroase. Arya îl lăsă să o arunce, ferindu-și capul când piatra trecu pe lângă ea. Apoi se azvârli asupra lui. El ridică o mână, iar Arya i-o lovi, pe urmă îi pocni obrazul și genunchiul. Plăcintă Fierbinte se repezi la ea, iar Arya sări într-o parte și îl plesni cu bățul peste ceafă. El căzu și se ridică și porni clăti-nându-se către ea, cu fața roșie mânjită de noroi și sânge. Arya alunecă în poziția unui dansator în apă și așteptă. Când Plăcintă

Fierbinte ajunse destul de aproape, îl lovi chiar între picioare atât de tare încât, dacă sabia ei de lemn ar fi fost ascuțită, i-ar fi ieșit printre fese.

Când Yoren o trase deoparte, Plăcintă Fierbinte era deja întins la pământ, cu pantalonii maro duhnind, urlând în timp ce Arya îl lovea iar și iar și iar.

- Ajunge! răcni Yoren, fratele în straie negre, desfăcându-i sabia de lemn dintre degete, vrei să-1 omori pe nătărău? Când Lommy și alți câțiva începură să țipe, bătrânul strigă și la ei: Tăceți dacă nu vreți să vă închid eu gura! Vă leg pe toți, netrebnicilor, în spatele căruțelor și vă târăsc până la Zid.

Iar asta e valabil și pentru tine, Aryy. Vino cu mine, băiete. Acum!

Se uitau cu toții la ea, chiar și cei trei legați cu lanțuri și cătușe din spatele căruței. Grăsanul își lovi dinții ascuțiți și șuieră, dar Arya îl ignoră.

Bătrânul o târî de departe de drum, într-un desiş de copaci, înjurând și mârâind tot drumul.

- Dacă aş fi avut un strop de minte, te-aş fi lăsat la Debarcaderul Regelui. Mă auzi, băiete? întotdeauna mârâia cuvântul acela, rostindu-l apăsător, ca să fie sigur că ea îl aude. Desfă-ți pantalonii și trageți-i în jos. Haide, nu e nimeni să te vadă. Fă ce ți-am spus.

Bosumflată, Arya îi dădu ascultare.

- Acolo, cu fața la stejar. Da, așa. Își încolăci brațele în jurul trunchiului și își lipi fața de lemnul aspru. Acum țipă! Țipă tare.

N-am să țip, gândi Arya cu încăpățănare, dar când Yoren îi atinse lemnul de fundul gol, strigătul îi țâșni din gât.

- Cred că te doare, spuse el. Ia vezi acum. Bățul se apropie șuierând, Arya țipă, ținându-se strâns de copac să nu cadă. Și încă una. Se agăță cu putere, mușcându-și buza, crispându-se, când auzi că se apropie. Lovitura o făcu să sară și să urle. N-am să plâng, se gândi. N-am să fac asta. Aparțin familiei Stark din Winterfell, blazonul nostru este lupul străvechi, lupii nu plâng. Vedea cum un firicel de sânge i se prelinge pe piciorul stâng. Spatele și fundul o ardeau de durere.

- Oare acum mă poți asculta? întrebă Yoren. Data viitoare când mai ridici bățul ăla la unul dintre frații tăi, vei căpăta de două ori mai mult decât lovești, mă auzi? Acum îmbracă-te.

Nu sunt frații mei, gândi Arya în timp ce se apleca să-și tragă pantalonii, dar știa că nu era cazul să spună asta. Își încheie cureaua și șireturile cu mâinile tremurând.

Yoren o privea.

- Te doare?

Calmă ca apa liniștită, își spuse, așa cum o învățase Syrio Forel.

- Puțin.

- Pe băiatul acela îl doare mai tare. Nu el ți-a ucis tatăl, fata mea, nici hoțomanul de Lommy. Nu o să-l aduci înapoi dacă îi lovești pe ei.

- Știu, mormăi Arya ursuză.

- E ceva ce tu nu știi. Nu trebuia să se întâmple așa. Eram pregătit de plecare, cu căruțele cumpărate și încărcate, când un bărbat vine la mine cu un băiat, o pungă de monede și un mesaj, nu contează de la cine. Lordul Eddard va îmbrăca veșmintele negre, îmi zice, așteaptă, că merge cu tine. De ce crezi că eram acolo? Numai că planurile ne-au fost date peste cap.

- Joffrey, gâfâi Arya. Cineva trebuie să-l omoare pe el.

- Cineva o va face, dar nu voi fi eu acela, și nici tu. Yoren îi azvârli înapoi sabia de lemn. Când ajungem la căruțe, ia niște frunze acrișoare, îi spuse în timp ce se întorceau la drum. Să le mesteci, îți va face bine la usturime.

I-a făcut, într-adevăr, bine, deși gustul era oribil și îi făcea saliva să aibă culoarea sângelui. Chiar și așa, merse pe jos toată ziua, a doua zi și în ziua următoare, fiind prea sensibilă ca să stea pe măgar. Starea lui Plăcintă Fierbinte era și mai gravă. Yoren fu nevoit să mute niște butoaie, ca băiatul să poată sta culcat în spatele căruței, pe niște saci de orz, iar acesta scâncea ori de câte ori roțile loveau o piatră. Lommy Mâini Verzi nici măcar nu era rănit, dar se ținea cât putea de departe de Arya.

- De fiecare dată când te uiți la el, tresare, îi spuse Taurul când Arya trecu pe lângă măgarul lui. Ea nu răspunse. I se părea mai sigur să nu stea de vorbă cu nimeni.

În noaptea aceea a zăcut pe pătura ei subțire, pe pământul tare, privind îndelung cometa roșie. Era splendidă și înfricoșătoare în același timp. „Sabia Roșie”, cum o numise Taurul. Susținea că seamănă cu o sabie, cu lama încă roșie ca para focului, scoasă din forjă. Când Arya scrută cerul nopții, observă și ea sabia, numai că nu era o sabie nouă, era Gheață, spada tatălui ei, toată din oțel Valyrian, iar culoarea roșie era sângele Lordului Eddard, rămas pe sabie după ce Ser Ilyn, Dreptatea Regelui, îi tăiase capul. Yoren nu o lăsase să privească momentul, dar avea impresia că acea cometă trebuia să arate așa cum arătase Gheață după aceea.

Când, în cele din urmă, adormi, se visă acasă. Drumul regelui șerpuia pe lângă Winterfell, spre Zid, iar Yoren îi promisese că o va lăsa acolo, fără ca nimeni să știe cine e. Ii era dor să-și revadă mama, și pe Robb, pe Bran și pe Rickon..., dar cel mai mult se gândea la Jon Snow. Își dorea să se întâlnească cumva ca ei să meargă la Zid înainte de a ajunge la Winterfell, ca Jon să-i poată ciufuli părul și să-i zică „surioară”. I-ar spune: „Mi-a fost dor de tine”, iar el ar spune același lucru, în exact aceeași clipă, cum se întâmpla întotdeauna. I-ar fi plăcut să fie așa. I-ar fi plăcut mai mult ca orice.

SANSA

Dimineața zilei onomastice a Regelui Joffrey se ivi strălucitoare și vântoasă, cu lunga coadă a imensei comete deslușindu-se printre norii care goneau în înaltul cerului. Sansa o privea de la fereastra turnului său când Ser Arys Oakheart veni pentru a o însoți la terenurile pentru turniruri.

- Ce crezi că înseamnă? îl întrebă.

- Glorie pentru logodnicul tău, îi răspunse Ser Arys fără ezitare. Vezi cum strălucește pe cer astăzi, de onomastica înălțimii Sale, de parcă zeii înșiși au ridicat o flamură în onoarea sa. Oamenii din popor au numit-o Cometa Regelui Joffrey.

Fără îndoială, asta îi spusese lui Joffrey. Sansa nu era atât de convinsă.

- Un servitor a numit-o Coada Dragonului.

- Regele Joffrey șade pe locul unde a stat odinioară Aegon Dragonul, în castelul ridicat de fiul său, explică Ser Arys. El e urmașul dragonului - iar roșul aprins este culoarea Casei Lannister, alt semn. Cometa este trimisă pentru a vesti urcarea lui Joffrey pe tron, nu am nici o îndoială. E semn că va triumfa asupra dușmanilor săi.

Sd fie adevărat? se întrebă Sansa. Pot fi zeii atât de cruzi? Mama ei era acum unul dintre dușmanii lui Joffrey, iar fratele ei, Robb, un altul. Tatăl ei murise la porunca regelui. Trebuia oare ca Robb și mama să moară și ei? Cometa era roșie, dar Joffrey era un Baratheon tot atât de mult cât era un Lannister, iar blazonul lor era un cerb negru pe un camp auriu. N-ar fi trebuit ca zeii să-i trimită lui Joff o cometă aurie?

Sansa închise obloanele și se îndepărtă în grabă de fereastră.

- Ești foarte încântătoare astăzi, doamna mea, spuse Ser Arys.

- Îți mulțumesc, Ser. Știind că Joffrey dorea ca ea să participe la turnirul în onoarea lui, Sansa acordase o atenție deosebită chipului și veșmintelor ei. Purta o rochie din mătase de un purpuriu palid și o plasă de păr de culoarea ametistului, pe care o primise în dar de la Joffrey. Rochia avea mâneci lungi, ca să-i ascundă vânătăile de pe brațe. Și acestea erau tot daruri de la Joffrey. Când a aflat că Robb a fost proclamat Rege în Nord, s-a mâniat teribil și l-a trimis pe Ser Boros să o bată.

- Mergem?

Ser Arys îi oferă brațul, iar ea se lăsă condusă afară din cameră. Dacă era nevoie ca unul dintre străjerii regelui să fie mereu pe urmele ei, prefera ca acesta să fie Arys. Ser Boros era iute la mânie, Ser Meryn era rece, iar ochii stranii, ficși, ai lui Ser Mandon o stânjeneau, în vreme ce Ser Preston o trata ca pe un copil nătâng. Arys Oakheart era curtenitor și îi vorbea cu amabilitate. O dată, chiar s-a opus când Joffrey i-a poruncit să o lovească. Până la urmă a lovit-o, dar nu tare, așa cum ar fi făcut Ser Meryn sau Ser Boros, și, cel puțin, el protestase. Ceilalți se supuneau fără să crâcnească..., toți, cu excepția Câinelui, dar Joffrey nu i-a cerut niciodată acestuia să o pedepsească. Ii folosea pe ceilalți cinci pentru asta.

Ser Arys avea părul castaniu deschis și un chip care nu era neplăcut la vedere. Astăzi era de-a dreptul arătos, cu mantia din mătase albă prinsă pe umăr cu o frunză aurie.

- Cine crezi că va câștiga onorurile zilei? întrebă Sansa în timp ce coborau scările, braț la braț.

- Eu, răspunse Ser Arys zâmbind. Deși mă tem că victoria nu va avea nici o salvare. Va fi o competiție slabă. Nu se vor înscrie mai mult de patruzeci, cu tot cu scutierii și luptătorii de ocazie. Să dobori niște băiețandri de pe cal nu e o onoare prea mare.

Ultimul turnir fusese altfel, reflectă Sansa. Regele Robert îl organizase în cinstea tatălui ei. Domni de viță nobilă și campioni vestiți sosiseră de pe tot cuprinsul regatului să-și întrecă puterile și întreg orașul venise să privească. își aminti măreția aceluia turnir, mulțimea de pavilioane de-a lungul râului, cu scutul unui cavaler atârnat în fața fiecărei uși, șirurile lungi de flamuri de mătase fluturând în vânt, razele soarelui pe oțelul strălucitor și

pintenii auriți. Zilele răsunaseră de sunetele trompetelor și de tropotele copitelor, iar nopțile fuseseră pline de sărbătoare și cânt. Acelea fuseseră zilele cele mai frumoase ale vieții sale, dar acum îi păreau o amintire din alte vremuri. Robert Baratheon murise, la fel și tatăl ei, decapitat de un trădător pe scările Marelui Sept al lui Baelor. Nu era de mirare că erau nevoiți să țină turnirul lui Joff în spatele zidurilor groase de piatră ale Fortăreței Roșii.

- Crezi că regina va participa? Sansa se simțea întotdeauna mai în siguranță când era de față Cersei, să-și țină fiul în frâu.

- Mă tem că nu, doamnă. Se întrunește consiliul, avem o problemă urgentă. Ser Arys coborî glasul: Lord Tywin s-a ascuns la Harrenhal, în loc să-și aducă oștirea în oraș, așa cum a poruncit regina. Înălțimea Sa e furioasă. Tăcu, în timp ce un șir de străjeri trecu pe lângă ei, cu mantii roșii și coifuri cu lei în vârf. Lui Ser Arys îi plăcea să bârfească, dar numai când era sigur că nu trage nimeni cu urechea.

Tâmplarii ridicaseră o galerie și niște arene în curtea castelului. Aspectul era, într-adevăr, modest, iar puțina lume adunată să privească abia dacă umplea jumătate din locuri. Majoritatea spectatorilor erau străjeri în mantiile aurii ale Gărzii Orașului sau în cele roșii ale Casei Lannister. Domni și doamne erau doar într-un număr neînsemnat, cei câțiva care rămăseseră la curte. Lordul Gyles, cu chipul său pământiu, tușea într-o batistă de mătase roz. Lady Tanda era flancată de fiicele ei, Lloyds cea placidă și posomorâtă și Falyse limbă-ascuțită. Jalabhar Xho, cu pielea de abanos, era un exilat care nu avea alt refugiu, Lady Ermesande, o fetiță așezată în poala bonei sale. Umbla vorba că se va căsători în curând cu unul dintre verii reginei, astfel că familia Lannister ar putea revendica pământurile ei.

Regele stătea la umbră sub un baldachin roșu, cu un picior aruncat nonșalant peste brațul de lemn sculptat al scaunului. Prințesa Myrcella și Prințul Tommen stăteau îndărătul lui. În spatele lojei regale, Sandor Clegane stătea de pază cu mâinile odih-nindu-i-se pe centura sabiei. Mantia albă a Gărzii Regale ce îi înveșmânta umerii largi era legată cu o broșă cu nestemate, iar haina albă ca zăpada avea un aspect oarecum nefiresc lângă tunica sa aspră și vesta de piele cu ținte.

- Lady Sansa, anunță scurt Câinele când o văzu. Avea glasul aspru, ca lama unui fierăstrău tăind lemnul. Urmele de arsuri de pe față și gât făceau ca gura să i se strâmbe într-o parte când vorbea.

Prințesa Myrcella își plecă fruntea într-un salut sfios când auzi numele Sansei, dar micul și dolofanul Prinț Tommen sări în picioare entuziasmat:

- Sansa, ai auzit? Voi participa astăzi la turnir. Mama a spus că am voie. Tommen împlinise opt ani. Ii amintea de propriul ei frățior, Bran. Erau de aceeași vârstă. Bran era la Winterfell, rănit, dar la adăpost.

Sansa ar fi dat orice să fie cu el.

- Mă tem pentru viața inamicilor tăi, îi spuse lui Tommen pe un ton grav.

- Aceștia vor fi de paie, zise Joff ridicându-se.

Regele era înveșmântat într-o armură strălucitoare, cu un leu răgind gravat pe piept, ce aștepta parcă războiul ca să-i devoreze într-o clipă. Astăzi împlinea treisprezece ani și era înalt pentru vârsta lui. Avea ochii verzi și părul auriu al Lannisterilor.

- Înălțimea Ta, spuse ea, făcând o adâncă plecăciune. Ser Arys se înclină.

- Să-mi fie cu iertare, înălțimea Ta. Trebuie să mă pregătesc pentru turnir.

Joffrey îi făcu un semn scurt cu mâna, lăsându-l să plece, în timp ce o studia pe Sansa din cap până-n picioare.

- Sunt mulțumit că porți pietrele de la mine. Așadar, regele hotărâse să facă astăzi pe galantul.

Sansa era ușurată.

- Îți mulțumesc pentru ele... și pentru cuvintele frumoase. Îți urez o aniversare plină de noroc, înălțimea Ta.

- Șezi, îi porunci Joff, indicându-i un loc liber lângă el. Ai auzit? Regele Cerșetor e mort.

- Cine? Pentru o clipă, Sansa se temu că se referise la Robb.

- Viserys. Ultimul fiu al Regelui Nebun Aerys. Umbla prin Orașele Libere dinainte de-a mă fi născut eu, spunându-și rege. Ei bine, mama spune că Dothra-ki l-au încoronat în sfârșit. Cu aur topit. Râse. E amuzant, nu ți se pare? Blazonul lor era dragonul.

E aproape la fel de bine ca și când fratele tău trădător ar fi fost ucis de un lup. Poate că am să-l dau la lupi după ce-l prind. Ți-am spus că am de gând să-l provoc la o luptă corp la corp?

- Mi-ar plăcea să văd asta, înălțimea Ta. Mai mult decât îți dai seama. Sansa își păstră tonul rece și politicos, dar chiar și așa, ochii lui Joff se îngustară, încercând să-și dea seama dacă își bătea joc de el. Vei intra în arenă astăzi? întrebă ea repede.

Regele se încruntă.

- Mama spune că nu s-ar cuveni, de vreme ce turnirul este în cinstea mea. Altfel, aș fi fost campion. Nu-i așa, Câine?

Gura Câinelui se schimonosi.

- împotriva ăstora? De ce nu?

El fusese campionul la turnirul tatălui său, își aminti Sansa.

- Azi vei lua parte la turnir, domnul meu? îl întrebă. Glasul lui Clegane era plin de dispreț:

- N-ar merita osteneala să mă înarmez. Acesta este un turnir pentru țânțari.

Regele râse.

- Câinele meu are un lătrat fioros. Poate că ar trebui să-i poruncesc să se lupte cu campionul zilei. Până la moarte. Lui Joffrey îi plăcea să-i pună pe oameni să se lupte până la moarte.

- Ai fi mai sărac cu un cavaler. Câinele nu făcuse niciodată jurământul de cavaler. Fratele lui era cavaler și îl ura.

Se auzi sunet de trompete. Regele se lăsă comod pe spate și luă mâna Sansei. Cândva, gestul i-ar fi făcut inima să bată cu putere, dar asta se întâmpla înainte ca el să răspundă la rugămințile ei de îndurare prin a-i prezenta capul tatălui său. Acum atingerea lui o umplea de scârbă, dar știa să nu arate asta. Se strădui să stea nemișcată.

- Ser Meryn Trant din Garda Regală, anunță un vestitor.

Ser Meryn intră prin partea de vest a terenului, purtând o platoșă albă, strălucitoare, placată cu aur și călărind un armăsar de cavalerie alb ca spuma laptelui, cu o coamă lungă, cenușie. Mantia îi fâlfâia în urmă ca o întindere de zăpadă. Ducea o lance de patru metri.

- Ser Hobber din Casa Redwyne din Arbor, cântă vestitorul.

Ser Hobber intră la trap dinspre răsărit, călărind un armăsar împodobit cu purpuriu și albastru. Lancea sa era decorată cu aceleași culori, iar scutul era împodobit cu ciorchinele de struguri, blazonul Casei. Gemenii Redwyne erau oaspeții nedorți ai reginei, întocmai ca Sansa. Se întrebă a cui fusese ideea ca ei să participe la turnirul lui Joffrey. Nu a lor, bănuia.

La un semn al maestrului de ceremonii, concurenții își lăsară în jos lăncile și dădură pinteni cailor. Străjerii care priveau, lorzii și doamnele din galerie începură să strige. Cavalerii se întâlniră în mijlocul arenei, într-o puternică ciocnire de lemn și oțel. Lancea dungată și cea albă se izbiră în aer, zdrobindu-se una după alta. În ciocnire, Hobber Redwyne se clătină, dar reuși cumva să se țină în șa. Conducându-și caii la celălalt capăt al arenei, cavalerii își azvârliră lăncile zdrobite și primiră altele în loc de la scutieri. Ser Horas Redwyne, geamănul lui Ser Hobber, își încuraja fratele cu strigăte.

Dar la cea de-a doua întâlnire, Ser Meryn balansa vârful lăncii și îl lovi pe Ser Hobber în piept, dobo-rându-l din șa într-un răsunător impact cu pământul. Ser Horas înjură și alergă să-și ajute fratele lovit să părăsească terenul.

- Prost călăreț, declară Regele Joffrey.

- Ser Balon Swann de Stonehelm din Garda Roșie, se auzi strigătul unui vestitor. Aripa largi, imaculate, împodobeau coiful lui Ser Balon, iar pe scutul său se încăierau lebede albe. Morros din Casa Slynt, moștenitor al Lordului Janos din Harrenhal.

- Uite la prostănacul ăla cocoțat, urlă Joff destul de tare ca să audă jumătate de arenă. Morros, un simplu scutier și, în plus, unul proaspăt numit, se descurca greu cu lancea și scutul. Lancea era arma cavalerilor, știa Sansa, a celor din clanul Slynt. Lord Janos nu

fusese mai mult decât comandantul Gărzii Oraşului înainte ca Joffrey să-l ridice în rang, aducându-l la Harrenhal și în consiliu.

Sper să cadă și să se facă de râs, gândi ea cu ostilitate. Sper ca Ser Balon să-l omoare. Când Joffrey vestise moartea tatălui său, Janos Slynt fusese cel care apucase capul retezat al Lordului Eddard de păr și îl ridicase, ca să fie privit de rege și de mulțime, în timp ce Sansa plângea și țipa.

Morros purta o mantie în carouri negre și aurii peste o armură neagră încrustată cu arabescuri de aur. Pe scutul său se afla sulița însângerată pe care tatăl său o alesese drept blazon al nou înființatei lor Case. Dar el nu părea că știe ce are de făcut cu scutul, în timp ce-și strunea calul, iar vârful lăncii lui Ser Balon izbi pătratul blazonului. Morros își aruncă lancea, se luptă să-și păstreze echilibrul și pierdu. Își prinse un picior în scăriță și căzu, iar armăsarul scăpat de sub control îl târî la marginea arenei, cu capul săltându-i pe pământ. Joff urlă cuvinte de ocară. Sansa era îngrozită, întrebându-se dacă zeii auziseră rugăciunea ei răzbunătoare. Însă când îl desfăcură pe Morros Slynt de calul său, îl găsiră sângerând, dar în viață.

- Tommen, ți-am ales inamicul nepotrivit, îi spuse regele fratelui său. Cavalerul de paie luptă mai bine decât acela.

Apoi veni rândul lui Ser Horas Redwyne. Se descurcă mai bine decât fratele său geamăn, învingând un cavaler mai în vârstă al cărui cal era gătit cu grifoni de argint pe un fundal în dungii albastre și albe. Așa superb cum arăta, bătrânul avu o prestație proastă.

Joffrey își încreți buza:

- E un spectacol slab.

- Te-am prevenit, spuse Câinele. Țânțari. Regele începea să se plictisească. Asta o neliniștea

pe Sansa. Își plecă ochii și hotărî să tacă, orice ar fi. Când starea de spirit a lui Joffrey Baratheon se întuneca, orice cuvânt spus la nimereală putea stârni unul dintre accesele lui de furie.

- Lordul Brune, mercenar în serviciul Lordului Baelish, strigă vestitorul. Ser Dontos cel Roșu, din Casa Hollard.

Călărețul, un bărbat mic de statură, cu o platoșă dințată, se ivi la momentul potrivit la capătul dinspre vest al terenului, însă concurentul lui nu se zărea. În cele din urmă, un armăsar murg își făcu apariția la trap într-o vâltoare de mătase roșie și albă, dar Ser Dontos nu era pe cal. Cavalerul venio clipă mai târziu, înjurând și clătinându-se pe picioare, îmbrăcat cu o platoșă și având pe cap un coif cu pene, și nimic altceva. Picioarele îi erau slăbănoage și albe, iar bărbăția îi atârna obscen în timp ce fugea după cal. Publicul se prăpădea de râs și striga ocări. Prinzându-și calul de căpăstru, Ser Dontos încercă să încalece, dar animalul nu stătea locului și cavalerul era atât de beat, încât picioarele sale goale nu reușeau nicicum să nimorească scărița.

Mulțimea vuia deja de hohote... Toată lumea râdea, în afară de rege. Joffrey avea în ochi o privire pe care Sansa și-o amintea bine, aceeași privire pe care o avusese la Marele Sept al lui Baelor, în ziua când anunțase moartea Regelui Eddard Stark. În cele din urmă, Ser Dontos cel Roșu se dădu bătut, se așeză în noroi și își scoase coiful cu pene.

- Am pierdut, strigă el. Aduceți-mi niște vin. Regele se ridică în picioare:

- Un butoi din pivniță! Vreau să-l văd înecat în el.

Sansa se pomeni suspinând:

- Nu, nu poți face asta. Joffrey întoarse capul:

- Ce-ai spus?

Sansei nu îi venea să creadă că a vorbit. Era nebună? Să-i spună „nu” în fața unei jumătăți dintre oamenii de la curte. Nu avusese de gând să zică nimic, doar că... Ser Dontos era beat și prost și nepriceput, dar nu a vrut să facă nici un rău.

- Ai spus că nu pot? Ai spus?

- Te rog, zise Sansa. Voiam doar să spun că... ar aduce ghinion, înălțimea Ta..., să... să-l omori de ziua ta onomastică.

- Minți, spuse Joffrey. Ar trebui să te înec împreună cu el, dacă îți pasă de el atât de mult.

- Nu-mi pasă de el, înălțimea Ta. Cuvintele îi țâș-e-a valma, cu disperare. Ineacă-1 sau poruncește să i se taie capul, numai... omoară-1 mâine, dacă poțtești, dar, te rog... nu astăzi, nu de ziua ta. N-aș putea suporta să ai ghinion... ghinion îngrozitor, chiar pentru regi, toți cântăreții spun așa...

Joffrey o privi amenințător. Știa că minte. Sansa își dădea seama. O va face să sufere pentru asta.

- Fata grăiește adevărat, spuse Câinele. Ce seamănă un om de ziua lui, culege de-a lungul anului. Glasul său era inexpressiv, de parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin dacă regele îl crede sau nu. Putea fi adevărat? Sansa nu știa. Era doar ceva ce spusese, disperată să evite pedeapsa.

Nemulțumit, Joffrey se foi în scaun și pocni din degete către Ser Dontos.

- Luați-1. Il voi ucide mâine, prostul.

- Așa este, zise Sansa. E un prost. Tu ești deștept să-ți dai seama. I se potrivește mai bine să fie bufon decât cavaler, nu-i așa? Ar trebui să-1 îmbraci în haine pestrițe și să-1 faci clovnul tău. Nu merită să aibă parte de o moarte rapidă.

Regele o privi cu atenție o clipă.

- Poate că nu ești așa de proastă cum spune mama. Ridică glasul. Ai auzit-o pe doamna mea, Dontos? De astăzi înainte ești noul meu bufon. Poți să dormi cu Băiatul Lunii și să te îmbraci cu haine pestrițe.

Ser Dontos, trezit din beție de atingerea morții, se târî în genunchi.

- Îți mulțumesc, înălțimea Ta. Și ție, doamna mea. Mulțumesc.

Fu luat de doi dintre străjerii Lannister, iar maestrul de ceremonii se apropie de lojă.

- înălțimea Ta, spuse el, să chem un nou concurent pentru Brune sau să continui cu următoarea probă?

- Nici una, nici alta. Sunt țânțari, nu cavaleri. Aș porunci să fie cu toții uciși dacă n-ar fi ziua mea. Turnirul s-a încheiat. Să nu-1 mai văd aici pe nici unul.

Maestrul de ceremonii se înclină, dar Prințul Tommen nu era la fel de obedient.

- Eu trebuia să lupt împotriva omului de paie.

- Nu astăzi.

- Dar vreau să călăresc.

- Nu-mi pasă ce vrei.

- Mama a spus că pot să călăresc.

- Așa a spus, încuviință Prințesa Myrcella.

- Mama a spus, îi îngână regele batjocoritor. Nu fiți copilăroși.

- Suntem copii, declară cu trufie Myrcella. E normal să fim copilăroși.

Cainele rase:

- Aici te-a prins. Joffrey era înfrânt.

- Prea bine. Nici măcar fratele meu n-ar putea să concureze mai prost decât ăștia.

Maestre, adu paița. Tommen vrea să fie țânțar.

Tommen scoase un țipăt de bucurie și alergă să se pregătească, muncindu-și din greu piciorușele dolofane.

- Succes, îi strigă Sansa.

Așezară păpușa de paie la celălalt capăt al arenei, în timp ce poneiul prințului era înșeuat. Oponentul lui Tommy era un războinic din piele de mărimea unui copil, umplut cu paie și urcat pe un pivot, cu un scut într-o mână și o ghioagă în cealaltă. Cineva prinsese o pereche de coarne pe capul cavalerului. Regele Robert, tatăl lui Joffrey, purtase coarne la coif, își aminti Sansa..., dar la fel și Lordul Renly, fratele lui Robert, care devenise trădător și se încoronase rege.

Doi scutieri îl înveșmântară pe prinț în armura sa împodobită, argintie cu roșu. Un penaj înalt, roșu, țâșnea din vârful coifului, iar leul Lannisterilor și cerbul încoronat al Baratheonilor se zbeuguiu împreună pe scutul lui. Scutierii îl ajutară să încalece, iar Ser

Aron Santagur, căpitanul Fortăreței Roșii, se apropie și îi înmâna o spadă de argint, cu lama tocită în formă de frunză, făcută pe potriva mâinii unui copil de opt ani.

Tommen ridică sabia.

- Casterly Rock, strigă el cu o voce subțire de copil, în timp ce dădu pinteni poneiului și porni către ținta de paie, prin noroiul bătătorit. Lady Tanda și Lordul Gyles începură să strige ovații răgușite, iar Sansa își uni glasul cu al lor. Regele medita în tăcere.

Tommen își duse calul într-un trap vioi, își flutură sabia cu putere și lovi platoșa cavalerului, o lovitură puternică, în timp ce trecu pe lângă acesta. Paița se răsuci, iar buzduganul zbură, lovindu-l pe Tommen cu putere în ceafă. Tommen se prăbuși din șa, iar armura sa nouă, lovind pământul, răsună ca un sac plin cu oale vechi. Sabia îi zbură din mână, poneiul traversă curtea în galop și din mulțime se stârni o furtună de râsete batjocoritoare. Regele Joffrey râse mai mult și mai tare decât toți.

- O, strigă Prințesa Myrcella. Sări din lojă și alergă la frățiorul ei.

Sansa se pomeni apucată de un ciudat curaj bezmetic:

- Ar trebui să te duci cu ea, îi spuse regelui. Fratele tău ar putea fi rănit.

Joffrey dădu din umeri:

- Și ce dacă?

- Ar trebui să-1 ajuți și să-i spui cât de bine a călărit. Sansa parcă nu se putea opri.

- A fost doborât de pe cal și a căzut în noroi, sublinie regele. Asta nu înseamnă să călărești bine.

- Priviți, îi întrerupse Câinele. Băiatul are curaj. Va încerca din nou.

Prințul Tommen era ajutat să încalce din nou. De-ar fi fost Tommen cel mai mare, în locul lui Joffrey, gândi Sansa. Nu m-ar deranja să mă mărit cu Tommen.

Sunetul dinspre poartă îi luă prin surprindere. Se auzea zăngănit de lanțuri în timp ce bariera-ghilotină era trasă în sus și porțile mari se deschiseră, cu balamalele de fier scârțâind.

- Cine le-a spus să deschidă poarta? întrebă Joff pe un ton poruncitor.

Cu problemele din oraș, porțile Fortăreței Roșii erau închise de zile în șir.

Un rând de călăreți se ivi pe sub poartă, în clinchet de oțel și uruit de copite. Clegane păși aproape de rege, cu o mână pe teaca sabiei lungi. Vizitatorii erau istoviți și însetați, dar stindardul pe care îl purtau era leul familiei Lannister, auriu pe un câmp roșu aprins. Câțiva purtau mantiile și armurile ofițerilor din clanul Lannister, dar mai mulți erau soldați de ocazie și mercenari, înveșmântați în zdrențe și înarmați cu săbii ascuțite... Și mai erau și alții, sălbatici monstru-oși, descinși dintr-una dintre poveștile Bătrânei Nan, cele înfricoșătoare care îi plăcuseră lui Bran. Erau înveșmântați în blănuri ponosite și haine din piele fiartă, aveau părul lung și bărbi feroase. Unii dintre ei purtau bandaje pătate de sânge peste frunte sau înfășurate pe brațe, iar alții aveau ochi, urechi și degete lipsă.

În mijlocul lor, călare pe un cal roșu, mare, într-o ciudată șa înaltă care îl legăna înainte și înapoi, se afla fratele pitic al reginei, Tyrion Lannister, cel pe care îl numeau Pezevenghiul. Își lăsase barba să crească pentru a-și acoperi fața scobită, până ce aceasta devenise o încâlceală de păr galben și negru, aspru ca sârma. Pe spate îi flutura o mantie din blană neagră cu dungi albe. Ținea căpăstrul cu mâna stângă, iar mâna dreaptă îi era înfășurată într-o eșarfă de mătase albă, dar în rest arăta la fel de grotesc cum și-l amintea Sansa de când vizitase Winterfell. Cu fruntea-i bombată și ochii inegali, era și acum cel mai urât om pe care avusese ocazia să-l privească.

Cu toate acestea, Tommen dădu pinteni poneiului și traversă curtea într-un galop năvalnic, țipând de bucurie. Unul dintre sălbatici, un bărbat uriaș, cu mersul târșăit, atât de păros încât fața i se pierdea cu totul în spatele bărbii, îl săltă pe băiat din șa, cu tot cu armură, și îl așeză pe pământ, lângă unchiul său. Râsul întretăiat al lui Tommen răsună lovindu-se de ziduri, când Tyrion îl lovi peste spate, iar Sansa fu surprinsă să vadă că cei doi erau de aceeași înălțime. Myrcella veni alergând în urma fratelui său, iar piticul o ridică de talie și o învârti în cerc, țipând.

Când o lăsă jos, omulețul o sărută ușor pe frunte și traversă curtea, cu mersu-i legănat, către Joffrey. Doi dintre oamenii lui îl urmară îndeaproape, un mercenar brunet cu ochii

negri, care se mișca asemenea unei pisici la pândă, și un tânăr pricăjit, cu o orbită goală acolo unde ar fi trebuit să fie un ochi. Tommen și Myrcella se țineau după ei.

Piticul puse un genunchi în pământ în fața regelui:

- înălțimea Ta.
- Tu, spuse Joffrey.
- Eu, îl aprobă Pezevenghiul, deși s-ar cuveni o primire mai curtenitoare pentru un unchi și un om mai în vârstă.

- Ziceau că ai murit, spuse Câinele. Omulețul îi aruncă voinicului o privire. Avea un ochi verde și unul negru și amândoi erau reci. Vorbeam cu regele, nu cu jigodia asta.

- Eu mă bucur că nu ești mort, spuse Prințesa Myrcella.

- Avem același punct de vedere, dulce copilă. Tyrion se întoarse către Sansa:

Doamna mea, îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. Într-adevăr, zeii sunt cruzi.

Sansa nu putea să se gândească la nici un cuvânt pe care să i-l spună. Cum să-i pară lui rău pentru pierderile ei? Își bătea joc de ea? Nu zeii fuseseră cruzi, ci Joffrey.

- îmi pare rău și pentru pierderea ta, Joffrey, zise piticul.

- Ce pierdere?

- Nobilul tău tată. Un bărbat voinic, fioros, cu barbă neagră, ți-1 vei aminti dacă încerci. A fost rege înaintea ta.

- O, el. Da, a fost foarte trist, l-a ucis un mistreț.

- Așa se spune, înălțimea Ta?

Joffrey se încruntă. Sansa simțea că ar trebui să spună ceva. Ce obișnuia să-i spună Septa Mordane?

- Regret că mama mea te-a luat prizonier, domnul meu.

- O grămadă de oameni regretă asta, răspuse Tyrion, și în curând s-ar putea ca unii să regrete mult mai mult..., dar îți mulțumesc pentru sentiment. Joffrey, unde aș putea s-o găsesc pe mama ta?

- E cu consiliul meu, răspuse regele. Fratele tău Jaime pierde întruna bătălii. Ii aruncă Sansei o privire mânioasă de parcă ar fi fost vina ei. A fost învins de clanul Stark și am pierdut Riverrun, iar acum prostul de frate-său își zice rege.

Piticul zâmbi strâmb.

- Tot felul de oameni se numesc regi în zilele noastre.

Joff nu știa cum să interpreteze asta, deși avea un aer bănuitor și indispus.

- Da. Ei bine, mă bucur să văd că nu ești mort, unchiule. Mi-ai adus un dar de ziua numelui?

- Da. Înțelepciunea mea.

- Aș prefera capul lui Robb Stark, zise Joff arun-cându-i Sansei o privire vicleană.

Tommen, Myrcella, veniți.

Sandor Clegane rămase puțin în urmă:

- In locul tău mi-aș păzi limba aia, micuțule, îl atenționa, înainte de a porni după stăpânul său.

Sansa rămase cu piticul și monștrii lui. Încercă să se gândească la ce ar putea să spună.

- Te-ai rănit la braț, reuși în cele din urmă să îngaime.

- Unul dintre oamenii nordului m-a lovit cu un buzdugan în timpul unei lupte la Furca Verde. Am scăpat de el căzând de pe cal. Rânjetul lui se transformă în ceva mai blând și Tyrion studie chipul Sansei. Mâhnirea pentru moartea nobilului tău tată te face atât de tristă?

- Tatăl meu a fost un trădător, spuse îndată Sansa. Iar fratele meu și mama mea sunt și ei trădători. Își făcuse repede acest reflex. Ii sunt credincioasă iubitului meu Joffrey.

- Fără îndoială. La fel de credincioasă ca o căprioară înconjurată de lupi.

- Lei, șopti ea pe negândite. Privi de jur-împrejur agitată, dar nu era nimeni destul de aproape ca să audă.

Lannister îi luă mâna și o strânse.

- Sunt doar un leu mic și jur că nu te voi devora. Cu o plecăciune, spuse: Dar acum trebuie să mă scuzi. Am treburi urgente cu regina și cu consiliul.

Sansa îl privi cum se îndepărtează, cu trupul legă-nându-se dintr-o parte într-alta la fiecare pas, ca un animal grotesc. Vorbește mai blând decât Joffrey, gândi ea, dar și regina mi-a vorbit cu blândețe. E tot un Lannister, fratele ei și unchiul lui Joff, și nu îmi e prieten. Cândva îl iubise pe Prințul Joffrey din toată inima, o admirase pe regină, mama lui, și avusese încredere în ea. Răsplătiseră acea dragoste și încredere cu capul tatălui ei. Sansa nu va mai face niciodată aceeași greșeală.

TYRION

În veșmintele albe, răcoroase, ale Gărzii Regale, Ser Mandon Moore arăta ca un cadavru înfășurat în giulgiu.

- Înălțimea Sa a dat poruncă: pe durata adunării, consiliul nu poate fi deranjat.

- Va fi doar un deranj mic, ser. Tyrion scoase pergamentul din mânecă. Aduc o scrisoare de la tatăl meu, Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui. Iată sigiliul.

- Înălțimea Sa nu vrea să fie deranjată, repetă încet Ser Mandon, ca și cum Tyrion ar fi fost un neghiob care nu l-a auzit de prima dată.

Jaime îi spusese cândva că Moore era cel mai periculos dintre membrii Gărzii Regale - cu excepția sa, bineînțeles - din cauză că fața sa nu oferea nici un indiciu despre ce avea de gând să facă în momentul următor. Lui Tyrion i-ar fi prins bine un indiciu. Brom și Timett ar fi putut să-l ucidă pe cavaler dacă se ajungea la săbii, dar nu ar fi fost semn bun dacă el ar fi început prin a-l măcelări pe unul dintre protectorii lui Joffrey. Cu toate acestea, dacă l-ar lăsa pe omul acela să-i întoarcă spatele, unde i-ar fi autoritatea? Se strădui să zâmbească:

- Ser, nu mi-ai cunoscut tovarășii. Acesta este Timett, fiul lui Timett, o mână roșie a Oamenilor Arși. Iar acesta este Bronn. Poate îți amintești de Ser Vardis Egen, care a fost căpitanul gărzii casei Lordului Arryn?

- Il cunosc. Ochii lui Ser Mandon erau de un cenușiu deschis, neobișnuit de goi și lipsiți de viață.

- Il cunoșteai, îl corectă Bronn, cu un zâmbet firav. Ser Mandon nu catadicsi să dea semne că a auzit

această remarcă.

- Fie cum o fi, spuse Tyrion pripit. Trebuie cu adevărat să-mi văd sora și să-i prezint scrisoarea. Vrei să fii amabil și să ne deschizi ușa?

Cavalerul alb nu răspunse. Tyrion se afla pe punctul de a încerca să pătrundă cu forța, când Ser Mandon se dădu brusc la o parte.

- Tu poți intra. Ei nu.

O victorie mica, gândi el, dar dulce. Trecuse primul test. Tyrion Lannister pătrunse pe ușă, simțin-du-se aproape înalt. Cinci membri ai micului consiliu regal își curmară brusc conversația.

- Tu, spuse Cersei, sora lui, pe un ton care exprima în egală măsură stupoarea și dezgustul.

- Văd de unde și-a învățat Joffrey amabilitățile. Tyrion se opri pentru a admira perechea de sfîncși valyrieni care străjuiau ușa, arborând un aer de nepăsătoare îndrăzneală. Cersei mirosea slăbiciunea așa cum miroase un câine teama.

- Ce cauți aici? Încântătorii ochi verzi ai surorii sale îl studiară fără nici o urmă de afecțiune.

- Aduc o scrisoare de la nobilul nostru tată. Se îndreptă cu nonșalanță spre masă și așeză între ei un sul de pergament bine strâns.

Eunucul Varys luă pergamentul și îl răsuci în delicatele sale mâini pudrate.

- Ce amabil din partea Lordului Tywin. Și ceara lui de sigiliu are o nuanță aurie atât de încântătoare. Varys inspecta sigiliul îndeaproape. Are toate semnele că ar fi autentic.

- Bineînțeles că este autentic.

Cersei i-l smulse din mâini. Rupse ceara și desfășură pergamentul. Tyrion o privi în timp ce citea. Sora lui se așezase pe scaunul regelui - își dădea seama că Joffrey nu se obosea prea des să participe la întrunirile consiliului, nu mai mult decât o făcuse Robert - așa că Tyrion luă scaunul rezervat Mâinii Drepte. Așa i se părea potrivit.

- Este absurd, spuse în cele din urmă regina. Nobilul meu tată 1-a trimis pe fratele meu să stea pe locul lui la consiliu. Ne roagă să-l acceptăm pe Tyrion ca Mână a Regelui, până ce va veni vremea să ni se poată alătura el în persoană.

Marele Maester Pycelle își scutură barba albă, curgătoare, și dădu din cap plictisit.

- Se pare că urmează o primire.

- Într-adevăr. Gușat, chel, Janos Slynt arăta mai degrabă ca un broscoi, un broscoi fercheș, care se umfla în pene. Avem strașnică nevoie de tine, domnul meu. Rebeliune peste tot, acest semn macabru pe cer, răzmerițe pe străzile orașului...

- Și a cui e vina, Lord Janos? izbucni Cersei. Mantiile tale aurii sunt însărcinate cu păstrarea ordinii. Cât despre tine, Tyrion, ne-ai putea fi mai de folos pe câmpul de luptă.

Acesta râse.

- Nu, am terminat cu câmpurile de luptă, mulțumesc. Stau mai bine pe un scaun decât pe un cal, și mai repede aș ține în mână un pocal de vin decât un topor de luptă. Ce atâta caz despre tunetul tobelor, despre soarele sclipind pe armuri și grandioșii cai de război fornăind și pășind țanțoș? Ei bine, tobele îmi dădeau dureri de cap, soarele sclipind pe armura mea mă cocea ca pe o găscă de ziua recoltei și acei cai magnifici își făceau treburile peste tot. Nu că mă plâng. În comparație cu ospitalitatea de care m-am bucurat în Valea Arryn, tobele, bălegarul și mușcăturile de insecte sunt lucrurile mele preferate.

Degețel râse.

- Bine zis, Lannister. Un om pe placul meu.

Tyrion îi zâmbi, amintindu-și de un anumit pumnal cu teaca din os de dragon și o lamă valyriana de oțel. Trebuie să avem o discuție despre asta, curând. Se întrebă dacă Lordul Petyr ar găsi și acel subiect la fel de amuzant.

- Vă rog, le spuse, lăsați-mă să fiu de folos, cu orice lucru mărunț pot să fac.

Cersei reciti scrisoarea.

- Câți oameni ai adus cu tine?

- Câteva sute. Oamenii mei, îndeosebi. Tata s-a ferit să ia parte la toate astea. În definitiv, el duce un război.

- La ce vor folosi cele câteva sute de oameni ai tăi dacă Renly invadează orașul sau dacă Stannis vine pe mare de la Piatra Dragonului? Eu cer o armată și tata îmi trimite un pitic. Regele numește Mâna, cu acordul consiliului. Joffrey 1-a numit pe nobilul nostru tată.

- Și nobilul nostru tată m-a numit pe mine.

- Nu poate face asta. Nu fără acordul lui Joff.

- Lordul Tywin se află la Harrenhal cu oastea lui, dacă ai binevoi să te împaci cu el, zise Tyrion politico. Domnii mei, îmi permiteți vă rog să schimb o vorbă cu sora mea, între patru ochi?

Varys se ridică încet în picioare, zâmbind în acel fel mieros al său.

- Cât trebuie să fi tânjit după sunetul glasului dulce al surorii tale. Domnii mei, vă rog, să le dăm câteva momente împreună. Problemele regatului nostru vor mai aștepta.

Janos Slynt se ridică șovăitor, iar Marele Maester Pycelle, plictisit, se ridicară și el. Degețel fu ultimul.

- Să-i spun intendentului meu să pregătească încăperile în Citadela lui Maegor?

- Mulțumirile mele, Lord Petyr, dar voi sta în vechea reședință a Lordului Stark, în Turnul Mâinii Regelui.

Degețel râse iar.

- Ești mai curajos decât mine, Lannister. Tu într-adevăr cunoști soarta ultimelor două Mâini ale Regelui?

- Două? Dacă ai de gând să mă sperii, de ce nu spui patru?

- Patru? Degețel ridică o sprânceană. Ultimele două Mâini ale Regelui au avut parte de vreun sfârșit groaznic în Turn? Mă tem că eram prea tânăr ca să mă intereseze.

- Ultima Mână a lui Aerys Targaryen a fost ucisă în Jaful de la Debarcaderul Regelui, deși mă îndoiesc că ar fi avut timp să se stabilească în Turn. A fost Mână doar două săptămâni. Cel dinaintea lui a fost ars de viu. Iar înaintea lor au fost alți doi care au murit

fără țară și fără avere în exil și s-au socotit norocoși. Cred că nobilul meu tată a fost ultima Mână care a plecat de la Debarcaderul Regelui cu numele, averea și toate membrele intacte.

- Fascinant, zise Degețel. Și cu atât mai multe motive pentru care aș prefera să dorm jos, în carceră.

Poate că ți se va împlini dorința, gândi Tyrion, dar spuse:

- Curajul și nebunia sunt înrudite, cel puțin așa am auzit. Orice blestem ar plana asupra Turnului Mâinii Regelui, mă rog să fiu destul de mic ca să trec neobservat.

Janos Slynt râse, Degețel zâmbi și Marele Maester Pycelle îi urmă pe amândoi afară, cu plecăciuni adânci.

- Sper că tata nu te-a trimis până aici ca să ne chinuiești cu lecții de istorie, spuse sora lui când rămaseră singuri.

- Cât am mai tânjit după sunetul glasului tău dulce, oftă Tyrion.

- Cât am mai tânjit după clipa când limba acelui eunuc va fi scoasă cu un clește încins, răspunse Cersei. Tata și-a pierdut mințile? Sau ai falsificat tu această scrisoare? O reciti, cu plictiseală crescândă. De ce m-ar chinui cu prezența ta? Voiam să vină el. Strivi scrisoarea Lordului Tywin între degete. Sunt regentul lui Joffrey și i-am trimis o poruncă regală!

- Iar el te-a ignorat, sublinie Tyrion. Are o armată destul de mare, poate face asta. Și nici măcar nu e primul, nu-i așa?

Gura lui Cersei se încleșta. Tyrion vedea cum culoarea îi năvălește în obraji.

- Dacă voi declara această scrisoare un fals și le voi spune să te azvârle în temniță, nimeni nu va ignora acest lucru, ți-o jur.

Tyrion umbla acum pe o pojghiță de gheață, știa asta. Un pas greșit și va cădea.

- Nimeni, fu el de acord politicos, cu atât mai puțin tatăl nostru. Cel cu armata. Dar de ce ai vrea să mă arunci în temniță, dragă surioară, când am venit atâta cale ca să te ajut?

- Nu am cerut ajutorul tău. Am cerut prezența tatălui nostru.

- Da, spuse el cu glas scăzut, dar pe Jaime îl vrei tu de fapt.

Sora lui își imagina că e subtilă, însă crescuseră împreună. Tyrion îi putea citi chipul ca pe una dintre cărțile lui preferate, iar ceea ce citea acum era mânie și teamă și disperare.

- Jaime...

- ... este fratele meu, nu mai puțin decât este al tău, o întrerupse Tyrion. Oferă-mi sprijinul și îți promit că Jaime va fi eliberat și se va întoarce la noi nevătămat.

- Cum? întrebă Cersei. Băiatul Stark și mama lui nu sunt genul care să uite că l-am decapitat pe Lordul Eddard.

- Adevărat, fu de acord Tyrion, dar încă le ai pe fiicele lui, nu-i așa? Am văzut-o pe fata cea mare în grădină, cu Joffrey.

- Sansa, zise regina. Am declarat că o am și pe puradeaua mai mică, dar e o minciună. L-am trimis pe Meryn Trant să pună mâna pe ea când a murit Robert, dar nesuferitul ei maestru de dans s-a amestecat și fata a fugit. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Probabil a murit. O grămadă de oameni au murit în ziua aceea.

Tyrion sperase la ambele fete Stark, dar presupunea că una va fi de ajuns.

- Povestește-mi despre prietenii tăi din consiliu. Sora lui aruncă o privire către ușă.

- Ce anume?

- Se pare că tata are o antipatie pentru ei. Când am plecat, se întreba cum ar arăta capetele lor pe perete, lângă cel al Lordului Stark. Se aplecă peste masă. Ești sigură de loialitatea lor? Ai încredere în ei?

- Nu am încredere în nimeni, se repezi Cersei. Am nevoie de ei. Tata crede că ne trag pe sfoară?

- Bănuiește, mai degrabă.

- De ce? Ce știe? Tyrion dădu din umeri.

- Știe că scurta domnie a fiului tău a fost o lungă paradă de nebunii și dezastre. Asta sugerează că cineva îl sfătuiește foarte prost.

Cersei îl privi iscoditoare.

- Joff nu a dus lipsă de sfaturi bune. Mereu a fost încăpățânat. Acum, că e rege, crede că trebuie să facă așa cum îi place, nu așa cum i se cere.

- Coroanele sulesc mințile din capetele de sub ele, fu de acord Tyrion. Treaba asta cu Eddard Stark... e mâna lui Joffrey?

Regina se strâmbă.

- A fost sfătuit să-l cruțe pe Stark, să-i îngăduie să îmbrace veșmintele negre. Omul nu ne-ar mai fi stat în cale niciodată și poate am fi făcut pace cu fiul ăla al lui, dar Joff și-a asumat responsabilitatea de a oferi gloatei un spectacol mai bun. Ce era să fac? A cerut capul Lordului Eddard în fața a jumătate din oraș. Iar Janos Slynt și Ser Ilyn au luat-o înainte cu voioșie și l-au decapitat, fără un cuvânt de la mine! Își încleșta mâna, strângând-o pumn. Marele Septon pretinde că am profanat Septul lui Baelor cu sânge, după ce l-am mințit în privința intențiilor noastre.

- S-ar părea că are dreptate, zise Tyrion. Așadar, acest Lord Slynt a fost și el părtaș, nu-i așa? Spune-mi, a cui a fost strălucita idee să i se încredințeze Har-renhalul și să fie numit în consiliu?

- Degețel a făcut aranjamentele. Aveam nevoie de mantiile aurii ale lui Slynt. Eddard Stark complota cu Renly și i-a scris Lordului Stannis, oferindu-i tronul. Am fi putut pierde totul. Chiar și așa, am fost pe-aproape. Dacă Sansa nu ar fi venit la mine să-mi spună despre planurile tatălui ei...

Tyrion era surprins:

- Adevărat? Propria lui fiică? Sansa părise întotdeauna un copil atât de dulce, tandru și prevenitor.

- Fata era îndrăgostită până peste cap. Ar fi făcut orice pentru Joffrey, până când i-a tăiat capul tatălui său și a numit gestul său îndurare. Cu asta s-a terminat.

- Înălțimea Sa are un fel unic de a câștiga inimile supușilor săi, zise Tyrion cu un zâmbet strâmb. A fost tot dorința lui Joffrey să-l dea afară pe Ser Bar-ristan Selmy din Garda Regală?

Cersei oftă.

- Joff voia un țap ispășitor pentru moartea lui Robert. Varys i l-a sugerat pe Ser Barristan. De ce nu? I-a dat lui Jaime comanda Gărzii Regale și un scaun în micul consiliu și i-a permis lui Joff să arunce un os câinelui său. Ține foarte mult la Sandor Clegane. Eram pregătiți să-i oferim lui Selmy niște pământ și un turn, mai mult decât merita nepriceputul bătrân nebun.

- Am auzit că nepriceputul bătrân nebun a ucis două dintre mantiile aurii ale lui Slynt când au încercat să-l înhațe la Poarta Noroiului.

Sora lui părea foarte nemulțumită.

- Janos ar fi trebuit să trimită mai mulți oameni. Nu e atât de competent pe cât ar fi de dorit.

- Ser Barristan a fost comandantul Gărzii Regale a lui Robert Baratheon, sublinie Tyrion. El și Jaime sunt singurii supraviețuitori dintre cei șapte oameni ai lui Aerys Targaryen. Poporul vorbește despre el la fel cum vorbește despre Serwyn de la Scutul Oglin-dă și despre Prințul Aemon, Cavalerul Dragon. Ce-ți închipui că ar crede dacă l-ar vedea pe Barristan cel Viteaz călărind alături de Robb Stark sau de Stannis Baratheon?

Cersei privi într-o parte.

- Nu m-am gândit la asta.

- Tata s-a gândit, răspunse Tyrion. De-asta m-a trimis. Să pun capăt acestor nebunii și să-i bag min-țile-n cap fiului tău.

- Joff nu va fi mai docil față de tine decât față de mine.

- S-ar putea să fie.

- De ce ar face-o?

- Știe că tu nu i-ai face niciodată vreun rău. Ochii lui Cersei se îngustară.

- Dacă crezi că-ți voi permite vreodată să-i faci rău fiului meu, delirezi.

Tyrion oftă. Cersei nu pricepuse, așa cum se întâmpla atât de des.

- N-am să-i fac nici un rău, așa cum n-ai să-i faci nici tu, o asigură el, dar atâta timp cât băiatul se simte amenințat, va fi mai dispus să asculte. Ii luă mâna. Eu sunt fratele tău, știi doar. Ai nevoie de mine, fie că vrei să recunoști sau nu. Fiul tău are nevoie de mine, dacă e să aibă vreo speranță să păstreze acel scaun urât de fier.

Sora lui păru șocată că o atinge.

- Ai fost mereu viclean.

- În felul meu. Rânji.

- S-ar putea să merite încercat..., dar să nu faci vreo greșală, Tyrion. Dacă te accept, vei fi cu numele Mâna Regelui, dar de fapt vei fi Mâna mea. Îmi vei împărtăși toate planurile și intențiile tale înainte de a trece la fapte și nu vei face nimic fără acordul meu. Înțelegi?

-O, da.

- Ești de acord?

- Desigur, minți el. Sunt al tău, surioară. Cât timp am nevoie să fiu. Așadar, acum, că suntem de aceeași parte, n-ar trebui să mai avem secrete. Spui că Joffrey a pus să fie omorât Lordul Eddard, că Varys l-a dat afară pe Ser Barristan și că Degețel ne-a pricopsit cu Lordul Slynt. Cine l-a ucis pe Jon Arryn?

Cersei își smulse mâna.

- De unde să știu eu?

- Văduva îndurerată de la Eyrie pare să aibă impresia că am fost eu. Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee.

- Sunt sigură că nu știu. Nebunul de Eddard Stark m-a acuzat de același lucru. A sugerat că Lordul Arryn bănuia sau... ei bine, credea...

- Că te culcai cu dragul nostru Jaime? Cersei îi trase o palmă.

- Credeai că sunt la fel de orb ca tata? Tyrion își frecă obrazul. Cu cine te culci nu e treaba mea, deși nu mi se pare chiar corect să-ți desfaci picioarele pentru un frate și pentru celălalt nu.

Cersei îi mai trase o palmă.

- Ai milă, Cersei, doar glumesc cu tine. Adevărul e că aș prefera o târfă drăguță. N-am înțeles niciodată ce a văzut Jaime la tine, în afară de oglindirea propriei sale imagini.

Cersei îi trase încă o palmă. Obrajii lui Tyrion erau roșii și ardeau, dar el zâmbea.

- Dacă continui, s-ar putea să mă înfurii. Mâna lui Cersei se opri.

- Și de ce mi-ar păsa?

- Am câțiva prieteni noi, îi mărturisii Tyrion. N-o să-ți placă defel. Cum l-ai ucis pe Robert?

A făcut-o singur. Noi doar l-am ajutat. Când Lancel a văzut că Robert merge după mistreț, i-a dat un vin tare. Vinul lui preferat, roșu și sec, dar întărit, de trei ori mai tare decât era el obișnuit. Puturosului i-a plăcut. Ar fi putut să se oprească să-l dea pe gât în orice clipă, dacă ar fi vrut, dar nu, a golit o ploscă și i-a spus lui Lancel să-i aducă încă una. Restul a făcut mistrețul. Ar fi trebuit să fii la ospăț, Tyrion. N-am mai mâncat niciodată un mistreț mai delicios. L-au gătit cu ciuperci și mere și a avut gustul victoriei.

- într-adevăr, surioară, ai fost născută să fii văduvă. Lui Tyrion chiar îi plăcuse de Robert Baratheon, așa mare fanfaron prostănac cum fusese, fără îndoială, în parte pentru că sora lui era atât de dezgustată de el. Acum, dacă ai terminat să mă palmuiești, am să mă retrag. Își răsuci picioarele și se dădu jos de pe scaun cu greu.

Cersei se încruntă.

- Nu ți-am dat permisiunea să pleci. Vreau să știu cum ai de gând să-l eliberezi pe Jaime.

- Iți voi spune când voi ști. Planurile sunt ca fructele, au nevoie de un anumit timp de coacere. În clipa de față, am de gând să merg pe străzi și să iau pulsul orașului. Tyrion își așeză mâna pe capul sfînxului de lângă ușă. O ultimă rugămintă, te rog frumos să ai grijă ca Sansa Stark să nu pătească nimic. N-ar fi bine să pierdem ambele fiice.

În fața sălii de consiliu, Tyrion îl salută, înclinându-și capul, pe Ser Mendon și își croi drum de-a lungul culoarului boltit. Bronn îl însoțea. Nu era nici urmă de Timett, fiul lui Timett.

- Unde e Mâna noastră Roșie? întrebă Tyrion.
- A simțit un impuls de a explora. Nu era genul care să-și piardă vremea pe culoare.
- Sper că nu va ucide nici o persoană importantă. Oamenii clanului aduși de Tyrion

din fortărețele

lor din Munții Lunii erau loiali în felul lor sălbatic, dar erau mândri și certăreți deopotrivă, predispuși să răspundă insultelor, reale sau imaginare, cu sabia.

- Încearcă să-l găsești. Și cât timp te ocupi de asta, ai grijă ca toți ceilalți să fie adăpostiți și hrăniți. Îi vreau în cazarma din spatele Turnului Măinii Regelui, dar nu-l lăsa pe îngrijitor să pună Ciorile de Piatră lângă Frații Lunii și spune-i că Oamenii Arși trebuie să aibă o sală numai a lor.

- Tu unde vei fi?

- Mă întorc la Nicovala Spartă. Bronn zâmbi cu insolentă.

- Ai nevoie de o escortă? Se spune că drumurile sunt periculoase.

- Îl voi chema pe căpitanul gărzii de la Casa surorii mele și îi voi aminti că nu sunt mai puțin Lannister decât ea. Trebuie să-și reamintească faptul că jurământul său este față de Casterly Rock, nu față de Cersei sau Joffrey.

O oră mai târziu, Tyrion plecă de la Fortăreața Roșie, însoțit de o duzină de străjeri Lannister în mantii purpurii și coifuri cu lei. În timp ce trecură pe sub poarta-ghilotină, observă capetele ridicate pe ziduri. Negre de putreziciune și smoală învechită, deveniseră de mult de nerecunoscut.

- Căpitane Vylarr, strigă el. Vreau ca acestea să fie date jos mâine. Dă-le surorilor tăcute să le curețe.

Va fi infernal să le potrivească cu trupurile lor, dar acest lucru trebuia făcut. Chiar și în toiul războiului, trebuiau respectate anumite reguli de bună-cuviință.

Vylarr deveni șovăitor.

- Înălțimea Sa ne-a spus că dorește să rămână pe ziduri capetele trădătorilor, până ce umple acele ultime trei țepe de acolo, de la capăt.

- Lasă-mă să ghicesc. Una este pentru Robb Stark, celelalte pentru Lordul Stannis și Lordul Renly. Așa să fie?

- Da, stăpâne.

- Nepotul meu împlinește astăzi treisprezece ani, Vylarr. Încearcă să-ți amintești asta. Mâine vreau să fie date capetele jos, altfel una dintre acele țepe goale ar putea să aibă un alt chiriaș. Pricepi ce vreau să spun, căpitane?

- Mă voi ocupa personal să fie date jos, stăpâne.

- Bine.

Tyrion dădu pinteni calului și se îndepărtă, lăsând mantiile roșii să-l urmeze cum puteau.

Îi spusese lui Cersei că avea de gând să ia pulsul orașului. Nu era într-un totol o minciună. Lui Tyrion Lannister nu-i plăceau prea multe dintre cele văzute. Străzile de la Debarcaderul Regelui fuseseră mereu aglomerate, gălăgioase și zgomotoase, dar acum duhneau a pericol într-un fel pe care nu și-l amintea din ultimele vizite. Un cadavru gol se lăbărta în canalul de scurgere de lângă Strada Războiaelor de Țesut, sfâșiat de o haită de câini sălbaticiți, dar nimănui nu părea să-i pese. Paznicii erau la tot pasul, deplasându-se câte doi pe alei, în mantiile lor aurii și cămășile din zale negre, cu ciomege de fier mereu la îndemână. Piețele erau pline de oameni zdrențăroși care-și vindeau bunurile din casă pe nimic... și frapant de lipsite de gospodari care să vândă mâncare. Puținele produse pe care le văzu erau de trei ori mai scumpe decât fuseseră cu un an în urmă. Un vânzător ambulant oferea spre vânzare șobolani prăjiți pe o țepușă. „Șobolani proaspeți!” striga în gura mare, „Șobolani proaspeți”. Fără îndoială, șobolanii proaspeți erau de preferat șobolanilor vechi, putreziți. Înfricoșător era faptul că șobolanii arătau mai apetisant decât majoritatea produselor pe care le vindeau măcelarii. Pe Strada Făinii, Tyrion văzu paznici tot la a doua ușa de prăvălie. În vremuri de sărăcie, până și brutarii găseau că mercenarii erau mai ieftini decât pâinea, cugetă el.

- Nu se aduce nici un fel de mâncare, nu-i așa? îl întrebă pe Vylarr.

- Destul de puțină, recunosc căpitanul. Cu războiul din țările riverane și cu Lord Renly care ridică rebeli în Highgarden, drumurile sunt închise la miazăzi și la apus.

- Și ce a făcut buna mea soră ca să rezolve situația?

- Ia măsuri pentru restabilirea liniștii în regat, îl asigură Vylarr. Lordul Slynt a triplat Garda Orașului și regina a pus o mie de meșteri să lucreze la structura noastră de apărare. Pietrarii întăresc zidurile, tâmplarii construiesc catapulte cu miile, meșterii fac săgeți, fierarii săbii, iar Breasla Alchimiștilor a promis zece mii de ulcele cu foc sălbatic.

Tyrion se foi stânjenit în șa. Era mulțumit că Cersei nu stătuse cu mâinile în sân, dar pulberea de foc era un lucru perfid și zece mii de ulcele erau destule ca să transforme tot Debarcaderul Regelui în cenușă. Nu era nici un secret că Regele Robert își lăsase regatul împovărat de datorii și că alchimiștii erau adesea luați drept altruiști.

- Lordul Degețel găsește mereu o soluție. A impus taxă pentru intrarea în oraș.
- Da, asta ar merge, spuse Tyrion, gândind: Isteț. Isteț și crud.

Zeci de mii fugiseră de luptă pentru presupusa siguranță de la Debarcaderul Regelui. Ii văzuse pe drumul regelui, grupuri de mame cu copii și tați neliniștiți care se holbau la caii și căruțele lui cu ochi lacomi. Odată ajunși în oraș, fără îndoială vor fi plătit cu tot ce aveau pentru a așeza acele ziduri înalte, liniștitoare, între ei și război, deși, dacă ar fi știut despre pulberea de foc, s-ar putea să se fi gândit mai bine.

Hanul așezat sub semnul nicovalei sparte se înălța în preajma acelor ziduri, aproape de Poarta Zeilor, pe unde intraseră dimineață. Când pătrunseră în curte, un băiat alergă să-l ajute pe Tyrion să coboare de pe cal.

- Du-ți oamenii înapoi la castel, îi spuse lui Vylarr. Îmi voi petrece noaptea aici.

Căpitanul îl privi cu neîncredere:

- Vei fi în siguranță, stăpâne?

- Ei bine, căpitane, cât despre asta, când am părăsit hanul, azi-dimineață, era plin de Urechii Negre. Nu poți fi în siguranță când Chelia, fiica lui Cheyk, e prin preajmă. Tyrion porni spre ușă cu pas legănat, lăsându-l pe Vylarr să dezlege înțelesul vorbelor sale.

O rafală de voieșie îl întâmpină când intră în sala de mese a hanului. Recunosc chicotitul gutural al lui Chelia și muzica mai domoală a râsului lui Shae. Fata ședea lângă foc, sorbind din vin la o masă rotundă, cu trei oameni ai Urechilor Negre care fuseseră lăsați să o păzească și un bărbat rotofei care stătea cu spatele la el. Hangiul, presupuse, până ce Shae îl strigă pe Tyrion și intrusul se ridică:

- Bunul meu stăpân, sunt atât de bucuros să te văd, izbucni el cu un zâmbet moale de eunuc pe fața pudrată.

Tyrion se împletici.

- Lord Varys. Nu mă așteptam să te văd aici. Lua-l-ar Ceilalți, cum i-o fi găsit atât de repede?

- Iartă-mă dacă deranjez, zise Varys. M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă.

- Tânăra doamnă, repetă Shae, savurându-i cuvintele. Ai dreptate pe jumătate, domnul meu. Sunt tanara.

Optsprezece ani, gândi Tyrion. Optsprezece și e o târfă, dar iute și isteată, ageră ca o pisică în așternut, cu ochi mari și negri și părul negru frumos și dulce, moale, cu gura mică, înfometată... și este a mea! Fii blestemat, eunucule.

- Mă tem că eu sunt intrusul, Lord Varys, zise el cu amabilitate forțată. Când am intrat, erați în toiul distracției.

- Stăpânul Varys o complimenta pe Chelia pentru urechile sale și îi spunea că trebuie că a ucis mulți bărbați ca să aibă un colier atât de frumos, explică

Shae. Il scotea din sărite să o audă spunându-i lui Varys Stăpâne, pe tonul acela; așa îi spunea lui în jocurile de alcov. Iar Chelia i-a zis că doar lașii îiucid pe cei înfrânți.

- E mai curajos să lași omul în viață, cu șansa de a-și spăla rușinea câștigându-și înapoi urechea, explică Chelia, o femeie mică, negricioasă, pe al cărei colier înspăimântător erau atârinate nu mai puțin de patruzeci și șase de urechi uscate, încrețite. Tyrion le numărăse cândva. Doar așa poți dovedi că nu te temi de dușmanii tăi.

Shae scoase un strigăt.

- Și pe urmă, stăpânul zice că dacă ar fi o Ureche Neagră nu ar mai putea dormi, din cauza viselor despre cei cu o singură ureche.

- O problemă cu care nu voi fi niciodată nevoit să mă confrunt, spuse Tyrion. Sunt îngrozit de dușmanii mei, așa că îiucid.

Varys chicoti.

- Bei cu noi niște vin, domnul meu?

- Voi bea niște vin.

Tyrion se așeză lângă Shae. Înțelegea ce se petrecea aici, chiar dacă Chelia și fata nu înțelegeau. Varys îi transmisese un mesaj. Când a spus M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă, ceea ce a vrut să zică era: Ai încercat s-o ascunzi, dar am știut unde se află și cine e și iată-mă. Se întreba cine-l trădase. Hangiul, acel băiat de la grajduri, străjerul de la poartă... sau un om de-al lui?

- îmi place să mă întorc întotdeauna în oraș prin Poarta Zeilor, îi spuse Varys lui Shae, în timp ce turna vinul în cupe. Sculpturile de la Casa Porții sunt desăvârșite, mă fac să lăcimesc de fiecare dată când le văd. Ochii... atât de expresivi, nu crezi? Parcă te urmăresc, în timp ce treci pe sub poartă.

- N-am observat niciodată, stăpâne, răspunse Shae. Mă voi uita din nou mâine, dacă îți face plăcere.

Nu te deranja, dulceată, gândi Tyrion, învârtind vinul în cupă. Nu-i pasă nici un pic de sculpturi. Ochii pe care îi laudă sunt ai lui. Vrea să spună că ne urmărea, că știa că suntem aici din clipa în care am trecut de poartă.

- Fii cu băgare de seamă, copilă, o rugă Varys. Debarcaderul Regelui nu e un loc sigur în zilele astea. Cunososc bine aceste străzi și totuși aproape m-am temut să vin astăzi aici, singur și neînarmat. Pretutindeni sunt oameni nelegiuți la aceste ore târzii, o, da. Bărbați cu săbii reci și inimi și mai reci.

Acolo unde eu pot să vin singur și neînarmat, alții pot să vină cu săbiile în mâini, voia să zică. Shae râse.

- Dacă încearcă să mă supere, vor avea mai puțin cu o ureche când Chelia îi va pune pe fugă.

Varys râse zgomotos, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, dar ochii nu îi râdeau când îi întoarse către Tyrion.

- Tânăra ta doamnă e foarte agreabilă, dacă aș fi în locul tău, aș avea mare grijă de ea.

- Asta am de gând. Oricine încearcă să-i facă vreun rău, ei bine, sunt prea mic ca să fiu Ureche Neagră și nu am nici un fel de pretenții că sunt curajos.

Vezi? Vorbesc aceeași limbă cu tine, eunucule. Atin-ge-te de ea și îți voi lua capul.

- Eu am să vă las. Varys se ridică. Știu cât trebuie să fii de obosit. Am vrut doar să-ți urez bun venit, stăpâne, și să-ți spun cât sunt de încântat de sosirea ta. Avem nevoie stringentă de tine în consiliu. Ai văzut cometa?

- Sunt scund, nu orb, răspunse Tyrion. Afară, pe Drumul Regelui, părea că acoperă jumătate din cer, întrecând în strălucire luna nouă.

- Pe străzi, oamenii o numesc Mesagerul Roșu, spuse Varys. Se zice că vine ca un vestitor înaintea unui rege, pentru a ne preveni că ne așteaptă foc și sânge. Eunucul își frecă mâinile pudrate. Pot să te las cu o mică ghicitoare, Lord Tyrion? Nu așteptă răspunsul. Intr-o cameră stăteau trei oameni mari, un rege, un preot și un om bogat, cu aurul lui. Între ei se afla un mercenar, un omuleț de condiție obișnuită și fără o minte prea strălucită. Fiecare dintre cei mari îl rugă să-i ucidă pe ceilalți doi. Fă-o, spuse regele, căci eu sunt conducătorul tău de drept. Fă-o, spuse preotul, căci eu vă poruncesc în numele zeilor. Fă-o, spuse bogatul, și tot aurul va fi al tău. Așa că, spune-mi, cine trăiește și cine moare? Cu o plecăciune adâncă, eunucul ieși alergând cu picioare moi, încălțate în papuci.

Când dispăru, Chelia scoase un fornăit, iar Shae își încreți fața drăgălașă.

- Bogatul trăiește, nu-i așa? Tyrion sorbi din vin, gânditor.

- Probabil. Sau nu. Asta depinde de mercenar, se pare. Lăsa cupa jos. Haideți, să mergem sus.

Fu nevoită să-l aștepte în capul scărilor, căci picioarele ei erau zvelte și suple, în timp ce ale lui erau scurte, pipernicite și suferinde. Dar ea zâmbea când o ajunse din urmă.

- Ți-a fost dor de mine? îl tachina, luându-l de mână.

- Cu disperare, recunosc Tyrion. Shae era doar puțin mai înaltă de un metru cincizeci, și cu toate acestea trebuia să-și ridice privirea către ea, dar în cazul ei, găsea că nu-l deranjează. Era dulce de privit de jos în sus.

- Iți va fi tot timpul dor de mine în Fortăreața ta Roșie, spuse Shae în timp ce-l conducea în camera ei. Singur-singurel, în patul tău rece din Turnul Mâinii Regelui.

- Prea adevărat. Tyrion ar fi ținut-o bucuros cu el, dar tatăl său îi interzisese. N-o vei duce pe târfă la curte, poruncise Lord Tywin. Să o aducă în oraș era maxima sfidare pe care și-o permisesse. Toată autoritatea lui se trăgea de la tatăl său, fata trebuia să înțeleagă asta. Nu vei fi departe, îi promise. Vei avea o casă, cu paznici și servitori, iar eu te voi vizita cât de des voi putea.

Shae trânti ușa. Prin ochiurile de geam încețoșate putea distinge Marele Sept al lui Baelor înălțându-se deasupra Dealului din Visenya, dar Tyrion era distras de o altă priveliște. Aplecându-se, Shae își apucă rochia de tiv, o trase peste cap și o azvârli deoparte. Nu purta niciodată lenjerie de corp.

- Nu vei putea niciodată să te odihnești, spuse ea așezându-se în fața lui, trandafirie, goală și încântătoare, cu o mână pe șold. Te vei gândi la mine de fiecare dată când vei merge la culcare. Pe urmă te vei înfierbânta și nu vei avea pe nimeni lângă tine și nu vei fi niciodată în stare să dormi până când nu... Zâmbi, acel zâmbet malițios care îi plăcea atât de mult lui Tyrion. De aceea i se spune Turnul Mâinii, stăpâne?

- Taci și sărută-mă, îi porunci.

Simțea gustul vinului pe buzele ei, sânii mici și tari striviți de trupul său, în timp ce degetele ei se plimbau către cureaua pantalonilor lui.

- Leul meu, șopti ea când întrerupse sărutul pentru a se dezbrăca. Dulcele meu stăpân, uriașul meu din clanul Lannister. Tyrion o împinse pe pat. Când o pătrunse, ea țipă destul de tare ca să-l trezească din mormânt pe Baelor cel Binecuvântat, iar unghiile ei lăsară urme adânci pe spatele lui. Niciodată nu avusese parte de o durere care să-i placă măcar pe jumătate atât de mult.

Prostule, își spuse după aceea, în timp ce zăceau în mijlocul saltelei, tolăniți între așternuturile șifonate. Vei învăța vreodată, piticule? E o târfă, bleste-matule, îți iubește banii, nu bărbăția. Iți aduci aminte de Tysha? Dar când degetele lui alunecară ușor peste un sfârc, acesta se întări la atingere, iar el putu observa urma lăsată pe sâni, unde o mușcase cu pasiune.

- Așadar, ce ai să faci stăpâne acum, că ești Mâna Regelui? îl întrebă Shae în timp ce el ținea în palmă acea carne dulce, caldă.

- Ceva la care Cersei nu se așteaptă, murmură Tyrion încet lângă gâtul ei mlădios. Voi face... dreptate.

BRAN

Bran prefera piatra dură a banchetei de lângă fereastră, nu confortul păturilor și al patului său de puf. În pat, zidurile se strângeau în jurul lui și tavanul atârna greu deasupra; în pat, camera îi era celulă, iar Winterfell otravă. Însă dincolo de fereastră, lumea largă continua să îl cheme.

Nu putea să umble, nici să se cațere, nici să vâneze sau să se lupte cu sabia de lemn, ca pe vremuri, dar încă putea *privi*. Ii plăcea să se uite cum ferestrele începeau să lumineze peste Winterfell, în timp ce lumânările și focurile din cămine erau aprinse în spatele ochiurilor de geam în formă de diamant ale turnului și ale castelului și îi plăcea să audă cum lupii străvechi urlă la stele.

În ultimul timp, visa adesea lupii. *îmi vorbesc mie, frate către frate*, își zise când lupii începură să urle. Aproape îi putea înțelege... nu tocmai, nu cu adevărat, dar *aproape*, de parcă ar fi cântat într-o limbă pe care o cunoscuse cândva și o uitase. Cei din clanul

Walder s-ar putea speria de ei, dar cei din clanul Stark aveau sânge de lup. Așa îi spusese Bătrâna Nan. „Deși e mai puternic la unii decât la alții”, îl prevenise.

Vara urletele erau prelungi și triste, pline de suferință și alean. Urletele Câinelui Lăptos erau mai sălbatice. Glasurile lor se risipeau ca un ecou prin curți și încăperi până ce castelul întreg răsuna, de parcă o haită mare bântuia cetatea Winterfell, și nu doar doi... Doi, acolo unde cândva fuseseră șase. *Oare le e dor și lor de frați și surori?* se întrebă Bran. *Oare îl cheamă pe Vânt Cenușiu și pe Năluca, pe Nymeria și pe Umbra Doamnei? Vor să vină acasă și să fie împreună o haită?*

* Cine poate cunoaște mintea unui lup? i-a zis *Ser* Rodrick Cassel când Bran l-a întrebat de ce urlau. Mama lui Bran îl numise castelan la Winterfell în absența ei și îndatoririle îi lăsau puțin timp pentru întrebări inutile.

* Urlă după libertate, a spus Farlen, care era administratorul adăpostului și nu iubea mai mult lupii decât îi iubeau câinii lui de vânatoare. Nu le place să fie treziți și cine-i poate învinui? Locul sălbăticiunilor e în sălbăcie, nu într-un castel.

* Vor să vâneze, a fost de acord Gage, bucătarul, în timp ce amesteca bucățelele de seu într-un cazan mare cu tocană. Lupul, se știe, are un miros mai bun decât orice om. Pasămite au simțit mirosul prăzii.

Maester Luwin nu era de aceeași părere.

- Lupii urlă adesea la lună. Aceștia urlă la cometă. Vezi cât e de strălucitoare? Probabil au impresia că este luna.

Când Bran i-a repetat asta lui Osha, aceasta a râs zgomotos.

- Lupii tăi au mai multă minte decât Maester al tău, a spus îngrijitoarea. Cunosc adevăruri pe care bătrânul le-a uitat. Felul în care a rostit asta l-a făcut să se înfioreze, iar când a întrebat ce semnificație avea cometa, ea a răspuns: Sânge și foc, băiete, nimic plăcut.

Bran l-a întrebat pe Septonul Chayle despre cometă când alegeau niște suluri salvate din incendiul de la bibliotecă.

- Este sabia care ucide anotimpul, i-a răspuns el, și, curând după sosirea corbului alb din Orașul Vechi, vestind toamna, se dovedi că avea mare dreptate.

Cu toate acestea, Bătrâna Nan era de altă părere, iar ea trăise mai mult decât oricare dintre ei.

- Dragoni, a spus ea, ridicând capul și adulmecând. Era pe jumătate oarbă și nu putea vedea cometa, dar susținea că o putea *mirosi*. Sunt dragoni, băiete, a insistat ea.

Nan nu l-a numit *prinț*, nu îl numea așa niciodată. Hodor a spus doar „Hodor”. Asta era tot ce spunea mereu.

Și totuși, lupii urlau. Străjerii de pe ziduri murmurau blesteme, câinii de vânatoare din țarcuri lătrau furioși, caii loveau în grajdurile lor, cei din clanul Walder tremurau lângă foc și până și Maester Luwin se plângea de nopțile de nesomn. Numai lui Bran nu îi păsa. *Ser* Rodrick îngrădise lupii în pădurea zeilor după ce Câinele Lăptos l-a mușcat pe micul Walder, dar pietrele de la Winterfell jucau feste ciudate cu sunetele și uneori se auzeau de parcă s-ar fi aflat în curte, chiar sub fereastra lui Bran. Alteori ar fi putut jura că se aflau sus, pe zidurile împrejmuitoare, dând târcoale ca niște santinele. își dorea să-i poată vedea.

Putea vedea cometa atârnată peste Sala Străjerilor și peste Turnul Clopotului și, mai departe, Prima Fortăreață, scundă și rotundă, cu garguiile sale, siluete negre în asfințitul vinețiu. Cândva, Bran cunoscuse fiecare piatră a acestor clădiri, pe dinăuntru și pe dinafară, se cățăraseră pe toate, cocoșându-se pe ziduri la fel de ușor cum alți băieți alergau pe scări. Acoperișurile lor fuseseră locurile lui secrete, iar ciorile de pe turnul sfărâmat prietenii lui speciali.

Și apoi căzuse.

Bran nu-și amintea căzătura, dar se spunea că a căzut, așa că presupunea că era adevărat. Fusesse cât pe-acum să moară. Când vedea garguiile mâncate de vreme pe vârful

Primei Fortărețe, acolo unde se întâmplase, simțea cum i se strânge stomacul. Și acum nu mai putea să se cațere, nici să umble, să fugă sau să se lupte cu sabia, iar visul de a deveni cavaler îi lăsase un gust amar.

În ziua când Bran a căzut și multă vreme după aceea, când a zăcut rănit în pat, Vara a urlat. Așa îi spusese Robb înainte de a pleca la război. Vara îl jelise, iar Câinele Lăptos și Vânt Cenușiu i se alăturaseră în suferință. Iar în noaptea în care corbul blestemat a adus vorbă despre moartea tatălui său, lupii au știut și asta. Bran se afla în micul turn al lui Maester împreună cu Rickon, vorbind despre copiii din pădure, când Vara și Câinele Lăptos l-au asurzit pe Luwin cu urletele lor.

Acum pe cine jelesc? Vreun vrășmaș l-a ucis pe Regele Nordului - fratele său, Robb? Căzuse fratele sau bastard, Jon Snow, de pe Zid? Murise mama lui, sau vreuna dintre surori? Sau era altceva, așa cum pareau să creadă Maester și Septonul și Bătrâna Nan?

Dacă aș fi un lup adevărat, aș înțelege cântecul, gândi cu părere de rău. În visele sale cu lupi putea să se cațere pe coamele munților, să taie de-a curmezișul munți de gheață mai înalți decât orice turn și să stea în vârf, sub luna plină, cu lumea întreagă la picioare, ca odinioară.

- Oooo, strigă de încercare. își făcu mâinile pâlnie la gură și ridică creștetul spre cometă: *Oooooooooooooooooo, ahoooooooooooooooooo,* hăuli Bran. Suna prostesc, subțire, înfundat și tremurat, urlatul unui băiețel, nu al unui lup. Cu toate acestea, Vara răspunse, acoperind cu glasul lui vocea firavă a lui Bran, iar Câinele Lăptos îi ținu isonul. Bran chiui din nou. Urlară împreună, ultimii rămași din haita lor.

Sunetul aduse un străjer la ușa sa, pe *Cap de Paie*, cu negul lui pe nas. Se uită înăuntru, îl văzu pe Bran urlând la fereastră și spuse:

- Ce-i asta, prințul meu?

Bran se simțea ciudat când i se spunea prinț, deși era moștenitorul lui Robb, iar Robb era acum Rege al Nordului. Întoarse capul și urlă către străjer:

- *Ooooooooo. Oo-oo-oooooooooooooooo.* Cap de Paie se strâmbă.

- Oprește-te chiar acum!

Străjerul se retrase. Când reveni, cu el era Maester Luwin, înveșmântat în gri, cu lanțul strâns în jurul gâtului.

- Bran, fiarele acelea fac destulă gălăgie și fără ajutorul tău. Traversă camera și puse o mână pe fruntea băiatului. E târziu, ar trebui să dormi buștean.

* Vorbesc cu lupii. Bran îi dădu mâna la o parte.

* Să-l pun pe Cap de Paie să te ducă în pat?

* Pot să mă duc singur în pat. Mikken prinsese un rând de bare de fier în zid, ca Bran să se poată deplasa singur prin cameră, trăgându-se cu mâinile. Mergea încet și greu, iar umerii îl dureau, dar ura să fie dus în brațe. Oricum, nu trebuie să dorm dacă nu vreau.

* Toți oamenii trebuie să doarmă, Bran. Chiar și prinții.

- Când dorm, mă transform în lup. Bran își întoarse fața și privi afară, în noapte. Lupii visează?

- Toate ființele visează cred, dar nu ca oamenii.

* Morții visează? Întrebă Bran, gândindu-se la tatăl său. În criptele întunecate de sub Winterfell, un pietrar cizela în granit chipul tatălui său.

* Unii spun că da, alții că nu, răspunse Maester. Morții nu spun nimic despre asta.

* Copacii visează?

* Copacii? Nu...

- Ba da, spuse Bran cu o neașteptată siguranță. Visează vise de copaci. Uneori visez copaci. Un copac al inimii, asemenea celui din pădurea zeilor. Mă cheamă. Prefer visele lupilor. Miros lucrurile și uneori simt gust de sânge.

Maester Luwin trase de lanțul său, acolo unde i se freca de gât.

* Dacă ai petrece mai mult timp cu ceilalți copii...

* Ii urăsc pe ceilalți copii, spuse Bran, referindu-se la Walder. Iți poruncesc să-i trimiți de aici.

Luwin deveni sever:

* Freyii sunt străjerii mamei tale, trimiși aici să fie găzduiți la porunca ei expresă. Nu ești tu cel care să-i alunge și nici nu e frumos. Dacă i-am da afară, unde s-ar duce?

* Acasă. E vina lor că nu mă lași să-l am pe Vara.

* Băiatul Frey nu a cerut el să fie atacat, spuse Maester, așa cum n-am cerut nici eu.

* Dar acela a fost Câinele Lățos. Imensul lup negru al lui Rickon era atât de sălbatic, încât uneori îl speria până și pe Bran. Vara nu a mușcat niciodată pe nimeni.

* Vara i-a smuls beregata unui om chiar în această cameră, sau ai uitat? Adevărul e că acei cățeluși dulci pe care tu și frații tăi i-ați găsit în zăpadă au devenit animale fioroase.

Băieții Frey sunt înțelepți că se țin departe de ei.

* Ar trebui să-i punem pe Walderi în pădurea zeilor. S-ar putea juca de-a stăpânul la răscruce cât ar vrea, iar Vara ar putea să doarmă din nou cu mine. Dacă eu sunt prințul, nu îmi dai ascultare? Am vrut să călăresc pe Dansator, dar Burtădebere nu m-a lăsat dincolo de poartă.

* Și pe bună dreptate. Pădurea lupilor e plină de primejdii, ai fi putut să înveți asta din ultima ta călătorie. Vrei ca vreun proscris să te ia ostatic și să te vândă familiei Lannister?

* Vara m-ar salva, insistă Bran cu încăpățănare. Prinților ar trebui să li se permită să călătorească pe mare și să vâneze mistreți în pădurea lupilor și să se lupte cu lăncile la turniruri.

* Bran, copile, de ce te chinuiești așa? Intr-o zi s-ar putea să faci unele dintre lucrurile astea, dar acum ești doar un băiat de opt ani.

* Aș prefera să fiu un lup. Atunci aș putea să trăiesc în pădure și să dorm cât vreau eu, și le-aș putea găsi pe Arya și pe Sansa. Aș *mirosi* locul unde se află și m-aș duce să le salvez, iar când Robb ar pleca la luptă, m-aș lupta alături de el ca Vânt Cenușiu. I-aș sfărteca gâtlejul Regicidului cu dinții, l-aș sfâșia și pe urmă războiul s-ar sfârși și toată lumea s-ar întoarce la Winterfell. Dacă aș fi lup.... Urlă iar: *Ooo-ooo-oooooooooooo*.

Luwin ridică glasul:

* Un prinț adevărat s-ar bucura

* *AAHOOOOOOO*, urlă Bran mai tare. *AAHOOO-OOOOOOOOO*.

Maester cedă.

- Cum vrei, copile. Cu mâhnire și dezgust în privire, părăsi dormitorul.

Urlatul își pierde savoarea când Bran rămase singur. Se liniști. *Eu într-adevăr i-am primit cu bucurie*, își spuse resemnat. *Am fost stăpânul în Winterfell, un lord adevărat, nu poate să spună că nu am fost*. Când

Walderii au sosit de la Gemeni, Rickon a fost cel care îi voia duși. La patru ani strigase că îi voia pe mama, pe tata și pe Robb, nu pe acești străini. Se bazase pe Bran să-i liniștească și să le ureze bun venit Freyilor. Le oferise carne și mied și un loc lângă foc și chiar Maester Luwin spusese după aceea că a făcut bine.

Numai că asta a fost înainte de joc.

Jocul s-a jucat cu un buștean, un toiag, un butoi cu apă și multe strigături. Apa era cea mai importantă. I-au spus lui Bran Walder și Walder. Puteau folosi o scândură sau chiar mai multe pietre, iar o creangă putea servi drept toiag. Nu *trebuia* să strigi. Dar fără apă nu era nici un joc. Întrucât Maester Luwin și *Ser* Rodrik nu aveau de gând să-i lase pe copii să o ia

razna prin pădurea lupilor, s-au descurcat cu unul dintre heleșteiele tulburi din pădurea zeilor. Walder și Walder nu mai văzuseră niciodată apă fierbinte țâșnind din pământ, dar amândoi au presupus că aceasta va face ca jocul să fie și mai grozav.

Pe amândoi îi chema Walder Frey. Walder cel mare spunea că erau mulți Walderi la Gemeni, toți botezați după bunicul băieților, Lord Walder Frey.

- La Winterfell avem *propriile* noastre nume, le spusese Rickon cu trufie când a auzit asta.

Jocul se juca astfel: îți puneai bușteanul pe apă și unul dintre jucători stătea la mijloc cu un băț. El era stăpânul răscrucii și când apărea un alt jucător, trebuia să spună: *Eu sunt stăpânul răscrucii, tu cine ești?* Iar celălalt jucător trebuia să țină un discurs despre cine este și de ce trebuia să i se permită să treacă.

Stăpânul putea să-1 pună să rostească jurăminte și să răspundă la întrebări. Nu trebuia să spună adevărul, dar jurămintele erau valabile, cu excepția cazului în care spunea „Poate”; așadar șmecheria era să spui „Poate” în așa fel ca stăpânul răscrucii să nu observe. Apoi puteai să încerci să-1 dobori în apă și să devii *tu* însuși stăpân, dar numai dacă spuseseseși „Poate”. Altfel erai scos din joc. Stăpânul putea să doboare pe oricine în apă, ori de câte ori voia, și el era singurul care avea voie să folosească bățul.

În practică, jocul se reducea în principal la împin-sături, lovituri și căzături în apă, împreună cu o grămadă de discuții zgomotoase dacă cineva a spus sau nu „Poate”. Walder cel Mic era stăpân al răscrucii mai tot timpul.

I se zicea Walder cel Mic, chiar dacă era înalt și robust, cu fața roșie și o burtă mare și rotundă. Walder cel Mare avea trăsăturile ascuțite și fața osoasă și era cu o palmă mai scund.

* E cu cincizeci și două de zile mai mare ca mine, explicase Walder cel Mic, așa că la început a fost mai mare, dar eu am crescut mai repede.

* Suntem verișori, nu frați, a adăugat Walder cel Mare micuțul. Eu sunt Walder, fiul lui Jamos. Tatăl meu a fost fiul Lordului Walder cu a patra lui soție. El e Walder, fiul lui Merrett. Bunica lui a fost cea de-a treia soție a Lordului Walder, din casa Crakehall. E înaintea mea în linia de succesiune, chiar dacă eu sunt mai mare.

* Doar cu cincizeci și două de zile, obiectă Walder cel Mic. Și nici unul dintre noi nu va deține vreodată Gemenii, prostule.

* Eu da, declară Walder cel Mare. Nici nu suntem singurii din familia Walder. *Ser Steron* a fost bunicul lui, Walder cel Negru. El e al patrulea în linia succesiunii, și mai sunt Walder cel Roșu, fiul lui *Ser Emmon*, și Walder Bastardul, care nu e defel pe linia moștenirii. I se spune Walder Râuri, nu Walder Frey. În plus, există și fete pe nume Walda.

* Și Tyr. Uiți mereu de Tyr.

* El e Waltyr, nu Walder, spuse degajat Walder cel Mare. Și e după noi, așa că nu contează. Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată.

Ser Rodrik decretase că vor împărți vechiul dormitor al lui Jon Snow, de vreme ce Jon era în Rondul de Noapte și nu se mai întorcea. Bran ura asta, îl făcea să se simtă de parcă băieții Frey încercau să fure locul lui Jon.

Privise cu jind cum Walderii se luptau cu Napul, băiatul bucătarului, și cu fetele lui, Joseth, Bandy și Shyra. Băieții Walder decretaseră că Bran trebuie să fie judecătorul și să hotărască dacă cineva a spus sau nu „Poate”, dar îndată ce au început jocul, l-au uitat cu totul.

Țipetele și stropeala cu apă i-au atras în curând și pe alții. Palia, fata de la adăpostul animalelor, Ca-lon, băiatul lui Cayn, Tom Too, al cărui tată, Tom Grăsanul, murise împreună cu tatăl lui Bran la Debarcaderul Regelui. În scurt timp, erau cu toții uzi până la piele și plini de noroi. Palia era maro din cap până-n picioare, cu mușchi în păr și se sufoca de râs. Bran nu mai auzise atâtea râsete din noaptea când venise corbul blestemat. *Dacă aș avea*

picioare, i-aș arunca pe toți în apă, gândise el cu amărăciune. Ni-meni în afară de mine nu ar fi stăpân al răscrucii.

În cele din urmă, Rickon a venit alergând din pădurea zeilor, cu Câinele Lățos la călcâie. I-a privit pe Nap și pe Walder cel Mic cum se luptă pentru băț până ce Nap și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit, împrăș-când apa, cu brațele fluturând. Rickon a strigat:

* Eu! Acum eu! Vreau să mă joc! Walder cel Mic i-a făcut semn să se apropie, iar Câinele Lățos a dat să-1 urmeze.

* Nu, Lățosule, i-a poruncit fratele său. Lupii nu se pot juca. Tu rămâi cu Bran. Și așa a făcut...

... până când Walder cel Mic l-a plesnit pe Rickon cu bățul, direct peste stomac. Înainte ca Bran să clipească, lupul negru a zburat peste buștean, în apă s-a văzut sânge, băieții Walder țipau de moarte, Rickon stătea în noroi și râdea, iar Hodor s-a apropiat cu pas greoi, strigând:

- Hodor! Hodor! Hodor!

După această întâmplare, în mod ciudat, Rickon a hotărât că îi plac Walderii. Nu s-au mai jucat niciodată de-a stăpânul răscrucii, dar s-au jucat alte jocuri - Monștri și fecioare, Șobolani și pisici, Vino-în-castelul-meu, tot felul de jocuri. Cu Rickon de partea lor, băieții Walder dădeau iama în bucătărie în căutare de prăjituri și faguri de miere, alergau în jurul zidurilor, aruncau

oase cățeilor din țarcuri și se antrenau cu săbii de lemn, sub privirile vigilente ale lui Ser Rodrik. Rickon le-a arătat chiar și cavourile adânci de sub pământ, unde pietrarul sculpa mormântul tatălui său.

- Nu ai dreptul! a țipat Bran la fratele său, când a auzit. Acela era locul nostru, un loc al familiei *Stark!* Dar lui Rickon nu i-a păsat.

Ușa de la dormitorul său se deschise. Maester Luwin ducea un ulcior verde și de data aceasta cu el venira Osha și Cap de Paie.

- Ți-am făcut o licoare de dormit, Bran.

Osha îl ridică în brațele ei osoase. Era foarte înaltă pentru o femeie, și neobișnuit de puternică. Il duse în pat fără efort.

- Asta o să-ți asigure un somn fără vise, spuse Maester Luwin în timp ce scoase dopul sticlei. Un somn dulce, fără vise.

* Chiar așa? întrebă Bran, dornic să creadă.

* Da. Bea.

Bran bău. Poțiunea era groasă și prăfoasă, dar în ea era miere, așa că alunecă ușor.

- Măine dimineată te vei simți mai bine. Luwin îi zâmbi lui Bran și îl mângâie, luându-și

rămas bun. Osha rămase în urmă:

- Din nou visul cu lupi? Bran încuviință.

- N-ar trebui să te zbați atâta, băiete. Văd că vorbești cu pomul inimii. Poate că zeii încearcă să-ți răspundă.

- Zeii? murmură el, deja somnoros. Chipul lui Osha se încețoșa și se întunecă. *Somn dulce, fard vise*, gândi Bran.

Totuși, când întunericul se închise peste el, se pomeni în pădurea zeilor, mișcându-se în liniște mai jos de santinelele verzi-gri și stejarii cioturoși, vechi de când lumea. *Merg*, gândi el exultând. O parte din el știa că era doar un vis, dar chiar și visul că mergea era mai bun decât adevărul camerei sale, pereți și tavan și ușă.

Era întuneric printre copaci, dar cometa îi lumina calea, iar picioarele îi erau sigure. Înainta pe patru picioare sănătoase, puternice și agile, și simțea pământul de dedesubt, foșnetul dulce al frunzelor care cădeau, rădăcinile groase și pietrele tari, straturile adânci de humă. Era un sentiment plăcut.

Mirosurile îl îmbătau, vii și amețitoare, miasma crudă, murdară, a heleșteielor fierbinți, parfumul pământului putred, bogat, sub picior, veverițele prin stejari. Mirosul de veveriță îl făcu să-și aducă aminte de gustul sângelui fierbinte și de felul cum îi trosneau oasele între dinți. Gura i se umplu de salivă. Mâncase doar cu o jumătate de zi în urmă, dar nu-i făcea nici o plăcere să mănânce carne moartă, fie și de căprioară. Auzea veverițele chițâind și fremătând deasupra lui, adăpostite printre frunze, dar știau că nu era bine să coboare în locul unde el și fratele lui stăteau la pândă.

Simțea și mirosul fratelui său, un miros cunoscut, puternic și lumesc, mirosul negru ca blana sa. Fratele său sălta în jurul zidurilor, cuprins de furie. Se învârtea iar și iar, zi după noapte, noapte după zi, neobosit, căutând... o pradă, o ieșire, căutându-și mama, tovarășii, haita, căutând, căutând, fără să găsească vreodată.

Dincolo de copaci se ridicau zidurile, mormane de stânci omenești, moarte, stânci care se iveau pretutindeni împrejurul acestui petic de pădure vie. Se înălțau, gri și pestrițe, bălțate de mușchi, dar groase și puternice și mai sus decât ar fi putut să spere orice lup că poate sări. Fierul rece și lemnul crăpat astupau singurele goluri dintre pietrele stivuite care îi înconjurau. Fratele lui se oprea la fiecare deschizătură și își dezvelea colții cu furie, dar căile rămâneau închise.

Făcuse același lucru în prima noapte și învățase că nu era bine. Aici mârâiturile nu foloseau la nimic. Zidurile nu se deschideau dacă le înconjura. Oamenii nu se îndepărtau dacă ridica piciorul și marca pomii. Lumea se îngustase în jurul lor, dar dincolo de pădurea îngrădită rămâneau cavernele mari, cenușii, din stâncile oamenilor. Dincolo de piscurile înalte până la cer, ridicate de mâna omului, adevărata lume îl chema și știa că trebuia să răspundă sau să moară.

ARYA

Călătoreau din zori și până seara, străbăteau păduri și livezi și câmpuri îngrijite, sătucuri și târguri înșesate de lume și cetăți masive. Când se lăsa întunericul, își așezau tabăra și mâncau la lumina Sabiei Roșii. Bărbații stăteau de pază cu rândul. Arya întrezărea flăcările sclipind printre copaci dinspre taberele celorlalți drumeți. Erau parcă tot mai multe tabere cu fiecare noapte și tot mai mulți călători cu fiecare zi.

Veneau în zori, în asfințit, pe timp de noapte, bătrâni și copii, oameni mari și mici, fete cu picioarele goale și femei cu copii la sân. Unii mânau căruțe, alții se hurducăiau în spatele carelor cu boi. Cei mai mulți călăreau cai de povară, catări sau măgari, orice mijloc de transport care mergea, alerga sau se rostogolea. O femeie ducea o vacă de lapte cu o fetiță în spate. Arya văzu un fierar împingând o trăboanță pe roți care îi ducea uneltele, ciocanele, cleștii și chiar și o nicovală, iar puțin mai în urmă, alt om cu altă trăboanță, doar că acesta ducea doi bebeluși într-o

pătură. Majoritatea veneau pe jos, cu lucrurile pe umeri, osteniți, cu chipuri îngrijorate. Mergeau spre sud, către oraș, către Debarcaderul Regelui, și doar unul dintr-o sută se ostenea să le arunce o vorbă lui Yoren și alor lui, care treceau către nord. Se întreba de ce nimeni nu mergea în aceeași direcție cu ei.

Mulți dintre drumeți erau înarmați. Arya văzu pumnale și stilette, seceri și topoare și, ici și colo, câte o sabie. Unii își făcuseră ciomege din crengi de copac sau își ciopliseră toiege noduroase. Își mângâiau armele și urmăreau cu privirea căruțele, dar, în cele din urmă, lăsau coloana să treacă pe lângă ei. Treizeci erau prea mulți, indiferent ce aveau în căruțe.

Privește cu ochii tai, spunea Syrio, asculta cu urechile tale.

Intr-o zi, o nebun începu să strige la ei de pe marginea drumului.

- Proștilor! O să vă omoare, proștilor!

Era mică și sfrijită, cu ochii adânciți în orbite și picioarele însângerate.

În dimineața următoare, un târgoveț dichisit, călare pe o iapă sură, se opri lângă Yoren și îl îmbie să-i vândă căruțele și tot ce avea pe numai jumătate din cât valorau.

- E război, vor lua ce vor, ai face mai bine să-mi vinzi mie, amice.

Yoren se întoarse răsucindu-și umerii gheboși și scuipă.

Arya observă în aceeași zi primul mormânt, o movilită lângă drum, ca pentru un copil. Pe pământul moale fusese așezat un cristal, iar Lommy vru să-l ia, dar Taurul i-a spus că ar fi mai bine să lase morții în pace. Câteva leghe mai departe, Praed le arătă alte morminte, multe dintre ele proaspăt săpate. Pe urmă, nu trecu nici o zi fără să întâlnească vreunul.

Intr-o noapte, Arya se trezi în întuneric, speriată fără vreun motiv anume. Deasupra, Sabia Roșie împărțea cerul cu alte o mie de stele. Noaptea i se părea nefiresc de tăcută, deși auzea sforăitul înfundat al lui Yoren, trosnetul focului, chiar și agitația măgarilor. I se părea că lumea își ținea respirația, iar liniștea o făcea să se înfioare. Adormi cu mâna strânsă pe Ac.

În dimineața următoare, când Praed nu se trezi, Arya își dădu seama că tușea lui fusese cea care lipsise. Săpară atunci un mormânt al lor, îngropându-l pe mercenar acolo unde adormise. Yoren îl dezbracă de obiectele de preț înainte de a arunca pământul peste el. Unul dintre bărbați ceru cizmele lui, altul pumnalul. Cămașa de zale și coiful îi fură împachetate. Yoren îi dădu Taurului spada lui Praed.

- Oșteni ca ai tăi ar putea învăța să o mânuiască, îi spuse.

Un băiat pe nume Tarber împrăstie o mână de ghinde peste trupul lui Praed, ca pe locul acela să crească un stejar.

În seara aceea se opriră într-un sat, la un han acoperit cu iederă. Yoren și-a numărat monedele din tașcă și a hotărât că le ajung pentru o masă caldă.

- Veți dormi afară, ca întotdeauna, dar au acolo sală de baie, dacă vreunul dintre voi duce dorul unei băi fierbinți și a unei bucăți de săpun.

Arya nu îndrăzni, deși mirosea deja la fel de urât ca Yoren, era lipicioasă și duhnea. Unele dintre creaturile care își făceau veacul în hainele ei veniseră cu ea tocmai de la Fundătura Puricilor, i se părea nedrept să le înece. Tarber, Plăcintă Fierbinte și Taurul se alăturară șirului de bărbați care se îndreptau spre baie. Alții se așezară la rând. Ceilalți se îngămădiră în sala de mese. Yoren îl trimise pe Lom-my cu canistre cu apă la cei trei în lanțuri, care rămăseseră legați în spatele căruțelor.

Spălați și nespălați deopotrivă, mâncară plăcinte fierbinți cu carne de porc și mere coapte. Hangiul le dădu un rând de bere din partea casei.

- Am avut un frate care a murit cu ani în urmă. Harnic băiat, isteț, dar într-o zi a fost văzut șterpelind niște ardei gras de pe masa stăpânului. Ii plăcea gustul, atâta tot. A gustat doar din ardei, dar *Ser* Malcolm era un om aspru. Aveți ardei la Zid? Când Yoren scutură din cap, omul oftă. Păcat, lui Lync îi plăceau.

Arya sorbi cu prudență din cana ei, printre îmbucăturile de plăcintă, fierbinte încă din cuptor. Uneori tata îi lăsa să bea o cană de bere, își amintea. Sansa se strâmba, spunând că vinul era mult mai bun, dar ei îi plăcea destul de mult. Gândul la Sansa și la tatăl ei o întrista.

Hanul era plin de oameni care se îndreptau către sud și sala mare se umplu de râsete batjocoritoare când Yoren spuse că ei se îndreptau în direcția opusă.

- Vă veți întoarce cât de curând, se jură hangiul. Nu e chip să mergi spre miazănoapte. Jumătate din câmpuri sunt arse și oamenii care au mai rămas sunt adăpostiți în cetățile lor întărite. Un grup vine în zori și altul apare pe înserat.

- Asta nu înseamnă nimic pentru noi, insistă Yoren cu înverșunare. Tully sau Lannister, nu are nici o importanță. Rondul nu e de partea nimănui.

Lordul Tully e bunicul meu, se gândi Arya. Pentru *ea* conta, dar își mușcă buza și tăcu, ascultând.

- Nu e vorba doar despre Lannisteri și Tully, spuse hangiul. Sunt sălbatici de pe Muntele Lunii, încearcă să le spui *lor* că nu sunteți de partea nimănui. Și mai sunt și cei din clanul Stark, urmașii tânărului lord, fiul defunctei Mâini a Regelui...

Arya se ridică în picioare, străduindu-se să audă. Se referea la *Robb*?

- Am auzit că băiatul a pornit la luptă călare pe un lup, zise un om cu părul bălai, cu o cană în mână.

- Cleveteli, scuiță Yoren.

* Omul de la care am auzit a văzut cu ochii lui. A jurat că era un lup mare cât un cal.

* Asta nu înseamnă că e adevărat, Hod, zise hangiul. Tu juri mereu că vei plăti ce îmi ești dator și încă n-am văzut nici un sfaț. Mulțumea hohoti, iar bărbatul cu părul galben roși.

* A fost un an prost pentru lupi, se vârî în vorbă un bărbat îmbrăcat cu o mantie verde, murdară de pe drum. La Ochiul Zeilor, haitele au devenit mai îndrăznețe ca oricând. Oi, vaci, câini, nu are importanță, omoară după bunul plac și n-au teamă de oameni. Îți riști viața dacă mergi noaptea prin pădurile alea.

* A, astea sunt povești, la fel de adevărate ca toate celelalte.

* Am auzit același lucru de la verișoara mea, iar ea nu e genul care să spună minciuni, interveni o bătrână. Zice că e o haită mare, de sute de lupi, care omoară oameni. Sunt conduși de o lupoaică din cel de-al șaptelea iad.

O *lupoaică*. Arya își dădu pe gât berea, între-bându-se. Oare Ochiul Zeilor era lângă Trident? Și-ar fi dorit să aibă o hartă. O părăsise pe Nymeria lângă Trident. Nu așa voise, dar Jory spusese că nu aveau de ales, că dacă lupoaica ar fi venit înapoi cu ei, ar fi fost ucisă pentru că l-a mușcat pe Joffrey, chiar dacă acesta meritase. Fuseseră nevoiți să strige și să țipe și să arunce pietre și lupoaica nu încetase să-i urmărească până ce pietrele Aryei nu o loviseră. *Probabil că nici măcar nu m-ar recunoaște*, gândi Arya. *Sau dacă m-ar recunoaște, m-ar urî.*

Bărbatul în mantie verde spuse:

- Am auzit cum această cățea a iadului a intrat într-o zi în sat... O zi de târg, cu oameni pretutindeni, iar ea a intrat fără sfială și a sfâșiat un prunc din brațele mamei sale. Când povestea a ajuns la urechile Lordului

Mooton, el și fiii lui au jurat că îi vor veni de hac. Au urmărit-o până la vizuină cu o haită de copoi și abia au scăpat teferi. Nici unul dintre câini nu s-a mai întors, nici măcar unul.

* E doar o poveste, izbucni Arya înainte de a se putea înfrâna. Lupii nu mănâncă prunci.

* Și ce știi tu despre asta, flăcăule? întrebă omul cu mantie verde. înainte de a se putea gândi la un răspuns, Yoren o prinse de braț.

* Băiatul e amețit de bere, asta e tot.

* Ba nu, nu sunt. Nu mănâncă prunci...

* Afară, *băiete*, și vezi să rămâi acolo până ce înveți să-ți ții gura când vorbesc oamenii mari. O împinse cu putere spre ușa care ducea în spatele grajdurilor. Du-te acum. Vezi dacă grăjdarul a adăpat caii.

Arya ieși, încremenită de furie.

* Nu i-a adăpat, mormăi ea, lovind cu piciorul o piatră în timp ce se îndepărta, pășind cu aroganță. Piatra se rostogoli și se opri sub căruțe.

* Băiete, strigă un glas. Scumpule!

Unul dintre bărbații în lanțuri i se adresa. Agale, Arya se apropie de căruță, cu o mână pe mânerul sabiei.

Prizonierul ridică o cană goală, cu lanțurile zăngănind.

- Omul ar mai bea o bere. Mi-e sete, cu brățărilor astea grele. Era cel mai tânăr dintre cei trei, suplu, cu trăsăturile delicate, mereu zâmbitor. Avea părul roșu pe o parte și alb pe cealaltă, îmbâcsit tot și murdar de pe drum. Omul ar mai face și o baie, zise el, când văzu cum îl privește Arya. Băiatul și-ar putea face un prieten.

* Am prieteni, spuse Arya.

* Nu văd nici unul, zise omul fără nas. Era scund și gras, cu mâini enorme. Brațele, picioarele și pieptul îi erau acoperite de păr negru, până și spatele. Ii amintea de un desen pe care l-a văzut cândva într-o carte, cu o maimuță din Insulele Verii. Gaura de pe față îl făcea greu de privit mult timp.

Chelul deschise gura și *sâsâi* ca o imensă șopârlă albă. Când Arya se crispa și tresări, bărbatul deschise gura și își mișcă limba, numai că era mai degrabă un ciot.

* încetează, izbucni ea.

* Nu-ți poți alege tovarășii în celulele negre, zise bărbatul cel chipeș cu părul roșu și alb. Ceva din felul lui de a vorbi îi amintea de Syrio, era la fel, și totuși diferit. Aștia doi n-au pic de maniere. Trebuie să-ți cer iertare. Te numești Arry, nu-i așa?

* Cap Bubos, zise omul fără nas. Cap Bubos, Cap Bubos, Băiatul cu Bățul. Bagă de seamă, Lorath, o să te lovească cu bățul.

* Omul trebuie să se rușineze de compania în care se află, Arry, zise chipeșul. Omul acesta are onoarea de a fi Jaquen H'ghar, cândva din Orașul Liber, Lorath. Tovarășii prost-crescuți din captivitate ai acestui om se numesc Rorge - făcu un semn cu cana către bărbatul fără nas - și Mușcătorul. Mușcătorul șuieră din nou spre ea, dezgolind o gură plină de dinți galbeni, numai colți. Omul trebuie să aibă un nume, nu-i așa? Mușcătorul nu știe să vorbească și nu știe să scrie, dar dinții lui sunt foarte ascuțiți, așa că omul îi spune Mușcătorul și el zâmbeste. Ești fermecat?

Arya se îndepărtă de căruță.

-Nu.

Nu-mi pot face rau, își spuse, *sunt legați în lanțuri*. Bărbatul își întoarse cana cu gura în jos.

- Omului îi vine să plângă.

Rorge, cel fără nas, aruncă spre ea cana, cu o înjurătură. Cătușele îl făceau neîndemânic, dar chiar și așa i-ar fi aruncat cana grea de cositor direct în cap, dacă Arya nu s-ar fi dat la o parte.

- Adu-ne niște bere, mucosule. *Acum!*

* Tacă-ți gura! Arya încercă să își imagineze ce ar fi făcut Syrio. Scoase din teacă sabia de lemn.

* Apropie-te, spuse Rorge, și am să-ți vâr sabia aia în fund.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Arya își făcu curaj să se apropie de căruță. Fiecare pas era mai dificil decât precedentul. *Fioroasa ca o lupoaica, liniștită ca o apă*

stătătoare. Cuvintele îi răsunară în cap. Syrio nu s-ar fi temut. Era destul de aproape ca să poată atinge roțile, când Mușcătorul sări în picioare să o înhațe, cu lanțurile zdrăngănind și zornăind. Cătușele îi țineau mâinile la o jumătate de metru de fața ei. Sâsâi.

Arya îl lovi cu putere drept între ochii lui mici. Țipând, Mușcătorul se rostogoli pe spate și se propti cu toată greutatea în lanțuri. Zalele alunecară, se răscuciră și se strânsură, iar Arya auzi trosnetul lemnului bătrân, uscat, în timp ce inelele mari de fier se lăsară pe scândurile căruței. Mâini imense, palide, băjbâind după ea în timp ce venele se umflară pe brațele Mușcătorului și, în cele din urmă, omul căzu pe spate. Din rănilor purulente de pe obraji începu să-i curgă sânge.

- Băiatul are mai mult curaj decât minte, remarcă bărbatul care își zicea Jaqen H'ghar.

Arya se îndepărtă de căruță. Când simți mâna pe umărul ei, se răsuci, scoțând din nou sabia, dar era doar Taurul.

- Ce faci?

Își ridică mâinile, apărându-se.

- Yoren a spus că nimeni nu are voie să se apropie de cei trei.

- Nu mă sperie, zise Arya.

- Atunci ești prost. Mă sperie pe *mine*. Mâna Taurului căzu pe mânerul sabiei, iar Rorge începu să rătă. Hai să plecăm de aici.

Arya bătu din picior, dar îl lăsă pe Taur să o conducă spre intrarea hanului. Râsul lui Rorge și sâsăitul lui Biter îi urmări.

- Vrei să te lupți? îl întrebă pe Taur. Simțea nevoia să lovească în ceva.

El îi aruncă speriat o privire. Șuvițe de păr negru, des, umed încă de la baie, îi cădeau peste ochii albaștri, adânci.

* Te-aș răni.

* Ba nu.

* Nu știi cât sunt de puternic.

* Tu nu știi cât sunt de iute.

* O cauți cu lumânarea, Any. Trase din teacă spada familiei Praed. E oțel ieftin, dar e sabie adevărată.

Arya scoase din teacă Acul.

- Așa e oțel bun, așa că este mai adevărată decât a ta.

Taurul clătină din cap.

* Promiți că n-ai să plângi dacă te tai?

* Promit dacă promiți și tu. Se dădu la o parte, cu pasul ei de dansator pe apă, dar Taurul nu se mișcă. Se uita la ceva din spatele ei.

* Ce este?

* Mantii aurii. Fața ei se crispa.

Nu putea fi adevărat, gândi Arya, dar când aruncă o privire în spate, îi zări venind călare pe drumul regelui, șase bărbați înveșmântați în mantii aurii ale Gărzii Orașului. Unul dintre ei era ofițer; purta o platoșă neagră, împodobită cu cercuri aurii. Se opriră în fața hanului. *Privește cu ochii tăi*, părea că șoptește glasul lui Syrio. Ochii ei vedeau piele albă sub șei; caii fuseseră supuși la un drum lung și greu. Cu calmul unei ape liniștite, îl luă pe Taur de braț și îl trase în spatele unui gard viu înalt, înflorit.

- Ce-i? întrebă Taurul. Ce faci? Hai să mergem.

- *Tăcut ca o umbră*, șopti ea trăgându-l jos, la pământ.

Câțiva dintre ceilalți oameni ai lui Yoren stăteau în fața sălii de baie, așteptându-și rândul.

* Hei, voi, strigă unul dintre bărbații în mantii aurii. Sunteți ultimii care ați rămas să îmbrăcați veșmintele negre?

* S-ar putea, veni răspunsul prudent.

* Mai bine am veni cu voi, băieți, zise bătrânul Reysen. Am auzit că e frig acolo, la Zid.

Ofițerul cu mantia aurie descăleca.

- Am un mandat pentru un băiat anume... Yoren ieși în fața hanului, mângâindu-și barba

neagră, încălciată.

- Cine-l vrea pe băiatul ăsta?

Ceilalți bărbați în mantii aurii descălecară, așe-zându-se lângă cai.

- De ce ne ascundem? șopti Taurul.

* Pe mine mă vor, îi răspunse Arya șoptit. Urechile îi miroseau a săpun. Taci din gură.

* Regina îl vrea, bătrâne, nu că ar fi treaba ta, zise ofițerul, scoțând un sul de la brâu.

Uite, sigiliul înălțimii Sale și mandatul.

In spatele gardului viu, Taurul clătină din cap neîncrezător.

* De ce te-ar vrea pe tine regina, Arry? Arya îl lovi peste umăr.

* Taci!

Yoren pipăi panglica mandatului, cu pata de ceară aurie.

- Frumos. Scui pă. Problema e că băiatul e acum în Rondul de Noapte. Ce a făcut în oraș nu are nici o importanță.

- Pe regină nu o interesează părerile tale, bătrâne, și nici pe mine, zise ofițerul. Băiatul va fi al meu.

Arya se gândi să fugă, dar știa că nu ar putea ajunge departe călare pe măgarul ei, când mantiile aurii aveau cai. Și era atât de sătulă de fugă! Fugise când a venit după ea *Ser Meryn* și iarăși când i-au ucis tatăl. Dacă ar fi fost un adevărat dansator pe apă, ar fi ieșit cu sabia și i-ar fi ucis pe toți și n-ar mai fugi niciodată de nimeni.

- N-o să fie nimeni al tău, zise Yoren cu îndărătnicie. Există legi pentru asemenea lucruri.

Bărbatul în mantie aurie trase din teacă o sabie scurtă.

- Uite care e legea ta. Yoren privi tăișul sabiei.

- Asta nu e nici o lege, e doar o sabie. Se face că am și eu una.

Ofițerul zâmbi.

* Bătrân nebun, am cinci oameni cu mine. Yoren scui pă.

* Iar eu am treizeci.

Omul în mantie aurie începu să râdă.

- Ția? zise un țopârlan vânjos cu nasul spart. Cine-i primul?

Tarber smulse o furcă dintr-o căpiță de fân.

* Eu.

* Ba nu, eu, strigă Cutjack, pietrarul dolofan, sco-țându-și ciocanul din șorțul de piele pe care îl purta întotdeauna.

* Eu, ieși ca din pământ Kurz, cu cuțitul de jupuit în mână.

* Eu și cu el. Koss își întinse arcul.

* Toți, zise Reysen, înhățând toiagul mare din lemn dur pe care îl purta.

Dobber ieși gol din sala de baie, cu hainele grămadă, văzu ce se petrece și aruncă totul, în afară de pumnal.

* Ne luptăm? întrebă el.

* Așa cred, zise Plăcintă Fierbinte târându-se în patru labe după un bolovan pe care să-l arunce. Lui Arya nu-i venea să-și creadă ochilor. Il *ura* pe Plăcintă Fierbinte! El de ce și-ar risca viața pentru ea?

Bărbatul cu nasul spart avea încă impresia că era amuzant.

* Hei, fetițelor, lăsați jos pietrele și bețele până când nu primiți bătaie. Nu știți nici unul de ce parte se ține sabia.

* Eu știu!

Arya nu putea să-i lase să moară pentru ea, ca Syrio. Nu voia. Ieșind prin gardul viu, cu sabia în mână, alunecă în poziția unui dansator pe apă. Nas Spart hohoti. Ofițerul o privi de sus până jos.

* Lasă sabia deoparte, fetițo, nimeni nu vrea să-ți facă nici un rău.

* *Nu* sunt fetiță, strigă ea cu furie. Ce era cu ei? Veniseră atâta drum după ea și se afla în fața lor, iar ei doar îi zâmbeau? Sunt cel pe care îl căutați.

- *El* este cel pe care îl căutăm. Ofițerul întinse sabia către Taur, care se apropiase să stea lângă ea, cu oțelul ieftin al clanului Praed în mână.

Dar fu o greșeală să-și dezlipească ochii de la Yoren, chiar și pentru o secundă. Intr-o clipită, sabia fratelui în negru apăsa pe mărul din gâtul ofițerului.

- Dar nu e cel pe care o să-1 ai, doar dacă nu vrei să văd dacă ți s-a copt mărul. Mai am încă zece-cinci-sprezece frați în hanul de colo, dacă tot nu te-ai convins. Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa sabia aia, mi-aș pune fundul pe calul ăla gras și m-aș întoarce iute în oraș. Scurpă și apăsă mai tare cu vârful sabiei. Acum!

Degetele ofițerului se desfăcură. Sabia căzu în praf.

* Pe asta o vom păstra, zise Yoren. E nevoie întotdeauna de arme bune la Zid.

* Cum spui tu. Deocamdată. Soldați! Mantiile aurii băgară săbiile în teci și încălecară. Ai face mai bine să zburzi la Zidul ăla al tău cât mai repede, bătrâne. Data viitoare când am să te prind, cred că am să-ți iau capul, împreună cu al nenorocitului ăluia de băiat.

* Au încercat alții mai buni ca tine. Yoren plesni crupa calului pe care îl călărea ofițerul cu latul sabiei și-1 trimise în josul drumului. Oamenii săi îl urmară.

Când se îndepărtară, Plăcintă Fierbinte începu să strige, dar Yoren arăta mai furios ca oricând.

- Prostule! Crezi că a terminat cu noi? Data viitoare nu va mai veni țațoș și nu-mi va mai înmâna nici un mesaj cu sigiliu. Scoate-i pe ceilalți din baie, trebuie să ne mișcăm. Dacă mergem toată noaptea, poate reușim să rămânem în fața lor măcar o vreme. Ridică sabia scurtă pe care ofițerul o aruncase.

* Cine vrea asta?

* Eu! strigă Plăcintă Fierbinte.

- Să n-o folosești împotriva lui Arry. Ii dădu băiatului sabia, întinzându-i mânerul, și se apropie de Arya, dar i se adresă Taurului. Regina te vrea cu orice preț, băiete.

Arya nu înțelegea.

- De ce l-ar vrea pe *el*? Taurul se strâmbă la ea.

* De ce te-ar vrea pe *tine*? Nu ești altceva decât un șobolan de canal!

* Ei bine, și tu nu ești altceva decât un băiat orfan. Sau poate doar se *prefăcea* că e un băiat orfan. Care e numele tău adevărat?

* Gendry, răspunse el, de parcă nu ar fi fost sigur.

* Nu văd de ce v-ar vrea cineva pe vreunul, spuse Yoren, dar oricum, nu vă poate avea. Luați doi gonaci. La prima mantie aurie pe care o zăriți, îndrep-tați-vă iute spre Zid, ca și cum pe urmele voastre ar fi un dragon. Noi, ceilalți, nu facem pentru ei nici cât un scuipat.

* Cu excepția ta, sublinie Arya. Omul ăla a spus că o să-ți taie și ție capul.

* Ei bine, cât despre asta, zise Yoren, dacă poate să mi-1 ia de pe umeri, n-are decât să încerce.

JON

- Sam? îl strigă Jon cu glas domol.

Aerul mirosea a hârtie, a praf și a vechi. În fața lui, rafturi înalte de lemn se ridicau în lumina confuză, ticsite de cărți legate în piele și stive de suluri vechi. O palidă lumină gălbuie se filtra printre maldăre dinspre vreo lampă ascunsă. Jon stinse lumânarea pe care o ducea în mână, preferând să nu riște prezența unei flăcări deschise în mijlocul atâtor hârtii vechi și uscate. Se orienta după lumină, pornind pe culoarele înguste de sub tavanele boltite din lemn. Înveșmântat în negru din cap până-n picioare, era doar o umbră printre umbre, cu părul negru, fața prelungă și ochii cenușii. Mâinile îi erau acoperite de mănuși negre din moleschin, dreapta fiindcă era rănită, stânga fiindcă se simțea caraghios cu o singură mănușă.

Samwell Tarly stătea cocoșat deasupra unei mese, într-o nișă săpată într-un perete de piatră. Lumina

venea dinspre lampa atârnată deasupra capului său. La auzul pașilor lui Jon, ridică privirea.

* Ai stat aici toată noaptea?

* Chiar ? Sam părea uimit.

* N-ai luat micul dejun cu noi și patul tău a rămas neatins. Rast sugerase că poate Sam dezertase, dar Jon n-a crezut nici o clipă. Dezertarea cerea și ea un anumit fel de curaj, iar Sam nu prea avea așa ceva.

* E dimineață? Aici n-ai cum să-ți dai seama.

* Sam, ești un nebun adorabil, zise Jon. O să-ți fie dor de patul acela când vom dormi pe pământul rece și tare, îți garantez.

Sam căscă.

- Maester Aemon m-a trimis să caut hărți pentru Lordul Comandant. Nu m-am gândit niciodată... Jon, *cărțile*, ai văzut vreodată cum arată? Sunt *cu miile!*

Se holbă la el.

* Biblioteca din Winterfell are peste o sută. Ai găsit hărțile?

* O, da. Mâna lui Sam se roti deasupra mesei, cu degetele durdulii, ca niște cârnăciori, arătând maldărul de cărți și suluri din fața lui. O duzină, cel puțin. Desfășură un sul de pergament. Vopseaua s-a decolorat, dar poți vedea unde cartograful a însemnat locurile unde sunt satele sălbaticilor și mai e încă o carte... Unde-o fi acum? Tocmai o citeam. Dădu la o parte câteva suluri, pentru a scoate la iveală un volum legat în piele putredă. *Asta*, spuse el cu venerație, este relatarea unei călătorii de la Turnul Umbrei până, hăt, la Promontoriul Părăsit, de pe Țărmlul înghețat, scrisă de un cercetaș pe nume Redwyn. Nu e dată, dar face referire la Dorren Stark ca Rege al Nordului, așadar trebuie să fie dinaintea Cuceririi. Jon, s-au luptat cu *uriași!* Redwyn a făcut negoț chiar și cu copiii pădurii, e scris totul aici. Cu gingășie, întoarse paginile cu un deget. A desenat și hărți, vezi...

- Ai putea să scrii și tu o relatare despre misiunea ta de cercetaș, Sam.

Avusese intenția să sune încurajator, dar spusese ce nu trebuia. Ultimul lucru de care avea nevoie Sam era să i se reamintească de ceea ce îi aștepta a doua zi. Începu să învârtească sulurile fără rost.

* Mai sunt și alte hărți. Dacă aș avea timp să caut... Totul e o harababură. Dar aș putea să pun totul în ordine, știu că aș putea, însă aș avea nevoie de timp..., ei bine, de *ani*, la drept vorbind.

* Mormont voia hărțile alea ceva mai devreme. Jon scoase un sul dintr-o cutie și suflă stratul gros de praf de pe el. Un colț i se sfarmă între degete când îl desfăcu. Uite, asta se fărâmițează, zise el încrun-tându-se deasupra manuscrisului decolorat.

* Ai grijă cum îl atingi. Sam înconjură masa și îi luă sulul din mână, ținându-l ca pe un animal rănit. Cărțile importante erau de obicei copiate când aveau nevoie de ele. Unele dintre cele mai vechi fuseseră copiate probabil de vreo cinci sute de ori.

* Ei, nu te obosi să o copiezi pe asta. Douăzeci și trei de butoaie de cod marinat, optsprezece cutii cu ulei de pește, un butoi cu sare...

- Un inventar, zise Sam, sau poate o listă de vânzări.

* Pe cine interesează cât cod marinat au mâncat acum șase sute de ani? se întrebă Jon.

* Pe mine. Sam așeză cu grijă sulul în cutia din care îl scosese Jon. Poți afla, într-adevăr, atât de multe clin asemenea cărți! Îți pot spune câți oameni erau în Rondul de Noapte pe vremea aceea, cum trăiau, ce mâncau...

* Mâncau mâncare, zise Jon, și trăiau cum trăim și noi.

* Ai fi surprins. Beciul ăsta e o adevărată comoară,

* Dacă spui tu. Jon se îndoia. O comoară însemna aur, argint și giuvaiere, nu praf, păianjeni și piele putrezită.

* Spun, ripostă băiatul gras. Era mai mare decât Jon, după lege era bărbat, dar era greu să te gândești la el altfel decât la un băiețandru. Am găsit desene ale chipurilor din

copaci și o carte despre limba copiilor pădurii, lucrări pe care nici măcar Citadela nu le are, suluri din vechea Valyria, relatări despre vremuri, calcule legate de anotimpuri, scrise de maesteri morți de o mie de ani...

* Cărțile vor fi tot aici când ne vom întoarce.

* Dacă ne vom întoarce...

* Bătrânul Urs aduce două sute de bărbați experimentați, trei sferturi dintre ei cercetași. Qhorin Halfhand va mai aduce încă o sută de frați din Turnul Umbrei. Vei fi în siguranță, la fel ca în castelul nobilului tău tată de la Horn Hill.

Samwell Tarly schiță un zâmbet trist.

- N-am fost niciodată prea în siguranță nici în castelul tatălui meu.

Zei fac glume crude, gândi Jon. Pyp și Toad, numai potriviți să facă parte dintr-un mare grup de cercetași, au rămas la Castelul Negru, iar Samwell Tarly, auto-declarat laș, înfiorător de gras, timid, descurcându-se la călărit aproape la fel de prost ca și cu sabia, era nevoit să înfrunte pădurea bântuită. Bătrânul Urs ducea două colivii cu corbi, ca să poată trimite vorbă acasă de pe drum. Maester Aemon era orb și mult prea firav ca să călătorească împreună cu ei, așa că intendentul lui fusese nevoit să meargă în locul său.

- Avem nevoie de tine pentru corbi, Sam, și cineva trebuie să mă ajute să-1 țin în frâu pe Grenn.

Lui Sam începu să-i tremure bărbia.

* Ai putea avea tu grijă de corbi, sau Grenn, sau *oricine*, zise el cu o ușoară urmă de disperare în glas. Ți-aș putea arăta. Tu știi și să scrii, ai putea să-i trimiți Lordului Mormont mesaje la fel de bine ca mine.

* Eu sunt intendentul Bătrânului Urs. Va trebui să-1 însoțesc pe el, să am grijă de calul lui, să-i pregătesc cortul. Nu voi avea timp să am grijă și de păsări. Sam, ai rostit jurământul. Acum ești un frate al Rondului de Noapte.

* Unui frate din Rondul de Noapte n-ar trebui să-i fie atât de teamă.

* Tuturor ne este teamă. Am fi nebuni dacă nu ne-ar fi. Prea mulți soldați pieriseră în ultimii doi ani, până și Benjen Stark, unchiul lui Jon. Au găsit doi dintre oamenii unchiului său în pădure, uciși, dar trupurile lor se ridicaseră în răcoarea nopții. Degetele arse ale lui Jon se crispară când își aminti. Vedea și acum acea creatură în vis, Othor, mort, cu ochii albaștri, arzători, și mâinile negre și reci, dar acesta era ultimul lucru pe care trebuia să i-l amintească lui Sam. Nu e nici o rușine să simți teamă, mi-a spus tata, ceea ce contează este cum reușim s-o înfruntăm. Vino, o să te ajut să aduni hărțile.

Sam încuviință cu un aer nefericit. Rafturile erau atât de apropiate încât, la plecare, fură nevoiți să meargă unul în spatele celuilalt. Galeria se deschidea către unul dintre tunelurile pe care frații le numeau potecile viermilor, culoare subterane șerpuitoare care legau pivnițele de turnurile castelului negru pe sub pământ. Vara, potecile viermilor erau arareori folosite de altcineva în afară de șobolani și alte animale dăunătoare, dar iarna era altceva. Când nămeții se ridicau înalți și vânturile înghețate veneau vuind dinspre miazănoapte, tunelurile erau tot ceea ce ținea Castelul Negru în picioare.

Curând, gândi Jon, în timp ce urcau. Il văzuse pe vestitorul care venise la Maester Aemon să aducă vorbă despre sfârșitul verii, marele corb al Citadelei, alb și liniștit ca Năluca. Avusese parte cândva de o iarnă, când era foarte tânăr, dar toată lumea era de acord că fusese o iarnă scurtă și blândă. Aceasta va fi altfel. Simțea în oase.

Când ajunseră la suprafață, Sam răsufla ca foalele unui fierar din cauza treptelor abrupte. Ieșiră în bătaia unui vânt puternic care făcu mantia lui Jon să se răsucească și să fâlfâie. Năluca dormea în spatele peretelui de chirpici al hambarului, dar se trezi la apariția lui Jon, ridicându-și, țeapănă în sus, coada albă, stufoasă, când alergă spre ei.

Sam se uită chiorăș la Zid. Se înălța amenințător deasupra lor, o stâncă de gheață de peste două sute de metri. Culoarea gheții se schimba cu fiecare modificare a luminii. Acum avea albastrul intens al râurilor înghețate, acum albul murdar al zăpezii învechite, iar când

prin fața soarelui trecea un nor, se întuneca în cenușiul palid al pietrei cavernoase. Zidul se întindea la răsărit și la apus cât vedeai cu ochii, atât de mare încât eclipsa donjoanele acoperite cu lemn și turnurile de piatră ale castelului, făcându-le să pară minuscule. Era capătul lumii.

Iar noi mergem dincolo de el.

Cerul dimineții era brăzdat de nori gri, delicați, dar palida linie roșie era acolo, în spatele lor. Frații în negru numiseră cometa rătăcitoare Torța lui Mor-mont, spunând (doar pe jumătate în glumă) că zeii trebuie să au trimis-o ca să lumineze calea bătrânului prin pădurile bântuite.

- Cometa este atât de strălucitoare încât acum o poți vedea și ziua, spuse Sam, umbrindu-și ochii cu o mână de cărți.

- Lasă cometele, Bătrânul Urs vrea hărțile. Năluca mergea la galop în fața lor.

Terenurile

păreau părăsite în dimineața aceasta, cu atâția cercetași plecați la bordelul din Orașul Cărțiței, săpând după comori îngropate sau îmbătându-se criță. *Greenn* plecase cu ei, Pyp, Halder și Toad se oferiseră să-i cumpere prima sa femeie pentru a sărbători întâia lui misiune de cercetaș. Ar fi vrut să-i însoțească și Jon și Sam, dar Sam era aproape la fel de speriat de târfe ca de pădurea bântuită, iar Jon nu dorise să ia parte la așa ceva.

- Faceți ce vreți, îi spuse lui Toad. Eu am făcut un jurământ.

Când trecură pe lângă templul septim, auzi glasuri înălțându-se într-un cântec. *Unii vor târfe în ajunul unei bătălii, alții vor zei.* Jon se întrebă cine se simțea mai bine pe urmă. Templul nu-1 tenta mai mult decât bordelul, zeii lui își aveau templele în locurile sălbatice unde copacii inimii își întindeau ramurile albe ca niște oase. *Cei Șapte nu au nici o putere dincolo de Zid, gândi el, dar zeii mei vor aștepta.*

În fața depozitului de arme, *Ser Andrew Tarth* lucra cu câțiva noi recruți. Veniseră noaptea trecută cu Conwy, una dintre ciorile călătoare care cutreiera cele Șapte Regate, adunând oameni pentru Zid. Această nouă recoltă se compunea dintr-un bărbat cu barba albă, sprijinit de un toiag, doi băieți cu părul bălai, care păreau frați, un tânăr fercheș în satin soios, un bărbat zdrențaros cu picioarele strâmbe și un țicnit zâmbitor care probabil se visase luptător. *Ser Andrew* îi dovedea că se înșelase. Era un căpitan de arme mai blând decât fusese *Ser Alliser Thorne*, dar lecțiile lui încă făceau vânătăi. Sam se crispa la fiecare lovitură, dar Jon Snow privi cu atenție jocul săbiilor.

- Ce părere ai despre ei, Snow?

Donai Noye stătea în ușa depozitului său de arme, cu pieptul gol pe sub șorțul de piele, cu ciotul mâinii stângi descoperit. Cu burta lui mare și pieptul bombat, cu nasul turtit și maxilarul acoperit de păr negru, aspru, Noye nu era o apariție încântătoare dar, oricum, era o prezență binevenită. Armurierul se dovedise un prieten de nădejde.

* Miros a vară, răspuse Jon, în timp ce *Ser Andrew* se năpusti asupra inamicului și îl culcă la pământ. Unde i-a găsit Conwy?

* În temnița unui lord, lângă Gulltown, răspuse fierarul. Un bandit, un bărbier, un cerșetor, doi orfani și fiul unei târfe. Cu unii ca ei apărăm pământurile oamenilor.

* Se vor descurca. Jon îi aruncă lui Sam un zâmbet pe furiș. Noi ne-am descurcat. Noye îl trase mai aproape.

* Ai auzit veștile despre fratele tău?

* Aseară.

Conwy și oamenii lui aduseseră cu ei vestea la miazănoapte, și în sala de mese aproape că nu se vorbea despre altceva. Jon nu era încă sigur ce părere avea despre asta. Robb, rege? Fratele cu care se jucase, cu care se bătuse, cu care împărțise prima cană cu vin? *Dar nu și laptele mamei, nu. Așadar, acum Robb va bea vinul verii din cupe aurite, în timp ce eu îngenunchez lângă un izvor să sorb zăpada topită din căușul mâinilor.*

- Robb va fi un rege bun, zise cu loialitate.

* Oare? Fierarul îl privi direct. Sper că e așa, băiete, dar cândva aş fi spus acelaşi lucru despre Robert.

* Se spune că i-ai făurit ciocanul de război, îşi aminti Jon.

* Da, am fost omul lui, omul Baratheonilor, fierar şi armurier la Capătul Furtunii până ce mi-am pierdut braţul. Sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte de Lordul Steffon înainte să-1 înghită marea şi i-am cunoscut pe cei trei fii ai săi de când s-au născut. Unii oameni sunt ca săbiile, făcuţi pentru luptă. Pune-i în cui şi vor rugini.

- Şi fraţii lui? întrebă Jon. Armurierul stătu o clipă pe gânduri.

- Robert era din oţel curat, Stannis din fier curat, negru, dur şi puternic, dar fragil, așa cum devine fierul. Se va frânge înainte de a apuca să se îndoie. Iar Renly, el e din aramă, un metal strălucitor şi sclipitor, frumos la înfăţişare, dar care până la urmă nu valorează prea mult.

Şi din ce metal e Robb? Jon nu întrebă. Noye era omul Baratheonilor, probabil că îl considera pe Joffrey regele de drept şi pe Robb un trădător. În frăţia Rondului de Noapte exista un pact nerostit să nu te vâri niciodată prea adânc în asemenea discuţii. Oamenii veneau la Zid de pe tot cuprinsul celor Şapte Regate, vechile simpatii şi loialităţi nu erau uşor de uitat, indiferent câte jurăminte făcea omul, iar Jon însuşi avea un motiv întemeiat să ştie asta. Până şi Sam... Casa tatălui său făcuse jurământ faţă de High-garden, al cărui Lord Tyrell îl sprijinea pe Regele

Renly. Era mai bine să nu vorbească despre asemenea lucruri. Rondul de Noapte nu era de partea nimănui.

* Lord Mormont ne aşteaptă, spuse Jon.

* N-am să te reţin când te aşteaptă Bătrânul Urs. Noye îl bătu pe umăr şi zâmbi. Zeii fie cu tine mâine, Snow. Să-1 aduceţi înapoi pe unchiul ăla al tău, auzi?

- O să-1 aducem, îi promise Jon. Comandantul Mormont se stabilise în Turnul Regelui după ce incendiul îl mistuise pe al lui. Jon îl lăsă pe Nălucă cu străjerii, lângă uşă.

* Alte scări, zise Sam deprimat când începură să urce. Urăsc scările.

* Ei, iată un lucru cu care nu vom avea de-a face în pădure.

Când intrată în solariu, corbul îi ochi imediat. *Snow!* strigă pasărea. Mormont îi întrerupse conversaţia.

- Ți-a luat destul de mult cu hărţile alea. Dădu la o parte resturile de la micul dejun ca să facă loc pe masă. Pune-le aici. O să mă uit la ele mai târziu.

Thoren Smallwood, un cercetaş musculos cu o bărbie moale şi o gură şi mai moale, ascunsă sub o barbă firavă, le aruncă lui Jon şi lui Sam câte o privire rece. Fusese unul dintre acoliţii lui Alliser Thorne şi nu-i iubea pe nici unul.

- Locul Lordului Comandant este la Castelul Negru, să stăpânească şi să comande, îi spuse lui Mormont, ignorându-i pe noii veniţi. Aşa mi se pare mie.

Corbul fâlfâi din aripile sale mari, negre. *Mie, mie, mie.*

* Dacă vei fi vreodată Lord Comandant, poţi să luci cum poţteşti, îi răspunse Mormont, dar *mie* mi se pare că nu am murit încă şi nici că te-au pus fraţii în locul meu.

* Sunt Prim Cercetaş acum, că Ben Stark s-a pierdut şi *Ser* Jeremy a fost ucis, zise Smallwood cu încăpăţânare. Comanda ar trebui să-mi aparţină.

Mormont nu voia să audă de așa ceva.

- Eu l-am trimis pe Ben Stark, şi pe *Ser* Waymar înaintea lui. Nu am de gând să te trimit şi pe tine după ei şi să stau să mă întreb cât timp trebuie să aştept până să te dau pierdut. Ridică un deget. Iar Stark rămâne Prim Cercetaş până când vom şti cu siguranţă că e mort. Dacă va veni ziua aceea, eu voi fi cel care îi va numi succesorul, nu tu. Acum nu-mi mai irosi timpul. Plecăm când se crapă de ziuă, sau ai uitat?

Smallwood se ridică în picioare.

* Cum poruncește stăpânul meu. În drum spre ieșire, se încruntă la Jon de parcă ar fi fost vina lui.

* Prim Cercetaș? Ochii Bătrânului Urs sclipiră privindu-l pe Sam. Mai degrabă te-aș numi *pe tine* Prim Cercetaș. Are insolența să-mi spună în față că sunt prea bătrân să merg cu el. Ți par bătrân, băiete? Părul care se retrăsese de pe țeasta pătată a lui Mormont i se regrupase sub bărbie, într-o barbă albă, rară, care îi acoperea o mare parte din piept. O lovi cu putere. Par *firav*?

Sam deschise gura și scoase un mic chițait. Bătrânul Urs îl înspăimânta.

* Nu, stăpâne, interveni repede Jon. Arăți puternic ca o... o...

* Nu încerca să mă amăgești, Snow, știi că nu merge cu mine. Lasă-mă să mă uit la hărțile alea. Mor-mont scotoci pripit printre ele, acordându-i fiecareia doar câte o privire scurtă și un mormăit. Asta e tot ce ai putut găsi?

* Eu... s-s-stăpâne, se bâlbâi Sam, erau... erau mai multe, d-d-dar... dezordinea...

* Astea sunt vechi, se plânse Mormont, iar corbul său îl imită, strigând ascuțit: *Vechi, vechi.*

* Satele pot să apară și să dispară, dar dealurile și râurile vor rămâne în același loc, arată Jon.

- Destul de adevărat. Ți-ai ales corbii, Tarly?

* M-M-Maester Aemon v-vrea să-i i-ia diseară, după m-m-masă.

* O să îi iau pe cei mai buni. Deștepte păsări, și puternice.

Puternice, zise pasărea lui, umflându-se în pene. Puternice, puternice.

- Dacă se întâmplă cumva să fim cu toții măcelăriți acolo, vreau ca succesorul meu să știe unde și de ce am murit.

Discuția despre măcel îl reduse pe Samwell Tarly la tăcere. Mormont se aplecă înainte:

- Tarly, când aveam pe jumătate vârsta ta, mama mi-a spus că, dacă stau cu gura căscată, s-ar putea ca o nevăstuică să creadă că e vizuina ei și să-mi alunece pe gât. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, atenție la nevăstuici. Făcu un semn brusc cu mâna: Pleacă, n-am timp de prostii. Fără îndoială, Maester are pen-tru tine o treabă pe care o poți face.

Sam înghiți în sec, se retrase și o luă la picior atât de repede, încât aproape că se împiedică în goană.

* Băiatul ăla e atât de prost pe cum pare? întrebă Lordul Comandant când Sam ieși. *Prost*, se plânse corbul. Mormont nu așteptă răspunsul lui Jon. Nobilul său tată e bine văzut în consiliile lui Renly, iar mie mi-a trecut prin cap să-l trimit pe el... Nu, mai bine nu. Renly nu e genul care să ia aminte la un grăsan care tremură. O să-l trimit pe *Ser Arnell*. E mult mai serios, iar mama lui a fost una dintre merele verzi Fossoway.

* Dacă îmi permiți, stăpâne, ce vrei de la Regele Renly?

* Același lucru pe care îl vreau de la toți, tinere. Oameni, cai, săbii, armuri, grâne, brânză, vin, lână, cuie... Rondul de Noapte nu are orgolii, primim ceea ce ni se oferă. Bătu cu degetele în scândurile aspre ale mesei. Dacă vânturile ar fi blânde, *Ser Alliser* ar trebui să ajungă la Debarcaderul Regelui când se schimbă luna, dar dacă băiatul acesta, Joffrey, îi va acorda vreo atenție, asta nu știu. Casa Lannister n-a fost niciodată prietena Gărzii.

* Thorne poate să le arate mâna creaturii.

Era ceva palid, înfricoșător, cu degete negre, care se răsucea și se agita în vasul ei de parcă ar fi fost încă în viață.

- Am putea să mai găsim o mână să i-o trimitem lui Renly?

* Dywen zice că dincolo de Zid poți găsi orice.

* Da, așa zice Dywen. Și ultima dată când a mers să cerceteze, zice că a văzut un urs înalt de cinci metri. Mormont râse zgomotos. Se spune că sora mea și-a luat un urs ca iubit. O să cred *asta* când o să cred că există un urs de cinci metri. Deși, într-o lume unde morții se ridică și umblă.... Ah, chiar și așa, omul trebuie să creadă ce vede cu ochii lui. Am văzut

morții umblând. N-am văzut nici un urs uriaș. Li aruncă lui Jon o privire lungă, iscoditoare. Dar vorbeam de mâini! A ta cum mai e?

* Mai bine. Jon își scoase mănua din moleschin și i-o arătă. Mâna îi era acoperită de cicatrici până la jumătatea antebrațului, iar carnea rozalie, pătată, era încă strânsă și moale la pipăit, dar se vindeca. Mă doare, totuși. Maester Aemon spune că e bine. Mi-a dat o alifie să o iau cu mine pe drum.

* Poți să îți Ghearalungă, în ciuda durerii?

* Destul de bine. Jon își îndoi degetele, deschizând și închizând pumnul, așa cum îi arătase Maester Aemon. Trebuie să fac exerciții cu degetele în fiecare zi, ca să le păstrez agere.

* O fi el orb, dar Aemon știe ce spune. Mă rog la zei să ni-l mai lase încă douăzeci de ani. Știi că ar fi putut fi rege?

Jon fu luat prin surprindere.

* Mi-a spus că tatăl lui a fost rege, dar nu... Am crezut că probabil e un fiu mai mic.

* Așa a și fost. Tatăl tatălui său a fost Daeron Targaryen, Cel De-al Doilea pe Numele Său, care a transformat ținutul Dorne în regat. O parte a înțelegerii a fost să se însoare cu o prințesă din Dorne. I-a dăruit patru fii. Tatăl lui Aemon, Maekar, a fost cel mai mic dintre ei, iar Aemon a fost cel de-al treilea fiu al lui. Ia aminte, toate acestea au fost cu mult înainte ca eu să mă nasc, așa bătrân cum vrea să mă facă Smallwood.

* Maester Aemon a fost numit Cavaler al Dragonului.

* Așa este. Unii spun că Prințul Aemon a fost adevăratul tată al Regelui Daeron, nu Aegon cel Netrebnic. Fie cum o fi fost, lui Aemon al nostru i-a lipsit talentul de soț al Cavalerului Dragon. Ii plăcea să spună că avea o sabie înceată, dar mintea iute. Nu e de mirare că bunicul său l-a expedit la Citadelă. Avea nouă sau zece ani, cred, și era tot al nouălea sau al zecelea pe linia succesiunii.

Maester Aemon număra mai mult de o sută de zile de naștere, știa Jon. Firav, stafidit, pipernicit și orb, era greu să îți-l imaginezi pe când era un băiețel, nu mai mare decât Arya.

Mormont continuă:

* Aemon își vedea de cărțile lui când cel mai în vârstă dintre unchii lui, următorul pretins moștenitor, a fost ucis într-un accident la un turnir. A lăsat doi fii, dar ei l-au urmat în mormânt la scurt timp, în timpul Marii Maladii a Primăverii. Regele Daeron s-a prăpădit și el, și astfel, coroana a trecut la Aerys, cel de-al doilea fiu al lui Daeron.

* Regele Nebun.

Jon era năucit. Aerys fusese rege înaintea lui Robert, deci asta nu se întâmplase cu atât de multă

vreme în urmă.

- Nu, a fost Aerys întâiul. Cel pe care Robert l-a detronat a fost al doilea pe numele său.

- Cu cât timp în urmă a fost asta?

- Acum aproximativ optzeci de ani, spuse Bătrânul Urs, și nu, *încă* nu eram născut, deși Aemon făurise deja o jumătate de duzină de inele din lanțul său de Maester pe atunci. Aerys s-a căsătorit cu sora sa, așa cum li se cerea Targaryenilor, și a domnit zece sau doisprezece ani. Aemon și-a făcut jurămintele și a părăsit Citadela ca să slujească la curtea unui lord oarecare... până ce nobilul său unchi a murit. Tronul de Fier a trecut la ultimul dintre cei patru fii ai Regelui Daeron. Acela a fost Maekar, tatăl lui Aemon. Noul rege și-a chemat toți fiii la curte și a vrut să-l primească pe Aemon în consiliile sale, dar Aemon a refuzat, spunând că ar uzurpa locul care i se cuvenea de drept Marelui Maester. În schimb, a slujit la cetatea fratelui său mai mare, alt Daeron. Ei bine, a murit și acela, lăsând în urma lui doar o fată cu mintea slabă. Vreun sifilis pe care l-a luat de la vreo târfă, presupun. Următorul frate a fost Aerion.

* Aerion cel Monstruos? Jon cunoștea acel nume. „Prințul Care Se Credea Dragon” era una dintre cele mai înfiorătoare povești ale Bătrânei Nan. Lui Bran, frățiorul său, îi plăcea.

* Tocmai acela, deși el și-a spus Aerion Flacăra Strălucitoare. Într-o seară, a băut o cană întreagă cu foc sălbatic după ce le-a spus prietenilor că asta îl va transforma în dragon, dar zeii au fost blânzi și l-au transformat într-un cadavru. La nici un an după aceea, Regele Maekar a murit în luptă împotriva unui lord răzvrătit.

Jon nu era întru totul străin de istoria regatului, maestrul lui se îngrijise de asta.

- S-a întâmplat în anul Marelui Consiliu, zise el. Lorzii au trecut peste băiatul mic al Prințului Aerion și peste fiica Prințului Daeron și i-au dat coroana lui Aegon.

- Da și nu. La început i-au oferit-o discret lui Aegon și tot discret el a refuzat. Zeii voiau ca el să slujească, nu să conducă, le-a spus. Făcuse un jurământ și nu voia să îl încalce, deși însuși înaltul Septon se oferise să-i dea dezlegarea. Ei bine, nici un om zdravăn la cap nu voia sângele lui Aerion pe tron, iar fiica lui Daeron, pe lângă faptul că era fată, era slabă de minte, așa că n-au avut de ales decât să se îndrepte către fratele mai mic al lui Aemon, Aegon, Cel de-al Cincilea pe Numele Său. I s-a spus Aegon cel Nesigur, născut al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu. Aemon știa, și pe bună dreptate, că dacă ar fi rămas la curte, cei cărora nu le convenea domnia fratelui său vor căuta să-l folosească, așa că a venit la Zid. Și aici a rămas, în timp ce fratele său și fiul fratelui său și fiul acestuia au domnit fiecare și au murit la rândul lor, până ce Jaime Lannister a pus capăt liniei Regilor Dragoni.

Rege, croncăni corbul. Pasărea fâlfâie în aerul solariului pentru a poposi pe umărul lui Mormont. *Rege*, zise din nou, pășind de colo-colo.

* Ii place cuvântul, zise Jon zâmbind.

* Un cuvânt ușor de rostit. Un cuvânt ușor să-ți placă.

Rege, repetă pasărea.

* Cred că vrea să spună că tu ar trebui să ai o coroană, stăpâne.

* Regatul are deja trei regi, și sunt prea mulți pentru gustul meu. Mormont mângâie corbul sub cioc cu degetele, dar în tot acest timp ochii nu i se dezlipiră de la Jon Snow.

Il făcea să se simtă ciudat.

* Stăpâne, de ce mi-ai spus toate astea despre Maester Aemon?

* Trebuie să am un motiv? Mormont se foi în scaun, încruntându-se. Fratele tău, Robb, a fost încoronat Rege al Nordului. Tu și Aemon aveți acest lucru în comun. Un rege ca frate.

- Și încă un lucru, zise Jon. Un jurământ. Bătrânul Urs pufni, iar corbul își luă zborul, fâl-

făind în cerc prin încăpere.

* Dă-mi un om pentru fiecare jurământ pe care l-am văzut încălcat și Zidul nu va duce niciodată lipsă de apărători.

* Am știut dintotdeauna că Robb va fi Lord de Winterfell.

Mormont fluieră și pasărea veni înapoi la el, așezându-i-se pe braț.

- Un lord e ceva, un rege altceva. Ii dădu corbului o mână de grâu din buzunar. Il vor înveșmânta pe fratele tău Robb în mătăsuri, satin și catifea într-o sută de culori felurite, în timp ce tu vei trăi și vei muri în cămașă neagră de zale. Se va căsători cu o prințesă frumoasă și va avea fii cu ea. Tu nu vei avea nici soție, nici nu vei ține un copil din sângele tău în brațe. Robb va domni, tu vei sluji. Oamenii îți vor spune Corb. Lui îi vor spune *înălțimea Ta*. Cântăreții vor slăvi fiecare lucru neînsemnat pe care îl va face, în timp ce faptele tale cele mai mărețe vor rămâne necântate. Spune-mi că nimic din toate acestea nu te tulbură, Jon, și te voi numi mincinos și voi ști că am dreptate.

Jon se ridică, încordat ca un arc.

* Și dacă m-ar tulbura, ce aș putea să fac, așa bastard cum sunt?

* Ce *vei* face? întrebă Mormont. Bastard cum ești?

* Mă voi frământa, răspunse Jon, și îmi voi ține jurămintele.

CATELYN

Coroana fiului său era proaspăt scoasă din forjă și lui Catelyn Stark i se părea că greutatea ei apăsa greu pe capul lui Robb.

Vechea coroană a Regilor Iernii fusese pierdută cu trei secole în urmă, după ce îi fusese înmănată lui Aegon Cuceritorul, când Torrhen Stark a fost îngenuncheat. Ce a făcut Aegon cu ea nu știa nimeni. Fierarul Lordului Hoster își făcuse bine treaba și coroana lui Robb semăna foarte mult cu felul în care se zicea că arătase cealaltă, în poveștile spuse despre regii Stark de odinioară: un cerc deschis din bronz bătut, încrustat cu runele Primilor Oameni, acoperite de nouă spice negre de fier montate în formă de spade. Aur, argint și nestemate nu avea de nici unele, bronzul și fierul erau metalele iernii, întunecate și puternice, înfruntând frigul.

În timp ce așteptau în Sala Mare de la Riverrun să le fie adus prizonierul, îl văzu pe Robb împingând coroana pe spate, lăsând-o să se odihnească pe smocul

lui de păr castaniu. Câteva momente mai târziu o trase înapoi în față, mai apoi o răsuci pe un sfert, de parcă așa ar fi putut să îi stea mai ușor pe frunte. *E lucru greu suportă coroană*, gândi Catelyn privind-o, *mai ales pentru un băiat de cincisprezece ani*.

Când străjile aduseră prizonierul înăuntru, Robb își ceru sabia. Olyvar Frey i-o întinse cu mânerul înainte, iar fiul ei o trase din teacă și și-o puse goală pe genunchi, o amenințare deschisă, în văzul tuturor.

* înălțimea Ta, iată omul pe care l-ai cerut, anunță *Ser Robin Ryger*, căpitan al gărzii Casei Tully.

* îngenuchează înaintea regelui, Lannister! strigă Theon Greyjoy. *Ser Robin* îl împinse pe prizonier în genunchi.

Nu arată ca un leu, cugetă Catelyn. Acest *Ser Cleos Frey* era unul dintre fiii Doamnei Genna, care era sora Lordului Tywin Lannister, dar nu avea nimic din frumusețea nemaiîntâlnită a Lannisterilor, cu părul blond și ochii verzi. În schimb, moștenise părul șaten, sârmos, bărbia moale și fața suptă a tatălui său, *Ser Emmon Frey*, al doilea fiu al bătrânului Lord Walder. Ochii săi erau palizi și apoși și parcă nu se putea opri din clipit, dar probabil de vină era doar lumina. Temnițele de sub Riverrun erau întunecoase și pline de umezeală, și în aceste zile erau și aglomerate.

- Ridică-te, *Ser Cleos*.

Vocea fiului ei nu era la fel de rece cum ar fi fost cea a tatălui său, dar nu suna nici ca aceea a unui băiat de cincisprezece ani. Războiul îl făcuse bărbat înainte de vreme. Lumina arunca palide sclipiri pe lama săbiei de pe genunchii săi.

Totuși, nu sabia era cea care îl făcu pe *Ser Cleos Frey* să se teamă, ci fiara. Vânt Cenușiu îl numise fiul ei. Un lup străvechi, mare ca orice copoi, uscățiv, cu blana fumurie și ochii asemenea aurului topit. Când animalul făcu un pas ușor înainte și îl adulmecă pe cavalerul prizonier, fiecare om din sală simți mirosul spaimei. *Ser Cleos* fusese prins în timpul bătăliei din Pădurea Șoaptelor, unde Vânt Cenușiu sfâșiase beregata unei jumătăți de duzini de oameni.

Cavalerul se ridică și, sărind cu atâta vioiciune, unii dintre privitori începură să râdă zgomotos.

- Mulțumesc, stăpâne.

* înălțimea Ta, răcni Lordul Umber, Marelejon, mereu cel mai guraliv dintre stegarii lui Robb și, în același timp, cel mai devotat și mai feroce, sau cel puțin așa susține el. Fusese primul care îl proclamase pe fiul ei Rege al Nordului, și nu ar fi tolerat nici o impietate la adresa onoarei nou-numitului suveran.

* înălțimea Ta, se corectă repede *Ser Cleos*. Scuzele mele.

Nu e un om îndrăzneț, gândi Catelyn. De fapt, e mai mult un Frey decât un Lannister. Vărul lui, Regicidul, ar fi fost cu totul altceva. Nu ar fi reușit niciodată să scoată acel titlu printre dinții perfecți ai lui Jaime Lannister.

- Te-am scos din celulă ca să duci mesajul meu verișoarei tale, Cersei Lannister, la Debarcaderul

Regelui. Vei călători sub un steag de pace, escortat de treizeci dintre cei mai buni oameni ai mei. *Ser Cleos* era vizibil ușurat.

* Atunci voi fi deosebit de onorat să duc reginei mesajul înălțimii Voastre.

* Să fie înțeleș, zise Robb. Nu-ți dau libertatea. Bunicul tău, Lordul Walder, mi-a promis sprijinul său și pe cel al Casei Frey. Mulți dintre verii și unchii tăi au mers cu noi la Pădurea Șoaptelor, dar tu ai ales să lupți sub stindardul leului. Asta face din tine un Lannister, nu un Frey. Vreau jurământul tău, pe onoarea ta de cavaler, că, după ce transmiți mesajul meu, te vei întoarce cu răspunsul reginei și îți vei relua captivitatea.

Ser Cleos răspunse pe nerăsuflăte:

* Jur.

* Toți oamenii din această sală te-au auzit, îl avertiză fratele lui Catelyn, *Ser Edmure Tully*, care vorbea, în numele Riverrunului și al lorzilor Tridentului, în locul tatălui lor aflat pe moarte. Dacă nu te întorci, întreg regatul va ști că ai jurat strâmb.

* Voi face așa cum am jurat, răspunse *Ser Cleos* încordat. Care este acest mesaj?

* O ofertă de pace. Robb se ridică în picioare, cu sabia în mână. Vânt Cenușiu trecu lângă el. În sală se făcu liniște. Spune-i Reginei Regente că dacă îmi îndeplinește condițiile, voi vâri această sabie în teacă și voi pune capăt războiului dintre noi.

În fundul sălii, Catelyn privea silueta înaltă și sfrijită a Lordului Richard Karstark făcându-și loc printr-un șir de străjeri și ieșind pe ușă. Nimeni altcineva nu se mișca. Robb nu acordă nici o atenție acestei întreruperi.

- Olyvar, hârtia! porunci el. Cavalerul îi luă sabia și îi înmâna un sul de pergament. Robb îl desfășură.

- În primul rând, Regina trebuie să-mi elibereze surorile și să le asigure transportul pe mare, de la Debarcaderul Regelui până la Portul Alb. Trebuie să se înțeleagă că mariajul Sansei cu Joffrey Baratheon a luat sfârșit. Când voi primi de veste de la castelanul meu că surorile mele s-au întors nevătămate la Win-terfell, îi voi elibera pe verii reginei, cavalerul Willem Lannister și fratele tău, Teon Frey, și le voi da o escortă până la Casterly Rock sau oriunde dorește să-i trimit.

Catelyn Stark își dorea să poată citi gândurile care se ascundeau în spatele fiecărui chip, dincolo de fiecare frunte brăzdată și de fiecare pereche de buze strânse.

- În al doilea rând, osemintele nobilului meu tată ne vor fi returnate, ca să se poată odihni alături de fratele și sora lui în criptele de sub Winterfell, așa cum și-ar fi dorit. Rămășițele pământești ale oamenilor din garda casei sale, care au murit la datorie la Debarcaderul Regelui, trebuie, de asemenea, returnate.

Oamenii rămași în viață au plecat spre miazăzi, iar osemintele reci se vor întoarce. *Ned avea dreptate*, gândi Catelyn. *Locul lui era la Winterfell, mi-a spus asta, dar am vrut sa-l ascult? Nu. Du-te, i-am spus,*

trebuie să fii Mâna Regelui Robert, pentru binele Casei, de dragul copiilor noștri... al meu, nu de altceva...

- În al treilea rând, spada tatălui meu, Gheață, îmi va fi trimisă aici, la Riverrun.

Îl privi pe *Ser Edmure Tully*, fratele ei, în timp ce stătea cu degetele mari agățate de centura sabiei, cu chipul neclintit ca o stâncă.

- În al patrulea rând, regina îi va porunci tatălui ei, Lordul Tywin, să-i elibereze pe acei cavaleri și stegari ai mei pe care i-a luat prizonieri în bătălia de la Furca Verde a Tridentului. După ce face asta, voi elibera propriii mei prizonieri luați la Pădurea Șoaptelor și la Bătălia Taberelor, cu excepția lui Jaime Lannister, care va rămâne ostaticul meu pentru buna purtare a tatălui său.

Catelyn studie zâmbetul de cunoscător al lui The-on Greyjoy, întrebându-se ce însemna. Tânărul acela are un mod de a privi de parcă ar ști vreo glumă secretă la care numai el avea acces. Lui Catelyn nu îi plăcuse asta niciodată.

- În sfârșit, Regele Joffrey și Regina Regentă trebuie să renunțe la toate pretențiile de dominație asupra Nordului. De-acum înainte nu mai facem parte din țara lor, ci suntem un regat liber și independent, ca în vechime. Teritoriul nostru va cuprinde toate pământurile clanului Stark de la Nord de Gât și, în plus, ținuturile străbătute de Râul Trident și de afluenții săi, mărginite la apus de Dintele de Aur și la răsărit de Munții Lunii.

- REGELE NORDULUI, bubui Marelejon Umber, izbînd aerul cu pumnul său cât un jambon, în timp ce striga *Stark! Stark! Regele Nordului!*

Robb înfășură pergamentul la loc.

- Maester Vyman a desenat o hartă. Vei primi o copie pentru regină. Lord Tywin trebuie să se retragă dincolo de aceste granițe și să oprească jafurile, incendierile și

devastările. Regina Regentă și fiul ei nu vor cere taxe, dări și servicii de la poporul meu și îmi vor dezlega lorzii și cavalerii de toate jurămintele de credință, legămintele, promisiunile, datoriile și obligațiile față de Tronul de Fier și de Casele Baratheon și Lannister. În plus, Lannisterii vor trimite zece ostatici de familie nobilă, asupra cărora vom cădea de comun acord, ca garanție a păcii. Aceștia vor fi tratați ca oaspeți de onoare, conform rangului lor. Atâta timp cât termenii acestui pact vor fi respectați cu bună-credință, voi elibera câte doi ostatici în fiecare an și îi voi reda familiilor lor, nevătămați. Robb azvârli sulul de pergament la picioarele cavalerului său. Acestea sunt condițiile. Dacă le îndeplinește, îi voi oferi pacea. Dacă nu - fluieră și Vânt Cenușiu înainta, mârâind - va avea parte de încă o Pădure a Șoaptelor.

- *Stark!* răcni din nou Marelejon, și acum i se alăturară și alte glasuri, strigând: *Stark, Regele Nordului!*

Lupul își dădu capul pe spate și începu să urle. Chipul lui *Ser* Cleos căpătase culoarea laptelui prins.

- Regina va auzi mesajul tău, Lord... înălțimea Ta.

* Bine, zise Robb. *Ser* Robin, vezi să primească o masă bună și haine curate. Va pleca la primele raze de lumină.

* Cum poruncești, înălțimea Ta, răspunse *Ser* Robin Ryger.

* Atunci, am încheiat.

Cavalerii și lorzii stegari adunați își plecară genunchii în timp ce Robb se întoarse să plece, cu Vânt Cenușiu în spatele lui. Olyvar Frey se năpusti înainte să deschidă ușa. Catelyn îi urmă, cu fratele ei alături.

- Te-ai descurcat bine, îi spuse fiului său, în galeria care ducea în spatele sălii, deși treaba aceea cu lupul pare o farsă mai potrivită pentru un băiețandru decât pentru un rege.

Robb îl scarpină pe Vânt Cenușiu după ureche.

* Ai văzut ce față a făcut, mamă? o întrebă el zâmbind.

* Eu am văzut cum a ieșit Lordul Karstark.

* Și eu la fel. Robb își scoase coroana cu ambele mâini și i-o dădu lui Olyvar. Du asta înapoi în dormitorul meu.

AA

* îndată, înălțimea Ta. Cavalerul se îndepărtă grăbit.

* Pun rămășag că au mai fost și alții care au simțit ca Lordul Karstark, afirmă Edmure, fratele ei. Cum putem vorbi despre pace când Lannisterii se întind ca o molimă peste domeniile tatălui meu, furându-i recoltele și măcelărindu-i oamenii? Eu am mai spus, trebuie să intrăm în Harrenhal.

- Nu avem puterea, zise Robb fără tragere de inimă. Edmure insistă:

* Devenim mai puternici dacă stăm aici? Oastea noastră se diminuează pe zi ce trece.

* Și cine e de vină? se repezi Catelyn la fratele său.

La insistențele lui Edmure, Robb le dăduse lorzilor riverani permisiunea să plece, după încoronarea sa, să-și apere fiecare propriile pământuri. *Ser* Marq Piper și Lord Karyl Vance plecaseră primii. Le urmase Lordul Jonos Bracken, jurând să-și redobândească rămășițele castelului său ars și să-și îngroape morții, iar acum Lordul Jason Mallister își anunțase intenția de a se întoarce pe scaunul său de la Seagard, care scăpase neatins în urma bătăliei.

* Nu le poți cere lorzilor mei să stea cu mâinile în sân în timp ce câmpurile lor sunt jefuite și oamenii sunt trecuți prin sabie, zise *Ser* Edmure, dar Lordul Karstark e un om al nordului. Ar fi rău dacă ne-ar părăsi.

* Voi vorbi cu el, zise Robb. A pierdut doi fii la Pădurea Șoaptelor. Cine-l poate învinui dacă nu vrea să facă pace cu ucigașii lor, cu ucigașii tatălui meu?

* Mai multă vărsare de sânge nu-i va aduce înapoi pe tatăl tău sau pe fiii Lordului Rickard, zise Catelyn. Trebuia făcută o ofertă, deși un om mai înțelept ar fi putut să îndulcească puțin condițiile.

- Dacă erau puțin mai dulci, aș fi vomat. Barba îi crescuse mai roșie decât părul său cas-

taniu-roșcat. Robb părea să aibă impresia că îi dădea un aer fioros, regal, mai matur. Dar, cu sau fără barbă, rămânea un copil de cincisprezece ani, care voia răzbunare la fel de mult ca Rickard Karstark. Nu se lăsase ușor convins să facă nici măcar această ofertă, așa proastă cum era.

* Cersei Lannister nu va fi *niciodată* de acord să-ți dea surorile pentru doi veri. Își va vrea fratele, după cum știi foarte bine. Ii mai spusese asta și înainte, dar Catelyn descoperise că regii nu ascultă nici pe jumătate la fel de atent ca fiii.

* Nu-l pot elibera pe Regicid, nici măcar dacă aș vrea. Lorzii mei nu ar accepta asta *niciodată*.

* Lorzii tăi te-au făcut regele lor.

* Și mă pot schimba la fel de ușor.

* Dacă prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a le avea pe Arya și Sansa tefere înapoi este coroana ta, ar trebui să-l plătim bucuroși. Jumătate dintre lorzii tăi ar dori să-l ucidă pe Lannister în celulă. Dacă va muri cât timp e prizonier, oamenii vor spune...

* ... că a meritat-o din plin, completă Robb.

* Și surorile tale? Întrebă tăios Catelyn. Își vor merita și ele moartea? Iți jur, dacă fratelui ei i se întâmplă ceva rău, Cersei ne-o va plăti, cu sânge pentru sânge...

* Lannister nu va muri, răspunse Robb. Nimeni nici măcar nu vorbește cu el fără permisiunea mea. Are mâncare, apă, paie curate, mai mult confort decât i se cuvine. Dar nu-l voi elibera nici măcar pentru Arya și Sansa.

Fiul ei o privea *de sus în jos*, își dădu seama Catelyn. *Oare războiul îl făcuse să crească atât de repede, se întrebă ea, sau coroana pe care i-o așezaseră pe cap?*

- Te temi să-l ai din nou pe Lannister pe câmpul de luptă, asta e adevărul?

Vânt Cenușiu mârâi, ca și cum ar fi simțit pericolul pentru Robb, iar Edmure Tully așeză o mână frățească pe umărul lui Catelyn.

- Cat, nu. Băiatul are dreptul să facă asta.

* Nu-mi spune *băiat*, zise Robb, întorcându-se către unchiul său, revărsându-și dintr-o dată furia pe bietul Edmure, care nu voise decât să-l susțină. Sunt aproape bărbat în toată firea și sunt rege - regele *tău, Ser*. Și nu mă tem de Jaime Lannister. L-am învins o dată. Il voi învinge din nou, dacă trebuie, numai că... își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și își scutură capul. Aș fi putut să-l dau pe Regicid în schimbul tatălui meu, dar...

* ...dar nu în schimbul fetelor? Vocea ei era distantă. Fetele nu sunt destul de importante, nu-i așa?

Robb nu răspunse, dar în ochii lui se citea durerea. Ochi albaștri, ochii familiei Tully, ochii pe care ea i-i dăruise. Il rănise, dar semăna prea mult cu tatăl său ca să recunoască.

Asta a fost nedemn de mine, își spuse. *Zei, aveți milă, ce se va alege de mine? El face tot ce poate, se străduiește din răspuțeri, știi asta, văd asta, și totuși... L-am pierdut pe Ned al meu, stânca pe care a fost clădită întreaga mea viață, n-aș putea suporta să-mi pierd și fiicele...*

- Voi face tot ce-mi stă în putere pentru surorile mele, zise Robb. Dacă regina are cât de puțină minte,

încleștarea regilor

îmi va accepta condițiile. Dacă nu, o voi face să regreta ziua în care m-a refuzat.

Evident, se săturase de acest subiect.

- Mamă, ești sigură că nu vei fi de acord să mergi la Gemeni? Ai putea fi mai departe de lupte și ai putea să le cunoști pe fiicele Lordului Frey, să mă ajuți să-mi aleg soția când se va sfârși războiul.

Vrea să plec, gândi Catelyn cu amărăciune. Regii nu trebuie să aibă mame, se pare, iar eu îi spun lucruri pe care nu vrea să le audă.

* Robb, ești destul de mare să hotărăști pe care dintre fetele Lordului Walder o preferi, fără ajutorul mamei tale.

* Atunci du-te cu Theon. El pleacă mâine. Ii va ajuta pe Mallisteri să escorteze grupul de prizonieri la Seagard și pe urmă va lua o corabie către Insulele de Fier. Ai putea și tu să găsești o corabie și să te întorci la Winterfell într-o lună, dacă vânturile sunt blânde. Bran și Rickon au nevoie de tine.

Iar tu nu ai, asta vrei să spui?

- Nobilul meu tată nu mai are multe zile. Atâta timp cât bunicul tău trăiește, locul meu e alături de el.

- Aș putea să-ți poruncesc să pleci. Ca rege, aș putea. Catelyn trecu peste asta.

* Am să-ți repet. Aș prefera să trimiți pe altcineva la Pyke și să-1 ții pe Theon lângă tine.

* Cine e mai potrivit să trateze cu Balon Grey-joy decât fiul său?

* Jason Mallister, sugeră Catelyn. Tytos Black-wood. Stevron Frey. Oricine..., dar nu Theon.

Fiul ei se așeză pe vine lângă Vânt Cenușiu, ciufu-lindu-i blana și evitându-i privirea, ca din întâmplare.

* Theon a luptat pentru noi cu mult curaj. Ți-am spus cum l-a salvat pe Bran de sălbăticiii aceia, în pădurea lupilor. Dacă Lannisterii nu vor să facă pace, voi avea nevoie de corăbiile Lordului Greyjoy.

* Le vei avea mai curând dacă îi ții fiul ostatic.

* A fost ostatic jumătate din viață.

* Din motive întemeiate, zise Catelyn. Greyjoy nu e omul în care să te încrezi. A purtat și el o coroană, adu-ți aminte, chiar dacă pentru un singur anotimp. S-ar putea să aspire s-o poarte din nou.

Robb se ridică.

* Nu-i voi purta pică pentru asta. Dacă eu sunt Regele Nordului, lasă-1 să fie Regele Insulelor de Fier, dacă asta e dorința lui. Ii voi da bucuros o coroană, atâta timp cât ne ajută să-i înfrângem pe Lannisteri.

* Robb...

* Il trimit pe Theon. O zi bună, mamă. Vânt Cenușiu, haide. Robb se îndepărtă iute, cu lupul mergând în urma lui.

Catelyn nu-l putu privi cum pleacă. Fiul, și acum regele ei. Cât de ciudat i se părea. *Poruncește, îi spunea ea la Moat Cailin. Și el așa făcea.*

* Mă duc să-1 vizitez pe tata, anunță ea dintr-odată. Vino cu mine, Edmure.

* Trebuie să schimb două vorbe cu arcașii aceia noi. *Ser Desmond îi pregătește. Il voi vizita mai târziu.*

Dacă va mai fi în viață, gândi Catelyn, dar nu spuse nimic. Fratele ei prefera să meargă la luptă decât în acea cameră de bolnav.

Drumul cel mai scurt către fortăreața centrală, unde tatăl ei zăcea pe patul de moarte, era prin pădurea zeilor, cu iarba și cu florile ei sălbatice, cu crângurile dese de ulmi și sequoia. O bogăție de frunze ruginii atârna încă pe crengile copacilor, fără să le pese de vestea pe care corbul alb o adusese la Riverrun cu două săptămâni în urmă. A venit toamna, declarase Conclavul, dar zeilor nu li se păruse nimerit să anunțe încă vânturile și pădurile. Pentru asta, Catelyn era plină de recunoștință. Toamna era întotdeauna un anotimp

înfricoșător, cu spectrul iernii în față. Nici cel mai înțelept om nu știa dacă următoarea lui recoltă nu va fi ultima.

Hoster Tully, Lord de Riverrun, zăcea în pat în solariul lui, cu privirea către răsărit, locul unde râurile Piatră Răsucită și Furca Roșie se întâlneau, la poalele castelului.

Când Catelyn intră, dormea, cu părul și barba albe ca patul lui de puf, cu trupul său, cândva vânjos, împușinat și șubrezit de moartea care creștea înlăun-trul său.

Lângă pat, încă înveșmântat în zale și în mantia sa murdărită de drum, stătea fratele tatălui ei, Peștele Negru. Cizmele îi erau pline de praf și pătate cu noroi uscat.

- Robb știe că te-ai întors, unchiule?

Ser Brynden Tully era ochii și urechile lui Robb, comandantul cercetașilor și al avangardei sale.

* Nu, am venit aici direct din grajduri, când mi-au spus că regele a adunat curtea. Înălțimea Sa va dori să-mi audă veștile în particular prima dată, mă gândesc. Peștele Negru era un bărbat înalt, slab, cărunt, sigur în mișcări, cu fața proaspăt bărbierită brăzdată de riduri și arsă de vânt. Cum se simte? întrebă el, iar Catelyn știa că nu se referea la Robb.

* Cam la fel. Maester îi dă vinul viselor și lapte de mac pentru dureri, așa că doarme în cea mai mare parte a timpului și mănâncă prea puțin. Pare mai slab cu fiecare zi.

- Vorbește?

* Da... Dar lucrurile pe care le spune sunt tot mai lipsite de noimă. Vorbește despre regretele sale, despre misiunile neterminate, despre oameni morți de mult și vremuri apuse. Uneori nu știe ce anotimp este sau cine sunt eu. Odată m-a strigat pe numele mamei.

* încă îi duce dorul, răspunse *Ser Brynden*. Ai chipul ei, ai aceiași obraji, același maxilar...

* Tu îți amintești mai bine de ea decât mine. A trecut multă vreme. Catelyn se așeză pe pat și dădu la o parte un fir de păr alb, moale, care căzuse peste fața tatălui ei.

* De fiecare dată când plec, mă întreb dacă la întoarcere îl voi găsi viu sau mort. În ciuda neînțelegerilor, între tatăl ei și fratele său fusese mereu o legătură pe care cândva Catelyn o renegase.

- Cel puțin te-ai împăcat cu el.

Rămaseră o vreme în tăcere, până Catelyn își ridică fruntea.

- Vorbeai de vești pe care Robb trebuie să le audă? Lord Hoster gemu și se rostogoli pe o parte, ca

și cum ar fi auzit. *Brynder* se ridică în picioare.

- Vino afară. Ar fi mai bine să nu-l trezim.

Ea îl urmă pe balconul de piatră care ieșea cu trei laturi din solariu, ca prova unei corăbii. Unchiul ei își ridică privirea, încruntându-se.

- Acum se poate vedea și ziua. Oamenii mei îi spun Mesagerul Roșu, dar care este mesajul?

Catelyn își ridică ochii spre locul în care linia roșie a cometei lăsa o dără pe cerul albastru, ca o zgârietură lungă pe fața zeului.

* Marelejon i-a spus lui Robb că vechii zei au desfășurat un steag al răzbunării pentru Ned. Edmure crede că acesta e un semn al victoriei pentru River-run - el vede un pește cu coada lungă, în culorile familiei Tully, roșu pe fond albastru. Oftă. Mi-aș dori să am mai multă credință. Roșul-aprins e culoarea Lannisterilor.

* Nu e roșu aprins, zise *Ser Brynden*. Nici roșul familiei Tully, roșul noroios al râului. Acolo e sânge, copilă, mânjit pe cer.

- Sângele nostru sau al lor?

- A existat vreodată un război în care numai o parte a vărsat sânge? Unchiul ei clătină din cap. Pământurile de pe malurile râului sunt înecate în sânge și foc de jur-împrejurul Ochiului zeilor. Războiul s-a întins la miazăzi, către Apa Neagră, și la miazănoapte, peste

Trident, aproape până la Gemeni. Marq Piper și Karyl Vance au câștigat câteva mici victorii, iar acest lord din sud, Beric Dondarrion, și ai lui îi jefuiesc pe jefuitori, atacând trupele devastatoare ale Lordului Tywin și făcându-se nevăzuți în pădure. Se zice că *Ser* Burton Crakenhall se lăuda că-l va ucide pe Dondarrion, până ce și-a condus oamenii în capcanele Lordului Beric și n-a mai rămas nici unul în viață.

* Unii dintre străjerii de la Debarcaderul Regelui sunt cu acest Lord Beric, își aminti Catelyn. Fie ca zeii să-i apere...

* Dondarrion și acest preot roșu care călătorește cu el sunt destul de deștepți ca să se apere singuri, dacă poveștile sunt adevărate, spuse unchiul ei, dar lorzii stegari ai tatălui tău..., asta e altă poveste, mai tristă. Robb n-ar fi trebuit să-i lase să plece. S-au împrăștiat ca niște potârnicchi, fiecare încercând să-și apere oamenii lui, și asta e o prostie, Cat, o prostie. Janos Bracken a fost rănit luptându-se printre ruinele castelului său, iar nepotul lui, Hendry, a fost ucis. Tytos Blackwood i-a măturat pe Lannisteri de pe pământurile lui, dar i-au luat toate vacile și porcii și fiecare bob de grâu și nu i-au lăsat nimic de apărut, în afară de Castelul Raventree și un pustiu pârjolit. Oamenii lui Darry au recapturat fortăreața lordului lor, dar au reușit s-o păstreze mai puțin de două săptămâni, înainte ca Gregor Clegane să descindă și să treacă prin sabie toată garnizoana, cu tot cu lordul lor.

Catelyn era oripilată.

* Darry era doar un copil.

* Da, și ultimul din familia sa. Băiatul ar fi adus o răscumpărare frumoasă, dar ce înseamnă aurul pentru un câine bălos ca Gregor Clegane? Capul bestiei ăleia ar fi un dar de preț pentru toți oamenii din regat, îți jur.

Catelyn cunoștea prea bine proasta reputație a lui *Ser* Gregor...

* Nu-mi vorbi mie de capete. Unchiul Cersei ridicase capul lui Ned pe o țeapă deasupra zidurilor Fortăreței Roșii și îl lăsase acolo, pradă corbilor și muștelor. Chiar și acum, lui Catelyn îi venea greu să creadă că murise cu adevărat. În unele nopți se trezea în întuneric, pe jumătate adormită, și, pentru o clipă, se aștepta să-l găsească acolo, lângă ea. Clegane nu valorează mai mult decât laba pisicii Lordului Tywin. Căci Tywin Lannister - Lord de Casterly Rock, Străjer al vestului, tată al Reginei Cersei, al lui *Ser* Jaime, Regicidul și al lui Tyrion Pezevenghiul, și bunic al lui Joffrey Baratheon, proaspăt încoronatul băiat rege - era adevăratul pericol, credea Catelyn.

* Adevărat, recunosc *Ser* Brynden. Iar Tywin Lannister nu e prostul nimănui. El stă la adăpost în spatele zidurilor Harrenhalului, hrănindu-și oastea din recoltele noastre și pârjolind ceea ce nu fură. Gregor nu e singurul câine pe care l-a dezlegat. *Ser* Amroy Lorch este și el pe câmpul de luptă, la fel și alți câțiva mercenari din Qohor, care mai degrabă ar schilodi un om decât să-lucidă. Am văzut ce lasă în urma lor. Sate întregi pârjolite, femei siluite și mutilate, copii măcelăriți lăsați neîngropați, ca să atragă lupii și câinii sălbatici... Până și unui mort i-ar veni rău.

- Când va auzi asta, Edmund se va înfuria.

* Și asta va fi exact ce dorește Lordul Tywin. Până și teroarea are un scop al ei, Cat. Lannister vrea să ne provoace la luptă.

* Robb ar putea să-i împlinească dorința, zise Catelyn cu neliniște. E agitat ca un leu în cușcă, iar Edmure, Marelejon și ceilalți vor face presiuni asupra lui.

Fiul ei câștigase două mari victorii, îl zdrobise pe Jaine Lannister la Pădurea Șoaptelor și făcuse praf oastea lui rămasă fără căpetenie dincolo de zidurile de la Riverrun, în Bătălia Taberelor, dar după cum vorbeau unii dintre acești lorzi stegari despre el, s-ar fi putut să fie Aegon Cuceritorul reîncarnat.

Brynden, Peștele Negru, își arcui o sprânceană neagră, stufoasă.

- Sunt niște proști. Prima mea regulă de război, Cat, e să nu îi împlinești niciodată dușmanului tău dorința. Lord Tywin ar vrea să se lupte pe un câmp la alegerea sa. Vrea să intrăm în Harrenhal.

Harrenhal. Orice copil de la Trident știa poveștile despre Harrenhal, imensa fortăreață pe care Regele Harren cel Negru o ridicase dincolo de apele Ochiului Zeilor, acum trei sute de ani, când Cele Șapte

Regate au fost într-adevăr șapte regate și țărilor riverane au fost conduse de oamenii de fier din insule, în mândria lui, Harren dorise să aibă cea mai mare cetate, cu cele mai înalte turnuri din tot ținutul Wes-teros. Durase patruzeci de ani să o ridice, ca o umbră uriașă pe malul lacului, în timp ce oștirile lui îi prădau vecinii pentru piatră, lemn, aur și mână de lucru. Mii de prizonieri au murit în carierele sale, legați în lanțuri de săniile lui sau muncind la cele cinci turnuri colosale. Oamenii înghețau iarna și se topeau de cald vara. Copacii inimii, care fuseseră acolo de trei mii de ani, au fost tăiați pentru bărne și plute. Harren a dus la sărăcie țărilor riverane și Insulele de Fier deopotrivă, pentru a-și împlini visul. Și când, în sfârșit, Harrenhal a fost gata, exact în ziua în care Regele Harren s-a așezat în reședința lui, Aegon Cuceritorul a acostat la Debarcaderul Regelui.

Catelyn își amintea că o auzise pe Bătrâna Nan spunând această poveste copiilor ei, la Winterfell. „Iar regele Harren a învățat că zidurile groase și turnurile înalte nu sunt de prea mare folos împotriva drago-nilor”, se încheia mereu povestea, „căci dragonii zboară”. Harren și tot neamul său au pierit în focurile care i-au înghițit fortăreața misterioasă și fiecare casă care a mai rămas de atunci în Harrenhal a avut ghinion. Poate că a fost o cetate puternică, însă a fost un loc întunecat și blestemat.

- N-aș vrea ca Robb să ducă o luptă în umbra acelei fortărețe, recunosc Catelyn. Totuși, trebuie să *facem* ceva, unchiule.

- Și curând, fu de acord unchiul ei. Nu ți-am spus partea cea mai rea, copilă. Oamenii pe care i-am trimis la apus au adus înapoi vestea că la Casterly Rock se adună o nouă oaste.

O altă oaste a Lannisterilor. Gândul o îmbolnăvea. Robb trebuie să afle de îndată. Cine va prelua comanda?

* Ser Stafford Lannister, se spune. Se întoarce ca să privească afară, dincolo de râuri, cu mantia lui roșie cu albastru fluturând în bătaia vântului.

* Încă un nepot? Casa Lannisterilor de la Casterly Rock era a naibii de mare și de fertilă.

* Văr, o corectă Ser Brynden. Fratele ultimei neveste a Lordului Tywin, așa că sunt de două ori înrudiți. E bătrân și puțin nătâng, dar are un fiu, pe Ser Daven, care e și mai cumplit.

* Atunci să sperăm că tatăl, și nu fiul, va fi acela care va duce această armată pe câmpul de bătălie.

* Totuși, mai avem ceva vreme înainte de a fi nevoiți să-i înfruntăm. Aceștia vor fi mercenari, călăreți liberi și ageamii din bordelurile din Lannisport. Ser Stafford trebuie să se îngrijească să fie înarmați și instruiți înainte de a risca să meargă la luptă. Și, fii cu băgare de seamă, Lord Tywin nu e Regicidul. Nu se va azvârli cu capul înainte. Va aștepta răbdător ca Ser Stafford să înainteze și abia apoi va ataca din spatele zidurilor cetății Harrenhal.

* Doar dacă..., zise Catelyn.

* Da? o îmboldi Ser Brynden.

- Doar dacă nu *trebuie* să părăsească Harrenhal, zise ea, pentru a înfrunta o altă amenințare.

Unchiul ei o privi gânditor.

* Lordul Renly.

- * *Regele Renly*. Dacă era să ceară ajutorul unui om, trebuia să-i recunoască titlul pe care el îl pretinsese.
- * Poate. Peștele Negru zâmbi, un zâmbet periculos. Totuși, va dori ceva în schimb.
- * Va dori ceea ce vor mereu regii, zise ea. Omagii.

TYRION

Janos Slynt era fiul unui măcelar și râdea ca unul care tranșea carnea.

* Mai vrei niște vin? îl întrebă Tyrion.

* N-ar trebui să obiectez, spuse Lordul Janos, ridicând cupa. Avea forma unui butoiuș și o capacitate similară. N-ar trebui să obiectez deloc. E un vin roșu de calitate. De la Arbor!

* Dornish. Tyrion făcu un semn și slujitorul său turnă. Dar, în afară de servitori, el și Lordul Janos erau singuri în Sala Mică, la lumina plăpândă, înconjurată de întuneric, a lumânării. Nici cele mai alese vinuri de la Dornish nu sunt atât de bogate.

* Bogat, zise omul vânjos, cu chip de broască, luând o dușcă zdravănă. Janos Slynt nu era omul care să bea băutura cu sorbituri mici. Tyrion remarcă asta îndată. Da, bogat, tocmai ăsta era cuvântul pe care îl căutam. Ai darul cuvintelor, Lord Tyrion, dacă pot zice așa. Și ne-ai spus o poveste hazlie. Hazlie, da.

* Mă bucur că așa consideri... Dar nu sunt lord, ca tine. Poți să-mi spui simplu *Tyrion*, Lord Janos.

* Cum dorești. Mai luă o înghițitură, vărsând vin pe pieptul jilecii sale de satin. Purta o capă scurtă din fir de aur, prinsă cu o sulică în miniatură, cu vârful vopsit roșu-închis. Și era beat de-a binelea.

Tyrion își acoperi gura și râgâi politicos. Spre deosebire de Lordul Janos, băuse cumpătat, dar era sătul. Primul lucru pe care îl făcuse după ce s-a stabilit în Turnul Mâinii Regelui a fost să se intereseze cine era cea mai bună bucătăreasă din oraș și să o ia în slujba sa. In seara aceasta mâncaseră o supă de coadă de vițel, verdețuri amestecate cu nuci, struguri, fe-nicul roșu și brânză sfărâmată, plăcintă fierbinte de crab, dovleac condimentat și prepelițe înecate în unt. Fiecare fel venise cu propriul vin. Lord Janos a recunoscut că nu a mâncat niciodată nici măcar pe jumătate atât de bine.

* Fără îndoială, asta se va schimba când te vei stabili la Harrenhal, spuse Tyrion.

* Cu siguranță. Poate că ar trebui să-i cer bucătăresei tale să intre în slujba mea, ce zici?

* S-au dus războaie pentru mai puțin, răspunse Tyrion, și râseră amândoi cu poftă. Ești un om curajos că ți-ai ales ca reședință Harrenhalul. E un loc atât de mohorât, de *mare...* și scump de întreținut. Iar unii spun că e blestemat.

* Ar trebui să mă tem de un morman de pietre? Pufni. Un om curajos, zici. Trebuie să fii curajos ca să te ridici. Așa cum am făcut eu. La Harrenhal, da!

Și de ce nu? Tu știi. Ești și tu un bărbat îndrăzneț, am impresia. Scund, se vede, dar *îndrăzneț*.

* Ești prea amabil. Mai vrei vin?

* Nu. Nu, sincer, eu... O, blestemați fie zeii, *da*. De ce nu? Un bărbat îndrăzneț bea până când se satură!

* Într-adevăr. Tyrion umplu cupa Lordului Slynt până sus. Am aruncat o privire peste numele celor pe care i-ai propus ca să-ți ia locul de Comandant al Gărzii Orașului.

* Oameni buni. Oameni minunați. Oricare dintre cei șase ar fi potrivit, dar eu l-aș alege pe Allar Deem. Mâna mea dreaptă. Strașnic bărbat. Loial. Alege-1 și n-o să-ți pară rău. Dacă e pe placul regelui.

* Cu siguranță. Tyrion luă o mică înghițitură din vinul său. Mă gândeam la *Ser Jacelyn Bywater*. A fost căpitan la Poarta Noroiului timp de trei ani și a slujit cu bravură în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Regele Robert 1-a făcut cavaler la Pyke. Și, totuși, numele lui nu apare pe lista ta.

Lordul Janos Slynt bău cu nesaț din vin și îl plimbă o clipă prin gură, înainte de a-l înghiți.

- Bywater. Ei bine, curajos bărbat, fără doar și poate..., numai că... e *rigid* omul ăsta. Un câine ciudat. Oamenii nu-l plac. Și mai e și infirm, și-a pierdut mâna la Pyke, așa a ajuns cavaler. O afacere proastă, dacă mă întreb pe mine, o mână pentru un titlu de *ser*. Râse. *Ser Jacelyn* se gândește prea mult la el și la onoarea lui, și eu văd asta. Ai face mai bine să-l lași acolo unde e, Lord... Tyrion. Allan Deem e omul potrivit pentru tine.

- Deem nu e prea îndrăgît de oamenii de rând, mi se spune.

- E temut. E mai bine așa.

* Ce am auzit despre el? Ceva probleme într-un bordel?

* Asta? N-a fost vina lui, domnul meu... Tyrion. Nu, n-a avut de gând s-o omoare pe femeie, și-a făcut-o cu mâna ei. A avertizat-o să stea deoparte și să-l lase să-și facă datoria.

* Totuși... mame și copii, ar fi putut să se aștepte ca ea să încerce să-și salveze copilul. Tyrion zâmbi. Gustă din brânza asta, merge de minune cu vinul. Spune-mi, de ce l-ai ales pe Deem pentru sarcina aceea nenorocită?

* Un comandant bun își cunoaște oamenii, Tyrion. Unii sunt buni pentru o treabă, alții pentru alta. Să le faci felul unui bebeluș și mamei sale e o treabă pentru un anumit soi de om. Nu oricine ar face-o. Chiar dacă era doar o târfă oarecare și ăla era pruncul pe care l-a fătat.

* Bănuiesc că așa e, spuse Tyrion, auzind doar cuvintele *o târfă oarecare* și gândindu-se la Shae și la Tysha, de demult, și la toate celelalte femei care îi luaseră monedele și sămânța de-a lungul anilor.

Slynt continuă fără să bage de seamă.

- Un om dur pentru o sarcină dură, așa e Deem. Face așa cum i se spune și nu suflă o vorbă pe urmă. Tăie o bucată de brânză. Țsta e bun. Ascuțit. Dă-mi un cuțit ascuțit și o brânză bună, înțepătoare, și sunt un om fericit.

Tyrion ridică din umeri.

- Bucură-te de ea cât mai poți. Cu pământurile riverane în flăcări și Renly rege la Highgarden, va fi în curând greu să ajungi la o brânză bună. Așadar, cine te-a trimis după bastardul târfei?

Lordul Janos îl privi pe Tyrion cu atenție, apoi începu să râdă și îi făcu un semn amenințător cu o bucată de brânză.

* Ești șiret, Tyrion. Credeai că mă poți păcăli, nu-i așa? Nu ajunge niște vin și niște brânză ca să-l faci pe Janos Slynt să spună mai mult decât ar trebui. Sunt mândru. Nici o întrebare și nici o vorbă după aceea, nu cu mine.

* Și nu cu Deem.

* Exact la fel. Fă-1 Comandantul tău când voi pleca la Harrenhal și nu vei regreta.

Tyrion rupse o bucătică de brânză. Era într-adevăr iute și, în combinație cu vinul, foarte fină.

- Oricine va fi cel numit de rege, nu-i va fi ușor să intre în armura *ta*, îmi dau seama. Lordul Mormont se confruntă cu aceeași problemă.

Lordul Janos părea nedumerit.

* Credeam că este o doamnă. Mormont. Acea care se culcă cu urșii, ea este?

* Eu vorbeam de fratele ei, Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte. Când l-am vizitat la Zid, a pomenit cât e de preocupat de găsirea unui om potrivit care să-i ia locul. Rondul are puțini oameni buni în ziua de azi. Tyrion zâmbi. Ar dormi mai bine dacă ar avea un om ca tine, îmi închipui. Sau ca bravul Allar Deem. Lordul Janos hohoti.

* Slabe șanse.

* Așa s-ar crede, zise Tyrion, dar viața ia întorsături ciudate. Gândește-te la Eddard Stark, domnul meu. Bănuiesc că nu și-a imaginat vreodată că viața lui se va sfârși pe treptele Templului lui Baelor.

* Puțini și-ar fi imaginat, fu de acord Lordul Janos, chicotind.

Tyrion chicoti și el.

- Păcat că n-am fost acolo să văd. Se spune că până și Varys a fost surprins.

Lordul Janos râse atât de tare încât gâtulejul i se cutremură.

* Păianjenul, zise el. Știe tot, așa se spune. Ei bine, *asta* n-a știut.

* Cum ar fi putut? zise Tyrion cu o urmă de răceală în glas. A încercat s-o convingă pe sora mea că Stark ar trebui cruțat, cu condiția să-și ia tălpășița.

* Da? Janos Slynt clipi nedumerit.

* Sora mea, Cersei, repetă Tyrion ceva mai apăsător, în caz că nebunul ar avea vreun dubiu în privința persoanei la care se referea. Regina Regentă.

* Da. Slynt luă o înghițitură. Cât despre asta, ei bine..., regele a poruncit. Regele însuși.

* Regele are treisprezece ani, îi aminti Tyrion.

* Totuși, este regele. Fălciile lui Slynt începură să tremure când el se încruntă. Regele Celor Șapte Regate.

- Ei, al unuia sau două, cel puțin, spuse Tyrion cu un zâmbet amar. Aș putea să mă uit la sulița ta?

* Sulița mea? Lord Janos clipi nedumerit. Tyrion arată cu degetul.

* Broșa cu care ți-e prinsă capa.

Șovăitor, Lordul Janos își desfăcu podoaba și i-o dădu.

* Avem la Lannisport fierari care fac treabă mai bună. Emailul roșu sângeriu e o idee prea mult, dacă nu te superi. Spune-mi, domnul meu, ai vârat tu însuși sulița în spatele omului, sau doar ai dat ordinul?

* Am dat ordinul și l-aș mai da din nou. Lordul Stark era un trădător. Chelia de pe mijlocul capului lui Slynt era roșie ca sfecla și capa lui țesută din fir de aur îi alunecase de pe umeri, pe podea. Omul a încercat să mă cumpere.

- Fără să-i treacă prin cap că erai deja vândut. Slynt trânti cupa cu vin.

* Ești beat? Dacă îți închipui că voi sta aici să mi se pună onoarea la îndoială...

* Despre ce onoare e vorba? Recunosc, ai făcut un târg mai bun decât *Ser Jacelyn*. Un titlu de lord și un castel pentru o suliță înfiptă în spate și nici măcar n-a trebuit s-o vâri tu. Ii aruncă lui Janos Slynt podoaba de aur înapoi. Aceasta îi săltă pe piept și căzu zăngănind pe podea când omul se ridică.

* Nu-mi place tonul tău, domnul meu... Pezevenghi. Sunt Lordul de Harrenhal și membru al consiliului regal, cine ești tu să mă iei așa la rost?

Tyrion clătină din cap.

* Cred că știi destul de bine cine sunt. Câți fii ai?

* Ce înseamnă fiii mei pentru tine, *piticule*?

* *Pitic*? Se înfurie. Ar fi trebuit să te oprești la Pezevenghi. Sunt Tyrion din Casa Lannister și într-o zi, dacă ai atâta minte cât o moluscă, vei cădea în genunchi și vei mulțumi că am fost eu cel cu care a trebuit să ai de-a face și nu cu nobilul meu tată. Acum: *câți fii ai?*

Tyrion văzu spaima neașteptată din ochii lui Janos Slynt.

* T... trei, stăpâne. Și o fiică. Te rog, stăpâne...

* Nu trebuie să cerșești. Se ridică de pe scaun. Ai cuvântul meu, nu li se va face nici un rău. Băieții mici vor fi crescuți ca scutieri. Dacă slujesc bine și cu loialitate, cu timpul vor putea deveni cavaleri. Să nu se zică niciodată despre casa Lannister că nu i-a răsplătit pe cei care o slujesc. Fiul tău cel mare va moșteni titlul de Lord Slynt și acest blazon înfiorător al tău. Lovi cu piciorul mica suliță de aur, trimițând-o cu repeziciune în capătul celălalt al încăperii. Vom găsi pentru el niște pământuri și va putea să-și construiască o reședință a lui. Nu va fi Harrenhal, dar va fi suficient. El va hotărî cu ce fată se va căsători.

Fața lui Janos Slynt trecu de la roșu la alb.

* C.ce... ce vrei să...? Fălciile îi tremurau ca niște grămezi de seu.

* Ce am de gând să fac cu *tine*? Tyrion îl lăsă pe prostănac să tremure o clipă, înainte de a răspunde. Corabia *Visul Verii* pleacă în zori, odată cu fluxul. Stăpânul ei îmi spune că va poposi la Gultown, la

Cele Trei Surori, în insula Skagos și la Easter-wick-by-the-Sea. Când îl vezi pe Lordul Comandant Mormont, transmite-i caldele mele salutări și spune-i că nu am uitat nevoile Rondului de Noapte. Iți doresc o viață lungă și să slujești cu bine, domnul meu.

Când Janos Slynt își dădu seama că nu avea să fie executat pe loc, culoarea îi reveni în obraji. Își împinse maxilarul înainte.

- Asta vom mai vedea, Pezevenghiule. *Piticule*. Poate că vei fi tu pe corabia aceea, ce părere ai? Poate că vei fi tu pe Zid. Scoase un răs nervos, ca un lătrat. Tu și amenințările tale, ei bine, vom vedea. Sunt prietenul regelui, știi. Vom vedea ce va avea de spus Jof-frey despre asta. Și Degețel, și regina, o, da. Janos Slynt are o grămadă de prieteni. Vom vedea cine pleacă pe mare, îți promit. Chiar îți promit.

Slynt se întoarse pe călcâie ca pe vremea când era străjer și străbătu repede toată lungimea Sălii Mici, cu cizmele răsunând pe podeaua de piatră. Zăngăni în susul scării, dădu ușa la o parte... și ajunsese față în față cu un bărbat înalt, cu obrajii scofâlciți, cu platoșă neagră și mantie aurie. Avea legată de ciotul încheieturii de la mâna dreaptă o mână de fier.

-Janos, zise omul cu ochii adânciți în orbite scânteind sub fruntea proeminentă și sub smocul de păr grizonat. Șase mantii aurii intrară în liniște în Sala Mică, în spatele lui, iar Janos Slynt se dădu la o parte.

- Lord Slynt, strigă Tyrion. Cred că-l cunoști pe *Ser Jacelyn Bywater*, noul Comandant al Gărzii Orașului.

- Ți-am pregătit o lectică, îi spuse lui Slynt *Ser Jacelyn*. Docurile sunt întunecate și îndepărtate și drumurile nu sunt sigure noaptea. Soldați!

În timp ce mantii aurii îl conduceau afară pe fostul lor comandant, Tyrion îl chemă pe *Ser Jacelyn* la el și îi înmâna un sul de pergament.

- E o călătorie lungă, iar Lordul Slynt va avea nevoie de companie. Vezi ca aceștia șase să-1 însoțească până la *Visul Verii*.

Bywater se uită peste lista de nume și zâmbi.

* Cum dorești.

* Este unul, zise Tyrion cu glas scăzut, Deem. Spune-i căpitanului că ăluia nu-i va duce nimeni dorul dacă se întâmplă să fie aruncat peste bord înainte de a ajunge la Paza Răsăritului.

* Am auzit că acele ape de la miazănoapte sunt furtunoase. *Ser Jacelyn* se înclină și plecă, mantia unduindu-se în urma lui. În drum, calcă pe capa din fir aurit a lui Slynt.

Tyrion rămase singur, sorbind ceea ce mai rămăsese din vinul bun, dulce, de Dornish. Servitorii intrau și ieșeau, luând farfuriile de pe masă. Le spuse să lase vinul. Când isprăviră, Varys intră cu pas ușor în încăpere, înveșmântat cu robe curgătoare în nunațe de lavandă, care se potriveau cu mirosul lui.

* O, adorabil, bunul meu lord.

* Atunci, de ce am gustul ăsta amar în gură? își apăsă degetele pe tâmpile. I-am spus să-1 arunce pe Allar Deem în mare. Sunt foarte ispitit să fac același lucru cu tine.

- S-ar putea să fii dezamăgit de rezultat, răspunse Varys. Furtunile vin și pleacă, valurile se sparg deasupra capului, peștele mare mănâncă peștele mic, iar eu continui să vâslesc. Pot să te deranjez gustând din vinul care îi plăcea atât de mult Lordului Slynt?

Tyrion făcu semn către carafă, încruntându-se. Varys umplu cupa.

* A, dulce ca vara. Luă încă o înghițitură. Aud strugurii cântând pe limba mea.

* Mă întrebam ce e zgomotul ăla. Spune-le strugurilor să tacă, îmi crapă capul. Sora mea a fost. Asta a refuzat atât de loialul Lord Janos să spună. *Cersei* a trimis mantii aurii la bordelul acela.

Varys chicoti nervos. Așadar, el știuse în tot acest timp.

* Ai omis partea aceea, zise Tyrion acuzator.

* Dulcea ta soră, răspunse Varys atât de mâhnit încât părea că îi vor da lacrimile. E greu să-i spui unui om așa ceva. M-am temut de felul în care vei reacționa. Mă poți ierta?

* Nu, izbucni Tyrion. Fii blestemat! Fie blestemată! Nu se putea atinge de *Cersei*, știa asta. Nu încă, nici măcar dacă ar fi vrut și era departe de a fi sigur că voia. Totuși, îl râcăia să stea aici și să facă o parodie de justiție, pedepsindu-i pe unii ca Janos Slynt și Allan

Deem, în timp ce sora lui își continua cursa sălbatică. Pe viitor, îmi vei spune ce știi, Lord Varys. *Tot* ce știi.

Eunucul zâmbi viclean.

* Asta s-ar putea să dureze destul de mult timp, bunul meu stăpân. Știu cam multe.

* Nu destul de multe ca să salvezi acel copil, s-ar părea.

* Din păcate, nu. A mai fost un bastard, un băiat, mai mare. Am luat măsuri să-l văd ferit de pericol... Dar mărturisesc că nu mi-am închipuit niciodată că bebelușul ar fi în pericol. O fiică nelegitimă, de nici un an, cu o târfă drept mamă. Ce pericol ar putea să reprezinte?

* Era a lui Robert, zise Tyrion cu amărăciune. Asta a fost îndeajuns pentru Cersei, s-ar părea.

* Da, e nespus de trist. Trebuie să mă învinuiesc pentru biata copilă și pentru mama ei, care era atât de tânără și îl iubea pe rege.

* Chiar așa? Tyrion nu o văzuse niciodată pe fată la față, dar în mintea lui ea era Shae și Tysha deopotrivă. Mă întreb dacă o târfă poate să iubească pe cineva cu adevărat. Nu, nu răspunde. Aș prefera să nu știu anumite lucruri.

O aranjase pe Shae într-un conac mare, din piatră și lemn, care avea fântână, grajd și grădină. Ii dăduse servitori să aibă grijă de nevoile ei, o pasăre albă din Insulele Verii să-i țină companie, mătăsurii, argint și pietre prețioase să o împodobească, străjeri să o apere. Și totuși părea nemulțumită. Voia să fie cu el mai mult timp, îi spusese, voia să-l slujească și să-l ajute.

- Cel mai mult mă ajuți aici, între așternuturi, i-a zis el într-o noapte, după ce au făcut dragoste și stătea întins lângă ea, cu capul culcat pe pieptul ei și cu o dulce durere în mădular. Ea nu răspunsese decât cu ochii. Tyrion citise acolo că nu era ceea ce ea ar fi vrut să audă.

Oftând, Tyrion dădu să întindă din nou mâna după vin, pe urmă își aminti de Lordul Janos și împinse carafa cât colo.

* Se pare că sora mea chiar a spus adevărul despre moartea lui Stark. Trebuie să-i mulțumim nepotului meu pentru această nebunie.

* Regele Joffrey a dat porunca, Janos Slynt și *Ser* Ilyn Payne au dus-o la îndeplinire iute, fără ezitare...

* ... aproape ca și cum ar fi așteptat-o. Da, am mai discutat despre asta, fără nici un rost. O nebunie.

* Cu Garda Orașului în mână, stăpâne, ai posibilitatea de a avea grijă ca înălțimea Sa să nu mai facă și alte... nebunii? Ca să fim siguri, mai trebuie să luăm în calcul și casa reginei...

* Mantiile roșii? Tyrion dădu din umeri. Vylarr e loial față de Casterly Rock. Știe că sunt aici trimis de tatăl meu. Lui Cersei îi va fi greu să-și folosească oamenii împotriva mea... De altfel, sunt doar o sută. Iar eu am încă pe jumătate atâția oameni ai mei. Și șase mii de mantii aurii, dacă Bywater este omul care pretinde că este.

* Vei descoperi că Ser Jacelyn e curajos, de onoare și supus... Și cât se poate de recunoscător.

* Față de cine, mă întreb. Tyrion nu avea încredere în Varys, deși nu îi contesta valoarea. Știa o mulțime de lucruri, fără îndoială. De ce ești atât de săritor, Lord Varys? întrebă Tyrion, studiind mâinile

inoi ale bărbatului, chipul lui spân, pudrat, și micul zâmbet slugarnic.

- * Ești Mâna Regelui. Eu slujesc regatul, pe rege și pe tine.
- * Așa cum i-ai slujit pe Jon Arryn și pe Eddard Stark?
- * L-am slujit pe Lordul Arryn și pe Lordul Stark cât am putut mai bine. Am fost mâhnit și îngrozit de moartea lor prematură.
- * Gândește-te cum mă simt. S-ar putea ca eu să fiu următorul.
- * O, cred că nu, răspunse Varys, învârtind vinul în cupă. Puterea e un lucru curios, stăpâne. Oare te-ai gândit la ghicitoarea pe care ți-am spus-o în ziua aceea, la han?
- * Mi-a trecut prin minte o dată sau de două ori, recunosc Tyrion. Regele, preotul și bogatul - cine trăiește și cine moare? Pe cine va asculta spadasinul? E o ghicitoare fără răspuns sau, mai degrabă, cu prea multe răspunsuri. Totul depinde de omul cu sabia.
- * Și totuși, el nu e nimeni, zise Varys. Nu are nici coroană, nici aur și nu e ocrotit de zei, are doar o sabie ascuțită.
- * Sabia reprezintă puterea asupra vieții și a morții.
- * Doar că... totuși, dacă el e spadasinul care ne conduce cu adevărat, de ce ne prefacem că regele nostru deține puterea? De ce ar trebui ca un om puternic, cu o sabie, să asculte *vreodată* de un rege copil ca Joffrey sau de unul îmbibat de vin, ca tatăl său?
- * Pentru că acești regi copii și nerozi bețivi pot chema alți oameni puternici cu săbiile lor.
- * Atunci acești alți spadasini dețin adevărata putere. Sau nu e așa? De unde își au săbiile? *Ei* de ce se supun? Varys zâmbi. Cunoașterea înseamnă putere, zic unii. Unii ne învață că toată puterea vine de la zei. Alții susțin că provine de la lege. Totuși, în ziua aceea, pe treptele Templului Septim al lui Baelor, cucernicul nostru înalt Septon și legitima noastră Regină Regentă și slujitorul tău mereu atâteștiutor au fost la fel de lipsiți de putere ca cizmarul sau dogarul meu din gloată. Cine l-a ucis cu adevărat pe Eddard Stark, ce crezi? Joffrey care a dat porunca? *Ser* Lkyn Payne care a înfipt sabia? Sau... altcineva?
- Tyrion clătină din cap.
- Vrei să răspund la ghicitoarea ta blestemată sau doar să mă faci să mă doară capul și mai tare?
- Varys zâmbi.
- * Uite, atunci. Puterea se află acolo unde oamenii *cred* că se află. Nimic mai mult, nimic mai puțin.
- * Așadar, puterea e o mascaradă?
- * O umbră pe perete, murmură Varys. Deși umbrele pot ucide. Și adesea un om foarte mic poate să proiecteze o umbră foarte mare.
- Tyrion zâmbi.
- Lord Varys, încep să țin ciudat de mult la tine. Aș putea să te omor, totuși, dar cred că asta m-ar întrista.
- Voi lua asta drept un înalt semn de apreciere.
- * Ce ești tu, Varys? Tyrion descoperi că voia cu adevărat să știe. Un păianjen, se spune.
- * Spionii și informatorii sunt rareori iubiți, domnul meu. Sunt doar un slujitor devotat al regatului.
- * Și un eunuc. Să nu uităm asta.
- * Arareori uit.
- * Mi s-a zis și mie jumătate de om, deși cred că zeii au fost mai blânzi cu mine. Sunt scund, picioarele îmi sunt răsucite și femeile nu se uită după mine cu mare dorință... Și totuși, sunt încă bărbat. Shae nu e prima care să-mi cinstească patul și într-o zi s-ar putea să-mi iau o soție și să am un fiu. Dacă zeii sunt buni, va arăta ca unchiul său și va gândi ca tatăl său. Nu ai nici o asemenea speranță care să te susțină? Piticii sunt o glumă a zeilor, dar eunucii sunt făcuți de oameni. Cine te-a tăiat, Varys? Când și de ce? Cine *ești* cu adevărat?
- Pe chipul eunucului nu sclipi nici un zâmbet, dar ochii lui licăriră a ceva care nu era răs.

- Ești amabil că întrebi, stăpâne, dar povestea mea e lungă și tristă și avem de discutat despre trădare. Scoase un pergament din mâneca robei. Comandantul Galerei Regelui, *Cerbul Alb*, completează să ridice ancora pe furiș peste trei zile, să-și pună sabia și corabia la dispoziția Lordului Stannis.

Tyrion oftă.

* Presupun că trebuie să-i dăm o lecție sângeroasă.

* *Ser Jacelyn* ar putea să aranjeze să dispară, dar o judecată în fața regelui nu ar face decât să asigure devotamentul celorlalți căpitani pe mai departe.

Și să-mi țină nepotul-rege ocupat.

- Cum spui tu. Răpune-l cu o doză din justiția lui Joffrey.

Varys făcu un semn pe pergament.

* *Ser Horas* și *Ser Hobber Redwyne* au mituit paznicul să-i lase să iasă pe o poartă dosnică, poimăine noaptea. S-au făcut aranjamente să plece cu galera *Pentoshilor, Călărețul Lunii*, deghizați în vâslași.

* Putem să-i ținem la galerele alea câțiva ani, să vedem cum le place? Zâmbi. Nu, sora mea ar fi înnebunită de durere să piardă asemenea oaspeți de preț. Informează-l pe *Ser Jacelyn*. Pune mâna pe omul pe care l-au mituit și explică-i ce onoare e să slujești ca frate al Rondului de Noapte. Și postează oameni în jurul *Alergătorului Lunii* în caz că Redwynii găesc un al doilea paznic care duce lipsă de barili.

* Cum dorești. Un alt semn pe pergament. Omul tău, Timett, l-a ucis pe fiul unui negustor de vinuri în seara asta, la un cuib de pariuri de pe Strada Argintului. L-a ucis fiindcă a trișat la pietre.

* A fost adevărat?

* O, fără îndoială.

* Atunci oamenii cinstiți ai orașului îi datorează recunoștința lui Timett. Voi avea grijă să primească mulțumirile regelui.

Eunucul chicoti nervos și mai făcu un semn.

- De asemenea, avem o invazie neașteptată de oameni sfinți. Cometa a adus aici tot felul de preoți ciudați și de profeți, s-ar părea. Cerșesc în cărciumi și în prăvălii și prevestesc pierzanie și distrugere oricui se oprește să-i asculte. Tyrion dădu din umeri.

- Suntem aproape de anul trei sute de la Debarcarea lui Aegon. Presupun că e de așteptat. Lasă-i să vocifereze.

- Răspândesc teama, stăpâne.

- Credeam că asta e treaba ta. Varys își acoperi gura cu mâna.

- Ești foarte crud să spui asta. O ultimă problemă. Lady Tanda a dat un mic dineu seara trecută. Am meniul și lista invitaților, ca să le analizezi. Când s-a turnat vinul, Lord Gyles s-a ridicat să închine cupa în cinstea regelui, iar *Ser Balon Swann* a fost auzit spunând: *Vom avea nevoie de trei cupe pentru asta*. Mulți au râs....

Tyrion ridică o mână.

* Destul. *Ser Balon* a făcut o glumă. Nu mă interesează vorbele de pahar ale trădătorilor, *Ser Varys*.

* Ești pe atât de înțelept pe cât ești de blând, stăpâne. Pergamentul dispăru în mâneca eunucului. Avem amândoi multe de făcut. Te las acum.

Când eunucul plecă, Tyrion rămase multă vreme privind lumânarea și întrebându-se cum va primi sora lui vestea despre demiterea lui Janos Slynt. Nu cu plăcere, la drept vorbind, dar nu vedea ce ar putea spera să facă Cersei altceva decât să trimită un protest amenințător Lordului Tywin de Harrenhal. Tyrion avea acum Rondul de Noapte, plus o sută cincizeci de membri ai clanurilor și o forță sporită de mercenari recrutați de Bronn. Părea bine apărat.

Fără îndoială, Eddard Stark gândea la fel.

Fortăreața Roșie era întunecată și liniștită când Tyrion părăsi Sala Mică. Bronn îl aștepta în sera sa.

- Slynt? întrebă el.

- Lordul Janos va pleca la Zid cu fluxul de dimineață. Varys vrea să mă facă să cred că l-am înlocuit pe unul dintre oamenii lui Joffrey cu unul de-al meu. Mai degrabă l-am înlocuit pe omul lui Degețel cu omul lui Varys, dar, fie.

- Ar fi bine să știi, Timett a ucis un om...

- Varys mi-a spus. Mercenarul nu părea surprins.

* Nebunul și-a imaginat că un chior ar fi mai ușor de înșelat. Timmer i-a țintuit încheietura de masă cu un pumnal și i-a smuls beregata cu mâinile goale, Știe cum să-și încleșteze degetele...

* Scutește-mă de detaliile oribile, mi se întoarce stomacul pe dos, zise Tyrion. Cum merge cu recrutarea?

* Destul de bine. Trei oameni noi în seara asta.

* De unde știi pe care să-i angajezi?

- Ii analizez. Ii chestionez, ca să aflu unde au luptat și cât de bine mint. Bronn zâmbi. Și pe urmă le dau ocazia să măucidă, ei fiind în aceeași situație.

* Ai ucis pe vreunul?

* Pe nici unul pe care l-am fi putut folosi.

* Și dacă unul dintre ei te omoară?

- Va fi unul pe care ai vrea să-l angajezi. Tyrion era puțin beat și foarte obosit.

Spune-mi, Bronn, dacă ți-aș spune să ucizi un bebeluș..., o copilă, încă la pieptul mamei, ai face-o? Fără nici o întrebare?

- Fără nici o întrebare? Nu. Mercenarul își frecă degetul mare de degetul arătător. Aș întreba cât.

Și de ce aș avea vreodată nevoie de al tău Allar Deem, Lord Slynt? gândi Tyrion. Am o sută de oameni ai mei. Ii venea să râdă, îi venea să plângă, dar mai presus de orice o dorea pe Shae.

AR YA

Drumul nu era nimic mai mult decât două șanțuri lăsate de roți printre ierburi.

Partea bună era că, circulația fiind atât de redusă, nu va fi nimeni care să arate cu degetul în ce direcție au apucat-o. Fluviul de oameni care inunda drumul regelui era acolo doar un firicel.

Partea rea era că drumul se unduia înainte și înapoi, ca un șarpe, împletindu-se cu poteci și mai mici și părând uneori că dispăre cu totul doar ca să reapară la jumătate de leghe mai departe, când își pierduseră cu totul speranța. Arya ura acest drum. Relieful era destul de domol; dealuri line și câmpuri terasate alternau cu fânețe, păduri și văi mici, năpădite de trestii, care aproape că încetineau cursul pâraielor. Chiar și așa, poteca era atât de îngustă și de cotită, încât ajunseseră să se strecoare.

Căruțele erau cele care îi încetineau, cu mersul lor greoi, cu osiile trosnind sub povara încărcăturilor. De zeci de ori pe zi erau nevoiți să se oprească pentru

a elibera o roată prinsă într-un șanț sau să-și întărească forțele pentru a urca o pantă mocirloasă. Într-o zi, în mijlocul unui pâlcc des de stejari, s-au întâlnit față în față cu trei oameni care duceau o grămadă de lemne de foc într-un car tras de un singur bou, fără ca nici unul dintre ei să poată trece. Nu era altceva de făcut decât să aștepte ca pădurarii să-și dezlege boul, să-l ducă printre copaci, să întoarcă invers carul, să înhame boul din nou și să o ia înapoi pe unde veniseră. Boul era mai încet decât căruțele, așa că în ziua aceea nu au ajuns aproape nicăieri.

Arya se uita mereu peste umăr, întrebându-se când îi vor prinde pelerinele aurii. Noaptea, se trezea la fiecare zgomot și înhăța mânerul Acului. Nu se opreau niciodată fără să pună santinele, dar Arya nu avea încredere în ele. Mai ales în băieții orfani. Probabil că s-or fi descurcat pe aleile de la Debarcaderul Regelui, dar aici, în pustietate, erau pierduți. Când se furișa tăcută ca o umbră, putea trece pe lângă ei ca să se spele la lumina stelelor, în apele pădurii, unde nu o vedea nimeni. În noaptea în care Lommy Mâini Verzi era de pază, s-a cățărat într-un stejar și a mers din copac în copac până când a ajuns chiar deasupra capului lui, iar el nu a văzut nimic. Ar fi putut să-i sară în cap, dar știa că ar fi țipat și ar fi trezit toată tabăra, iar Yoren ar fi putut să ridice din nou bățul la ea.

Lommy și ceilalți orfani îl tratau acum cu toții pe Taur ca pe o persoană deosebită, pentru că regina îi voia capul, deși el nu recunoștea nimic.

- Nu i-am făcut niciodată ceva reginei, spunea el furios. Mi-am făcut treaba, atâta tot. Toata ziua numai clești și foaie; i-am făcut toate poftetele. Trebuia să fiu armurier și, într-o zi, Maester Mott îmi zice că trebuie să mă înrolez în Rondul de Noapte, asta e tot ce știu.

Apoi Taurul se ducea să-și lustruiască atent coiful. Era un coif frumos, rotunjit și curbat, cu o vizieră îngustă și două coarne mari de metal. Arya îl privea cum lustruiește metalul cu pânză uleiată, făcându-l să strălucească atât de tare încât în oțelul lui se oglindea focul. Cu toate astea, nu și-l pune niciodată pe cap.

* Pun rămașag că e bastardul aceluia trădător, spuse Lommy într-o seară cu glas scăzut, ca Gendry să nu audă. Lordul Lup, cel pe care l-au tăiat pe treptele Templului lui Baelor.

* Nu este, afirmă Arya.

Tatăl meu a avut un sigur bastard, și acela este Jon. Se îndepărtă iute în pădure. Nu-și dorea nimic altceva decât să pună șaua pe cal și să plece acasă. Era o iapă bună, un cal roib cu un smoc alb pe frunte. Iar Arya fusese mereu o bună călăreață. Ar fi putut să plece la galop și să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul, dacă ar fi vrut. Doar că atunci n-ar mai fi avut pe nimeni care să meargă în recunoaștere în fața ei, să vegheze în spate, sau să stea de pază când ar dormi, iar când mantiile aurii ar prinde-o, ar fi singură. Era mai în siguranță dacă rămânea cu Yoren și cu ceilalți.

- Nu suntem departe de Ochiul Zeilor, spuse fratele în negru într-o dimineață. Drumul Regelui nu e sigur până ce nu trecem de Trident. Așa că vom ocoli lacul de-a lungul țărmului vestic; acolo nu ne vor căuta. În următorul loc unde urmele se încrucișau, întoarse căruțele către apus.

Aici, câmpul făcea loc pădurii, satele și cetățile erau mai mici și mai îndepărtate, dealurile mai înalte și văile mai adânci. Era din ce în ce mai greu de ajuns la mâncare. În oraș, Yoren încercase căruțele cu pește sărat, posmagi, untură, napi, saci cu fasole și cu orz și roți de brânză galbenă, dar mâncaseră totul, până la ultima bucățiță. Obligați fiind să trăiască din roadele pământului, Yoren ceru ajutorul lui Koss și Kurz, care fuseseră prinși ca braconieri. Ii trimitea în pădure înaintea coloanei și seara se întorceau cu un cerb atârnat între ei pe un țaruș sau cu câteva prepelițe legate la brâu. Băieții mai tineri erau trimiși să culeagă mure de-a lungul drumului sau să sară peste garduri, pentru a umple cu mere câte un sac, dacă se întâmpla să dea peste o livadă.

Arya era o cățărătoare pricepută și o culegătoare rapidă, și îi plăcea să meargă singură. Într-o zi, întâlnește un iepure, din pură întâmplare. Era maroniu și gras, cu urechi lungi și nările fremătând. Iepurii fug mai repede decât pisicile, dar nu se pot cățăra în copaci nici pe jumătate atât de bine. Il plesni cu bățul și îl înșfacă de urechi, iar Yoren îl înăbuși cu niște

ciuperci și ceapă sălbatică. Arya primi un picior întreg, de vreme ce era iepurele prins de ea. Il împărți cu Gendry.

Ceilalți primiră câte o lingură de tocană, chiar și cei în cătușe. Jaqen H'ghar îi mulțumi politicos pentru tratație, iar Mușcătorul își linse unsoarea de pe degetele murdare cu o privire extatică, însă Rorge, cel fără nas, doar râse și spuse:

- Avem acum un vânător. Cap Bubos. Cap Bubos, Ucigașul de Iepuri.

În preajma cetății numite Mărăcinișul Alb, câțiva lucrători la câmp îi înconjurată cerându-le bani în schimbul știuleților pe care îi luaseră. Yoren le privi secerile și le azvârli câteva monede de aramă.

* A fost o vreme când un bărbat în negru era ospătat de la Dorne la Winterfell, și până și lorzii de seamă considerau că e o onoare să-l găzduiască sub acoperișul lor, spuse el cu amărăciune. Acum niște lacomi ca voi vor bani grei pentru o mușcătură din-tr-un măr viermănos. Scui pă.

* E porumb dulce, mai mult decât merită o cioară bătrână ca tine, răspunse unul dintre ei cu asprime. Ieși chiar acum de pe câmpul nostru și ia-i cu tine și pe netrebnicii și cuțitarii ăștia, altfel vă voi trage pe toți în țepă, în lanul de porumb, să speriați celelalte ciori.

Au fript porumbul dulce în pleavă în seara aceea, întorcând știuleții cu bețe lungi, despicate, și l-au mâncat fierbinte, direct de pe cocean. Lui Arya i se păru că are un gust minunat, dar Yoren era prea nervos ca să mănânce. Parcă avea un nor deasupra capului, negru și zdrențuit, ca mantia pe care o purta. Se plimba de colo-colo agitat, bombănind de unul singur.

În ziua următoare, Koss veni în goană să-l anunțe despre existența unei tabere, ceva mai în față.

* Treizeci sau patruzeci de oameni, cu zale și coifuri, spuse el. Unii dintre ei sunt grav răniți, iar unul cred că e pe moarte după cum geme. Cu toată larma pe care o făcea, am ajuns chiar lângă ei. Au sulite și scuturi, dar un singur cal, și ăla șchiop. Am impresia că sunt acolo de ceva vreme, după cum pute locul.

* Ai văzut vreo flamură?

* Pisica sălbatică târcată cu șase picioare, galbenă cu negru, pe un fond de culoarea noroiului.

Yoren împături o frunză acrișoară, o vârî în gură și o mestecă.

- Nu-mi dau seama, recunosc el. Pot fi de o parte, pot fi de alta. Dacă sunt atât de grav răniți, s-ar putea să ne ia caii, indiferent cine sunt. S-ar putea să ia mai mult de-atât. Cred că o să-i ocolim.

Au ocolit leghe în șir și le-a luat cel puțin două zile, dar bătrânul zicea că merită.

- Veți sta destul la Zid. Tot restul vieții, cel mai probabil. Mie mi se pare că nu e nici o grabă să ajungem acolo.

Când se îndreptară din nou către nord, Arya văzu din ce în ce mai mulți oameni păzindu-și câmpurile. Adesea stăteau în liniște la marginea drumului, aruncând priviri reci oricărui trecător. Prin alte părți patrolau călare, trasându-și liniile gardurilor cu topoare agățate la șei. Într-un singur loc zări un om cocoțat într-un pom uscat, cu un arc în mână și o tolă cu săgeți atârnată de creanga de sub el. În momentul în

care îi observă, puse o săgeată în arc și nu își dezlipi privirea de la ei până ce nu dispăru și ultima căruță. În tot acest timp, Yoren l-a ocărat:

- El și copacul lui, să vedem cât o să-i placă acolo când vor veni Ceilalți să-l ia.

Atunci va striga după Rondul de Noapte, asta va face.

O zi mai târziu, Dobber observă o sclipire roșie pe cerul nopții.

- Sau drumul acesta a mers și apoi s-a întors, sau soarele apune la miazănoapte.

Yoren se urcă pe o movilă să vadă mai bine.

- Foc, anunță el. Își lînse un deget și îl ridică în aer. Vântul ar trebui să-l ducă în direcția opusă. Totuși, trebuie vegheat.

Și într-adevăr au vegheat. Pe măsură ce lumea se întuneca, focul părea să devină tot mai strălucitor, până ce arăta de parcă nordul întreg era în flăcări. Din când în când, simțeau miros de fum, deși vântul era liniștit și flăcările nu se apropiau. În zori, focul era stins, dar nici unul dintre ei nu dormise prea bine în noaptea aceea.

Era amiază când ajunseră în locul în care fusese satul. Câmpurile erau pustiuri carbonizate, leghe întregi de jur-împrejur, casele, coji înnegrite. Scheletele animalelor arse și măcelărite împânzeau pământul, sub păturii vii de ciori care se ridicau, croncănind cu furie când erau deranjate. Fumul se răspândea încă din interiorul cetății. De departe, palisadele sale de lemn păreau solide, dar nu se dovediseră destul de puternice.

Călare pe iapa sa, în fața căruțelor, Arya văzu trupuri carbonizate împlântate în țărugi ascuțiți, pe metereze, cu mâinile trase în fața ochilor de parcă ar fi vrut să alunge flăcările care îi mistuiseră. Yoren anunță un popas când se aflau încă la o oarecare distanță și îi spuse lui Arya și celorlalți să aibă grijă de căruțe cât timp el, Murch și Cutjack mergeau înainte pe jos. Când trecură printr-o poartă spartă, un stol de corbi se ridică dintre ziduri, iar corbii închiși în coliviile din căruțele lor începură să-i strige cu croncănituri și țipete ascuțite.

* Ar trebui să intrăm după ei? îl întrebă Arya pe Gendry, când Yoren și ceilalți erau plecați de o bună bucată de vreme.

* Yoren a spus să așteptăm. Glasul lui Gendry suna înfundat. Când Arya se întoarse să privească, observă că avea coiful pe cap, strălucind, cu coarnele curbate, imense.

Când, în cele din urmă, veniră înapoi, Yoren avea o fetiță în brațe, iar Murch și Cutjack duceau o femeie pe o targa făcută dintr-o cuvertură veche, sfâșiată. Fata nu avea mai mult de doi ani și plângea tot timpul, un sunet scâncit, ca și cum ar fi avut ceva în gât. Fie că nu știa încă să vorbească, fie că uitase. Brațul drept al femeii se termina la cot, cu un ciot plin de sânge, iar ochii ficși păreau să nu vadă nimic. Vorbea, dar spunea un singur lucru. „Vă rog”, striga iar și iar. „Vă rog, vă rog.” Lui Rorge i se părea amuzant. Râdea, pufnind prin gaura de pe față, acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, iar Mușcătorul începu să râdă și el, până ce Murch îi înjură și le spuse să tacă.

Yoren îi puse să găsească un loc pentru femeie în spatele căruței.

* Și mișcați-vă repede, zise el. Când vine noaptea, aici vor fi lupi, poate și mai rău.

* Mi-e frică, murmură Plăcintă Fierbinte când văzu femeia cu un singur braț târât în căruță.

- Și mie, mărturisi Arya. O strânse de umăr:

- N-am omorât niciodată un băiat în bătaie, Ary. Doar am vândut plăcintele mamei, atâta tot.

Arya se îndepărtă de căruță, atât cât îndrăzneala, ca să nu fie nevoită să o audă pe fată plângând sau să o asculte pe mama ei șoptind: „Vă rog.” își aminti o poveste spusă cândva de Bătrâna Nan, despre un bărbat închis într-un castel întunecat, de niște uriași răi. Era foarte curajos și deștept și îi păcălise pe uriași, și scăpase..., dar îndată ce ajunsese afară din castel, l-au luat Ceilalți și i-au băut sângele roșu, fierbinte. Acum știa cum trebuie să se fi simțit.

Femeia cu un singur braț muri pe înserat. Gen-dry și Cutjack îi săpară un mormânt pe coama unui deal, sub o salcie plângătoare. Când vântul bătea, Arya avea impresia că aude lungile crengi șoptind: „Vă rog. Vă rog. Vă rog.” I se ridică părul pe ceafă și se îndepărtă, aproape fugind, de lângă mormânt.

- In seara asta nu facem nici un foc, le spuse Yoren. Cina consta într-o mână de ridichi găsite de Koss, o cană de fasole uscată și apă dintr-un pârâu din apropiere. Apa avea un gust ciudat, iar Lommy le spuse că era gustul cadavrelor în putrefacție aflate undeva, în susul râului. Plăcintă Fierbinte l-ar fi pocnit dacă nu i-ar fi despărțit Reysen.

Arya bău prea multă apă, doar ca să-și umple stomacul cu ceva. Nu și-ar fi imaginat că va putea dormi, dar cumva a reușit. Când se trezi, era întuneric beznă și vezica îi era pe cale să explodeze. Peste tot în jurul ei se îngrămădeau oameni adormiți, înveliți cu pături și mantii. Arya găsi Acul, se ridică, ascultă. Auzi pașii ușori ai santinelei, oameni răsu-cindu-se în somnul lor agitat, sforăiturile hârâitoare ale lui Rorge și sâsâitul ciudat pe care îl scotea Mușcătorul în somn. Dinspre o altă căruță venea scâr-țâitul ritmic al oțelului pe piatră, din locul unde stătea Yoren, mestecând o frunză acrișoară și ascuțindu-și tăișul pumnalului.

Plăcintă Fierbinte era unul dintre băieții de pază.

- Unde te duci? întrebă când o văzu pe Arya în-dreptându-se către copaci.

Arya făcu un semn vag cu mâna către pădure.

* Ba nu te duci, zise Plăcintă Fierbinte. Devenise mai îndrăzneț acum, că avea sabia la brâu, chiar dacă era doar o sabie scurtă, iar el o mânuia ca pe un topor. Bătrânul a spus ca în seara asta toată lumea să stea pe-aproape.

* Trebuie să mă ușurez, explică Arya.

* Ei bine, folosește pomul de colo. Arată cu degetul. Nu știi ce e acolo, Ary. Mai înainte am auzit lupi.

Lui Yoren nu i-ar plăcea dacă s-ar certa cu el.

A

încercă să pară speriată.

* Lupi? Vorbești serios?

* Am auzit, o asigură el.

* Nu cred că trebuie să mă duc, până la urmă. Se întoarse la pătura ei și se prefăcu adormită până ce auzi pașii lui Plăcintă Fierbinte îndepărtându-se. Apoi se rostogoli pe o parte și se furișă în pădure, prin cealaltă parte a taberei, tăcută ca o umbră. Erau și aici santinele, dar Arya le ocoli cu ușurință. Doar ca să se asigure, se duse de două ori mai departe decât de obicei. Când fu convinsă că nu era nimeni prin apropiere, își dădu jos pantalonii și se lăsă pe vine, să-și facă treaba.

Tocmai urina, cu hainele în jurul gleznelor, când auzi foșnete pe sub copaci. **Plăcintă Fierbinte**, gândi în panică, **m-a urmărit**. Apoi văzu ochii licărind dinspre pădure, strălucind de oglindirea lunii. Stomacul i se strânse și întinse mâna după sabie, fără să-i pese dacă se uda toată, numărând ochii: doi, patru, opt, doisprezece, o haită întreagă...

Unul dintre ei se apropie cu pas ușor dinspre copaci. O fixă cu privirea și își dezgoli colții, iar Arya nu se mai putu gândi decât la cât de proastă a fost și cum va jubila Plăcintă Fierbinte când îi vor găsi trupul pe jumătate devorat, în dimineața următoare. Dar lupul se întoarse și o luă la goană înapoi în întuneric și la fel de repede ochii dispărură. Tremurând, se șterse, își legă pantalonii și se întoarse la tabără și la Yoren, urmărind sunetul hârșăit ce venea din depărtare. Arya se cațără în căruță, lângă el, cutremurată.

* Lupi, șopti ea cu glas răgușit. În pădure.

* Da. Trebuie să fie.

* M-au speriat.

* Chiar așa? Scui-pă. Eu am impresia că neamul tău ținea la lupi.

* Nymeria era un lup străvechi. Arya își strânse mâinile la piept. Asta e altceva.

Oricum, ea s-a dus. Jory și cu mine am aruncat cu pietre în ea până când a fugit, altfel regina ar fi omorât-o. O întrista să vorbească despre asta. Pariez că, dacă ar fi fost în oraș, nu ar fi permis să i se taie capul lui tata.

* Băieții orfani nu au tați, spuse Yoren, sau ai uitat? Saliva îi era roșie de la frunza acrișoară, așa că arăta de parcă gura i-ar fi sângerat. Singurii lupi de care trebuie să ne temem sunt cei îmbrăcați în piele de om, precum cei care au distrus satul ăla.

* Mi-aș dori să fiu acasă, spuse ea cu tristețe, încerca din răspuț să fie curajoasă, să fie feroasă ca o lupoaică, dar uneori se simțea doar ca o fetiță.

Fratele în negru desfăcu o frunză acrișoară din balotul aflat în căruță și și-o îndesă în gură.

* Poate că ar fi trebuit să te las unde te-am găsit, băiete. Pe toți. În oraș e mai sigur, mi se pare.

* Nu-mi pasă. Vreau să mă duc acasă.

* Aduc oameni la Zid de aproape treizeci de ani. Pe buzele lui Yoren străluci saliva, ca niște bulbuci de sânge. În tot acest timp, am pierdut doar trei. Un bătrân a murit de febră, un băiat din oraș a fost mușcat de șarpe când se ușura și un nebun a încercat să mă omoare în somn și s-a ales cu un zâmbet roșu pentru deranj. Își trecu pumnalul în dreptul gâtului, arătându-i. Trei în treizeci de ani. Scui-pă vechea frunză acrișoară. Acum o corabie ar fi fost

un lucru mai înțelept. Nici o șansă să mai găsim oameni pe drum, dar... Un bărbat isteț s-ar fi dus cu corabia, dar eu... Treizeci de ani am mers pe acest drum al regelui. îți vârî pumnalul în teacă. Du-te la culcare, băiete. Mă auzi?

Ea încercase. Totuși, cum stătea sub pătura ei subțire, auzea lupii urlând... și un alt sunet, mai slab, doar o șoptă în vânt, care ar fi putut să fie un țipăt.

DAVOS

Aerul dimineții era negru de fumul zeilor arzând.

Ardeau cu toții acum, Fecioară și Mamă, Războinic și Fierar, Babornița cu ochii ei sidefii și Tatăl cu barba poleită cu aur, chiar și Străinul, cioplit să pară mai mult animal decât om. Lemnul vechi, uscat, și nenumăratele straturi de vopsea și de lac ardeau cu o lumină sălbatică, nesățioasă. Căldura se ridica sclipind prin aerul rece. În spate, garguiile și dragonii de piatră de pe zidurile castelului se vedeau ca prin ceață, de parcă Davos le-ar fi văzut printr-un vâl de lacrimi. ***Sau ca și cum bestiile ar fi tremurat, s-ar fi agitat...***

* Un lucru rău, declară Allard, deși cel puțin avusese bunul-simț să vorbească cu glas scăzut. Dalie mormăi aprobator.

* Liniște, spuse Davos. Nu uitați unde vă aflați. Fiii lui erau buni, dar tineri, iar Allard, în special, era pripit. ***Dacă aș fi rămas contrabandist, Allard ar fi sfârșit pe Zid, Stannis l-a cruțat de un asemenea final, încă un lucru pentru care-i sunt dator...***

Sute de oameni veniseră la porțile castelului să vadă cum ardeau Cei Șapte. Aerul mirosea urât. Chiar și soldaților le venea greu să nu se simtă stânjeniți în fața unui asemenea afront adus zeilor pe care mulți dintre ei îi veneraseră toată viața.

Femeia roșie dădu ocol focului de trei ori, rugându-se o dată în limba Asshai, o dată în Valyria și o dată în Limba Comună. Davos o înțelese doar pe ultima.

- R'hllor, vino în întunericul nostru, strigă ea. Stăpân al Luminii, îți oferim acești zei falși, acești șapte zei care sunt unul singur, dușmanul. Ia-1 și re-varsă-ți lumina asupra noastră, căci noaptea e întunecată și plină de spaime.

Regina Selyse repetă vorbele. Lângă ea, Stannis privea impasibil, cu maxilarul tare ca o stâncă sub umbra neagră-albăstruie a bărbii sale compacte. Își pusese straie mai bogate decât îi era obiceiul, ca pentru sept.

Septul de la Piatra Dragonului se aflase acolo unde Aegon Cuceritorul îngenunchease ca să se roage în noaptea dinaintea plecării. Asta nu-l salvase de oamenii reginei. Răsturnaseră altarele, dăduseră jos statuile și spărseseră vitraliile cu ciocanele de război. Septo-nul Barre nu putuse decât să-i blesteme, dar *Ser* Hubard Rambton își duse cei trei fii la sept, să-și apere zeii. Rambtonii omorâseră patru oameni ai reginei înainte ca ceilalți să-i distrugă. Pe urmă, Gun-cer Sunglass, cel mai blând și mai pios dintre lorzi, i-a spus lui Stannis că nu mai poate să-i satisfacă

pretențiile. Acum împărțea o celulă sufocantă cu septonul și cu cei doi fii ai lui **Ser** Hubard care su-praviețuiseră. Ceilalți lorzi prinseseră repede lecția.

Zei nu însemnaseră niciodată prea mult pentru Davos contrabandistul, deși, ca mulți dintre ceilalți, fusese văzut aducând ofrande Războinicului înainte de luptă, Fierarului atunci când lansa o corabie la apă și Mamei, ori de câte ori soția sa rămânea însărcinată. I se făcu rău privindu-i cum ard, și nu doar din cauza fumului.

Maester Cressen ar fi împiedicat asta. Bătrânul îl provocase pe Stăpânul Luminii și fusese doborât de impietatea sa, sau cel puțin așa spuneau clevetitorii. Davos știa adevărul. Il văzuse pe maester strecurând ceva în cupa cu vin. **Otravă. Ce altceva ar fi putut să fie? A băut o cupă a morții ca să-l elibereze pe Stannis de Melisandre, dar cumva zeul ei a apărăt-o.** Ar fi ucis-o bucuros pe femeia roșie pentru asta, deși ce șansă ar fi avut el acolo unde Maesterul Citadelei dăduse greș? Era doar un contrabandist ridicat în rang, Davos de la Fundătura Puricilor, Regele Ceapă.

Zei arzând răspândeau o lumină frumoasă, înveșmântați în straietele lor de flăcări în nuanțe schimbătoare, roșii, portocalii și galbene. Septonul Barre îi spusese cândva lui Davos cum au fost ciopliți din catargele corăbiilor care i-au adus din Valyria pe primii Targaryeni. De-a lungul secolelor, au fost vopsiți și revopsiți, poleiți cu aur, cu argint și împodobiiți cu nestemate.

- Frumusețea lor îi va face să fie și mai mult pe placul lui R'hllor, spusese Melisandre când i-a cerut lui Stannis să-i arunce pe jos și să-i târască afară, la porțile castelului.

Fecioara zăcea de-a curmezișul Războinicului, cu brațele larg deschise, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Mama părea aproape prea cutremurată în timp ce flăcările se apropiau, atingându-i obrazul. În inimă îi fusese înfiptă o sabie lungă și mâna-i de piele era cuprinsă de flăcări. Tatăl era dedesubt, primul căzut. Davos privea mâna Străinului zvârcolindu-se și încolăcindu-se, în timp ce degetele i se înnegreau și cădeau unul câte unul, micșorate de dogoarea mangalului. În apropiere, Lordul Celtigar fu cuprins de o tuse rebelă și își acoperi fața ridată cu o bucată de pânză brodată cu crabii roșii. Myrenii erau puși pe glume, bucurându-se de căldura focului, dar tânărul Lord Bar Emmon se făcuse cenușiu la față, iar Lord Velaryon se uita mai mult la rege decât la flăcări.

Davos ar fi dat orice să știe la ce se gândea acesta, dar un om ca Velaryon nu i s-ar fi confesat niciodată. Lordul Mareelor era din sângele vechii Valyrii, iar Casa lui oferise de trei ori soții pentru prinții Targa-ryeni. Davos Seaworth duhnea a pește și a ceapă. Se purta la fel și cu ceilalți lorzi. Nu putea avea încredere în nici unul dintre ei, și nici ei nu l-ar include în vreunul dintre consiliile lor secrete. Ii disprețuiau și fiii, în egală măsură. **Nepoții mei vor lua parte la tur-niruri alături de ai lor și, într-o zi, poate că sângele lor se va uni cu al meu. Cu timpul, mica mea corabie neagră va zbura la fel de sus precum calul de mare al lui Velaryon sau ca crabii roșii ai lui Celtigar.**

Asta dacă ajungea Stannis pe tron. Dar dacă pierdea...

Tot ceea ce sunt îi datorez lui. Stannis îl ridicase la rangul de cavaler. Ii oferise un loc de cinste la masa lui și o galeră de război cu care să călătorească pe mare în locul micii sale corăbii de contrabandist. Dale și Allard erau și ei căpitani de galere. Maric era cărmaci pe **Furia**. Matthos slujea sub comanda tatălui său pe **Betha Neagră**, iar regele îl luase pe Devan ca scutier regal. Într-o bună zi va deveni cavaler, la fel și cei doi flăcăi. Marya era stăpâna unei mici fortărețe de la Capul Mâniei, și avea servitori care îi spuneau **stăpână**, iar Davos putea vâna căprioare roșii în propriile sale păduri. Toate acestea le avea datorită lui Stannis Baratheon, cu prețul câtorva falange. **A fost drept ceea ce mi-a făcut. Am nesocotit legile regelui toată viața. El mi-a câștigat loialitatea.** Davos atinse mica pungă care-i atârna la gât de o curea de piele. Degetele erau norocul lui și acum avea nevoie de noroc. **Ca noi toți, ca Lordul Stannis mai mult decât oricine.**

Flăcări palide colorau cerul cenușiu. Un fum negru se ridica, răsucindu-se și unduindu-se. Când vântul îl împinse către ei, oamenii începură să clipească, să lăcrimeze și să se frece la ochi. Allard întoarse capul, tușind și blestemând. ***O fărâmă din cele ce vor veni***, gândi Davos. Mulți și multe vor mai arde înainte ca acest război să ia sfârșit.

Melisandre era înveșmântată din cap până-n picioare în satin roșu și catifea sângerie, cu ochii roșii ca rubinul imens strălucindu-i la gât, de parcă ar fi fost și el în flăcări.

- În cărțile vechi ale Asshailor stă scris că va veni o zi, după o vară lungă, când stelele vor sângera și răsufierea rece a întunericului va cădea grea asupra lumii. În acest ceas de teroare, un războinic va scoate din foc o sabie arzând. Acea sabie va fi Aducătoarea Luminii, Sabia Roșie a Eroilor, iar cel care o va lua va fi Azor Ahai reîntors și întunericul va pieri din fața lui. Ridică glasul și vorbele ei străbătură întreaga adunare. ***Azor Ahai, iubit de R'hllor! Războinic al Luminii, Fiu al Focului! Apropie-te, sabia ta te așteaptă! Apropie-te și prinde-o în mână!***

Stannis Baratheon înainta ca un soldat intrând în luptă. Scutierii se apropiară pentru a-l însoți. Davos privi cum fiul său, Devan, trage o mânășă lungă, căptușită, pe mâna dreaptă a regelui. Băiatul purta o jiletcă de culoarea untului, cu o inimă dogoritoare cusută pe piept. Bryen Farring era îmbrăcat asemănător și tocmai lega o capă rigidă de piele în jurul gâtului înălțimii Sale. În spate, Davos auzi zornăitul ușor al unor clopoței.

- ***Sub mare fumul se ridică în bulbuci, iar flăcările ard verzi, albastre și negre***, cânta pe undeva Chip Peticit. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Regele se năpusti în foc cu dinții încleștați, ținând mantia de piele în fața lui, ca să-l apere de flăcări. Se duse direct la Mamă, înhață sabia cu mâna înmănușată și o smulse, dintr-o singură zvâcnire, din lemnul arzând. Pe urmă începu să se retragă, cu sabia ridicată, cu flăcări verzi, de jad, răsucindu-se în jurul oțelului sângerieu. Străjerii alergară să scuture tăciunii care atârnavă de veșmintele regelui.

- ***O sabie de foc!*** strigă Regina Selyse.

Ser Axell Florent și ceilalți oameni ai ei o urmară:

- ***O sabie de foc! Arde! Arde! O sabie de foc!*** Melisandre își ridică mâinile deasupra capului.

- ***Priviți! Ni s-a promis un semn, iar acum semnul a fost văzut! Priviți Aducătorul Luminii! Azor Ahai a venit din nou! Să-i urăm bun venit Războinicului Luminii! Să-i urăm bun venit Fiului Focului!***

Un val de strigăte dădu răspunsul chiar când mânășa lui Stannis începu să ardă mocnit. Înjurând, regele înfipse vârful sabiei în pământul umed și stinse flăcările cu piciorul.

* Stăpâne, revarsă lumina ta asupra noastră! strigă Melisandre.

* Căci noaptea e întunecată și plină de spaime, răspunseră Selyse și oamenii reginei.

Ar trebui să rostesc și eu cuvintele? se întrebă Davos. ***Ii datorez lui Stannis atât de mult? Acest zeu fioros este cu adevărat zeul lui?*** Degetele sale scurtate se crispară.

Stannis își scoase mânășa și o lăsă să cadă pe pământ. Zeii de pe rug abia mai puteau fi recunoscuți. Capul Fierarului căzu, stârnind un nor de cenușă și tăciuni. Melisandre cânta în limba lui Asshai, cu glasul ridicându-se și coborând, ca fluxul și refluxul mării, înfiptă în pământ, Aducătoarea Luminii continua să strălucească îmbujorată, dar flăcările care persistau în jurul sabiei se micșorau și piereau.

Când cântecul luă sfârșit, din zei mai rămăsese doar cenușa, iar răbdarea regelui era pe sfârșite. O luă pe regină de cot și o conduse înapoi la Piatra Dragonului, lăsând Aducătoarea de Lumină acolo unde era. Femeia roșie mai zăbovi o clipă să privească, în timp ce Davos îngenunche alături de Bryen Farring și înveli sabia arsă și înnegrită în mantia de piele. ***Sabia Roșie a Eroilor arată în ultimul hal***, gândi Davos.

Câțiva lorzi mai rămaseră să discute, cu glasuri scăzute, în cealaltă parte a focului. Tăcură când au observat că Davos îi privește. ***Dacă Stannis ar cădea, m-ar doborî într-o***

clipă. Nici el nu era mulțumit de vreunul dintre oamenii reginei, acel grup de cavaleri ambițioși și lorzi mărunți care se încredințaseră acestui Stăpân al Luminii, intrând astfel în grațiile și sub ocrotirea Doamnei - **ba nu, ale Reginei, ai uitat?** - Selyse.

Când Melisandre și scutierii se depărtară cu prețioasa sabie, focul începuse deja să se micșoreze. Davos și fiii lui se alăturară mulțimii care își croia drum în jos, către țarm și către corăbiile care așteptau.

* Devan s-a descurcat bine, spuse Davos pe drum.

* A dus mânușa fără s-o scape, da, zise Dale. Allard încuviință.

- Semnul acela de pe jiletca lui Devan, inima dogoritoare, ce era? Blazonul Baratheonilor este cerbul încoronat.

- Un lord poate să aleagă mai mult de un blazon, spuse Davos.

Dale zâmbi.

- O corabie neagră și o ceapă, tată? Allard lovi cu piciorul o piatră.

* Ceilalți ne iau ceapa... și acea inimă aprinsă. A fost cu totul greșit să-i ardă pe Cei Șapte.

* De când ai devenit atât de credincios? întrebă Davos. Ce știe fiul unui contrabandist despre faptele zeilor?

* Eu sunt fiul unui cavaler, tată. Dacă tu nu-ți amintești, de ce ar face-o ei?

* Fiul unui cavaler, dar nu un cavaler, zise Davos. Și nici nu vei fi vreodată, dacă te amesteci în treburi care nu te privesc. Stannis este regele tău, nu e treaba noastră să ne îndoim în privința lui. Noi navigam cu aceste corăbii și îi îndeplinim porunca. Asta e tot.

* Cât despre asta, tată, răspunse Dale, îmi displac aceste butoaie pe apă pe care mi le-au dat în schimbul **Maniei**. Lemn de pin verde. Apa îl va strica la primul drum, oricât de scurt ar fi.

* Și eu am primit una la fel pentru **Lady Marya**, zise Allard. Oamenii reginei au pretins tot lemnul uscat.

- Voi vorbi cu regele despre asta, promise Davos. Era mai bine să vină de la el decât de la Allard.

Fiii lui erau luptători pricepuți și navigatori încă și mai iscusiți, dar nu știau cum să le vorbească lorzilor. **S-au născut fără rang, întocmai ca mine, dar nu le place să li se reamintească asta. Când se uită la stindardul nostru, nu văd decât o corabie mare, neagra, zburând în bătaia vântului. Ceapa o trec cu vederea.**

Portul era mai înțesat de oameni decât îl văzuse vreodată Davos. Fiecare doc era plin de marinari care încărcau provizii și în fiecare han soldații jucau zaruri, beau sau căutau târfe... O căutare zadarnică, fiindcă Stannis nu îngăduia nici una pe această insulă. Țărmul era mărginit de corăbii, galere de război, vase de pescuit, galioane robuste și corăbii de negoț burduhănoase. Cele mai bune locuri de ancorat fuseseră ocupate de vasele cele mari: vasul amiral al lui Stannis, **Furia**, se înălța între **Lordul Steffon** și **Cerbul Mării**, vasul cu chilă argintie al Lordului Velaryon, **Mândria din Driftmark**, și cele trei surori ale sale, apoi **Cleștele Roșu**, corabia împodobită a Lordului Celtigar, și greoaia corabie **Peștele Spadă**, cu prora ei lungă de fier. Ancorată în larg, plutea imensa corabie **Valy-riana** a lui Salldhor Saan, printre chilele dungate ale altor două duzini de galere Lyseniene mai mici.

Un mic han ponosit se afla la capătul cheiului de piatră unde **Betha Neagră**, **Mânia** și **Lady Marya** îm-părțeau locul cu o jumătate de duzină de alte galere de o sută de vâslași sau mai puțin. Lui Davos îi era sete. Se despărți de fiii săi și își îndreptă pașii către han. În față era așezat un gargui înalt până la brâu, atât de ros de ploaie și de sare încât trăsăturile sale erau șterse cu totul. Totuși, era un vechi prieten al lui Davos. Bătu ușor cu palma capul de piatră în timp ce intra.

- Noroc, murmură el.

În partea opusă a gălăgioasei săli comune, Sallad-hor Saan mânca struguri dintr-un bol de lemn. Când îl observă pe Davos, îi făcu semn să se apropie.

- Cavalerie, vino și stai cu mine la masă. Mănâncă un strugure. Mănâncă doi. Sunt nemaipomenit de dulci.

Lysenianul era un om lipicios, zâmbitor, a cărui extravaganță era proverbială pe ambele maluri ale mării înguste. Astăzi purta o sclipitoare haină de argint, cu mâneci largi atât de lungi, încât capetele lor băteau pe podea. Nasturii erau maimuțe sculptate din jad, iar deasupra buclelor sale rare, albe, era cocoțată o caschetă colorată într-un verde viu și împodobită cu un evantai din pene de cocoș.

Davos își croi drum printre mese către un scaun, înainte de a deveni cavaler, adusesese adesea marfă de la Sellador Saan. Lysenianul era și el un contrabandist, după cum era negustor, bancher, pirat notoriu și pretins Prinț al Mării înguste. **Când un pirat se îmbogățește destul, îl fac prinț.** Davos fusese cel care călătorise la Lys să-l recruteze pe bătrânul șnapan pentru cauza lui Stannis.

* N-ai văzut zeii arzând, domnul meu? întrebă el.

* Preoții roșii au un templu mare la Lys. Ard mereu una și alta, invocându-și zeul, R'hllor. Mă plictisesc cu focurile lor. E de sperat că în curând îl vor plictisi și pe Regele Stannis. Părea total nepreocupat de faptul că l-ar putea auzi cineva, își mânca strugurii și lăsa să i se prelingă sâmburii pe buză, dându-le un bobârnac cu degetul. **Pasărea cu o mie de culori** a venit ieri, bunule domn. Nu e un vas de război, nu, ci un vas de negoț și a trecut pe la Debarcaderul Regelui. Ești sigur că nu vrei un strugure? Copiilor li se face foame în oraș, așa se spune. Bălângâni strugurele în fața lui Davos și zâmbi.

- De o bere am nevoie, și de vești.

- Oamenii din Westeros sunt mereu grăbiți, se plânse Sallador Saan. La ce bun, te întreb? Cel care se grăbește în viață se grăbește către mormânt. Râgâi. Lordul de la Casterly Rock a trimis un pitic să aibă grijă de Debarcaderul Regelui. Poate că speră că fața lui urâtă va speria atacatorii, ce zici? Sau că ne vom prăpădi de râs când Pezevenghiul se va zbengui pe creneluri, cine poate ști? Piticul l-a alungat pe mitocanul care a condus mantiile aurii și a pus în locul lui un cavaler cu o mână de fier. Culese o boabă de strugure și o stoarse între degetul mare și arătător până ce pielea se crăpă. Sucul îi curse printre degete.

Servitoarea se strecură pe lângă el, lovind mâinile care o pipăiau în trecere. Davos comandă o bere, se întoarse la Saan și întrebă:

- Cât de bine e apărat orașul? Celălalt dădu din umeri.

- Zidurile sunt înalte și puternice, dar cine să le apere? Construiesc catapulte și aruncătoare de flăcări, o, da, dar oamenii în mantii aurii sunt prea puțini și prea necopți, și alții nu există. O lovitură ageră, ca un șoim năpustindu-se asupra unui iepure, și marele oraș va fi al nostru. Dă-ne vânt să ne conducem corăbiile și regele tău s-ar putea așeza pe Tronul lui de Fier până mâine-seară. Am putea să-l îmbrăcăm pe pitic în haine pestrițe și să-i înțepăm obrăjorii cu vârfurile săbiilor ca să-l facem să ne danseze și poate că renumitul tău rege mi-ar da-o în dar pe frumoasa Regină Cersei să-mi încălzească patul pentru o noapte. Am fost prea mult timp departe de soțiile mele, și numai în slujba lui.

* Piratule, zise Davos. Nu ai nici o soție, doar concubine, și ai fost bine plătit pentru fiecare zi și pentru fiecare corabie.

* Doar cu promisiuni, zise Sallador Saan îndurerat. Bunule domn, aur râvnesc, nu vorbe pe hârtie. Sparse o boabă de strugure în gură.

* Iți vei primi aurul când vom prelua tezaurul de la Debarcaderul Regelui. Nici un om din Cele Șapte Regate nu e mai de cuvânt ca Stannis Baratheon. Își va ține promisiunea.

Chiar în timp ce vorbea, Davos gândea: **Această lume e întoarsă pe dos fără speranță, dacă un contrabandist de rând trebuie să garanteze pentru onoarea regilor.**

- Așa a spus și a tot repetat. Și așa spun și eu, la-să-ne să facem ceea ce ne-am propus. Nici chiar acești struguri nu sunt mai copti decât e orașul acela, bătrâne prieten.

Servitoarea se întoarse cu berea. Davos îi dădu o monedă de aramă.

- Am putea lua Debarcaderul Regelui, așa cum spui, zise el și ridică halba, dar cât timp l-am păstra?

Se știe că Tywin Lannister este la Harrenhal cu o oaste mare, iar Lordul Renly...

- A, da, fratele mai mic, zise Salladhor Saan. Partea asta nu e atât de bună, prietene.

Regele Renly se agită. Nu, aici el este **Lordul** Renly, scuzele mele. Atâția regi, că îmi obosește limba să spun cuvântul ăsta. Fratele Renly a plecat de la Highgarden cu frumoasa și tânăra lui regină, cu lorzii săi înfloritori, cu cavalerii strălucitori și cu o oștire măreață de pedestri. Mărșăluiește pe drumul trandafirilor, îndreptându-se către același mare oraș despre care vorbeam.

- Își duce **mireasa**? Celălalt ridică din umeri.

- Nu mi-a spus de ce. Poate că nu e dispus să stea departe de adăpostul cald dintre coapsele ei nici măcar o singură noapte. Sau poate că e atât de sigur de victorie.

- Regele trebuie să afle.

- Am încercat să-i spun, bunul meu domn, deși înălțimea Sa se încruntă ori de câte ori mă vede, iar eu tremur când trebuie să mă duc în fața lui. Crezi că m-ar plăcea mai mult dacă aș purta o haină de blană și nu aș zâmbi niciodată? Ei bine, n-am să fac asta. Sunt un om cinstit, trebuie să mă suport în mătase și satin. Altfel, îmi duc corăbiile unde sunt mai îndrăgît. Sabia aceea nu a fost Aducătoarea de Lumină, prietene.

Schimbarea neașteptată de subiect îl puse pe Davos într-o situație dificilă.

- O sabie smulsă din foc, da. Oamenii îmi povestesc fel și fel de lucruri, datorită zâmbetului meu plăcut. Cum poate să-i slujească lui Stannis o sabie arsă?

* O sabie **arzătoare**, îl corectă Davos.

* Arsă, zise Salladhor Saan, și să te bucuri de asta, prietene. Știi povestea fabricării Aducătoarei de Lumină? Am să ți-o spun. A fost o vreme când întunericul apăsa greu asupra lumii. Ca să i se opună, eroul trebuia să aibă o sabie de erou, una cum nu a mai existat vreodată. Și astfel, timp de treizeci de zile și treizeci de nopți, Azor Ashai a lucrat fără odihnă în templu, făurind o sabie în focurile sacre. Căldură, ciocan, îndoitură, căldură, ciocan, îndoitură, o, da, până ce sabia a fost gata. Totuși, când a vârat-o în apă ca să călească oțelul, sabia s-a sfărâmat în bucăți. Fiind erou, nu era demn de el să dea din umeri și să plece în căutarea unor struguri excelenți ca aceștia, așa că a luat-o de la capăt. A doua oară i-a luat cincizeci de zile și cincizeci de nopți, iar sabia aceasta părea mai bună decât prima. Azor Ashai a prins un leu, ca să călească oțelul împlântând sabia în inima roșie a animalului, dar din nou oțelul a crăpat și s-a rupt în bucăți. Mare i-a fost necazul și mare i-a fost durerea atunci, căci știa ce trebuia să facă. O sută de zile și o sută de nopți a trudit la cea de-a treia sabie și, când a strălucit incandescentă în focurile sacre, și-a chemat soția. „Nissa Nissa”, i-a spus, căci așa o chema, „dezgolește-ți pieptul și află că te iubesc mai mult decât orice pe lume.” A făcut acest lucru - de ce, nu știu -, iar Azor Ashai i-a înfipt sabia fumegândă în inimă. Se spune că strigătul ei de durere și extaz a lăsat o cicatrice pe fața lunii, dar sângele și sufletul ei, puterea și curajul, toate au pătruns în oțel. Aceasta e povestea făuririi sabiei Aducătoare de Lumină, Sabia Roșie a Eroilor. Acum înțelegeți ce vreau să spun? Bucură-te că aceea este doar o sabie arsă pe care înălțimea Sa a smuls-o din foc. Prea multă lumină poate să-ți strice ochii, prietene, iar focul arde. Salladhor Saan termină ultimul strugure și se șterse cu palma pe buze. Când crezi că ne va porunci regele să plecăm?

- Curând, cred, zise Davos, dacă vrea zeul.

- Zeul lui, prietene? Nu al nostru? Unde este zeul lui Davos Seaworth, cavalerul corabiei-ceapă?

Davos își sorbi berea ca să-și acorde un răgaz. **Hanul e plin de oameni, iar tu nu ești Salladhor Saan, își reaminti. Ai grijă cum răspunzi.**

* Regele Stannis este zeul meu. El m-a ridicat și m-a binecuvântat cu încrederea lui.

* O să-mi amintesc. Salladhor Saan se ridică în picioare. Scuzele mele. Strugurii ăștia mi-au făcut foame și mă așteaptă cina la **Valyrianul** meu. Miel tocat cu piper, friptură de pescăruș umplut cu ciuperci, fenicul și ceapă. În curând vom mânca împreună la Debarcaderul Regelui, da? Ne vom ospăta în Fortăreața Roșie, în timp ce piticul va cânta o melodie veselă. Când vorbești cu Regele Stannis, amin-tește-i, dacă vrei, că îmi va datora încă treizeci de mii de dragoni la următoarea lună neagră. Ar fi trebuit să-mi dea mie zeii aceia. Erau prea frumoși ca să fie arși și ar fi putut aduce un câștig pe cinste la Pentos sau Myr. Ei bine, dacă mi-o promite pe Regina Cersei pentru o noapte, am să-l iert.

Il bătu pe Davos pe spate și ieși țațoș din han, de parcă ar fi fost al lui.

Ser Davos zăbovi lângă halba lui o bună bucată de vreme, adâncit în gânduri. Cu un an în urmă, când Regele Robert a organizat un turnir cu ocazia onomasticii Prințului Joffrey, fusese cu Regele Stannis la Debarcaderul Regelui. Își amintea de preotul roșu, Thoros din Myr, și de sabia lucitoare pe care o avea în luptă. Omul se pregătise pentru un spectacol deosebit, cu veșmintele roșii fluturând în timp ce pe sabie îi jucau flăcări verzui, dar toată lumea știa că nu era vorba despre o magie adevărată, și în cele din urmă focul s-a prelinș și Bronze Yohn Royce l-a lovit în cap cu o măciucă obișnuită.

O adevărată sabie de foc, asta ar fi o minune de văzut Totuși, cu un asemenea preț... Când se gândea la Nissa Nissa, și-o imagina pe Marya a lui, o femeie durdulie, jovială, cu sânii căzuți și zâmbet blând, cea mai bună femeie din lume. Încercă să se imagineze trecând o sabie prin trupul ei și se cutremură. **Nu sunt făcut din plămada eroilor,** hotărî el. Dacă acesta era prețul unei săbii vrăjite, era mai mult decât avea de gând să plătească.

Davos își termină berea, împinse la o parte halba și părăsi hanul. În drum, mângâie garguiul pe cap și mormăi:

- Noroc. Avem cu toții nevoie.

Se întunecase de-a binelea când Devan coborî la **Betha Neagra**, ducând de căpăstru un armăsar.

- Tată, anunță el, înălțimea Sa îți poruncește să i te înfățișezi în Camera Mesei Pictate. Trebuie să iei calul și să te duci îndată.

Era plăcut să-l vadă pe Devan arătând atât de frumos în veșmintele de scutier, dar convocarea îl neliniști. **Ne va porunci să plecăm pe mare?** se întrebă. Salladhor Saan nu era singurul căpitan care era de părere că Debarcaderul Regelui era numai bun de atacat, dar un contrabandist trebuia să învețe ce e răbdarea. **Nu avem nici o speranță de victorie. I-am spus asta lui Maester Cressen, în ziua în care m-am întors la Piatra Dragonului, și nimic nu s-a schimbat. Suntem prea puțini, inamicii prea mulți. Dacă ne vârm vâslele în apă, vom muri.** Totuși încăleacă.

Când Davos ajunse la Toba de Piatră, doisprezece cavaleri de soi și de mari lorzi stegari tocmai plecau. Lorzii Celtigar și Velaryon îl salutară printr-o scurtă înclinare a capului și se îndepărtară, iar ceilalți îl ignorară total, dar **Ser Axell Florent** se opri să schimbe cu el o vorbă.

Unchiul reginei Selyse era un butoiș de om, cu brațe groase și picioare crăcănate. Avea urechile proeminente ale unui Florent, chiar mai mari decât ale nepotei sale. Părul aspru care îi răsărea din urechi nu îl împiedica să audă aproape tot ce se întâmpla în castel. Timp de zece ani, **Ser Axell** slujise în calitate de castelan al Pietrei Dragonului, în timp ce Stannis a stat în consiliul lui Robert de la Debarcaderul

Regelui, dar în ultimul timp se remarcase ca omul cel mai de seamă al reginei.

* **Ser Davos**, îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna.

* Și mie, domnul meu.

- * Te-am observat și azi-dimineață. Zeii falși au ars cu o lumină veselă, nu-i așa?
- * Flăcările au fost strălucitoare. Davos nu avea încredere în acest om, cu toată amabilitatea lui. Casa Florent se declarase de partea lui Renly.
- * Lady Melisandre zice că uneori R'hllor le îngăduie slujitorilor lui credincioși să zărească în flăcări viitorul. În dimineața asta, în timp ce priveam focul, mi s-a părut că văd douăsprezece dansatoare frumoase, fecioare înveșmântate în mătase galbenă, învârtin-du-se și răsucindu-se în fața marelui rege. Cred că a fost o viziune adevărată. Un crâmpoi din gloria care îl așteaptă pe Stannis după ce vom prelua Debarcaderul Regelui și tronul care îi aparține de drept.

Lui Stannis nu îi plac asemenea dansuri, gândi Davos, dar nu îndrăzni să-1 jignească pe unchiul reginei.

- Eu am văzut doar focul, zise el, dar ochii mi-au lăcrimat din cauza fumului. Trebuie să mă scuzi, ser, regele mă așteaptă.

Se strecură pe lângă el, întrebându-se de ce se deranjase **Ser Axell. Este omul reginei, iar eu sunt omul regelui.**

Stannis stătea la Masa Pictată, alături de Maester Pylor, cu un maldăr de hârtii în fața lor.

- **Ser**, zise regele când intră Davos, vino să te uiți la scrisoarea asta.

Supus, alege o scrisoare la întâmplare.

- Pare destul de frumoasă, înălțimea Ta, dar mă tem că nu pot citi cuvintele.

Davos știa să descifreze hărți la fel de bine ca oricare altul, dar scrisorile și celelalte scrieri erau mai presus de puterile lui. **Dar Devan al meu a învățat aceste litere, la fel și tânărul Steffon, și Stannis.**

- Uitasem. O cută de iritare apărui între sprâncenele regelui. Pylor, citește-i.

Maester luă unul dintre pergamente și își drese glasul.

- „Toți oamenii mă cunosc drept adevăratul fiu al lui Steffon Baratheon, Lordul de la Capătul Furtunii după soția sa, doamna Cassana din Casa Estermont. Declar, pe onoarea Casei mele, că preaiubitul meu frate Robert, ultimul nostru rege, nu a lăsat nici un urmaș legitim, fiul său, Joffrey, fiul său Tommen și fiica sa Myr-cella fiind monstruoșități născute din incestul dintre Cersei Lannister și fratele ei Jaime, Regicidul. Prin dreptul conferit de naștere și de sânge, în această zi revendic Tronul de Fier al Celor Șapte Regate ale Westerosului. Toți oamenii cinstiți să-și declare loialitatea. Săvârșit în Lumina Domnului, sub semnul și pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul Purtător al Numelui Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Șapte Regate.”

Pergamentul foșni ușor când Pylor îl puse pe masă.

- Spune-i **Ser Jaime Regicidul** de-acum înainte, zise Stannis încruntându-se. Orice ar fi, omul acesta rămâne cavaler. Nu știu dacă trebuie să-1 numim pe **Robert preaiubitul** meu frate. Nu m-a iubit mai mult decât a trebuit, și nici eu pe el.

- O curtoazie nevinovată, zise Pylor.

- O minciună. Scoate-o afară. Stannis se întoarse către Davos: Maester îmi spune că avem o sută șaptesprezece corbi la îndemână, am de gând să-i folosesc pe toți. O sută șaptesprezece corbi vor duce o sută șaptesprezece copii ale scrisorii mele în fiecare colț al regatului, de la Arbor până la Zid. Poate că doar o sută vor reuși să înfrunte furtuna, șoimii și săgețile. Dacă e așa, o sută de maestri vor citi cuvintele mele

■

tot atâtor lorzi, în tot atâtea solarii și dormitoare... Și pe urmă scrisorile vor sfârși probabil în foc, iar buzele vor fi pecetluite. Acești mari lorzi îl iubesc pe Joffrey, pe Renly sau pe Robb Stark. Sunt regele lor de drept, dar mă vor renega dacă pot. Așa că am nevoie de tine.

- Sunt la porunca ta, regele meu. Ca întotdeauna. Stannis clătină din cap aprobator.

- Vreau să pleci cu **Betha Neagra** la mieznoapte, la Gulltown, la Degete și la Trei Surori, chiar și la Portul Alb. Fiul tău, Dale, va pleca la miezăzi cu **Mânia**, dincolo de Capul Mâniei și de Brațul Rupt, de-a lungul coastei Dorhe, până la Arbor. Fiecare dintre voi va duce un cufăr cu scrisori și va preda câte una în fiecare port, cetate și sat de pescari. Prindeți-le de ușile templelor și ale hanurilor, ea toți cei care știu să citească să le citească. Davos zise:

* Vor fi destul de puțini.

* **Ser** Davos spune adevărul, înălțimea Ta, zise Maester Pylor. Ar fi mai bine să citim scrisorile cu voce tare.

* Mai bine, dar mai periculos, răspuse Stannis. Aceste cuvinte nu vor fi primite cu îngăduință.

* Dă-mi cavaleri să le citească, spuse Davos. Asta le va da mai multă greutate. Stannis părea destul de mulțumit de această idee.

- Iți pot da asemenea oameni, da, am o sută de cavaleri care ar prefera să citească decât să se lupte. Arată-te acolo unde poți și furișează-te acolo unde trebuie. Folosește toate trucurile de tâlhar pe care le știi, pânzele negre, golfurile ascunse, orice va fi nevoie. Dacă duci lipsă de scrisori, capturează câțiva septoni și pune-i să mai copieze. Am de gând să-l folosesc și pe cel de-al doilea fiu al tău. Va merge cu **Lady Marya** peste marea îngustă, către Bravos și celelalte Orașe Libere, să ducă celelalte scrisori celor care domnesc acolo. Lumea va afla despre spusele mele și despre infamia lui Cersei.

Tu poți să le spui, gândi Davos, **dar te vor crede?** Ii aruncă o privire circumspectă lui Maester Pylos. Regele îi prinse privirea.

- Maester, poate că ar trebui să te întorci la scrisul tău. Vom avea nevoie de mult mai multe scrisori, și asta cât de curând.

- Cum ți-e voia. Pylos făcu o plecăciune și plecă. Regele așteptă până ce dispăru, apoi spuse:

* Ce anume n-ai vrut să spui în fața Maesterului meu, Davos?

* Stăpânul meu, Pylos e destul de agreabil, dar nu pot să văd lanțul de la gâtul lui fără să plâng după Maester Cressen.

* E vina lui că bătrânul a murit? Stannis aruncă o privire către foc. Nu am vrut ca Cressen să vină la acel ospăț. Poate că m-a enervat, poate că mi-a dat sfaturi proaste, dar nu l-am vrut mort. Sperasem că ar putea să aibă parte de câțiva ani de liniște și odihnă. Merita măcar atât, dar - își încleșta dinții - a murit. Iar Pylos mă slujește cu competență.

* Pylos e doar o mică parte. Scrisoarea... Cum au privit-o lorzii tăi, mă întreb? Stannis pufni.

* Celtigar a declarat-o admirabilă. Dacă i-aș arăta ce e în privata mea, ar declara și asta admirabil. Ceilalți au dat din cap în sus și-n jos, ca un cârd de găște, toți, cu excepția lui Velaryon, care a spus că problema va fi rezolvată prin sabie, nu prin cuvinte sau pergamente. De parcă eu nu m-aș fi gândit la asta niciodată! Lua-i-ar Ceilalți pe lorzii mei, vreau să aud părerea ta.

* Vorbele tale au fost directe și dure.

* Și adevărate.

* Și adevărate. Totuși, nu ai nici o dovadă a acestui incest. Nu mai mult decât ai avut cu un an în urmă.

* Există o oarecare dovadă la Capătul Furtunii. Bastardul lui Robert. Cel pe care l-am făcut în noaptea nunții mele, chiar în patul pe care-l pregătiseră pentru mine și mireasa mea. Delena era din familia Florent și era fecioară când a luat-o, așa că Robert a recunoscut copilul. Edric Storm e numele lui. Se spune că e întruchiparea fratelui meu. Dacă oamenii l-ar vedea și pe urmă s-ar uita din nou la Joffrey și la Tommen, n-ar putea să nu-și pună întrebări, mă gândesc.

- * Totuși, cum să-l vadă oamenii, dacă este la Capătul Furtunii?
Stannis bătu darabana pe Masa Pictată.
- Asta e o problemă. Una dintre multele. Își ridică privirea. Mai ai și altceva de spus despre scrisoare? Ei bine, dă-i drumul. Nu te-am făcut cavaler ca să înveți să rostești politețuri goale. Pentru asta îi am pe lorzii mei. Spune ce ai de spus, Davos.
- Davos își plecă fruntea.
- * Era o propoziție la sfârșit. Cum zicea? *Săvârșit în Lumina Domnului..*
- * Da. Fălcile regelui se încleștară.
- * Oamenilor tăi nu le vor plăcea acele cuvinte.
- * Cum nu ți-au plăcut nici ție? Întrebă tăios Stannis.
- * Dacă ar fi să spui în schimb „Săvârșit în fața zeilor și a oamenilor” sau „prin grația zeilor vechi și noi...”.
- * Faci pe evlaviosul cu mine, contrabandistule?
- * Asta urma să te întreb eu, stăpâne.
- * Acum? Mi se pare că nu-mi iubești noul zeu mai mult decât îmi iubești noul Maester.
- * Nu-l cunosc pe acest Stăpân al Luminii, recunosc Davos, dar cunosc zeii care au fost arși în această dimineață. Fierarul mi-a ocrotit corăbiile, în timp ce Mama mi-a dat șapte fii puternici.
- * Soția ta ți-a dat șapte fii puternici. Te rogi la ea? Lemn am ars în dimineața asta.
- * Poate că așa este, zise Davos, dar când eram flăcău la Fundătura Puricilor, cerșind o monedă de aramă, uneori septonii mă hrăneau.
- * Acum te hrănesc eu.
- * Mi-ai dat un loc de cinste la masa ta. Și în schimb eu îți dau adevărul. Oamenii tăi nu te vor iubi dacă le iei zeii pe care i-au venerat dintotdeauna și le dai unul al cărui nume sună ciudat pe buzele lor.
- Stannis se ridică dintr-odată.
- * **R'hllor.** Ce e atât de greu? Nu mă vor iubi, spui? Dar m-au iubit vreodată? Cum pot să pierd ceva ce nu am avut niciodată? Se îndreptă către fereastra dinspre miazăzi să privească afară, la marea scaldată în lumina lunii. Am încetat să cred în zei în ziua în care am văzut cum *Mândria Vânturilor* se sfărâmă în golf. Niște zei atât de monstruoși încât să-mi înece mama și tatăl nu vor avea niciodată parte de venerația mea, am jurat. La Debarcaderul Regelui, înaltul Septon mi-a îndrugat vorbe despre toată dreptatea și toată bunătatea care se revarsă de la Cei Șapte, dar tot ce am văzut din acestea a fost făcut de oameni.
- * Dacă nu crezi în zei...
- * ... de ce să-mi bat capul cu acest zeu nou? izbucni Stannis. M-am întrebat și eu. Știu puține despre zei și mă interesează încă și mai puțin, dar preoteasa roșie are putere.
- Da, dar ce fel de putere?**
- * Cressen avea înțelepciune.
- * M-am încrezut în acea înțelepciune și în vicleșugurile tale, și ce folos mi-au adus, tâlharule? Lorzii furtunii te-au trimis la plimbare. M-am dus la ei ca un cerșetor și au râs de mine. Ei bine, nimeni n-o să mai cerșească și nimeni n-o să mai râdă. Tronul de Fier este al meu de drept, dar cum să-l iau? Sunt patru regi în regat, iar trei dintre ei au mai mulți oameni și mai mult aur decât mine. Eu am corăbii... și o am pe *ea*. Pe femeia roșie. Jumătate dintre cavalerii mei se tem până și să-i rostească numele, știai? Și dacă nu poate să facă nimic altceva, o vrăjitoare care inspiră unor oameni maturi o asemenea teroare nu e de disprețuit. Un bărbat înfricoșat este un bărbat înfrânt. Și probabil că *ea poate* să facă mai mult. Am de gând să aflu.
- * Când eram flăcău, am găsit o femelă de uliu rănită. Am îngrijit-o până ce s-a însănătoșit. I-am dat numele *Vânt Semeț*. Se cocoța pe umărul meu și țe-păia dintr-o cameră în alta după mine, îmi mânca din palmă, dar nu voia să zboare. Tot mereu o duceam la vânat,

dar niciodată nu zbura mai sus de vârful copacilor. Robert a numit-o *Aripă Moale*. El avea un șoim pe nume *Bubuit de Tunet*, care nu rata nici o lovitură. Într-o zi, unchiul nostru *Ser Harbert* mi-a spus să încerc o altă pasăre. Mă făceam de râs cu *Vânt Semeț*, zicea el pe bună dreptate. Stannis Baratheon a întors spatele ferestrei și nălucilor care se mișcau pe marea sudului. Cei Șapte nu mi-au adus niciodată nici măcar o vrabie. E timpul să încerc alt șoim, Davos. Un șoim *roșu*.

THEON

Nu puteau să ancoreze în siguranță la Pyke, dar Theon Greyjoy dorea să se uite la castelul tatălui său de pe mare, să-l vadă așa cum îl văzuse ultima oară, cu zece ani în urmă, când galerele de război ale lui Robert Baratheon îl duseseră departe, să devină străjer al lui Eddard Stark. În ziua aceea a stat lângă parapet, ascultând loviturile vâslelor și bubuitul tobei, în timp ce privea cum Pyke se micșorează în zare. Acum voia să-l vadă crescând, ridicându-se din mare în fața lui.

Supunându-se dorințelor lui, corabia *Myrahan* își urmă drumul dincolo de promontoriu, cu pânzele trosnind și căpitanul înjurând vântul, echipajul și nebuniile lorzilor de obârșie nobilă. Theon își trase gluga mantiei pe cap, să se ferească de stropii de ploaie, și căută cu privirea locurile de acasă.

Țărmul era numai pietre ascuțite și stânci fioroase, iar castelul părea una cu ele, cu turnurile, zidurile și podurile cioplite din aceeași piatră neagră-cenușie, udat

de aceleași valuri sărate, festonat cu aceleași petice de licheni verzi și împestrițat de murdăria aceluiași păsări de mare. Peticul de pământ pe care cei din familia Greyjoy își ridicaseră fortăreața fusese cândva împlântat ca o sabie în măruntaiele oceanului, dar valurile l-au lovit zi și noapte până ce pământul s-a sfărâmat și s-a spulberat, cu mii de ani în urmă. Tot ceea ce rămăsese erau trei insule golașe și sterpe și o duzină de pietre care se ridicau din apă, asemenea coloanelor unui templu închinat vreunui zeu al mării, în timp ce valurile furioase se spărgeau, înspumate, în jurul lor.

Mohorât, întunecat și ostil, Pyke se ridica deasupra acestor insule și coloane, fiind aproape o parte din ele, cu zidurile sale de apărare risipite pe promontoriu, în jurul piciorului unui imens pod de piatră care făcea un salt de pe vârful stâncii până la cea mai mare insuliță, dominată de trupul masiv al Marii Fortărețe. Mai departe, se aflau Fortăreața Bucătăriei și Fortăreața Sângeroasă, aflate fiecare pe propria sa insulă. De magaziile îndepărtate erau lipite turnuri și acareturi, unite între ele prin culoare boltite, acolo unde stâlpii erau apropiați, sau de poduri unduitoare din lemn și frânghii, acolo unde erau îndepărtați.

Turnul Mării se ridica din insula cea mai îndepărtată, în vârful sabiei frânte, cea mai veche parte a castelului rotund și înalt, cu coloana abruptă mâncată pe jumătate de nesfârșita bătaie a valurilor. Baza turnului era albită de secolele de apă sărată, nivelurile sale superioare erau verzi de lichenii care îl acopereau ca o pătură groasă, iar coroana zimțată era neagră de funinginea focului de veghe din fiecare noapte.

Deasupra Turnului Mării fâlfâia flamura tatălui său. **Myrahan** era prea departe ca Theon să poată vedea mai mult decât pânza propriu-zisă, dar știa ce blazon purta: hidra aurie a Casei Greyjoy, cu brațele încolăcite și acaparatoare, pe fond negru. Flamura fâlfâia pe un catarg de fier, tremurând și răsucindu-se în bătaia vântului, ca o pasăre care se chinuie să-și ia zborul. Iar aici, cel puțin, lupul străvechi al clanului Stark nu zbura deasupra și nu-și arunca umbra asupra hidrei familiei Greyjoy.

Theon nu văzuse niciodată o priveliște mai impresionantă. Pe cer, în spatele castelului, coada subțire a cometei era vizibilă prin stratul subțire de nori răzleți. Tot drumul de la Riverrun la Seagard, Mallis-terii se certaseră pe tema cometei. **Este cometa mea**, își spuse Theon, vârând o mână sub mantia îmblănită, pentru a atinge punga din pânză uleiată din buzunar, înăuntru se afla scrisoarea pe care i-o dăduse Robb Stark, o hârtie care valora cât o coroană.

* Castelul arată așa cum ți-l amintești, stăpâne? întrebă fata căpitanului, lipindu-se de brațul lui.

* Pare mai mic, mărturisi Theon, deși probabil de vină e doar distanța.

Myraham era o corabie burduhănoasă de negoț de la miazăzi, din Orașul Vechi, care ducea vin și pânză și semințe pentru a fi schimbate pe minereu de fier. Căpitanul ei era și el un negustor burduhănos de la miazăzi, iar țărmlul stâncos de la poalele castelului îi făcea buza dolofană să tremure, așa că se ținea departe, mai departe decât i-ar fi plăcut lui Theon. Un căpitan hârșit într-ale mării i-ar fi dus în apropierea stâncilor și sub podul înalt care acoperea distanța dintre poartă și Marea Fortăreață, dar acest dolofan din Orașul Vechi nu avea nici priceperea, nici echipajul și nici curajul pentru a se încumeta la așa ceva. Așa că trecură pe lângă țărml, la o distanță sigură, iar Theon fu nevoit să se mulțumească să privească din depărtare. Chiar și așa, **Myraham** trebuia să se lupte din răspuțeri să se țină la distanță de acele stânci.

- Trebuie să fie vânturi puternice pe-aici, remarcă fata căpitanului.

Theon râse.

- Vânturi puternice, frig și umezeală. Cu adevărat un loc îngrozitor de aspru..., dar nobilul meu tată mi-a spus odată că locurile aspre nasc oameni neînduplecați, iar oamenii neînduplecați conduc lumea...

Fața căpitanului era verde ca marea când se apropie, făcând o reverență și întrebându-l pe Theon:

- Acum putem să ne îndreptăm spre port, stăpâne?

- Puteți, răspuse Theon, cu un zâmbet palid ju-cându-i pe buze. Promisiunea aurului îl transformase pe căpitan într-un lingău nerușinat. Călătoria ar fi fost cu totul altfel dacă pe Theon l-ar fi așteptat o corabie lungă la Seagard, așa cum sperase. Căpitanii născuți pe Insulele de Fier erau mândri și îndărătnici și nu se lăsau impresionați de sângele unui om. Insulele erau prea mici pentru așa ceva, iar o corabie era și mai mică. Dacă fiecare căpitan era rege pe vasul lui, așa cum se spunea adesea, nu era de mirare că insulelor li se spunea „țara celor zece mii de regi”. Iar când ai văzut regi făcându-și nevoile peste parapet sau înverzindu-se la o furtună, era greu să pleci genunchii și să te prefaci că sunt zei. „Zeul înecat îi face pe oameni”, spusese cândva bătrânul rege Urron Redhand, cu mii de ani în urmă, „dar oamenii sunt cei care fac coroanele.”

De asemenea, o corabie lungă ar fi făcut traversarea în jumătate din timp. *Myraham* era o covată, la drept vorbind, și nu i-ar plăcea să fie la bordul ei pe timp de furtună. Totuși, Theon nu putea fi prea nemulțumit. Era aici, teafăr, iar călătoria îi oferise și anumite distracții. Își trecu un braț peste umerii fetei căpitanului.

- Cheamă-mă când ajungem la Lordsport, îi spuse tatălui ei. Vom fi jos, în cabina mea. Plecă de la pupa împreună cu fata, în timp ce tatăl ei îi privea înde-părtându-se, într-o tăcere posomorâtă.

Cabina era de fapt a căpitanului, dar îi fusese încredințată lui Theon când au plecat de la Seagard. Fata căpitanului nu-i fusese încredințată, dar venise în patul lui de bunăvoie. O cupă cu vin, câteva șoapte și atât i-a trebuit. Fata era puțin cam durdulie pentru gustul lui, cu pielea pătată ca făina de ovăz, dar sânii îi umpleau mâna frumușel și fusese fecioară când s-a culcat cu ea prima oară. Era surprinzător la vârsta ei, dar lui Theon i s-a părut distractiv. Nu credea că tatăl fetei era de acord, și asta era la fel de amuzant să-l privească pe căpitan cum se chinuie să-și înghită indignarea, în timp ce făcea pe curtenitorul în fața înaltului lord, fără să uite nici o clipă de punga grasă ce-i fusese promisă.

În timp ce Theon se dezbrăca de mantia-i udă, fata zise:

* Trebuie să fii atât de fericit să-ți revezi locurile natale, stăpâne. Câți ani ai fost plecat?

* Zece, sau cam pe acolo, îi răspuse. Aveam zece ani când am fost dus la Winterfell, ca străjer al lui Eddard Stark. Străjer cu numele, ostatic în fapt. O jumătate din viață fusese ostatic, dar gata. Propria viață îi aparținea din nou, și nu mai avea de-a face cu nici un Stark. O trase aproape și o sărută pe ureche: Scoate-ți mantia.

Își plecă ochii, dintr-odată sfioasă, dar făcu așa cum i-a cerut. Când haina grea, plină de apă, îi căzu de pe umeri, ea se înclină ușor și-i zâmbi cu neliniște. Arăta chiar prostuță când zâmbea, dar Theon nu avusese niciodată pretenția ca o femeie să fie deșteaptă.

* Vino aici, îi spuse. Ea se apropie.

* N-am văzut niciodată Insulele de Fier.

- Poți să te socotești norocoasă. Theon o mângâie pe păr. Era moale și negru, deși vântul i-l încâlcise. Insulele sunt locuri aspre și stâncoase, lipsite de confort și cu perspective sumbre. Aici moartea nu e niciodată departe, iar viața e aspră și săracă. Oameni își petrec nopțile bând bere și discutând a cui viață este mai rea, a pescarilor, care se luptă cu marea, sau a țăranilor, care se chinuie să smulgă o recoltă din bietul sol sărac. La drept vorbind, minerii o duc mai rău decât oricare dintre ei, spetindu-se jos, în întuneric, și pentru ce? Fier, plumb, cositor, acestea sunt comorile noastre. Nu e de mirare că oamenii Insulelor de Fier de odinioară au trecut la jafuri. Prostuta nu părea să asculte.

* Aș putea merge pe țarm cu tine, zise ea, dacă ți-ar face plăcere.

* Ai putea merge pe țarm, fu de acord Theon, strângându-i sânul, dar mă tem că nu cu mine.

* Aș lucra în castelul tău, stăpâne. Știu să curăț pește, să coc pâine și să frec untul. Tata spune că tocana mea de crab e cea mai bună din câte a gustat vreodată. Mi-ai putea găsi un loc în bucătăria ta și ți-aș putea face tocană de crab.

* Și mi-ai încălzi patul noaptea? Apucă șnururile corsajului și începu să i le desfacă, cu degete îndemânatic și exersate. Cândva, poate că te-aș fi dus acasă ca pe un trofeu și te-aș fi făcut nevasta mea, fie că ai fi vrut, fie că nu. Oamenii Insulelor de Fier din vechime au făcut asemenea lucruri. Un bărbat își avea nevasta sa de piatră, adevărata lui mireasă, născută din fier, asemenea lui, dar își avea și femeile de sare, femei capturate în timpul jafurilor.

Ochii fetei se lărgiră, și nu din cauză că îi dezgolise sânii.

* Eu aș fi nevasta ta de sare, stăpâne.

* Mă tem că vremurile acelea au trecut. Degetele lui Theon înconjură un sfârc tare, jucându-se cu el. Nu mai putem călători duși de vânt, cu foc și sabie, luând tot ceea ce poftim. Acum scrijelim pe pământ și tragem linii pe mare, și ne socotim norocoși dacă avem destul cod sărat și destul terci ca să putem trece iarna. Ii luă sfârțul în gură și îl mușcă până ce fata începu să gâfâie.

- Poți să intri din nou în mine, dacă-ți face plăcere, îi șopti fata în ureche în timp ce el îi sugea mamelonul.

Când Theon își înălță capul de la pieptul ei, pielea fetei era stacojie în locul unde fusese atinsă de gura lui.

- Mi-ar face plăcere să te învăț ceva nou. Desfă-mi pantalonii și dezmiardă-mă cu gura.

- Cu gura?

Își trecu degetul mare peste buzele ei groase.

- Pentru asta au fost făcute aceste buze, dulceată. Dacă ai fi nevasta mea de sare, ai face cum îți poruncesc.

La început fu sfioasă, dar învăță repede pentru o fată atât de prostuță, iar asta îi plăcea lui Theon. Gura îi era la fel de umedă și de moale ca vaginul, iar în felul acesta nu era nevoit să-i asculte trâncăneala prostatească. **Cândva, aș fi păstrat-o cu adevărat ca soție de sare**, gândi el în timp ce-și lăsa degetele să alunece prin părul ei încâlcit. **Cândva. Când păstram încă Vechea Rânduială, trăiam de pe urma bardei în loc să trăim de pe urma culesului, luând ceea ce voiam, fie că era vorba de bogății, femei sau glorie.** În acele vremuri, oamenii insulelor de fier nu lucrau în mine, asta era o muncă pentru prizonierii din bătălie, la fel și ocupația jalnică a cultivării pământului, a creșterii caprelor și oilor. Războiul era îndeletnicirea potrivită pentru un om de fier. Zeul înecat îi făurise pentru a prăda și a silui, pentru a sfârteca regate și a-și scrie numele în foc, în sânge și în cântec.

Aegon Dragonul a distrus Vechea Rânduială când a ars Black Harren, a dat regatul lui Harren pe mâna pescarilor bicisnici și a făcut din Insulele de Fier doar un braț mort al unui regat mai mare. Totuși, vechile povești însângerate erau spuse și acum în jurul focurilor și al căminelor afumate de pe tot cuprinsul insulelor, chiar și în spatele zidurilor înalte de piatră ale castelului Pyke. Tatăl lui Theon număra printre titlurile sale pe cel de Lordul cu Coasa, iar sloganul cu care se mândrea familia Greyjoy era **Noi Nu Semănăm.**

Lordul Balon pusese la cale marea sa revoltă mai mult pentru a readuce Vechea Rânduială decât pentru vanitatea unei coroane. Robert Baratheon a sortit acelei speranțe un sfârșit însângerat, cu ajutorul prietenului său Eddard Stark, dar amândoi erau morți acum. În locul lor domneau niște băiețandri, iar regatul pe care îl făurise Aegon Cuceritorul era sfâșiat și zdrobit. **Acesta e anotimpul**, gândi Theon în timp ce fata căpitanului își lăsa buzele să alunece în sus și în jos, **anotimpul, anul, ziua, iar eu sunt omul.** Zâmbi șiret,

întrebându-se ce părere ar avea tatăl lui dacă i-ar spune că el, ultimul născut, copil și ostatic, el reușise acolo unde Lordul Baratheon însuși eșuase.

Ajunse dintr-odată la apogeu și umplu gura fetei cu sămânța lui. Speriată, încercă să se dea înapoi, dar Theon o ținu strâns de păr. Pe urmă, ea se ridică lângă el.

- Te-am mulțumit, stăpâne?

* Suficient, îi răspunse.

* A avut gust de sare, murmură ea.

* Ca marea?

Ea clătină din cap.

* Mi-a plăcut întotdeauna marea, stăpâne.

* Și mie, zise el, răsucindu-i aiurea sfârțul între degete.

Era adevărat. Marea însemna libertate pentru bărbații din Insulele de Fier. Uitase asta până ce **Myraham** a ridicat pânzele la Seagard. Sunetele îi stârniră vechi sentimente, scârțâitul lemnului și al frânghiei, ordinele pe care le striga căpitanul, pocnetul pânzelor umflăte de vânt, fiecare la fel de cunoscut ca bătăile propriei inimi, și la fel de liniștitor. **Trebuie să-mi aduc aminte de asta**, își jură Theon. **Nu mai trebuie să mă îndepărtez de mare niciodată.**

- Ia-mă cu tine, stăpâne, îl imploră fata. Nu e nevoie să merg la castelul tău. Pot să rămân într-un oraș oarecare și să fiu nevasta ta de sare. Se întinse să-i mângâie obrazul.

Theon Greyjoy îi dădu mâna la o parte și se ridică din pat.

- Locul meu e Pyke, iar al tău e pe această corabie.

* Acum nu mai pot rămâne aici. Theon își legă pantalonii.

* De ce nu?

- Tata, răspunse ea. După ce vei pleca, mă va pedepsi, stăpâne. Mă va face în fel și chip și mă va bate.

Theon își luă mantia din cui și și-o azvârli pe umeri.

- Așa sunt tații, recunosc eu el, în timp ce își prindea faldurile cu o broșă de argint.

Spune-i că ar trebui să fie mulțumit. De câte ori m-am culcat cu tine, ai fi putut rămâne însărcinată. Nu oricine are onoarea de a crește bastardul unui rege. Ea îl privea prostește, așa că Theon o lăsă acolo.

Myraham se învârtea în jurul unui loc împădurit. Dincolo de falezele acoperite de pini, o duzină de nave de pescuit își aruncau plasele. Corabia mare rămase la o distanță considerabilă de ele, schimbând direcția. Theon înainta spre prora, ca să vadă mai bine. Prima dată zări castelul, adăpostul familiei Botley. Când era mic, fusese doar lemn și nuiele, dar Robert Baratheon a ras acea construcție din temelii. Lordul Sawane o reconstruise din piatră, iar acum o mică fortăreață pătrată încununa dealul. Steaguri verzi, decolorate, atârnavă din turnurile turtite din colțuri, fiecare împodobit cu un banc de pești argintii.

Dincolo de fragilele ziduri de apărare ale micului castel dominat de pești se întindea satul Lordsport, cu portul lui înțesat de corăbii. Când văzuse ultima oară satul, era doar un pustiu fumegând, cu scheletele corăbiilor arse și ale galerelor sfărâmate murdărind țărnul stâncos ca oasele leviatanilor morți, cu casele doar ziduri sparte și cenușă rece. După zece ani, mai rămăseseră puține urme ale războiului. Oamenii construiseră alte bordeie din pietrele celor vechi și tăiaseră iarbă proaspătă pentru acoperișuri. Un nou han se ridicase lângă debarcader, de două ori mai mare decât cel vechi, cu etajul inferior din piatră tăiată și cu cele două etaje superioare din lemn. Totuși, septul din apropiere nu fusese niciodată reconstruit, doar o fundație cu șapte laturi rămăsese la locul ei. Se pare că furia lui Robert Baratheon otrăvise gustul oamenilor de fier pentru noi zei.

Theon era mai interesat de corăbii decât de zei. Printre catargele vaselor de pescuit zări o galeră comercială a Tyroshilor, descărcând lângă o corabie din Ibben, cu carena acoperită cu smoală. Galere, cel puțin cincizeci sau șaiszeci la număr, stăteau în larg sau

zăceau ancorate la țărmul bolovănos dinspre miazănoapte. Unele dintre pânze purtau însemne ale altor insule: luna sângerie a casei Wynch, cornul de război negru cu dungi aurii al Lordului Goodbrother, secera de argint a lui Harlaw. Theon căută cu privirea corabia unchiului său, Euron, **Tăcerea**. Nu văzu nici urmă de acea corabie roșie și înspăimântătoare, dar **Marele Kraken**, corabia tatălui său, era acolo, cu prora împodobită cu o armătură gri din fier, în forma monstrului adâncurilor ce purta același nume.

Oare Lordul Balon anticipase venirea lui și chemase flamurile Greyjoy? Mâna îi alunecă din nou sub mantie, la punga din pânză uleiată. Nimeni nu știa despre această scrisoare, în afară de Robb Stark. Nu erau proști să-și încredințeze secretele unei păsări. Totuși, nici Lordul Balon nu era prost. Ar fi putut foarte bine să ghicească de ce venea acasă fiul lui, după atâta amar de vreme, și să acționeze în consecință.

Gândul acesta nu-i plăcea. Războiul tatălui său era de mult terminat și pierdut. Acesta era ceasul lui Theon - planul lui, gloria lui și, cu timpul, coroana lui. **Totuși, dacă toate corăbiile lungi se adună...**

Ar fi putut fi doar un gest de prudență, acum, că se gândea mai bine. O mișcare defensivă, ca războiul să nu se întindă dincolo de mare. Bătrânii erau prudenți din fire. Tatăl lui era bătrân, la fel și unchiul său Victarion, care fusese comandantul Flotei de Fier. Unchiul Euron era altfel, fără doar și poate, dar **Linıştea** lui nu părea să fie în port. **Cu atât mai bine**, își zise Theon. **Astfel, voi putea să lovesc mai repede.**

În timp ce **Myraham** își urma drumul spre mal, Theon măsura puntea cu pasul, agitat, scrutând țărmul cu privirea. Nu se aștepta să-l găsească pe însuși Lordul Balon la chei, dar cu siguranță tatăl său trimisese pe cineva să-l întâmpine. Syllus Southmouth, administratorul, Lordul Botley, poate chiar Dagmer Cleftjaw. I-ar fi plăcut să privească din nou bătrânul chip hidos al lui Dagmer. Nu era ca și cum n-ar fi fost înștiințați de sosirea lui. Robb trimisese corbi de la Riverrun și, când nu găsiseră nici o galeră la Seagard, Jason Mallister își trimisese propriile păsări la Pyke, presupunând că ale lui Robb se rătăciseră.

Cu toate acestea, nu vedea nici un chip cunoscut, nici o gardă de onoare așteptând să-l escorteze de la Lordsport la Pyke, doar oameni de rând umblând de colo-colo după treburile lor mărunte. Hamalii rostogoleau butoaie cu vin de pe corabia celor din Tyroshi, pescarii anunțau prada zilei, copiii alergau și se jucau. Un preot în straiete marine ale Zeului înecat ducea o pereche de cai de-a lungul țărmului bolovănos, în timp ce, deasupra lui, o târfă deschise o fereastră a hanului, strigând la câțiva marinari din Ibben aflați în trecere. Câțiva negustori din Lordsport se adunaseră să întâmpine nava. Strigau fel și fel de întrebări, în timp ce **Myraham** ancora.

- Venim din Orașul Vechi, le răspunse căpitanul, aducem mere și portocale, struguri de la Arbor, pene din Insulele Verii. Am piper, piei împletite, un sul de dantelă din Myr, oglinzi pentru doamne, două harpe de lemn din Orașul Vechi, suave cum n-ați mai auzit. Pasarela coborî cu un scârțâit și o bubuitură. Și v-am adus înapoi moștenitorul.

Oamenii din Lordsport se holbară la Theon cu ochi goi, bovini, iar el își dădu seama că nu știa cine e. Asta îl înfurie. Vârî un dragon de aur în palma căpitanului.

* Spune-le oamenilor tăi să-mi aducă lucrurile. Fără să aștepte un răspuns, porni repede în josul pasarelei. Hangiu, răcni, am nevoie de un cal.

* Cum spui, stăpâne, răspunse omul, fără să facă nici măcar o plecăciune. Uitase cât de îndrăzneți puteau fi oamenii de fier. Întâmplarea face să am unul care s-ar putea să fie ceea ce vrei. Și unde zici că mergi, stăpâne?

* La Pyke.

Prostul nu-l cunoștea nici acum. Ar fi trebuit să-și îmbrace jiletca cea bună, cu un kraken brodat pe piept.

* Atunci tre' să pleci repede, ca să ajungi la Pyke înainte să se-ntunece, zise hangiu. Băiatul meu va merge cu tine și-ți va arăta drumul.

* Nu va fi nevoie de băiatul tău, anunță o voce gravă, și nici de calul tău. O să-mi conduc nepotul înapoi la casa tatălui său.

Cel care vorbise era preotul pe care îl văzuse adineauri ducând caii de-a lungul țărmului. În timp ce bărbatul se apropie, oamenii de rând își plecau genunchii, iar Theon îl auzi pe hangiu șoptind.

- Damphair.

Înalt și slab, cu ochi negrii, sălbatici, și un nas ca un cioc, preotul era înveșmântat în straie bălțate în verde, gri și albastru, vârtejul de culori al Zeului înecat. Sub braț, prins de o curea de piele, îi atârna un burduf de apă, iar prin părul său negru, lung până la brâu, și prin barba netunsă erau împletite sfori din alge uscate.

Theon fu străfulgerat de o amintire. Într-una dintre rarele sale depeșe, Lordul Balon scrisese despre fratele lui mai mic, care a fost prins de o furtună și a devenit evlavios după ce a fost adus de valuri teafăr la mal.

* Unchiule Aeron? Întrebă el cu îndoială.

* Nepoate Theon, răspunse preotul. Nobilul tău tată m-a rugat să te duc acasă. Vino.

* Într-o clipă, unchiule. Se întoarse către *Myra-ham*. Lucrurile mele, îi porunci căpitanului.

Un marinar îi dădu jos arcul înalt din lemn de tisă și o tolbă cu săgeți, dar fata căpitanului fu cea care îi aduse pachetul cu hainele lui bune.

- Stăpâne.

Avea ochii roșii. Când Theon luă pachetul, ea dădu parcă să-1 îmbrățișeze acolo, în fața propriului ei tată, a cucernicului lui unchi și-a unei jumătăți a populației de pe insulă. Theon se dădu abil la o parte.

* Ai mulțumirile mele.

* Te rog, zise ea. Eu chiar țin la tine, stăpâne.

* Trebuie să plec. Porni în grabă după unchiul său, care era deja binișor în josul digului. După zece ani, credeam că probabil nobilul meu tată și mama mea ar putea să vină personal, sau să-1 trimită pe Dagmer cu o gardă de onoare.

* Nu e locul tău ca să pui sub semnul întrebării poruncile Lordului Secerător din Pyke. Preotul avea un comportament rece, cu totul diferit de cel al omului pe care și-l amintea Theon. Aeron Greyjoy fusese cel mai agreabil dintre unchii lui, nesăbuit și vesel, iubitor de cântece, bere și femei. Cât despre Dagmer, *Falcă Despăcată*, a plecat la Vechiul Wyk, la porunca tatălui tău, să răscolească Toba și Casele de Piatră.

* În ce scop? De ce se adună corăbiile lungi?

* De ce s-au adunat mereu corăbiile lungi? Unchiul său lăsase caii legați în fața hanului de la malul apei. Când ajunseră lângă ei, se întoarse către Theon:

* Spune-mi adevărul, nepoate. Te rogi acum la zeii-lupi?

Theon nu se ruga defel, dar nu era un lucru pe care să-1 mărturisești unui preot, chiar dacă era fratele tatălui tău.

- Ned Stark se ruga la un copac. Nu, nu mă interesează deloc zeii lui Stark.

- Bine, îngenunchează.

Pe jos era numai piatră și noroi.

- Unchiule, eu...

- îngenunchează! Sau ești prea mândru acum, un lord din țările verzi, venit printre noi?

Theon îngenunche. Venirea lui aici avea un scop și s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui Aeron ca să-1 împlinească. O coroană merita puțin noroi și balebă de cal pe pantaloni, bănuia.

* Pleacă-ți capul. Ridicând burduful, unchiul său scoase dopul și turnă un șuvoi de apă peste capul lui Theon. Apa îi udă tot părul și i se prelinse peste frunte, în ochi. Șiroaie îi

spălau obrazii, iar un firicel i se furișă sub mantie și sub jiletcă, în jos pe spate, un pârâiaș rece de-a lungul șirei spinării. Simțea pe buze gustul mării. Fie ca Theon, slujitorul tău, să renască din mare, așa cum te-ai născut tu, intona Aeron Greyjoy. Binecuvântează-l cu sare, binecuvân-tează-l cu piatră, binecuvântează-l cu oțel. Nepoate, mai știi cuvintele?

* Ce e mort să nu moară niciodată, zise Theon, amintindu-și.

* Ce e mort să nu moară niciodată, repetă unchiul său, ci să se ridice din nou, mai tare și mai puternic. Ridică-te.

Theon se ridică în picioare, clipind pentru a-și alunga picăturile sărate din ochi. Fără să scoată o vorbă, unchiul său astupă burduful, dezlegă calul și încalecă. Theon făcu același lucru. Porniră la drum împreună, lăsând hanul și portul în urma lor, sus, dincolo de castelul Lordului Botley, pe munții stân-coși. Preotul nu mai rosti nici un cuvânt.

* Am fost departe de casă jumătate din viață, îndrăzni Theon să spună în cele din urmă. Voi găsi insulele schimbate?

* Oamenii pescuiesc în mare, sapă în pământ și mor. Femeile nasc copii cu sânge și cu durere, iar noaptea urmează după zi. Vânturile, fluxul și refluxul rămân. Insulele sunt așa cum le-a făcut zeul nostru.

O, *Zei, a devenit necruțător*, gândi Theon.

* Le voi găsi pe sora și pe mama mea la Pyke?

* Nu. Mama ta locuiește la Harlaw, cu sora ei. Acolo vremea nu e atât de aspră, și tușea o sâcăia. Sora ta s-a îmbarcat pe *Vântul Negru* către Marele Wyk, cu mesaje de la nobilul tău tată. Se va întoarce cât de curând, poți fi sigur.

Lui Theon nu trebuia să i se spună că *Vântul Negru* era corabia lungă a lui Asha. Nu-și văzuse sora de zece ani, dar atâta lucru știa despre ea. Ciudat că o numise așa, când Robb Stark avea un lup pe nume *Vânt Cenușiu*.

- Stark e cenușiu și Greyjoy e negru, șopti Theon zâmbind, dar se pare că suntem amândoi bătuți de vânt.

Preotul nu avea nimic de comentat la asta.

* Iar tu, unchiule? întrebă Theon. Nu erai preot pe vremea când am fost dus la Pyke. îmi amintesc cum cântai vechile cântece de război, stând în picioare pe masă cu un corn de bere în mână.

* Tânăr am fost, și înfumurat, zise Aeron Greyjoy, dar marea mi-a spălat nebuniile și vanitățile. Omul acela s-a înecat, nepoate. Plămâni i s-au umplut de apa mării, iar peștii i-au ciugulit ochii. Când mi-am revenit, am văzut limpede.

E la fel de nebun pe cât e de posac. Lui Theon îi plăcea mai mult ceea ce își amintea despre Aeron Greyjoy.

* Unchiule, de ce și-a chemat tata oștenii și corăbiile?

* Fără îndoială, îți va spune asta la Pyke.

* Aș prefera să-i aflu planurile acum.

* De la mine nu le vei afla. Avem poruncă să nu vorbim despre asta cu nimeni.

* Nici cu *mine*? *Theon* se aprinse de mânie. Condusesese oameni în război, vânase alături de un rege, câștigase onoare în turniruri, călătorise cu Brynden, Peștele Negru și Marelejon Umber, se luptase în Pădurea Șoaptelor, se culcase cu mai multe fete decât putea numi, și totuși, unchiul lui îl trata de parcă ar fi fost tot un copil de zece ani. Dacă tatăl meu face planuri de război, trebuie să le cunosc. Nu sunt un *nimeni*, sunt moștenitor în Pyke și în Insulele de Fier.

- Cât despre asta, zise unchiul său, vom vedea. Cuvintele îl plesniră ca o palmă peste față.

* *Vom vedea?* Frații mei sunt morți amândoi, sunt singurul fiu în viață al nobilului meu tată.

* Sora ta trăiește.

Asha, gândi el stupefiat. Era cu trei ani mai mare decât Theon, și totuși...

- O femeie poate fi moștenitoare numai dacă nu există nici un urmaș bărbat pe linie directă, insistă el zgomotos. Nu voi accepta să îmi fie furate drepturile, te avertizez.

Unchiul său mârâi:

- *Avertizezi* un slujitor al Zeului înecat, băiete? Ai uitat mai mult decât știi. Și ești un mare nătărău dacă îți închipui că tatăl tău va da aceste insule sfinte pe mâna unui Stark. Acum taci din gură. Drumul e destul de lung și fără flecărelile tale.

Theon nu mai scoase nici o vorbă, deși se abținu cu greu. ***Deci așa stau lucrurile***, gândi el. Ca și cum zece ani la Winterfell ar putea să te facă un Stark. Lordul Eddard îl crescuse împreună cu propriii lui copii, dar Theon nu fusese niciodată unul de-al lor. Toți cei de la castel, de la Lady Stark până la cel de pe urmă băiat de la bucătărie, știau că era ținut ostatic drept cheazășie pentru buna purtare a tatălui său și îl tratau ca atare. Chiar și bastardul Jon Snow avusese parte de mai multe onoruri decât el.

Lord Eddard încercase să joace din când în când rolul de tată, dar pentru Theon rămăsese mereu omul care a adus sânge și pârjol la Pyke și 1-a luat din casa lui. Când era copil, trăise cu spaima chipului aprig al lui Stark și a imensei sale săbii întunecate. Soția lui era chiar mai distantă și mai bănuitoare.

Cât despre copiii lor, cei mici fuseseră doar niște țânci plângăcioși în cea mai mare parte a timpului pe care și-l petrecuse la Winterfell. Numai Robb și fratele său vitreg, Jon Snow, fuseseră destul de mari ca să fie demni de luat în seamă. Snow fusese destul de mare ca să merite atenția lui. Bastardul era un băiat posomorât, iritabil și era gelos pe obârșia nobilă a lui Theon și pe atenția pe care i-o acorda Robb. Pentru Robb, Theon avea o oarecare afecțiune, ca pentru un frate mai mic..., dar cel mai bine ar fi să nu po-

A

menească asta. În Pyke, vechile războaie se mai purtau, pesemne, și acum. Asta nu trebuia să-l surprindă. Insulele de Fier trăiau în trecut, prezentul era prea amar și prea greu de suportat. În plus, tatăl și unchiul lui erau bătrâni și așa erau vechii lorzi, își duceau vrajbele prăfuite în mormânt, fără să uite nimic și iertând și mai puțin.

Fusese la fel cu Mallisterii, tovarășii săi în drumul de la Riverrun la Seagard. Patrek Mallister nu era un om prea rău, împărtășeau gustul pentru fetișcane, vin și vânat. Dar când bătrânul Lord Jason a văzut că moștenitorului său îi place prea mult compania lui Theon, 1-a luat pe Patrek deoparte ca să-i aducă aminte că Seagard a fost construit pentru a apăra coasta împotriva corbilor din Insulele de Fier, cu Greyjoy din Pyke drept căpetenie. Turnul Vuietului fusese numit astfel datorită clopotului său imens de bronz, care, în vechime, era tras pentru a chema oamenii din oraș și din sate la castel, atunci când la orizontul dinspre apus erau zărite corăbii lungi.

* Nu contează că acest clopot a sunat doar o dată în trei sute de ani, îi spusese Patrek lui Theon în ziua următoare, împărtășindu-i grijile tatălui său și împărțind cu el o carafă cu vin din mere verzi.

* Când fratele meu a luat cu asalt cetatea Seagard, zise Theon, Lordul Jason 1-a ucis pe Rodrik Greyjoy sub zidurile castelului și i-a alungat oamenii de fier înapoi în golf. Dacă tatăl tău bănuiește că-i port vreo dușmănie pentru asta, e doar pentru că nu l-a cunoscut pe Rodrik.

Au râs strașnic pe tema asta, în timp ce se îndreptau în goană către tânăra soție focoasă a unui morar pe care o cunoștea Patrek. ***Aș vrea ca Patrek să fie acum cu mine***. Mallister sau nu, era un tovarăș de drum mai plăcut decât acest preot bătrân și ursuz în care se transformase unchiul său Aeron.

Cărarea pe care mergeau șerpuia sus, tot mai sus, printre colinele golașe și stâncoase. Curând marea nu se mai vedea, deși aerul umed păstra încă mirosul ei înțepător. Își continuară drumul într-un ritm constant, lent, trecând pe lângă stâna unui cioban și pe lângă

o mină părăsită. Acest nou Aeron Greyjoy, evlavios, nu era prea vorbăreț. Călătoriră într-o tăcere sumbră. În cele din urmă, Theon nu mai putu suporta:

- * Robb Stark este acum Lord de Winterfell, zise el. Aeron își continuă drumul.
- * Un lup seamănă cu altul.
- * Robb a trădat Tronul de Fier și s-a încoronat Rege în Nord. Este război.
- * Corbii Maesterului zboară peste mare la fel cum zboară peste stânci. Vestea e veche și răsuflată.
- * Înseamnă un nou început, unchiule.
- * Fiecare dimineață e un nou început, care seamănă leit cu cel vechi.
- * În Riverrun ți s-ar spune altceva. Se zice despre cometa roșie că este un vestitor al unei noi ere. Un mesager al zeilor.
- * Un semn este, într-adevăr, fu de acord preotul, dar de la zeul nostru, nu de la al lor. Este o torță aprinsă, cum duceau cei din vechime. Este flacăra Zeului înecat, adusă din mare, care anunță fluxul. Este timpul să ne ridicăm pânzele și să plecăm în lume, cu foc și sabie, așa cum a făcut el.

Theon zâmbi.

- * Sunt într-un tot de acord.
- * Omul e de acord cu zeul, așa cum picătura aparține ploii.

Această picătură va fi rege într-o bună zi, bătrâne. Theon suportase destul posomoreala unchiului său. Dădu pinteni calului și o luă la trap, zâmbind.

Soarele era la asfințit când ajunseră la zidurile cetății Pyke - o semilună de pietre întunecate care se înălța din pisc în pisc, cu poarta acoperită la mijloc și cu trei turnuri drepte de fiecare parte. Theon deslușea încă urmele lăsate în piatră de catapultele lui Robert Baratheon. Un nou turn sudic fusese ridicat pe ruinele celui vechi, cu piatra de un cenușiu mai palid, nesluțit încă de peticele de licheni. Asta se întâmplase când Robert încălcase înțelegerile, năvălind peste ruine și cadavre, cu ciocanul de război în mână și cu Ned Stark alături. Theon privise de la adăpostul Turnului Mării și uneori, în vis, vedea și acum torțele și auzea tunetul surd al prăbușirii.

Porțile erau deschise, cu bariera-ghilotină ruginită ridicată. Străjile de pe vârful meterezelor priveau cu ochi străini cum Theon Greyjoy venea, în sfârșit, acasă.

Dincolo se întindeau cincizeci de acri de promontoriu, înfruntând cerul și marea. Aici se aflau grajdurile, țarcurile și alte câteva acareturi răzlețe. Oile și porcii se îngrămădeau în țarcurile lor, în timp ce câinii castelului alergau liberi. Către miazăzi se aflau dealurile și podul mare de piatră ce ducea la Marea Fortăreață. În timp ce coborî din șa, Theon auzi valurile izbindu-se de stânci. Un grăjdar veni să-i ia calul. Vreo doi copii pricâjiți și câțiva sclavi se holbau la el cu ochi triști, dar nu era nici urmă de tatăl său, nici de altcineva pe care să și-l amintească din copilărie. ***O întoarcere acasă tristă și amară,*** gândi el.

Preotul nu descălecuse.

- * Nu rămâi peste noapte, să stai la masa noastră, unchiule?
  - * Să te aduc, așa mi s-a spus. Te-am adus. Acum mă întorc la treburile zeului nostru.
- Aeron Greyjoy își întoarse calul și dispăru încet dincolo de țepușele pline de noroi ale barierei-ghilotină.

O baborniță cocoșată, într-o rochie gri, lălâie, se apropie cu prudență de el.

- * Stăpâne, am fost trimisă să-ți arăt camerele.
- * Din a cui poruncă?
- * A nobilului tău tată, stăpâne. Theon își scoase mânușile.
- * Așadar, știi cine sunt. De ce nu e aici tatăl meu, să mă întâmpine?
- * Te așteaptă în Turnul Mării, stăpâne. După ce te odihnești.

Și eu care îl credeam rece pe Ned Stark.

- * Și cine ești tu?
- * Helya, cea care are grijă de acest castel pentru nobilul tău tată.
- * Sylas era îngrijitor aici. I se spunea Gură Amară. Chiar și acum, Theon își amintea duhoarea de vin din răsuflarea bătrânului.
- * A murit acum cinci ani, stăpâne.
- * Iar cu Maester Qualen ce s-a întâmplat, unde este?
- * Se odihnește în mare. Wendamyr se ocupă acum de corbi.

Parcă aș fi străin aici, gândi Theon. **Nimic nu s-a schimbat și, cu toate acestea, totul s-a schimbat.** Inclini-nându-se ceremonios, femeia îl conduse de-a lungul promontoriului, către pod. Cel puțin acesta era așa cum și-l amintea, cu pietrele bătrâne netezite de apă și năpădite de licheni, cu marea înspumată sub picioare, ca un uriaș animal sălbatic, cu vântul sărat apucându-l de haine.

Ori de câte ori își imaginase venirea lui acasă, se văzuse mereu întorcându-se în dormitorul tihnit din

Turnul Mării, unde obișnuia să doarmă pe când era copil. În schimb, bătrâna îl conduse în Fortăreața însângerată. Sălile de aici erau mai mari și mai bine mobilate, chiar dacă erau la fel de reci și de umede. Theon fu introdus într-un apartament cu camere răcoroase, cu tavane atât de înalte încât se pierdeau în întuneric. Ar fi fost mai impresionat dacă nu ar fi știut că acestea erau tocmai camerele care dăduseră numele Fortăreței Sângeroase. Cu o mie de ani în urmă, fiii Regelui Râului fuseseră uciși aici, ciopârțiți în paturi, ca bucăți din trupurile lor să poată fi trimise înapoi la tatăl lor, pe continent.

Dar cei din familia Greyjoy nu avuseseră parte de moarte la Pyke decât o singură dată, uciși de frații lor. Iar frații lui Theon erau morți amândoi. Nu teama de fantome îl făcea să privească în jur cu dezgust. Draperiile erau înverzite de mușegai, saltelele aveau un miros închis și greu, rogojinile erau vechi și sfârâncioase. Trecuseră ani și ani de când aceste camere nu mai fuseseră deschise. Umezeala îți pătrundea până în oase.

- Vreau un vas cu apă fierbinte și un foc în acest cămin, îi spuse baborniței. Vezi să aprindă mangalurile și în celelalte camere, ca să mai alunge frigul. Și, pentru numele zeilor, adu îndată pe cineva să schimbe rogojinile astea.

- Da, stăpâne. Cum poruncești. Femeia plecă. După o bucată de vreme, aduseră apa fierbinte pe

care o ceruse. Era doar dezmoțită, se răci repede și pe deasupra mai era și apă de mare, dar îi fu de folos să-și spele praful de pe față, păr și mâini. În timp ce doi robi aprindeau mangalurile, Theon se dezbracă de hainele murdare de drum și se îmbracă pentru a-și întâlni tatăl. Alese cizme din piele fină, neagră, pantaloni din lână moale de miel, gri-argintie, o jiletcă din catifea neagră, având pe piept brodat un **kraken**, monstrul auriu din adâncuri al familiei Greyjoy. În jurul gâtului își legă un lanț subțire de aur, iar la încheietură o curea din piele albită. Își agăță un pumnal la un șold și o sabie la celălalt, vârate în teci cu dungă neagră și aurii. Scoțând pumnalul, îi încercă tăișul cu degetul mare, scoase o bucată de gresie din buzunarul curelei și îl șterse de câteva ori. Era o mândrie să-și păstreze armele ascuțite.

- Când mă întorc, aștept o cameră caldă și rogojini curate, îi avertiză pe robi în timp ce își trăgea pe mâini o pereche de mănuși negre, cu mătasea împodobită cu arabescuri delicate din fir de mătase.

Theon se întoarse la Marea Fortăreață prin culoarele din piatră, în care ecoul pașilor lui se îngemăna cu uruitul neîncetat al mării de dedesubt. Ca să ajungă în Turnul Mării, pe coloana lui coșcovită, trebuia să traverseze alte trei poduri, fiecare mai îngust decât cel anterior. Ultimul era din funie și lemn, iar sarea udă și vântul îl făceau să se legene sub picior, ca o ființă vie. Theon era cu inima în gât la jumătatea drumului. Jos, departe, valurile

se ridicau, spărgân-du-se de stâncă, împrôșcând stropi mari de apă. Copil fiind, trecea în fugă acest pod, chiar și în toiul nopții.

Băieții cred că nu li se poate întâmpla nimic, îi șopti glasul îndoielii. **Oamenii mari știu mai bine.**

Ușa era din lemn cenușiu, ghintuită cu fier, iar Theon o găsi zăvorâtă pe dinăuntru. O lovi cu pumnul și înjură când o așchie îi agăță mânușa. Lemnul era umed și putred, iar cuiile de fier erau ruginite.

După o clipă, ușa fu deschisă dinăuntru de un străjer care purta o platoșă neagră și un coif cilindric.

* Ești fiul?

* La o parte din calea mea, sau te învăț eu cine sunt.

Omul se dădu în lături. Theon urcă treptele întortocheate până la solariu. Își găsi tatăl așezat lângă un mangal, sub o blană care îl acoperea din vârful picioarelor până la bărbie. Auzind sunetul cizmelor pe podeaua de piatră, Lordul Insulelor de Fier își ridică privirea către ultimul său fiu în viață. Era mai scund decât și-l amintea Theon. Și atât de pricăjit. Balon Greyjoy fusese întotdeauna slab, dar acum arăta de parcă zeii îl pusese într-un cazan și îi fierseseră fiecare bucățică de carne de pe oase, până ce nu mai rămăsese altceva din el decât păr și piele. Era slab și osos, cu un chip care ar fi putut fi cioplit din cremene. Și ochii îi erau ca de cremene, negri și tăioși, dar anii și vânturile sărate făcuseră ca părul lui să ia culoarea cenușie pătată de valuri înspumate pe care o avea marea în miezul iernii. Dezlegat, părul îi atârna pe spate.

* Nouă ani, nu-i așa? zise în cele din urmă Lordul Balon.

* Zece, răspunse Theon, scoțându-și mânușile.

* Au luat un băiat, zise tatăl său. Ce ești acum?

* Un bărbat, răspunse Theon. Sângele și moștenitorul tău.

Lordul Balon mormăi:

* Vom vedea.

* Vei vedea, îi promise Theon.

* Zece ani, spui. Stark te-a avut tot atât timp cât mine. Iar acum vii ca trimis al lui.

* Nu al lui, zise Theon, Lordul Eddard e mort, decapitat de regina Lannister.

* Sunt morți amândoi, Stark și acel Robert care mi-a zdrobit zidurile cu pietre. Am jurat că voi trăi să-i văd pe amândoi în mormânt și am trăit. Se strâmbă. Cu toate acestea, încă mă dor încheieturile din cauza frigului și a umezelii, ca atunci când erau în viață.

Așadar, la ce folosește?

* Folosește. Theon se apropie. Aduc o scrisoare...

* Ned Stark te-a îmbrăcat așa? îl întrerupse tatăl său, aruncându-i o privire de sub blana de focă. A fost plăcerea lui să te înveșmânteze în aceste catifele și mătăsuri și să te facă dulcea lui fiică?

Theon simți cum sângele i se ridică în obraji.

* Nu sunt fiica nimănui. Dacă-ți displace îmbrăcămintea mea, o voi schimba.

* Așa vei face. Aruncând blănurile la o parte, Lordul Balon se ridică în picioare. Nu era atât de înalt cum și-l amintea Theon. Fleacul ăla din jurul gâtului tău a fost cumpărat cu aur sau cu fier?

Theon atinse lanțul de aur. Uitase. **A trecut atât de mult timp...** După vechea Rânduială, femeile puteau să-și pună podoabe cumpărate cu monede, dar un războinic purta doar acele giuvaiere pe care le lua de pe trupurile dușmanilor uciși de mâna lui. **Plata prețului de fier**, i se spunea.

- Roșești ca o fecioară, Theon. Ți-am pus o întrebare. Ai plătit prețul aurului sau al fierului?

- Al aurului, recunosc Theon.

Tatăl său își vârî degetele sub colan și îl smulse cu atâta putere, încât putea să-i frângă lui Theon gâtul, dacă lanțul nu s-ar fi rupt primul.

* Fiica mea are drept iubit un topor de război, zise Lordul Balon. Nu voi permite ca fiul meu să umble cu găтели, ca o târfă. Lordul Balon aruncă lanțul rupt în mangal, unde alunecă printre cărbuni. Este așa cum m-am temut. Mâinile verzi au făcut din tine un om moale, iar cei din familia Stark te-au făcut omul lor.

* Te înșeli. Ned Stark mi-a fost temnicer, dar inima mea e încă din sare și fier.

Lordul Balon se întoarse cu spatele, să-și încălzească mâinile osoase la focul din mangal.

* Totuși, flăcăiașul Stark te trimite la mine ca pe un corb bine dresat care își ține strâns micul mesaj.

* Scrisoarea pe care o aduc nu e un mesaj mic, zise Theon, iar oferta pe care ți-o face e una pe care **eu** i-am sugerat-o.

* Regele-lup ia seama la sfatul tău, nu-i așa? Ideea părea că-l amuză pe Lordul Balon.

* Mă ia în seamă pe mine, da, am vânat împreună cu el, m-am antrenat cu el, am împărțit carnea și miedul, m-am luptat alături de el. I-am câștigat încre-derea. Mă privește ca pe un frate mai mare, el...

* **Nu.** Tatăl său își înfipse degetele în fața lui. Nu aici, nu în Pyke, nu la urechile mele, nu îl vei numi **frate** pe acest fiu al bărbatului care i-a trecut prin sabie pe adevărații tăi frați. Sau i-ai uitat pe Rodrik și Ma-ron, care au fost din același sânge cu tine?

* Eu nu uit nimic. Ned Stark nu-i ucisese de fapt pe nici unul dintre frații săi. Rodrik fusese ucis de Lordul Jason Mallister la Seagard, Maron murise zdrobit când s-a prăbușit vechiul turn de la miazăzi, iar Stark le-ar fi venit de hac la fel de repede, dacă s-ar fi întâmplat ca vâltoarea bătăliei să-i aducă unul lângă altul. Îmi amintesc foarte bine de frații mei, insistă Theon. Mai cu seamă își amintea scatoalcele pe care i le trăgea Rodrik la beție, farsele crude și minciunile nesfârșite ale lui Maron. Îmi amintesc și de vremea când tatăl meu era rege. Scoase scrisoarea lui Robb și i-o întinse. Uite. Citește... înălțimea Ta.

Lordul Balon rupse sigiliul și desfăcu pergamentul. Ochii negri îi fugeau peste rânduri.

* Așa deci, băiatul îmi va da din nou coroana, zise el, iar tot ceea ce trebuie să fac eu este să-i distrug dușmanii. Buzele sale subțiri se răsuciră într-un zâmbet.

* Acum Robb trebuie să fi ajuns la Dintele de Aur, spuse Theon, Odată căzut, va trece peste dealuri într-o zi. Oastea Lordului Tywin este la Harrenhal, iar drumul îi este tăiat dinspre apus. Regicidul este prizonier la Riverrun. Doar **Ser** Stafford Lannister și recruții nepriecpuți pe care i-a adunat mai rămân să i se opună lui Robb la apus. **Ser** Stafford se va așeza între armata lui Robb și Lannisport, ceea ce înseamnă că orașul va fi lipsit de apărare când vom descinde noi dinspre mare. Dacă zeii sunt buni cu noi, chiar Casterly Rock ar putea cădea înainte ca Lannisterii să-și dea măcar seama că am năvălit asupra lor. Lordul Balon mormăi:

* Casterly Rock nu a căzut niciodată.

* Până acum. Theon zâmbi. **Și cât de dulce va fi acea cădere.**

Tatăl său nu-i întoarse zâmbetul.

* Așadar, de-asta te trimite Robb Stark înapoi la mine, după atâta vreme. Ca să mă faci să consimt la acest plan al său?

* Este planul meu, nu al lui Robb, zise Theon cu mândrie. **Al meu, așa cum victoria va fi a mea și, cu timpul, și coroana.** Voi conduce eu însumi atacul, dacă dorești. Drept răsplată, îți voi cere să-mi încredințezi Casterly Rock ca reședință proprie, odată ce o vom lua de la Lannisteri. Cu Casterly Rock, putea să fie stăpân peste Lannisport și pământurile de aur ale apusului. Asta ar însemna o bogăție și o putere cum nu a mai cunoscut Casa Greyjoy niciodată.

* Te răsplătești frumușel pentru o idee și câteva rânduri mâzgălite pe hârtie. Flăcăiașul nu zice nimic despre recompensă. Doar că tu vorbești în numele lui, iar eu trebuie să ascult, să-i dau navele și oștirile, iar în schimb el îmi va da coroana. Ochii lui reci se ridicară pentru a întâlni ochii fiului său. Îmi va **da** o coroană, repetă, cu glasul tot mai tăios.

* O alegere nepotrivită a cuvintelor, ceea ce a vrut să spună este...

* A vrut să spună ce a spus. Băiatul îmi va **da** mie o coroană. Și ce este dat nu poate fi luat înapoi. Lordul Balon aruncă scrisoarea în mangal, deasupra colanului. Pergamentul se răsuci, se înnegri și se aprinse.

Theon era îngrozit.

- Ai înnebunit?

Tatăl său îi întoarse un dos de palmă peste obraz.

- Ai grijă cum vorbești. Acum nu ești în Win-terfell, iar eu nu sunt Robb Băiatul, ca să-mi vorbești așa. Eu sunt Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, Rege al Sării și al Fierului, Fiu al Vântului Mării, și nimeni nu-mi dă mie coroana. Eu plătesc prețul fierului, îmi voi **lua** coroana, așa cum a făcut Urron Mână Roșie acum cinci mii de ani.

Theon se trase în spate, departe de furia neașteptată din tonul tatălui său.

- Ia-o atunci, scuipe el, cu obrajii încă tremurând. Numește-te Rege al Insulelor de Fier, nimănui n-o să-i pese... până când se vor termina războaiele și când învingătorul îl va cerceta și-l va iscodi pe bătrânul nebun cocoțat pe țărmlul său, cu o coroană de fier pe cap.

Lordul Balon izbucni în râs.

- Ei bine, cel puțin nu ești laș. Așa cum nici eu nu sunt prost. Credeai că îmi adun corăbiile ca să le privesc cum se leagănă la mal? Am de gând să făuresc un regat prin foc și sabie..., dar nu de la apus și nu la porunca Regelui Robb Băiatul. Casterly Rock e prea puternic, iar Lordul Tywin prea viclean. Da, s-ar putea să luăm Casterly Rock, dar nu o vom păstra niciodată. Nu, eu la alt fruct jinduiesc..., și nu unul atât de zemos și dulce, poți fi sigur, dar care așteaptă acolo, copt și lipsit de apărare.

Unde? ar fi putut să întrebe Theon, dar deja știa.

DAENERYS

Dothraki numiseră cometa *Shierak Qiya*, Steaua însângerată. Bătrânii murmurau că e semn rău, dar Daenerys Targaryen o văzuse prima dată în noaptea în care l-a ars pe *Khal* Drogo, în noaptea când drago-nii ei s-au trezit. *Este într-adevăr mesagerul venirii mele*, își spuse, în timp ce își ridica privirea către cerul nopții, cu inima plină de uimire. *Zeii au trimis-o ca să-mi arate calea.*

Totuși, când puse gândul în cuvinte, Doreah, slujnica ei, începu să tremure.

* într-acolo se află pământurile roșii, *Khaleesi*. Un loc sumbru și înfricoșător, spun călătorii.

* Drumul indicat de cometă este drumul pe care trebuie să mergem, insistă Dany, deși, de fapt, era singurul drum care îi era deschis.

Nu îndrăznea să se îndrepte către miazănoapte, spre vastul ocean de iarbă căruia i se spunea Marea Dothraki. Primul *khalasar* pe care l-ar întâlni i-ar înghiți grupul obosit, omorând luptătorii și făcându-i

sclavi pe ceilalți. Meleagurile Oamenilor Miei de la sudul râului le erau, de asemenea, închise. Erau prea puțini ca să se apere chiar și împotriva unui popor atât de pașnic, iar Lhazareenii nu prea aveau motive să-i iubească. Ar fi putut să pornească în josul râului, către porturile de la Meerseen, Yurkai și Astapor, dar Rakharo o prevenise că în direcția aceea plecase *kha-lasarul* lui Pono, ducând mii de prizonieri ca să-i vândă în piețele de carne vie care supurau, ca niște răni deschise, pe țărmurile Golfului Sclavilor.

* De ce m-aș teme de Pono? obiectă Dany. A fost *ko-ul* lui Drogo și mi-a vorbit întotdeauna cu blândete.

* *Ko* Pono ți-a vorbit frumos, zise *Ser* Jorah Mormont. *Khal* Pono te va ucide. A fost primul care l-a părăsit pe Drogo. Zece mii de războinici au plecat cu el. Tu ai o sută.

Nu, gândi Dany, *am patru. Restul sunt femei, bătrâni bolnavi și băieți care nu și-au împletit încă niciodată părul.*

* Am dragonii, sublinie ea.

* Prăzi ușoare, zise *Ser* Jorah. Un singur atac al unui *arkh* le-ar veni de hac, deși Pono mai degrabă i-ar înhăța el însuși. Ouăle tale de dragon au fost mai prețioase decât rubinele. Un dragon viu e neprețuit. În toată lumea, sunt doar trei. Oricine îi va vedea, îi va dori, regina mea.

* Sunt *ai mei*, zise ea cu furie. Se născuseră din credința și nevoia ei, primiseră viață prin moartea soțului și a fiului ei nenăscut, și a lui *maegi* Mirri Maz Duur. Dany a intrat în flăcări când s-au născut și au băut lapte de la pieptul ei. Nimeni nu mi-i va lua, atât cât voi trăi.

- Nu vei trăi mult dacă te vei întâlni cu *Khal* Pono. Nici cu *Khal* Jhaqo, nici cu oricare altul. Trebuie să mergi acolo unde nu sunt ei.

Dany îl numise primul dintre Străjerii Reginei, iar când sfatul ursuz al lui Mormont și semnele se potriveau, era limpede ce avea de făcut. Își adună oamenii și urcă pe iapa ei argintie. Părul îi arsese pe rugul lui Drogo, așa că slujitoarele o îmbrăcaseră în blana unui *hrakkar* ucis de Drogo, leul alb al clanului Dothraki. Capul lui înfricoșător forma o glugă care-i acoperea scalpul dezgolit, blana, o mantie care îi curgea pe umeri și pe spate. Dragonul de culoarea untului își vârî colții negri, ascuțiți, în coama leului și își încolăci coada în jurul brațului reginei, în timp ce *Ser* Jorah își ocupă locul obișnuit lângă ea.

- Urmărim cometa, îi spuse Dany *khalasarului* ei. Odată ce acest lucru era spus, nimeni nu mai avea

nimic de obiectat. Fuseseră oamenii lui Drogo, dar acum erau ai ei. *Cea Nearsă* o numeau, *Mama Drago-nilor*. Cuvântul reginei era lege pentru ei.

Călătoreau noaptea, iar ziua se adăposteau de soare în corturi. Destul de curând, Dany află adevărul vorbelor lui Doreah. Nu era o țară prietenoasă. Lăsară pe drum, în urma lor, un șir de cai morți, căci Pono, Ihaqo și ceilalți luaseră cei mai buni cai din hergheliile lui Drogo, lăsându-i doar pe cei bătrâni și sfrijiți, bolnavi și șchiopi, caii răniți și nărăvași. La fel era și cu oamenii. *Nu sunt puternici*, își zise Dany, *asa că trebuie săfiu eu tăria lor. Nu mai trebuie să arăt teamă, slăbiciune, îndoială. Oricât de înfricoșată mi-ar fi inima, când îmi vor privi chipul, trebuie să o vadă doar pe Regina lui Drogo.* Se simțea mai bătrână decât cei paisprezece ani pe care îi avea. Dacă fusese vreodată o fetișcană, vremea aceea era apusă.

După trei zile de drum, primul om muri. Un bătrân știrb, cu ochi albaștri, tulburi, căzu epuizat din șă și nu se mai ridică. O oră mai târziu, se sfârși. Muștele roiau în jurul trupului său, ducând celor vii destinul lui nefericit.

- I-a trecut vremea, afirmă slujnica Irri. Nimeni nu poate trăi mai mult decât dinții săi. Ceilalți o aprobă. Dany le porunci să omoare cel mai slab dintre caii muribunzi, ca mortul să poată merge călare pe țărmurile nopții.

Două nopți mai târziu, se stinse o fetiță. Vaietele chinuite ale mamei sale durară toată ziua, dar nu era nimic de făcut. Copila fusese prea mică pentru a călători, sărăcuța. Nu erau pentru ea nesfârșitele ierburi negre de pe tărâmurile nopții, trebuia să se nască din nou.

Era puțină hrană în pustiul roșu, și apă încă și mai puțină. Era un ținut veșted și părăsit, cu dealuri joase și câmpii sterpe spulberate de vânt. Râurile pe care le traversau erau uscate, ca oasele morților. Supraviețuiau mestecând iarba dracului, aspră și maronie, care creștea în smocuri la baza pietrelor și a copacilor uscați. Dany trimise cercetași în fața coloanei, dar nu găsiseră nici fântâni, nici izvoare, doar iazuri amare, cu apă mică și stătută, împutinându-se sub soarele fierbinte. Cu cât se adânceau mai mult în pustiu, cu atât heleșteiele deveneau mai mici, iar distanța dintre ele creștea. Dacă existau zei în acest pustiu fără urmă, numai piatră, nisip și lut, erau zei aspri și sterpi, surzi la rugăciunile pentru ploaie.

Vinul se termină primul, și curând după aceea laptele de iapă care le plăcea lorzilor mai mult decât mielul. Pe urmă proviziile de lipii și carne uscată se terminară și ele. Vânătorii nu găsiră nici un vânat și doar carnea cailor morți le umplea stomacurile. Moartea fu urmată de moarte. Copii firavi și bătrâne încercănate, bolnavi, proști și neglijenți, pământul crud îi ceru pe toți. Doreah era tot mai sfrijită, avea ochii adânciți în orbite, iar părul ei moale, auriu, deveni subțire ca paiul.

Dany suferea de foame și de sete împreună cu ceilalți. Laptele din piept îi secă, sfărcurile îi erau crăpate și sângeau, iar carnea de pe trup i se împutina cu fiecare zi, până ce ajunsese slabă și uscată ca un băț, dar cel mai mult se temea pentru dragonii ei. Tatăl ei fusese ucis înainte ca ea să se nască, la fel și iubitul ei frate Rhaegar. Mama îi murise aducând-o pe lume, în timp ce afară urla furtuna. Bunul *Ser* Willem Darry, care trebuie că a iubit-o în felul lui, fusese doborât de o boală necruțătoare când era foarte tânăr. Fratele ei Viserys, *Khal* Drogo, care fusese pentru ea soarele și luna, chiar și fiul ei nenăscut, pe toți îi ceruseră zeei. *Nu-mi vor lua dragonii*, jură Dany. *Nu mi-i vor lua*.

Dragonii nu erau mai mari decât pisicile sfrijite pe care le văzuse cândva furișându-se de-a lungul zidurilor de pe moșia lui Magister Illyrio din Pentos... până ce-și desfăcură aripile. Deschiderea lor era de trei ori mai mare decât lungimea, fiecare aripă era ca un evantai delicat de piele translucidă, admirabil colorată, bine întinsă între oasele lungi și subțiri. Dacă te uitai cu atenție, puteai vedea că trupul le era aproape în întregime gât, coadă și aripi. *Făpturi atât de mici*, se gândi ea în timp ce îi hrănea din mână, sau mai degrabă încerca să îi hrănească, fiindcă dragonii nu voiau să mănânce. Sâsâiau și scuiپau la fiecare bucățică însângerată de carne de cal, scoțând fum pe nări, dar fără să accepte mâncarea, până ce Dany își aminti ceva ce-i spusese Viserys pe când erau copii.

Doar dragonii și oamenii se hrănesc cu carne gătită, spusese el.

Și-a pus slujnicele să ardă carnea până se înnegrește. Atunci dragonii o devorară cu nerăbdare, cu capetele izbind ca niște șerpi. Atâta timp cât carnea era uscată, înfulecau în fiecare zi o cantitate de câteva ori mai mare decât propria lor greutate, iar în cele din urmă începură să devină mai mari și mai puternici. Dany se minuna de netezimea solzilor și de *căldura* care se revărsa din trupurile lor, atât de palpabilă încât în nopțile reci parcă scoteau aburi.

În fiecare seară, când *khalasarul* pornea la drum, alegea un dragon pe care să-l ducă pe umăr. Irri și Jhqui îi duceau pe ceilalți într-o colivie din lemn împletit, atârnată între caii lor, și mergeau aproape de ea, așa că Dany nu-i pierdea niciodată din ochi. Era singurul mod de a-i ține liniștiți.

- Dragonii lui Aegon au primit nume după zeei din Vechea Valyria, le spuse războinicilor săi într-o dimineață, după o lungă călătorie de noapte. Dragonul lui Visenya era Vhagar, Rhaenys îl avea pe Meraxes, iar Aegon călărea pe Malerion, Spaima Neagră. Se

spune că răsuflarea lui Vhagar era atât de fierbinte încât putea să topească armura unui cavaler și să-l prăjească pe cel aflat înăuntru, că Meraxes înghițea cai întregi, iar Balerion..., focul lui era negru ca solzii pe care îi avea, aripile atât de largi încât orașe întregi erau acoperite de umbra lor când trecea pe deasupra.

Dothraki îi priveau puii cu neliniște. Cel mai mare dintre cei trei pe care îi avea era de un negru strălucitor, cu solzii brăzdați de fâșii de un roșu aprins, asemenea aripilor și coarnelor.

* ***Khaleesi***, murmură Aggo, acesta e Balerion renăscut.

* S-ar putea să fie așa cum spui, sânge din sângele meu, răspunse Dany cu gravitate, dar va avea un nume nou în această nouă viață. Ii voi numi pe toți după cei pe care i-au luat zeii. Cel verde va fi Rhaegal, în amintirea bravului meu frate care a murit pe malurile verzi ale Tridentului. Pe cel crem cu auriu îl numesc Viserion. Viserys a fost crud, slab și speriat. Totuși a fost fratele meu. Dragonul lui va face ceea ce el nu a putut.

* Iar cel negru? întrebă ***Ser*** Jorah Mormont.

* Cel negru, spuse ea, este Dragon.

Chiar dacă dragonii ei prosperau, ***khalasarul*** ei se usca și murea. În jurul ei, ținutul devenise pustiu. Chiar și iarba dracului creștea rar, caili cădeau pe drum, rămânând atât de puțini încât unii dintre oamenii ei erau nevoiți să se târâie pe jos. Doreah făcu febră și se simțea tot mai rău cu fiecare leghe pe care o străbăteau. Buzele și mâinile i se umplură de pustule sângerii, părul îi cădea în smocuri, iar într-o seară nu mai avu putere să se urce pe cal. Jhgo a spus că trebuia să o părăsească sau să o lege în șa, dar Dany și-a amintit de o noapte, la Marea Dothraki, când o fată din Lys a învățat-o secretele ei, ca Drogo să o poată iubi mai mult. Ii dădu lui Doreah apă din plosca ei, îi răcori fruntea cu o pânză umedă și o ținu de mână până ce muri. Doar atunci îngădui ***khalasarului*** să-și continue drumul.

Nu văzură nici o urmă a altor călători. Dothraki începură să mormăie înfricoșați că fuseseră conduși de cometă în vreun infern. Dany se duse la ***Ser*** Jorah într-o dimineață, pe când își așezau tabăra în mijlocul unui talmeș-balmeș de pietre negre, roase de vânt.

* Ne-am rătăcit? îl întrebă ea. Pustiul acesta nu are capăt.

* Are un capăt, îi răspunse el obosit. Am văzut hărțile pe care le-au desenat negustorii, regina mea. Puține caravane vin pe acest drum, asta așa este, dar către răsărit sunt regate mari și orașe pline de minunății. Yi Ti, Qarth, Asshai de lângă Umbră...

* Vom apuca să le vedem?

* N-am să te mint. Drumul e mai greu decât am îndrăznit să-mi imaginez. Chipul cavalerului era cenușiu și epuizat. Rana pe care o avea la șold din noaptea în care se luptase cu războinicii lui ***Khal*** Drogo nu se vindecase de tot. Dany îl vedea cum se crispează când urcă pe cal, iar în timpul mersului se prăbușea parcă în șa. Poate că suntem sortiți pierzaniei dacă mai continuăm, dar știu sigur că suntem sortiți pierzaniei dacă ne întoarcem.

Dany îl sărută ușor pe obraz. Zâmbetul lui o încuraja. ***Trebuie să fi puternică și pentru el***, gândi ea cu tristețe. ***Poate că e cavaler, dar eu am sângele dragonului.***

Următorul heleșteu pe care îl găsiră era fierbinte și duhnea a sulf, dar aveau ploștile aproape goale. Dothraki răciră apa în oale și ulcioare și o băură caldută. Gustul nu era mai puțin mizerabil, dar apa era apă, și erau cu toții însetați. Dany privi la orizont cu disperare. Pierduseră o treime din numărul lor și pustiul continua să se întindă în fața lor, sumbru, roșu și nesfârșit. ***Cometa își bate joc de speranțele mele***, gândi ea, ridicându-și ochii spre locul de pe cer unde se afla. ***Am traversat o jumătate de lume și am văzut nașterea dragonilor doar ca să mor cu ei în acest aspru deșert fierbinte?*** Nu voia să creadă așa ceva.

În ziua următoare, zorii se iviră în timp ce străbăteau o câmpie cu pământul roșu și tare, uscat și crăpat. Dany era pe punctul să le ordone să își așeze tabăra, când cercetașii veniră înapoi alergând la galop.

- Un oraș, **Khaleesi**, strigară. Un oraș palid ca luna și fermecător ca o fecioară. O oră de mers, nu mai mult.

- Arătați-mi, spuse ea.

Când orașul i se înfățișă înaintea ochilor, cu zidurile și turnurile strălucind albe în spatele unui vâl de căldură, lui Dany i se păru atât de frumos încât era sigură că trebuie să fie un miraj.

- Știi ce loc ar putea fi acesta, **Ser Jorah**? Cavalerul clătină obosit din cap.

- Nu, regina mea. N-am călătorit niciodată atât de departe.

Zidurile albe, îndepărtate, promiteau odihnă și siguranță, o șansă să se vindece și să se întremeze, iar Dany nu își dorea altceva mai mult decât să alerge către ele. În schimb, li se adresă călăreților ei de sânge:

* Sânge din sângele meu, mergeți înaintea noastră, aflați numele acestui oraș și la ce fel de primire ne putem aștepta.

* Da, **Khaleesi**, zise Aggo.

Călăreții nu întârziară mult. Rakharo sări jos din șa. Din centura sa cu cataramă atârna un **arakh** mare, curbat, pe care Dany i-l dăruise când l-a numit călăreț de sânge.

- Orașul acesta e mort, **Khaleesi**. Fără nume și fără zei l-am găsit, cu porțile sparte, doar vânt și muște bântuind străzile.

Jhiqui dădu din umeri.

- Când zeii nu mai sunt, fantomele rele petrec noaptea. E mai bine să eviți asemenea locuri. E un lucru cunoscut.

- E un lucru cunoscut, fu de acord Irri.

- "Nu și pentru mine. Dany dădu pinteni calului și o luă înainte, pășind la trap pe sub arcul spart al unei porți vechi și în josul unei străzi tăcute. **Ser Jorah** și călăreții ei de sânge o urmară, și pe urmă, mai încet, porniră și ceilalți Dothraki.

De cât timp era părăsit orașul, nu avea cum să știe, dar zidurile albe, atât de frumoase și de îndepărtate, văzute de aproape erau crăpate și sfărâmate. Înăuntru era un hățiș de alei înguste, cotite. Clădirile erau aproape, cu fațadele lor goale, albe ca varul, fără ferestre. Totul era alb, de parcă oamenii care locuiseră aici nu cunoșteau nici o altă culoare. Trecură pe lângă mormane de moloz arse de soare, unde casele se prăbușiseră, iar altundeva zări urmele stinse ale focului. Într-un loc unde se întâlneau șase alei, Dany trecu pe lângă un soclu gol de marmură. Dothraki mai vizitaseră acest loc, pesemne. Probabil că și acum statuia care lipsea se afla printre ceilalți zei furăți din Vaes Dothraki. S-ar putea să fi trecut pe lângă ele de o sută de ori, fără să știe. Pe umărul ei, Viserion sâsâi.

Își așezară tabăra în fața rămășițelor unui palat jefuit, într-o piață spulberată de vânt unde iarba dracului creștea printre pietrele de pavaj. Dany trimise oameni să cerceteze ruinele. Unii se duseră șovăitor, dar se duseră, iar un bătrân plin de cicatrici se întoarse la scurt timp după aceea, țopăind de bucurie, cu mâinile încărcate de smochine. Erau mici, uscate, dar oamenii le înhățară cu lăcomie, îmbrâncindu-se, împingându-se, și își îndesară fructele în gură, mestecând în extaz.

Alți cercetași se întoarseră povestind despre alte fructe, ascunse în spatele unor uși închise, în grădinile lor secrete. Aggo îi arătă o grădină năpădită de vi-ță-de-vie chircită, cu struguri mici, verzi, iar Jhogo descoperise o fântână unde apa era limpede și rece. Găsiră, totuși, și oaze, craniile morților neîngropați, albite și sfărâmate.

* Fantome, șopti Irri. Fantome înfricoșătoare. Nu trebuie să rămânem aici, **Khaleesi**, acesta este locul lor.

* Nu mă tem de nici o fantomă. Dragonii sunt mai puternici decât stafiile. **Și smochinele sunt mai importante**. Du-te cu Jhiqui și găsește-mi niște nisip curat pentru baie și nu mă mai deranja cu vorbăria ta prostească.

În cortul ei friguros, Dany arse carne de cal deasupra unui mangel și își cântări opțiunile. Aici era hrană și apă îndeajuns, iarbă suficientă ca animalele să-și recapete puterile. Cât de plăcut ar fi să se trezească în fiecare zi în același loc, să zăbovească prin grădinile umbroase, să mănânce smochine și să bea apă rece după pofta inimii.

Când Irri și Jhiqui se întoarseră cu oalele pline cu nisip alb, Dany se dezbracă și le lăsă să o curețe.

- Părul tău își revine, **Khaleesi**, spuse Jhiqui în timp ce îi dădea jos nisipul de pe spate. Dany își trecu o mână peste creștet, simțind părul nou care creștea. Bărbații Dothraki își purtau părul în împletituri lungi, unse cu ulei, și îl tăiau doar când erau învinși. **Poate că ar trebui să fac la fel**, se gândi, **să le reamintesc că puterea lui Drogo se află acum în mine.** **Khal** Drogo murise cu părul netăiat, lucru cu care puțini oameni se puteau mândri.

La capătul celălalt al cortului, Rhaegal își desfăcu aripile verzi, fâlfâind și ridicându-se la o palmă de pământ, înainte de a se prăbuși pe covor. Când ateriza, dădu din coadă în sus și-n jos de furie, își înalță capul și țipă. **Dacă aș avea aripi, aș vrea și eu să zbor**, gândi Dany. Când mergeau la război, targaryenii din vechime călătoreau pe spatele dragonilor. Încercă să-și imagineze cum s-ar simți să stea călare pe gâtul unui dragon și să plutească sus, în aer. **Ar fi ca și cum aș sta pe vârful unui munte, dar mai frumos. Dedesubt, s-ar întinde lumea întregă. Dacă aș zbura destul de sus, aș putea chiar să văd Cele Șapte Regate, să întind mâna și să ating cometa.**

Irri îi întrerupse reveria spunându-i că **Ser** Jorah Mormont era afară, așteptând să se pună la dispoziția ei.

* Spune-i să intre, porunci Dany, simțind furnicături pe pielea frecată cu nisip. Se înveli cu o blană de leu. **Hrakkarul** fusese mult mai mare decât Dany, așa că blana lui acoperea tot ce era de acoperit.

* Ți-am adus o piersică, zise **Ser** Jorah îngenunchind. Era atât de mică încât Dany o putea ascunde în palmă, era răscoaptă, dar când luă prima mușcătură, fructul era atât de dulce încât aproape că îi veni să plângă. **Mancă** piersica încet, savurând fiecare înghițitură, în timp ce **Ser** Jorah îi povestea despre pomul din care fusese culeasă, dintr-o grădină de lângă zidul dinspre apus.

* Fructe, apă și umbră, zise Dany cu obrajii lipi-cioși de la zeama piersicii. Zeii au fost buni să ne aducă în acest loc.

* Ar trebui să ne odihnim aici până ce ne mai înzdrăvenim, o imploră cavalerul. Pământurile roșii nu sunt blânde cu cei slabi.

* Slujitoarele mele spun că aici sunt fantome.

* Fantome sunt peste tot, zise domol **Ser** Jorah. Le ducem cu noi oriunde mergem.

Da, gândi ea. **Viserys, Khal Drogo, fiul meu Rhaego, sunt cu mine mereu.**

- Spune-mi numele fantomei tale, Jorah. Tu le știi pe toate ale mele.

Fața lui rămase neclintită.

* O chema Lynesse.

* Soția ta?

* Cea de-a doua soție.

Il doare sa vorbească despre ea, observă Dany, dar voia să știe adevărul.

* Este tot ceea ce-mi spui despre ea? Blana de leu îi alunecă de pe un umăr, iar ea o trase la loc. Era frumoasă?

* Foarte frumoasă. **Ser** Jorah își ridică ochii de la umăr la fața ei. Prima oară când am ținut-o în brațe am crezut că este o zeiță coborâtă pe pământ, Fecioara Însăși, întrupată. Obârșia ei era cu mult mai nobilă decât a mea. Era fiica cea mai mică a Lordului

Leyton Hightower din Orașul Vechi. Taurul Alb care a comandat Garda Regală a tatălui tău era unchiul ei. Familia Hightower este foarte veche, foarte bogată și foarte mândră.

- Și loială, zise Dany. Îmi amintesc că Viserys spunea că membrii familiei Hightower au fost cei care au rămas credincioși tatălui meu.

* Așa este, recunosc el.

* Tatăl tău a fost cel care a hotărât căsătoria?

- Nu, răspunse el. Căsătoria noastră... Asta e o poveste lungă și tristă. Înălțimea Ta, n-aș vrea să te plictisesc cu ea.

- N-am de mers nicăieri, zise ea. Te rog.

- Cum poruncește regina mea. **Ser** Jorah se încruntă. Casa mea - trebuie să înțelegi asta pentru a înțelege și ceea ce va urma. Insula Ursului este frumoasă, dar îndepărtată. Imaginează-ți stejari bătrâni, noduroși, pini înalți, tufe înflorite, pietre cenușii acoperite cu mușchi și pâraie reci ca gheața curgând în josul dealurilor râpoase. Castelul familiei Mormont este construit pe bușteni imenși și e înconjurat de palisade de pământ. Cu excepția câtorva mici moșieri, oamenii mei locuiesc de-a lungul coastelor și pescuiesc în mare. Insula se află departe, la mieznoapte, iar iernile noastre sunt mai teribile decât îți poți imagina, **Khaleesi**.

Cu toate acestea, insula îmi convenea, nu duceam niciodată lipsă de femei. Am avut parte destul de soții de pescari și fiice de moșieri, înainte și după ce am fost căsătorit. M-am însurat de tânăr, cu o soție aleasă de tatăl meu, o fată din familia Glover de la Movila Pădurii Adânci. Aproape zece ani am fost căsătorit. Era o femeie cu o înfățișare comună, dar nu neplăcută. Cred că am ajuns s-o iubesc într-o oarecare măsură, deși relațiile noastre erau mai degrabă cuminiți decât pasionate. De trei ori a pierdut sarcina, încercând să-mi dăruiască un urmaș. Ultima oară nu și-a mai revenit. A murit la scurt timp după aceea.

Dany își puse mâna peste a lui și îi strânse ușor degetele.

- Îmi pare rău pentru tine, sincer. **Ser** Jorah clătină din cap.

- Tatăl meu murise deja, așa că eram Lord al Insulei Ursului, prin dreptul meu de urmaș. Nu duceam lipsă de oferte de căsătorie, dar înainte de-a putea lua o decizie, Lordul Balon Greyjoy porni o revoltă împotriva Uzurpatorului, iar Ned Stark și-a adunat oamenii ca să vină în ajutorul prietenului său, Robert. Bătălia decisivă s-a dat la Pyke. Când aruncătorii de pietre ai lui Robert au făcut o breșă în zidul Regelui Balon, un preot din Myr a fost cel dintâi care a trecut, dar nici eu nu am fost cu mult în urmă. Pentru asta, am câștigat dreptul de a deveni cavaler.

Pentru a-și sărbători victoria, Robert a stabilit să se țină un turnir lângă Lannisport. Acolo am văzut-o pe Lynesse, o fecioară care avea pe jumătate vârsta mea. Venise din Orașul Vechi cu tatăl ei, să-și vadă frații cum se luptă în turnir. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea. Într-o pornire de nebunie, am rugat-o să mă lase să-i port panglica în turnir, fără să visez nici o clipă că va da curs solicitării mele, dar ea a făcut-o. Lupt la fel de bine ca orice bărbat, **Khaleesi**, dar n-am fost niciodată cavalerul unui turnir. Cu toate acestea, cu panglica Lynessei legată în jurul brațului, eram alt om. Am câștigat probă după probă. Lordul Jason Mallister a căzut în fața mea, la fel și Bronze Yohn Royce. **Ser** Ryman Frey, fratele lui, **Ser** Hosten, Lordul Whent, Strongboar, chiar și **Ser** Boros Blount din Garda Regală. I-am doborât pe toți de pe cal. În ultima rundă, am rupt nouă lănci împotriva lui Jaime Lannister fără nici un rezultat, iar Regele Robert mi-a dat laurii de campion. Am încoronat-o pe Lynesse regina dragostei și a frumuseții și în aceeași seară m-am dus la tatăl ei și i-am cerut mâna. Eram beat, de glorie și de vin în egală măsură. Aș fi meritat un refuz disprețuitor, dar Lordul Ley-ton mi-a acceptat propunerea. Ne-am căsătorit acolo, în Lannisport, și timp de două săptămâni am fost cel mai fericit bărbat din întreaga lume.

* Doar două săptămâni? întrebă Dany. **Chiar și eu am avut parte de mai multă fericire, cu Drogo, care a fost lumina vieții mele.**

* Două săptămâni ne-a luat să călătorim pe mare de la Lannisport înapoi la Insula Ursului. Casa mea a fost o mare dezamăgire pentru Lynesse. Era prea rece, prea umedă, prea îndepărtată, castelul meu nu era altceva decât un conac de lemn. Nu aveam baluri, spectacole de pantomimă, petreceri sau târguri. Puteau trece anotimpuri întregi fără ca nici un cântăreț să vină să ne cânte, iar pe insulă nu exista nici un aurar. Chiar și mesele deveniseră un supliciu. Bucătarul meu nu știa să gătească mai nimic în afară de fripturile și tocanele lui, iar Lynesse se satură în curând de pește și carne de căprioară. Nu trăiam decât pentru zâmbetul ei, așa că am trimis tocmai în Vechiul Oraș după un bucătar și am adus un harpist de la Lannisport. Aurari, bijutieri, croitori, orice și-a dorit i-am adus, dar n-a fost niciodată îndeajuns. Insula Ursului e bogată în urși și copaci, dar săracă în orice altceva. Am construit pentru ea o corabie frumoasă și călătoream la Lannisport și în Orașul Vechi, la festivaluri și târguri, iar o dată am mers chiar la Braavos, unde m-am împrumutat din greu de la cămătari. Ii câștigasem mâna și inima când am fost campion al turnirului, așa că m-am înscris și la alte turniruri de dragul ei, dar vraja dispăruse. Nu m-am mai remarcat niciodată și fiecare înfrângere însemna pierderea unui alt armăsar și-a unei alte armuri, care trebuia recuperată sau înlocuită. Nu puteam suporta costurile. În cele din urmă, am insistat să ne întoarcem acasă, dar curând lucrurile s-au înrăutățit și mai mult. Nu mai puteam să plătesc bucătarul și harpistul, iar Lynesse s-a înfuriat când am pomenit de amanetarea bijuteriilor ei. Ceea ce a urmat... Am făcut lucruri de care mi-e rușine să vorbesc. Pentru aur. Ca Lynesse să-și poată păstra bijuteriile, harpistul și bucătarul. Până la urmă, am pierdut totul. Când am auzit că Eddard Stark se îndreaptă spre Insula Ursului, am fost atât de lipsit de onoare încât, în loc să rămân și să-i înfrunt judecata, am preferat să plec cu Lynesse în exil. Nimic nu conta în afară de dragostea noastră, mi-am spus. Am fugit la Lys, unde mi-am vândut corabia și aurul pentru a ne întreține.

Glasul lui era plin de suferință, iar Dany nu mai dorea să-l chinuie, dar trebuia să afle cum s-a terminat.

- Acolo a murit? l-a întrebat cu blândețe.

- Doar pentru mine, răspuse el. În jumătate de an, aurul meu s-a terminat, și am fost obligat să mă angajez ca scutier. În timp ce mă luptam cu cei din Braavos pe Rhoyn, Lynesse s-a mutat în casa unui nabab pe nume Tregar Ormollen. Am auzit că acum e concubina lui șefă și până și nevasta lui se teme de ea.

Dany era oripilată.

- O urăști?

- Aproape la fel de mult cât o iubesc, răspuse **Ser Jorah**. Te rog să mă ierți, regina mea, cred că sunt foarte obosit.

Ii dădu permisiunea să plece, dar în timp ce **Ser Jorah** deschidea clapa cortului, nu se putu împiedica să-i strige o ultimă întrebare:

- Cum arăta Lady Lynesse a ta? **Ser Jorah** zâmbi cu tristețe.

- Ei bine, semăna puțin cu tine, Daenerys. Făcu o plecăciune adâncă. Somn ușor, regina mea.

Dany începu să tremure și-și strânse blana de leu în jurul trupului. **Semăna cu mine.** Asta explica multe lucruri pe care nu le înțelesese cu adevărat. **Mă dorește**, își dădu ea seama. **Mă iubește așa cum o iubește pe ea, nu așa cum își iubește un cavaler regina, ci așa cum iubește un bărbat o femeie.** încercă să se imagineze în brațele lui **Ser Jorah**, sărutându-l, alintându-l, lăsându-l să o pătrundă. Nu avea nici un sens. Când închidea ochii, chipul lui se transforma în chipul lui Drogo.

Khal Drogo fusese lumina vieții ei, primul ei bărbat și probabil că trebuia să fie și ultimul. **Maegi** Mirri Maz Durr îi jurase că nu va mai putea avea copii niciodată, și ce bărbat ar dori o soție stearpă? Și ce bărbat ar putea spera să rivalizeze cu Drogo, care murise cu părul netăiat și acum călătorea prin tărâmurile nopții, cu stelele drept **khalasar**?

Simțise dorul din glasul lui Jorah, când a vorbit despre Insula Ursului. **Pe mine nu mă poate avea, dar într-o bună zi am sa-i pot reda casa și onoarea. Pot face măcar atât pentru el.**

Nici o fantomă nu-i tulbură somnul în noaptea aceea. Il visă pe Drogo și primul drum călare pe care îl făcuseră în noaptea când s-au căsătorit. În vis, nu călăreau cai, ci dragoni.

În dimineața următoare, își chemă călăreții de sânge.

* Sânge din sângele meu, le spuse celor trei. Am nevoie de voi. Fiecare va alege câte trei cai, cei mai puternici și mai sănătoși care ne-au mai rămas. Încărcați câtă apă și hrană pot căra și plecați. Aggo va porni către sud-vest, Rakharo către sud, Jhogo, tu vei urmări **Shierak Qiya**, către sud-est.

* Ce vom căuta, **Khaleesi**? întrebă Jhogo.

* Orice există, răspunse Dany. Căutați alte orașe, vii sau moarte. Căutați caravane și oameni. Căutați râuri și lacuri și marea de sare. Aflați cât de departe se întinde acest pustiu și ce se găsește în partea cealaltă. Când voi părăsi acest loc, nu am de gând să merg din nou pe bâjbâite. Vreau să știu încotro mă îndrept și cum pot ajunge acolo cel mai bine.

Și astfel plecară, cu clopoței din păr sunându-le domol, iar Dany se stabili cu micul ei grup de supraviețuitori în locul pe care-l numără **Vaes Tolorro**, orașul oaselor. Trecu zi, după noapte, după zi. Femeile culegeau fructe din grădinile celor morți. Bărbații își îngrijeau caii și își reparau șeile, scările de șa și încălțările. Copiii hoinăreau pe aleile întortocheate și găseau monede vechi de bronz, cioburi de sticlă roșie și carafe de piatră cu mânerul sculptat în formă de șerpi. O femeie fu înțepată de un scorpion roșu, dar moartea ei a fost singura. Caii începură să se mai întremeze. Dany oblojea și ea rana lui **Ser** Jorah, care începuse să se vindece.

Rakham se întoarse primul. Către sud, pustiuul roșu se întindea hăt, departe, raportă el, până ce se sfârșea într-un țărm mohorât de lângă apa otrăvită. Din locul în care se aflau și până acolo erau doar nisipul stârnit de vânt, stânci roase de vreme și plante acoperite de spini ascuțiți. Întâlnise în drum oasele unui dragon, atât de mari încât, se jura el, trecuse cu calul prin fălcile lui mari și negre. În afară de asta, nu văzuse nimic.

Dany îi încredința o duzină dintre cei mai puternici oameni ai ei și îi trimise să scoată pavajul din piața orașului, pentru a ajunge la pământul de dedesubt. Dacă iarba dracului putea crește printre pietre, când acestea vor dispărea vor crește și alte ierburi.

Aveau fântâni destule, nu duceau lipsă de apă, așa că puteau să facă piața să înflorească.

Următorul care se întoarse fu Aggo. Ținutul dinspre sud-vest era sterp și pârjolit, jură el. Găsise ruinele altor două orașe, mai mici decât **Vaes Tolorro**, dar în rest la fel. Unul dintre ele era străjuț de un cerc de craniid ridicate în tepe ruginite de fier, așa că nu a îndrăznit să intre, dar a explorat cel de-al doilea oraș cât de mult a putut. I-a arătat lui Dany o brățară de fier pe care o găsise, cu un opal de foc, întreg, de dimensiunea degetului ei mare. Se mai găseau acolo și suluri de pergament, dar erau uscate și sfărâncioase și Aggo le-a lăsat unde le-a găsit.

Dany i-a mulțumit și i-a spus să se ocupe de repararea porților. Dacă dușmanii traversaseră deșertul ca să distrugă aceste orașe în vremurile de demult, s-ar putea foarte bine să vină din nou.

- Dacă se întâmplă, trebuie să fim pregătiți, declară ea.

Jhogo lipsi atât de mult încât Dany se temu că l-a pierdut, dar în cele din urmă, când renunțaseră cu toții să-l mai aștepte, veni călare dinspre sud-vest. Unul dintre străjerii puși de Aggo îl văzu primul și strigă, iar Dany alergă pe metereze să vadă cu ochii ei. Era adevărat. Jhogo venea, dar nu singur. În spatele lui veneau trei străini ciudat îmbrăcați, călare pe niște creaturi cocoșate pe lângă care orice cal era pipernicit.

Se opriră în fața porților orașului și își ridicară ochii, s-o privească pe Dany, aflată pe zidul de deasupra lor.

* Sânge din sângele meu, strigă Jhogo. Am fost în marele oraș Qarth și m-am întors cu trei oameni care vor să te vadă cu ochii lor.

* Iată-mă. Uitați-vă la mine, dacă asta vă e dorința..., dar mai întâi spuneți-mi cum vă cheamă.

Omul cu chipul palid și buzele albastre răspunse cu glas gutural, în limba Dothraki:

- Eu sunt Pyat Pree, marele vrăjitor.

Cel chel, cu giuvaiere în nas, răspunse în valyriana Orașelor Libere:

- Sunt Xaro Xhoan Daxos din Cei Treisprezece, un prinț din Qarth.

Femeia cu masca de lemn lăcuit zise, în Limba Comună a Celor Șapte Regate:

* Eu sunt Quaithe of the Shadow. Am venit să căutăm dragoni.

* Nu mai căutați, le spuse Daenerys Targaryen. I-ați găsit.

JON

Copacul Alb, așa era numit satul în vechile hărți ale lui Sam. Jon nu-l prea considera un sat. Patru case dărăpănate, cu câte o singură încăpere din piatră ne-tencuită, înconjurau un țarc de oi gol și o fântână. Casele aveau acoperișurile de pământ, ferestrele erau acoperite cu bucăți de blană zdrențuită. Iar deasupra lor se iveau amenințătoare ramurile palide și frunzele sângerii ale unui copac al inimii monstruos de mare.

Era cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată Jon Snow, cu trunchiul gros de aproape patru picioare și jumătate, cu crengile întinzându-se atât de departe încât întreg satul se afla în umbra bolții sale. Dimensiunea nu îl tulbura atât de mult cât chipul, mai cu seamă gura, nu o simplă tăietură, ci o gaură crestată, suficient de mare ca să poată înghiți o oaie.

Totuși, acelea nu sunt oase de oi. Nici craniul de colo, din cenușă, nu e al unei oi.

- Un copac bătrân. Mormont își priponi calul, încruntându-se. *Bătrân*, îl aprobă de pe umăr corbul său, *Bătrân, bătrân, bătrân.*

- Și puternic. Jon îi simțea puterea.

Thoren Smallwood descăleca lângă trunchiul copacului, întunecat în platoșa și cămașa lui de zale.

- Privește acel chip. Nu e de mirare că oamenii s-au temut de el la început, când au venit la Westeros. Mi-ar plăcea și mie să înfig un topor în chestia aia mizerabilă.

Jon spuse:

* Nobilul meu tată credea că nimeni nu poate spune o minciună în fața unui copac al inimii. Vechii zei știu când oamenii mint.

* Și tatăl meu credea la fel, zise Bătrânul Urs. Lasă-mă să mă uit puțin la craniu.

Jon descăleca. Intr-o teacă din piele neagră, îi atârna pe spate Gheară Lungă, spada pentru două mâini pe care i-o dăduse Bătrânul Urs pentru că-i salvase viața. ***O spadă pentru două mâini pentru un fiu fără doi părinți***, glumeau oamenii. Mânerul fusese făcut special pentru el, împodobit cu un cap de lup din piatră gălbuie, dar lama era din oțel Valyrian, veche, ușoară și ucigător de tăioasă.

Ingenunche și întinse o mână înmănușată. Interiorul era roșu de sevă uscată și înnegrit de foc. Dedesubtul craniului văzu un altul, mai mic, cu maxilarul rupt. Era pe jumătate îngropat în cenușă și în fărâme de oase.

Când îi aduse lui Mormont craniul, Bătrânul Urs îl ridică cu ambele mâini și se uită lung în orbitele goale.

- Sălbaticii își ardeau morții. Am știut asta întotdeauna. Acum mi-aș dori să-i fi întrebat de ce, atunci când încă erau destui prin preajmă ca să-i pot întreba.

Jon Snow își aminti hârca ridicându-se, cu ochii de un albastru strălucitor pe chipul palid, de mort. Știa de ce, era sigur.

- Aș vrea ca oasele să poată vorbi, mormăi Bătrânul Urs. Creatura ne-ar putea spune măcar atât. Cum a murit. Cine l-a ars și de ce. Unde au plecat sălbaticii. Oftă. Copiii pădurii pot vorbi cu morții, așa se spune. Dar eu nu pot. Azvârli craniul înapoi în gura copacului, unde acesta ateriza stârnind praful fin de cenușă. Cercetați toate aceste case. Uriașule, urcă-te în vârful acestui copac, aruncă o privire. Voi aduce și copoii. Poate că de data asta urmele vor fi mai proaspete.

Judecând după tonul lui, nu avea prea mari speranțe să fie așa.

Fiecare casă fu cercetată de câte doi oameni, ca să se asigure că nu le scapă nimic. Jon făcu pereche cu ursuzul Eddison Tollett, un cavaler cu părul alb și suplu ca o știucă, pe care ceilalți frați îl numeau Edd cel Trist.

- Rău destul când morții încep să umble, îi spuse lui Jon în timp ce traversau satul, acum Bătrânul Urs mai vrea și să vorbească. Nu se va alege nimic bun din ***asta***, garantez. Și cine poate spune că oasele nu mint? De ce l-ar face moartea pe un om mai sincer sau chiar mai deștept? Morții sunt mai degrabă niște indivizi plicticoși, care se plâng întruna - pământul e prea rece, mormântul meu ar trebui să fie mai mare, de ce ***el*** are mai mulți viermi decât mine...

Jon fu nevoit să se aplece pentru a trece prin ușa joasă. Înăuntru găsi o podea de pământ bătătorit. Nu era nici o mobilă, nici un semn că aici locuiseră oameni, doar niște cenușă sub coșul de fum din acoperiș.

- Ce loc sumbru de locuit, zise el.

- Eu m-am născut într-o casă asemănătoare cu aceasta, declară Edd cel Trist. Aceia au fost anii mei fermecați. Mai târziu, am dat de vremuri grele.

Un culcuș așternut cu paie uscate ocupa un colț al încăperii. Edd îl privi cu jind.

- Aș da tot aurul din Casterly Rock să dorm iarăși într-un pat.

- Tu numești asta pat?

- E mai moale decât pământul și are un acoperiș deasupra. Il numesc pat. Edd cel trist adulmecă aerul. Miroase a bălegar.

Mirosul era foarte slab.

- Bălegar vechi, zise Jon. Casa avea aerul că era goală de o bună bucată de vreme. Îngenunchind, cotrobăi cu mâinile printre paie, să vadă dacă dedesubt se găsea ceva ascuns, pe urmă făcu un ocol al zidurilor. Nu îi luă prea mult timp.

- Nu e nimic aici.

Nici nu se așteptase la ceva. Copacul Alb era cel de-al patrulea sat prin care trecuseră și la fel fusese în toate. Oamenii plecaseră, dispăruseră cu puținele lucruri și animalele pe care le-or fi avut. Nici unul dintre sate nu arăta că ar fi fost atacat. Erau pur și simplu... goale.

* Ce crezi că s-a întâmplat cu toate? întrebă Jon.

* Ceva mai rău decât ne putem imagina, sugeră Edd cel Trist. Ei bine, s-ar putea ca **eu** să-mi pot imagina, dar prefer să nu. E destul de rău să știi că vei ajunge la un sfârșit îngrozitor fără să te gândești la el dinainte.

Doi dintre copoi adulmecau în jurul ușii, când își făcură din nou apariția. Alți câini se înșirară prin sat. Chett îi înjura zgomotos, cu glasul înăbușit de furia pe care nu părea că o poate lăsa deoparte. Lumina filtrată printre frunzele roșii ale copacului inimii îi făceau furunculele de pe față să pară și mai umflate decât de obicei. Când îl văzu pe Jon, ochii i se îngustară; nu se înghițeau unul pe altul.

Celelalte case nu prezentară nici un interes.

Plecați, striga corbul lui Mormont, zburând în copacul inimii pentru a se cocoța deasupra lor. **Plecați, plecați, plecați.**

- La Copacul Alb au fost sălbatici doar cu un an în urmă. Thoren Smallwood arăta a lord mai mult decât Mormont, înveșmântat în zalele negre, strălucitoare, și platoșa cu reliefuri a lui **Ser** Jeremy Ryk-ker. Mantia lui grea era dichisită cu zibelină și prinsă cu o broșă în forma ciocanelor încrucișate ale Ryk-kerilor, montate în argint. Cândva fusese mantia lui **Ser** Jeremy, dar hârca îl revendicase pe **Ser** Jeremy și Rondul de Noapte nu lăsa nimic să se irosească.

* Acum un an, Robert era rege, iar regatul era în pace, declară Jarman Buckwell, un bărbat solid, cu un aer nepăsător, care era comandantul cercetașilor. Multe se pot schimba într-un an.

* Un singur lucru nu s-a schimbat, insistă **Ser** Mallador Locke. Mai puțini sălbatici înseamnă mai puține griji. Nu voi jeli, orice s-a ales de ei. Tâlhari și criminali, toată șleahța.

Jon auzi un foșnet dinspre frunzele roșii de deasupra. Două ramuri se despărțiră și zări un omuleț sărind din creangă în creangă, ca o veveriță. Bedwyck nu era mai înalt de cinci picioare, dar șuvițele albe din părul lui îi arătau vârsta. Ceilalți cercetași îi spuneau Uriașul. Se așeză într-o bifurcație a unor ramuri, deasupra lor, și spuse:

* La nord este apă. Un lac, poate. Câteva dealuri.

* Putem să rămânem aici peste noapte, sugeră Smallwood.

Marele Urs își ridică privirea, căutând un crâmpei de cer printre crengile palide și frunzele roșii ale copacului inimii.

* Nu, declară el. Uriașule, cât timp mai avem pe lumină?

* Trei ore, stăpânul meu.

* Vom continua să înaintăm spre miazănoapte, hotărî Mormont. Dacă ajungem la acest lac, putem să poposim acolo, pe mal, poate avem norocul să prindem câțiva pești. Jon, pregătește-mi hârtie, e timpul să-i scriu lui Maester Aemon.

În tolba de la șă, Jon găsi pergament, pană și cerneală, și i le aduse Lordului Comandant. **La Copacul Alb** scrisese mângălit Mormont. **Cel de-al patrulea sat. Cu totul gol. Sălbaticii au plecat.**

- Caută-1 pe Tarry și ai grijă să primească asta pe drum, îi spuse lui Jon, înmânându-i mesajul. Când fluieră, corbul coborî fâlfâind și se opri pe capul calului.

Grâu, sugeră el, săltând. Calul necheză.

Jon încalecă pe calul lui mic, îi dădu pinteni și porni la trap. Dincolo de umbra imensului copac al inimii, oamenii Rondului de Noapte stăteau sub copaci mai mici, îngrijindu-și caii, mestecând bucăți de carne sărată, urinând, scărpinându-se și discutând.

Când se dădu comanda, se mișcă din nou, conversația încetă și se urcă înapoi în șei. Cercetașii lui Jarman Buckwell porniră primii, cu avangarda aflată sub comanda lui Thoren Smallwood conducând coloana propriu-zisă. Pe urmă venea Bătrânul Urs cu plutonul principal, **Ser** Mallador Locke cu convoiul de bagaje și caii de povară și, în sfârșit, **Ser** Ottyn Wythers și ariergarda. Două sute de oameni în total, cu încă jumătate pe atâția cai.

Ziua se conduceau după urmele vânatului și după albiile râurilor, „drumurile cercetașilor”, care îi duceau mereu mai adânc în ținutul sălbatic de frunze și rădăcini. Noaptea, poposeau sub cerul înstelat și priveau cometa. Frații în negru părăsiseră Castelul Negru cu moralul ridicat, glumind și povestind, dar în ultimul timp, liniștea apăsătoare a pădurii îi amuțise parcă pe toți. Glumele erau mai puține și perioadele de calm mai scurte. Nimeni nu recunoștea că îi era frică - erau, în definitiv, oameni ai Rondului de Noapte -, dar Jon simțea starea de neliniște. Patru sate goale, nicăieri nici un sălbatic, chiar și vânatul parcă dispăruse. Pădurea bântuită nu păruse niciodată mai bântuită, chiar și veteranii recunoșteau asta.

În timp ce înaintau, Jon își scoase mănua ca să-și aerisească degetele arse. **Urâte lucruri.** își aminti din-tr-o dată cum răvășea părul Aryei, surioara lui slăbuță. Se întreba cum se descurca. Gândul că s-ar putea să nu-i mai ciufulească niciodată părul îl întrista oarecum, începu să-și îndoieie mâna, deschizându-și și închizându-și pumnul. Dacă-și lăsa mâna dreaptă să se înțepenească și devenea neîndemânatic, s-ar fi putut foarte bine să se termine cu el, știa asta. Un bărbat avea nevoie de sabie dincolo de Zid.

Jon îi găsi pe Samwell Tarly și pe ceilalți slujitori adăpându-și caii. Samwell avea trei în îngrijire, al lui și doi cai de povară, fiecare ducând câte o colivie mare din sârmă și nuiele, cu corbi. Păsările fâlfăiră din aripi când Jon se apropie, și țipară la el printre gratii. Câteva țipete aduceau suspect de bine cu cuvintele.

* I-ai învățat să vorbească? îl întrebă pe Sam.

* Câteva cuvinte. Trei dintre ei știu să spună **Snow**.

- O pasăre care-mi spune numele îmi ajungea, zise Jon, iar zăpada nu e ceva de care să vrea să audă un frate în negru. Zăpada înseamnă adesea moarte în nord.

- Au găsit ceva la Copacul Alb?

- Oase, cenușă și case goale. Jon îi dădu lui Sam un sul de pergament. Bătrânul Urs vrea să trimită veste la Aemon.

Sam luă o pasăre dintr-una dintre colivii, îi mângâie aripile, atașă mesajul și spuse:

* Zboară acasă acum, viteazule. Acasă. Corbul croncăni ceva neinteligibil, iar Sam îl aruncă în aer. Fâlfâind din aripi, își croi drum spre cer, printre copaci. Mi-aș dori să mă poată duce cu el.

* Și acum?

* Păi, spuse Sam, da, dar... nu mai sunt atât de speriat cum am fost, adevărat. În prima noapte, de fiecare când cineva s-a ridicat să se ușureze, am auzit. Credeam că sunt sălbatici care se furișează să-mi taie gâtul. Mă temeam că, dacă închid ochii, s-ar putea să nu-i mai deschid niciodată, doar că, ei bine, zorii au venit. Schiță un zâmbet stins. Oi fi eu laș, dar nu sunt **prost** Sunt rănit și mă doare spatele din cauza călăritului și-a dormitului pe pământ, dar nu sunt speriat deloc. Privește. Întinse o mână ca Jon să vadă cât de neclintită era. Lucrez la hărțile mele.

Lumea e ciudata, gândi Jon. Două sute de bărbați neînfricați plecaseră de la Zid și singurul care nu era tot mai speriat era Sam, mărturisitul laș.

* Vom face un cercetaș din tine în curând, glumi el. Imediat după aceea, vei dori să faci parte din avangardă, ca Grenn. Să vorbesc cu Marele Urs?

* Să nu îndrăznești! Sam își puse imensa mantie neagră și se cocoță cu greu înapoi pe calul său. Era un cal de plug, mare, încet și neajutorat, dar mai capabil să-și ducă povara decât caii mici pe care călăreau cercetașii.

- Prea puține acoperișuri pentru noi toți. Jon încalecă din nou, îi zâmbi complice lui Sam și plecă. Coloana era rămasă mult în urmă, așa că dădu un ocol mare satului, ca să evite aglomerația. Văzuse destul din Copacul Alb.

Nălucă își făcu apariția ca din pământ, atât de neașteptat încât calul săltă și se dădu la o parte. Lupul cel alb vâna destul de departe de linia de marș, dar nu avea mai mult noroc decât hăitașii trimiși de Small-wood după vânat. Pădurile erau la fel de goale ca satele, îi spusese Dywen într-o noapte, lângă foc.

* Suntem un grup numeros, îi răspunsese Jon. Vânatul s-a speriat probabil de zgomotul pe care-l facem pe drum.

* S-au speriat de *ceva*, fără îndoială.

După ce caii s-au liniștit, Nălucă săltă ușor pe lângă el. Jon îl ajunse din urmă pe Mormont, care se învârtea în jurul unui desiș de păducel.

- Pasărea a plecat? întrebă Bătrânul Urs.

- Da, stăpâne. Sam învață corbii să vorbească. Bătrânul Urs pufni.

- O să-i pară rău. Blestemații fac mult zgomot, dar niciodată nu spun nimic demn de ascultat.

Merseră în liniște, până ce Jon spuse:

* Dacă unchiul meu ar fi găsit toate satele astea goale...

* ... și-ar fi făcut un scop din a afla de ce, completă Lordul Mormont, și s-ar putea foarte bine să fie cineva sau ceva care să nu vrea ca aceste lucruri să fie aflate. Ei bine, vom fi trei sute când ni se va alătura Qhorin. Orice dușman ne va pândi aici, nu vom fi așa ușor de învins. Ii vom găsi, Jon, îți promit. **Sau ne vor găsi ei pe noi**, gândi Jon.

AR YA

Râul era o panglică albastră-verzuie strălucind în soarele dimineții. De-a lungul râului, stuful creștea des în vaduri, iar Arya văzu un șarpe de apă plutind la suprafață, lăsând valuri înspumate în urma lui. Deasupra, un șoim zbura în cercuri domoale.

Părea un loc liniștit... până ce Koss zări un om mort.

- Acolo, în stufăriș.

Făcu semn cu mâna, iar Arya îl văzu. Trupul unui soldat, diform și umflat. Mantia lui verde, udă learcă, se agățase într-un buștean putred, iar un banc de peștișori argintii îi ciuguleau fața.

- Ți-am spus că sunt cadavre, anunță Lommy. Le-am simțit gustul în apă.

Când Yoren văzu cadavrul, scuipă.

- Dobber, vezi dacă are ceva care merită să fie luat. Zale, cuțit, vreo monedă, ce găsești. Dădu pîtenii calului și intră în apă, dar animalul se împotmoli în nămolul moale și, dincolo de stuf, apa se adâncea.

Yoren se întoarse furios, cu calul acoperit până la genunchi de noroi maroniu. Nu vom putea trece pe aici. Koss, vino cu mine în susul râului, să căutăm un vad. Woth, Gerren, voi mergeți în jos. Ceilalți așteptați aici. Puneți pe cineva de pază.

Dobber găsi o pungă de piele la cureaua mortului, înăuntru erau patru monede de aramă și o șuviță de păr blond legată cu panglică roșie. Lommy și Tarber se dezbrăcară până la piele și traversară apa, iar Lommy își umplu mâinile de noroi lipicios și îl aruncă în Plăcintă Fierbinte, strigând:

- Plăcintă de Noroi! Plăcintă de Noroi!

În spatele căruței, Rorge înjură, amenință și le spuse să-1 dezlege cât timp era Yoren plecat, dar nimeni nu-1 băgă în seamă. Kurt prinse un pește cu mâinile goale. Arya văzu cum l-a prins, stând deasupra unei bălți cu apă mică, liniștită, năpustindu-se repede cu mâinile, ca un șarpe la apropierea peștelui. Părea mai ușor decât să prinzi pisici. Peștii nu aveau gheare.

Era amiază când ceilalți se întoarseră. Woth relatează despre existența unui pod de lemn, la vreo trei leghe în josul râului, căruia cineva îi dăduse foc Yoren luă o frunză acrișoară din balot.

- Cu caii s-ar putea să trecem înot, sau cu măgarii, dar n-avem cum să traversăm cu căruțele. Iar la nord-vest este fum - alte focuri. Poate că ar fi mai bine să rămânem pe partea asta a râului. Luă un băț lung și desenează un cerc în noroi, cu o linie coborând dinspre el. Acesta este Ochiul Zeilor, cu râul care curge către sud. Noi suntem aici. Scobi cu bățul o gaură lângă linia râului, sub cerc. Nu putem să ocolim lacul pe la vest, așa cum am crezut. Estul ne duce înapoi la drumul regelui. Mută bățul sus, unde linia și cercul se întâlnesc. Dacă îmi aduc bine aminte, aici este un oraș. Cetatea e de piatră și acolo și-a stabilit reședința un lord, e doar un turn, dar sigur are străjeri și poate un cavaler sau doi. Dacă urmărim râul către nord, trebuie să ajungem acolo înainte să se întunece. Probabil că au corăbii, așa că am de gând să vând tot ce avem și să împrumutăm una. Trase o linie cu bățul prin mijlocul cercului care reprezenta lacul, de jos până sus. Dacă zeii sunt buni, vom avea vânt și vom traversa Ochiul Zeilor, până la Harrentown. Vârî bățul în pământ, în partea de sus a cercului. Acolo putem cumpăra cai noi sau putem să ne adăpostim la Harrenhal. Este reședința Doamnei Whent, iar ea a fost întotdeauna prietena Rondului. Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

- La Harrenhal sunt fantome. Yoren scuipă:

- Asta e pentru fantele tale. Azvârli bățul înapoi în noroi. Încălecați.

Arya își amintea poveștile pe care i le spunea Bătrâna Nan despre Harrenhal. Regele Harren cel afurisit se baricadase înăuntru, astfel că Aegon eliberase dragonii și transformase castelul într-un rug. Nan spunea că spirite înverșunate mai bântuiau și acum turnurile înnegrite. Uneori oamenii se duceau la culcare în paturile lor, nevătămați, și dimineața erau găsiți morți, arși de vii. Arya nu credea toate astea; nu fantele erau la Harrenhal, ci *cavaleri*. Iar ea ar putea să-i spună Doamnei Whent cine e, iar cavalerii ar putea s-o escorteze până acasă și s-o protejeze. Asta era treaba cavalerilor, protejau în special femeile. Poate că Lady Whent chiar ar ajuta-o.

Făgașul râului nu era un drum al regelui, dar nu era chiar așa de rău pentru ceea ce era, și în sfârșit căruțele înaintau repede. Văzură prima casă doar la o oră înainte de lăsarea serii, o căscioară plăcută, cu acoperișul de paie, încunjurată de lanuri de grâu. Yon o luă înainte, strigând, dar nu primi nici un răspuns.

- Poate că sunt morți. Sau se ascund. Dobber, Rey, veniți cu mine. Cei trei bărbați intrară în casă. Banii s-au dus, nici urmă de vreo monedă lăsată pe acolo, bombăni Yoren când se întoarseră. Nici un animal. Au fugit, pasămite. Poate că le-am întâlnit pe drumul regelui.

Cel puțin casa și câmpul nu fuseseră pârjolate, și prin preajmă nu erau cadavre. Tarber găsi o grădină, undeva în spate, scoaseră din pământ niște ceapă și niște ridichi, și umplură un sac cu varză înainte de a-și vedea de drum.

Puțin mai departe, zăriră cabana unui pădurar, înconjurată de copaci bătrâni și de bușteni stivuiți cu grijă, gata să fie crăpați, iar mai încolo, o casă părăginită, sprijinită deasupra râului pe piloni înalți de zece picioare. Ambele erau părăsite. Trecură pe lângă mai multe lanuri de grâu, porumb și orz care se coceau la soare, dar nu se zăreau oameni în copaci, nici umblând printre rânduri cu secerile în mâini. În cele din urmă, orașul se înfățișă privirii, un grup de case albe, în jurul zidurilor unei cetăți, un templu septim mare, cu acoperișul de șindrilă, turnul lordului așezat pe o movilă către apus... și nici urmă de oameni, nicăieri.

Yoren rămase călare, încruntându-se:

- Nu-mi place, zise el, dar e la o aruncătură de băț. Mergem să aruncăm o privire. O privire *prudentă*. Vedeți, poate sunt pe acolo oameni care se ascund. Poate au lăsat vreo barcă în urmă, sau ceva arme pe care le putem folosi.

Fratele în negru lăsă zece oameni să stea de pază lângă căruțe și lângă fetița plângăcioasă și îi împărți pe ceilalți în patru grupe de câte cinci, să cerceteze orașul.

- Țineți-vă urechile și ochii deschiși, îi preveni, înainte de a porni către turn, să vadă dacă lordul sau gărzile lui erau de găsit.

Arya se pomeni cu Gendry, Plăcintă Fierbinte și Lommy. Woth cel scund și burduhănos trăsese cândva la vâsle pe o galeră, așa că era cel mai bun marinar pe care îl aveau la îndemână. Yoren îi spuse să-i ducă jos, pe malul lacului, să vadă dacă pot găsi o barcă. În timp ce treceau printre casele tăcute și albe, Arya simțea furnicături pe brațe. Acest oraș gol o înspăimânta aproape la fel de mult ca și cetatea incendiată unde le găsiseră pe fetița plângăcioasă și pe femeia cu un singur braț. De ce au fugit oamenii, părăsindu-și casele și tot ce aveau? Ce i-a putut speria atât de tare?

Soarele cobora spre apus și caii lăsau umbre lungi, întunecate. O bufnitură neașteptată o făcu pe Arya să întindă mâna după Ac, dar era doar un oblon trântit de vânt. După malul larg al râului, spațiul închis al orașului îi dădea o stare de nervozitate.

Când zări lacul în fața ei, între case și copaci, dădu pinteni calului, trecând în galop pe lângă Woth și Gendry. Țâșni pe pajiștea acoperită de iarbă de lângă malul pietros. Suprafața liniștită a apei strălucea, în lumina soarelui la apus, ca o foiță de aramă. Era cel mai mare lac pe care-l văzuse vreodată, căci părea nemărginit. Văzu la stânga un han construit deasupra apei, pe piloni masivi de lemn. La dreapta, un ponton lung pătrundea adânc în apă, iar mai departe, spre răsărit, se mai aflau și alte docuri, degete de lemn ce se întindeau dinspre oraș. Dar singura barcă pe care o zări era una ușoară, răsturnată cu susul în jos, cu fundul putrezit.

- Au plecat, spuse Arya dezamăgită. Ce vor face acum?

* Acolo e un han, zise Lommy, când ceilalți îi ajunseră din urmă. Crezi că au lăsat ceva de mâncare? Sau bere?

* Hai să vedem, sugeră Plăcintă Fierbinte.

* Lasă tu hanul, se repezi Woth, Yoren a spus că trebuie să găsim o barcă.

* Au luat bărcile.

Cumva, Arya știa că era adevărat; puteau scotoci tot orașul și nu vor găsi altceva decât acea barcă răsturnată. Demoralizată, descăleca și îngenunche lângă lac. Apa îi clipea în jurul picioarelor. Câțiva licurici ieșeau la suprafață, cu luminițele sclipind intermitent. Apa verzuie era caldă ca un șuvoi de lacrimi, dar nu era sărată. Avea gust de vară, de nămol și de plante vii. Arya își adânci fața în apă, ca să-și spele praful, murdăria și transpirația de peste zi. Când se ridică, firicele de apă i se prelinseră pe ceafă și pe sub guler. Era o senzație plăcută. Își dorea să-și poată scoate hainele și să înoate, alunecând prin valurile calde ca o vidră suplă, rozalie. Poate că ar ajunge tocmai până la Winterfell.

Woth o chemă să-i ajute, așa că se conformă, cer-cetând hangare și magazii, în timp ce calul ei păștea la mal. Găsiră niște vâsle, niște cuie, găleți cu smoolă întărită și o pisică, împreună cu o droaie de pisoi nou-născuți. Dar nici o barcă.

Orașul era întunecat ca o pădure, când Yoren și ceilalți își făcură din nou apariția.

- Turnul e gol, spuse el. Lordul a plecat, la luptă poate, sau să-și ducă oamenii la adăpost, nu se știe. Nici un cal și nici un porc nu au mai rămas în oraș, dar vom mânca. Am văzut o găscă alergând slobodă și niște găini, iar în Ochiul Zeilor e pește bun.

- Bărcile au dispărut, raportă Arya.

- Am putea petici fundul acelei bărci ușoare, zise Koss.

* Ar ajunge, poate, pentru patru dintre noi, spuse Yoren.

* Sunt și vâsle, sublinie Lommy. Și sunt copaci de jur-împrejur. Am putea să construim bărci pentru toți.

* Știi tu ceva despre construcția de bărci, fiu de vopsitor?

* O plută, sugerează Gendry. Oricine poate construi o plută, și prăjini lungi pentru împins.

Yoren îl privi gânditor.

- Lacul e prea adânc ca să poată fi străbătut cu pluta, dar dacă am sta pe lângă mal, unde apa e mică, ar însemna să părăsim căruțele. Poate că ar fi mai bine. O să mă gândesc până mâine.

- Putem să stăm la han? întrebă Lommy.

- Vom sta în cetate, cu porțile zăvorâte, răspunse bătrânul. Îmi place să mă simt înconjurat de ziduri de piatră când dorm.

Arya nu putu să tacă și izbucni:

- N-ar trebui să rămânem aici. Oamenii n-au rămas. Au fugit cu toții, chiar și lordul lor.

* Arry e speriat, anunță Lommy cu un râs nechezat.

* Eu *nu* sunt, i-o trânti ea înapoi, dar *ei* au fost.

- Isteț mai ești, interveni Yoren. Problema e că oamenii care au locuit aici au fost în război, fie că ne place sau nu. Noi nu suntem. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui, așa că nimeni nu ne e dușman.

Și nimeni nu ne e prieten, gândi ea, dar de data aceasta tăcu. Lommy și ceilalți se uitau la ea și nu voia să pară lașă în fața lor.

Porțile cetății erau prinse în cuie de fier. În interior, dădură peste doi drugii de oțel de dimensiunea unor copăcei, înfipti adânc în pământ și fixați cu scoabe de metal de poartă. Când traseră drugii prin scoabe, formară o întăritură imensă în X. Nu era Fortăreața Roșie, anunță Yoren când terminară de cercetat cetatea de sus până jos, dar era mai bună decât majoritatea și ar trebui să le fie îndeajuns pentru o noapte. Zidurile erau din piatră brută, netencuită, înalte de nouă picioare, cu o pasarelă din lemn în spatele crenelurilor. În partea de nord era o poartă, iar Garren descoperi sub paie o trapă în vechiul hambar de lemn, care ducea la un tunel îngust, șerpuitor. Merse cale lungă pe sub pământ și ieși lângă lac. Yoren îi puse să rostogolească o căruță deasupra trapei, ca să se asigure că nimeni nu va intra pe acolo. Îi împărți în trei schimburi și îi trimise pe Tarber, Kurz și Cutjack la turnul părăsit să vegheze de la înălțime. Kurz avea un corn de vânătoare ca să sune în caz de pericol.

Își aduseră căruțele și animalele înăuntru și zăvo-rără ușile în urma lor. Hambarul era o clădire dărăpănată, suficient de mare ca să adăpostească jumătate din animalele din oraș. Refugiul, unde se ascundeau locuitorii orașului în vremuri de primejdie, era și mai mare, scund și lung, zidit din piatră, cu acoperișul de paie. Koss ieși pe poarta lăturalnică și aduse găscă și două găini, iar Yoren ordonă să se facă un foc. În cetate era o bucătărie mare, dar toate oalele și vasele fuseseră luate. Gendry, Dobber și Arya preluară sarcinile de la bucătărie. Dobber îi spuse Aryei să jumulească păsările până când Gendry tăia lemne.

- De ce nu pot să tai eu lemnele? întrebă ea, dar nimeni nu îi dădu atenție. Bosumflată, se apucă să jumulească o găină, în timp ce Yoren se așeză la un capăt al băncii, ascuțindu-și lama pumnalului cu o tocilă.

Când mâncarea fu gata, Arya mancă un picior de găină și o bucată de ceapă. Nimeni nu prea vorbi, nici măcar Lommy. Gendry se retrase apoi, lustruindu-și coiful cu un aer absent. Fetița plângăreată scânci și plânse, dar când Plăcintă Fierbinte îi oferă o bucată de găscă, o înghiți și așteptă să mai primească.

Arya era de pază în cea de-a doua tură, așa că își căută un pat de paie în refugiu. Somnul venea greu. împrumută piatra lui Yoren și începu să-și ascută Acul. Syrio Forel spunea că o lamă tocită era ca un cal șchiop. Plăcintă Fierbinte se așeză pe vine pe salteaua de lângă ea, privind-o cum lucrează.

* De unde ai făcut rost de o sabie așa de bună? întrebă el. Când văzu privirea pe care i-o aruncă Arya, ridică mâinile, scuzându-se: N-am spus că ai furat-o, voiam doar să știu de unde o ai, atâta tot.

* Mi-a dat-o fratele meu, mormăi ea.

* N-am știut că ai un frate.

Arya se opri ca să se scarpine sub cămașă. În fân erau purici, deși nu-și dădea seama de ce ar deranja-o câțiva în plus.

- Am o mulțime de frați.

- Adevărat? Sunt mai mari decât tine sau mai mici?

N-ar trebui să vorbesc așa. Yoren mi-a spus să-mi țin gura.

* Mai mari, minți ea. Au și ei săbii, săbii lungi și m-au învățat cum să-i omor pe cei care mă sâcâie.

* Eu discutam, nu te sâcâiam. Plăcintă Fierbinte plecă și o lăsă singură, iar Arya se ghemui pe salteaua de paie. Auzea fetița plângând din celălalt capăt al refugiului. *Aș vrea doar să tacă. De ce trebuie să plângă tot timpul?*

Probabil adormise, deși nu-și amintea să fi închis ochii. Visa că urla un lup, iar sunetul era atât de îngrozitor încât o trezi. Arya se ridică în capul oaselor pe saltea, cu inima spărgându-i pieptul.

- Plăcintă Fierbinte, trezește-te. Se ridică în picioare. Woth, Gendry, n-ați auzit? își trase o cizmă.

Peste tot în jurul ei, bărbați și băieți se agitau și se ridicau de pe saltele.

* Ce este? întrebă Plăcintă Fierbinte.

* Ce să auzim? vru să știe Gendry.

* Arry a visat urât, zise un altul.

* Nu, am auzit, insistă ea. Un lup.

* Arry are lupi în cap, rânji Lommy.

* Lasă-i să urle, zise Garren, sunt afară, noi suntem înăuntru.

Woth fu de acord:

* N-am văzut niciodată un lup să atace o cetate. Plăcintă Fierbinte spuse:

* Eu n-am auzit nimic.

- A fost un *lup*, țipă Arya și își trase a doua cizmă. Geva e în neregulă, vine cineva, ridicăți-vă!

Înainte să apuce să o reducă din nou la tăcere cu batjocurile lor, sunetul veni cutremurând noaptea -doar că de data aceasta nu era un lup, ci Kurz care sufla din cornul lui de vânătoare, vestind pericolul. Într-o clipită, cu toții își trăgeau hainele pe ei și înhățau armele pe care le aveau la îndemână. Arya fugi spre poartă, când cornul sună din nou. În timp ce țâșnea pe poartă, Mușcătorul se zbatu cu furie în lanțuri, iar Jaquen H'ghar strigă din spatele căruței.

- Băiete! Dragă băiete! E război, război roșu? Băiete, eliberează-ne. Un bărbat poate lupta. *Băiete!*

Arya îl ignoră și se avântă mai departe. Auzea deja caii și strigătele dincolo de ziduri. Se cațără pe pasarelă. Parapetele erau puțin prea înalte iar Arya puțin prea scundă. Fu nevoită să-și fixeze vârfurile picioarelor în crăpăturile dintre pietre ca să vadă pe deasupra. Pentru o clipă, avu impresia că orașul era plin de licurici. Apoi își dădu seama că erau oameni cu torțe, gonind călare printre case. Văzu un acoperiș cuprins de flăcări, limbi de foc portocalii brăzdând întunericul de nepătruns când paiele se aprinseră. Urmă un alt foc, apoi un altul și, curând, totul era în flacari.

Gendry se urcă lângă ea, cu coiful pe cap.

- Câți sunt?

Arya încercă să numere, dar călăreau prea repede, cu torțele răsucindu-se în aer când le aruncau.

* O sută, răspunse ea. Două sute, nu știu. Peste vuietul flăcărilor, auzea strigăte. Vor veni curând după noi.

* Uite, zise Gendry arătând cu degetul.

O coloană de călăreți înainta către cetate printre clădirile în flăcări. Coifurile sclipeau în lumina focurilor, iar zalele și platoșele străluceau cu reflexe portocalii și galbene. Unul ducea o flamură în vârful unei lănci înalte. Avu impresia că era roșie, dar era greu de deslușit în noapte, cu focurile vâjâind de jur-împrejur. Totul părea roșu sau negru sau portocaliu.

Focul sălta de la un cal la altul. Arya văzu un copac mistuit, cu flăcările strecurându-se printre ramuri până când copacul se profila, pe fundalul întunecat al nopții, în veșminte portocalii. Erau cu toții trei acum, ocupând pasarelele sau încercând să strunească animalele speriate pe care le călăreau. II auzi pe Yoren strigând ordine. Se împiedică de ceva și privi în jos, descoperind-o pe fetița plângăcioasă care o ținea de picior.

- Pleacă de aici! își smulse piciorul. Ce faci aici sus? Fugi și ascunde-te undeva, proasto. O împinse la o parte.

Călăreții se opriră în fața porților.

* *Voi, din cetate!* strigă un cavaler cu un coif înalt cu creasta țintată. *Deschideți, în numele regelui!*

* Da, și care rege e ăsta? îi strigă bătrânul Reysen, înainte ca Woth să apuce să-l înghiontească.

Yoren se urcă pe parapetul din fața porții, cu mantia sa neagră, decolorată, legată de un toiag.

* *Hei, voi, rămâneți acolo!* strigă el. *Locuitorii orașului au plecat.*

* Și tu cine ești, bătrâne? Vreun laș al Lordului Beric? întrebă cavalerul cu coiful țintat. Dacă nătărăul acela grăsan, Thoros, e înăuntru, întreabă-l cum îi plac focurile *astea*.

* N-avem pe nimeni cu numele ăsta aici, îi răspunse Yoren. Doar niște flăcăi pentru Rond. N-avem de-a face cu războiul vostru. Ridică toiagul, ca să poată vedea cu toții culoarea mantiei sale. Priviți. Este neagră, culoarea Rondului de Noapte.

* Sau culoarea Casei Dondarrion, strigă omul care purta flamura inamicului. Arya îi putea vedea acum mai deslușit culoarea, în lumina orașului în flăcări: un leu auriu pe fond roșu. Blazonul Lordului Beric este un fulger roșu pe fundal negru, continuă bărbatul.

Dintr-odată, Arya își aminti dimineața în care îi aruncase în față Sansei portocala și se pătasese cu suc pe toată rochia ei stupidă din mătase de culoarea fildeșului. La turnir venise un lord de la miazăzi, iar prietena netoată a surorii sale, Jeyne, era îndrăgostită de el. Avea un fulger pe scut, iar tatăl ei l-a trimis să-l decapiteze pe fratele Cîinelului. Acum i se părea că trecuseră o mie de ani, că era ceva ce i se întâmplase într-o altă viață, unei alte persoane... Aryei Stark, fiica Măinii Regelui, nu lui Arry, băiatul orfan. Cum ar fi putut Arry să cunoască lorzi și alții asemenea?

- Ești orb, omule? Yoren își flutură toiagul înainte și înapoi, unduind mantia. Vezi vreun nenorocit de fulger?

- Noaptea toate flamurile par negre, observă cavalerul cu coif ascuțit. Deschideți sau vă vom considera proscriși, în cârdășie cu dușmanii regelui.

Yoren scuipă.

* Cine e la comanda voastră?

* Eu.

Reflexele caselor arzând străluciau sumbru pe armura calului său de război, în timp ce ceilalți se dădeau la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Era un bărbat robust. Pe armură avea un sfînx, iar platoșa-i de oțel era ornamentată cu arabescuri. Prin viziera deschisă a coifului, un chip palid și murdar privea în sus.

- *Ser Amory Lorch*, stegar al Lordului Tywin Lan-nister de Casterly Rock, Mâna Regelui. A *adevăratului* rege, Joffrey. Avea o voce subțire, pițigăiată. În numele lui, vă poruncesc să deschideți aceste porți.

De jur-împrejur, orașul ardea. Aerul nopții era plin de fum, iar tăciunii roșii, purtați de vânt, depășeau numărul stelelor. Yoren se încruntă.

- Nu văd de ce. Faceți ce vreți cu orașul, nu dau doi bani pe el, dar lăsați-ne în pace. Nu suntem dușmanii voștri.

Privește cu ochii tai, vru Arya să-i strige omului de jos.

* Nu-și dau seama că nu suntem lorzi sau cavaleri? șopti ea.

* Nu cred că le pasă, îi răspunse, tot în șoaptă, Gendry.

Iar Arya privi chipul Lordului Amory așa cum o învățase Syrio să privească, și văzu că Gendry avea dreptate.

- Dacă nu sunteți trădători, deschideți porțile, strigă *Ser Amory*. Ne vom asigura că spuneți adevărul și ne vom vedea de drum.

Yoren mesteca o frunză acrișoară.

- Ți-am spus că nu e nimeni aici în afară de noi. Ai cuvântul meu.

Cavalerul cu coiful ascuțit începu să râdă.

* Cioroiul ne dă *cuvântul* lui.

* Ai pierdut, bătrâne, îl luă în derâdere unul dintre lăncieri. Zidul e departe de aici, către nord.

* Iți mai poruncesc o singură dată, în numele Regelui Joffrey, dovedește-ți loialitatea și deschide porțile, zise *Ser Amory*.

Yoren chibzui pe îndelete, mestecând.

* Nu cred că le voi deschide.

* Așa să fie. Sfidați porunca regelui și astfel vă proclamați rebeli, cu sau fără mantii negre.

* Am băieți tineri aici, strigă Yoren.

* Băieții tineri și oamenii bătrâni mor la fel. *Ser Amory* ridică apatic un pumn și o suliță țâșni din umbrele străvezii din spatele lui. Probabil că ținta fusese Yoren, dar cel rănit fu Woth, aflat în spatele lui. Vârful îi străpunse gâtul și îi ieși prin ceafă, întunecat și umed. Woth apucă sulița cu mâinile și se prăbuși moale de pe metereze.

* Atacați meterezele și ucideți-i pe toți, ordonă *Ser Amory* pe un ton plictisit. Alte sulițe zburară.

Arya îl trase jos pe Plăcintă Fierbinte, de spatele tunicii. De afară se auzea zăngănitul armurilor, hâr-șăitul săbiilor scoase din teacă, loviturile sulițelor pe scuturi, amestecate cu înjurături și cu tropotele cailor ce se apropiau în goană. O torță zbură învârtindu-se deasupra lor, lăsând în urmă limbi de foc, când se prăbuși în noroiul din curtea interioară.

- *La arme!* Imprăștiați-vă, apărați zidul peste tot unde atacă. Koss, Urreg, țineți spatele. Lommy, scoate sulița aia din gâtlejul lui Woth și urcă acolo unde a fost el.

Plăcintă Fierbinte își scăpă spada, încercând să o scoată din teacă. Arya îi împinse arma înapoi în mână.

- Nu știu să mă lupt cu sabia, zise el speriat.

- E simplu, zise Arya, dar minciuna îi îngheță în gâtlee când o mână se prinse de marginea parapetului. O văzu la lumina orașului în flăcări, atât de limpede de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Degetele erau boante, bătătorite, acoperite de fire de păr negru, sărmos; sub unghia degetului mare avea mizerie. *Teama taie mai adânc decât săbiile*, își aminti Arya în timp ce vârful unui coif se iveau din spatele mâinii.

Arya lovi în jos cu putere, iar oțelul Acului, forjat în fierăriile cetății, înțepă degetele între încheieturi.

- *Winterfell*> strigă ea. Sângele țâșni, degetele zburară, iar chipul cu coif dispăru la fel de brusc cum apăruse.

- La o parte! strigă Plăcintă Fierbinte.

Arya se răsuci. Cel de-al doilea bărbat era bărbos și nu purta coif. Ținea pumnalul între dinți, ca să aibă ambele mâini libere pentru cățarat. Când își azvârli un picior peste parapet, Arya întinse vârful sabiei în dreptul ochilor lui. Acul nici nu-l atinse; căzu pe spate și se prăbuși. *Sper să cada cu fața în jos și să-și taie limba.*

- Uită-te la ei, nu la mine, țipă Arya la Plăcintă Fierbinte.

Data următoare când cineva încercă să se cațere în partea lor de zid, băiatul îi sfârtecă mâinile cu spada lui până ce omul căzu înapoi.

Ser Amory nu avea scări, dar zidurile fortăreței erau grosolane și netencuite, ușor de urcat, și parcă dușmanii nu se mai sfârșeau. De fiecare dată când Arya tăia, împungea sau împingea vreunul, un altul venea peste zid. Cavalerul cu coiful ascuțit ajunsese la metereze, dar Yoren învârti flamura neagră în jurul țepușei și îi împlântă vârful pumnalului prin armură, în timp ce bărbatul se lupta cu flamura. De fiecare dată când Arya ridica privirea, zburau mai multe torțe, lăsând în urmă limbi lungi de foc, care îi zăboveau în spatele ochilor. Văzu un leu auriu pe un stindard roșu și se gândi la Joffrey, dorindu-și să fie aici, ca să-și poată împlânta Acul în fața lui sarcastică. Când patru oameni atacară poarta cu topoarele, Koss îi doborî cu săgeți, unul câte unul. Dobber trânti un om jos de pe zid, iar Lommy îi crăpă capul cu o piatră înaintea ca acesta să se poată ridica și începu să strige, până ce văzu cuțitul din burta lui Dobber și își dădu seama că nici el nu se va mai ridica. Arya sări peste trupul unui băiat nu mai mare decât Jon, care zăcea cu brațul tăiat. Nu credea că ea îi făcuse asta, dar nu era sigură. Il auzi pe Qyle cerșind îndurare înaintea ca un cavaler cu o viespe pe scut să-i zdrobească fața cu un buzdugan. Totul mirosea a sânge și a fum, a fier și a urină, dar după o vreme era ca și cum toate acestea ar fi fost un singur miros. Nu apucă să vadă cum bărbatul slăbănog a trecut peste zid, dar când ajunsese sus, se năpusti asupra lui, împreună cu Gendry și Plăcintă Fierbinte. Sabia lui Gendry izbi coiful bărbatului, trăgându-i-l jos de pe cap. Era chel, avea un aer speriat, era știrb și purta o barbă cenușie, pestriță, dar chiar în timp ce îi era milă de el, Arya îl omora, strigând: *Winterfell! Winterfell!*, în vreme ce Plăcintă Fierbinte striga în spatele ei: *Plăcinta Fierbinte!*, tăind gâtul sfrijit al omului.

După ce slăbănogul își dădu duhul, Gendry îi luă sabia și sări jos în curte, să mai înfrunte și alții. Arya privi în urma lui și văzu umbrele unor săbii, oameni înarmați alergând prin cetate, cu zalele și armele strălucind în lumina focului și își dădu seama că reușiseră să treacă peste zid sau să spargă poarta din spate. Sări jos, lângă Gendry, aterizând așa cum o învățase Syrio. Noaptea răsuna de zăngănitul săbiilor, de urletele răniților și muribunzilor. Pentru o clipă, Arya rămase descumpănită, fără să știe încotro s-o apuce. Moartea o înconjura.

Și pe urmă Yoren se afla în fața ei, scuturând-o și țipând.

- *Băiete!* urlă el. *Ieși afară, s-a terminat, am pierdut. Adună tot ce poți, tu și ceilalți; scoateți-i afară. Acum!*

- Cum? întrebă Arya.

- Prin trapa aia, țipă Yoren. Sub hambar, tunelul. Yoren plecă grăbit, cu sabia în mână, să se lupte.

Arya îl apucă pe Gendry de braț.

- A spus să mergem, țipă ea, hambarul, tunelul. Prin crăpăturile coifului, ochii Taurului străluciră,

oglundind lumina focului. Clătină din cap. Il chemă pe Plăcintă Fierbinte să coboare de pe zid și îl găsiră pe Lommy Mâini Verzi acolo unde zăcea însângerat, cu o sulită înfiptă în gambă. Il găsiră și pe Garren, dar el nu era rănit atât de grav încât să nu se poată mișca. Alergând către hambar, Arya o zări pe fetița plângăcioasă în mijlocul debandadei, înconjurată de fum și de moarte. O înhață de mână și o trase în picioare, în timp ce toți ceilalți goneau înainte. Fata nu voia să se clintească nici palmuită. Arya o trase după ea, cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ținea Acul. În față, noaptea era roșie, un roșu închis. *Hambarul e în flăcări*, gândi Arya. Limbi de foc se înălțau pe ziduri, dinspre locul unde, în fân, căzuse o torță, și auzea țipetele animalelor prinse înăuntru. Plăcintă Fierbinte ieși din hambar.

- Arry, vino! Lommy a plecat, las-o dacă nu vrea să vină!

Arya se încăpățâna să rămână în urmă, trăgând-o după ea pe fetița plângăcioasă. Plăcintă Firebinte se precipită înăuntru, abandonând-o, dar Gendry se întoarse, cu focul strălucind atât de puternic pe coiful său lustruit încât coarnele aruncau parcă sclipiri portocalii. Alergă la ele și o ridică pe fetiță pe umeri.

- *Fugi!*

Să năvălești pe ușile hambarului era ca și cum ai intra într-un furnal. Aerul era un vârtej de fum, zidul din spate, o perdea de flăcări de sus până jos. Caii și măgarii loveau, se opinteau și țipau. *Bietele animale*, gândi Arya. Pe urmă văzu căruța și trei oameni legați de cadrul ei cu cătușe. Mușcătorul se trăgea de lanțuri, cu sângele șiroindu-i pe brațe din locurile unde fiarele îi strângeau încheieturile. Rorge înjura cât îl ținea gura, lovind lemnul căruței.

- Băiete, strigă Jaqen H'ghar. Dragă băiete! Trapa deschisă se afla la doar câțiva metri mai în

față, dar focul se întindea repede, mistuind lemnul bătrân și fânul uscat mai repede decât ar fi putut crede. Arya își aminti fața arsă, oribilă, a Câinelui.

- Tunelul e îngust, strigă Gendry. Cum trecem?

A

- Trage-o, zise Arya. Impinge-o.

- Băieți buni, dragi băieți, strigă Jaqen H'ghar, tușind.

* *Scoateți-ne blestematele astea de lanțurii!* urlă Rorge. Gendry îi ignoră.

* Intră tu prima, apoi ea. Grăbește-te, e cale lungă.

* Când ai tăiat lemnele de foc, își aminti Arya, unde ai lăsat toporul?

* Afară, lângă adăpost. Aruncă o privire către omul înlănțuit. Aș salva mai întâi măgarii. Nu avem timp.

* Tu ia-o pe ea, țipă Arya. Pleacă de aici! Fă ce-ți spun! Focul o lovea în spate, cu aripi roșii, fierbinți, în timp ce fugea din hambarul în flăcări. Era o binecuvântare să se afle afară, la răcoare, dar peste tot în jurul ei mureau oameni. Il văzu pe Koss azvârlindu-și sabia pentru a capitula și îl văzu ucis acolo, pe loc. Pretutindeni era fum. Nu se zărea nici urmă de Yoren, dar toporul era acolo unde-l lăsase Gendry, lângă stiva de lemne. În timp ce îl smulgea, o mână acoperită de zale o apucă de braț. Arya împlântă capul toporului chiar între picioarele bărbatului. Nu-i văzu chipul, doar sângele întunecat prelingându-se printre zale. Să se întoarcă în hambar a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Fumul se revărsa prin ușa deschisă, ca un șarpe negru, încolăcindu-se, iar Arya auzea țipetele bietelor ființe dinăuntru: cai, măgari și oameni. își mușcă buza și țâșni pe ușă, ghemuin-du-se cât mai jos, unde fumul nu era chiar atât de gros.

Un măgar era prins într-un cerc de foc, zbierând de spaimă și durere. Simțea duhoarea blâniei arse. Acoperișul era și el cuprins de flăcări, și pe jos cădeau obiecte, bucăți de lemn arzând, nuiele și fân. Arya își acoperi gura și nasul cu mâna. Nu putea vedea căruța din cauza fumului, dar îl auzea și acum pe Mușcător strigând. Se târî în direcția sunetului.

Și pe urmă o roată se ivi amenințătoare deasupra ei. Căruța sări și se deplasă când Mușcătorul trase din nou de lanțuri. Jaque o văzu, dar era prea greu și să respiri, darămite să vorbești. Arya azvârli toporul în căruță. Rorge îl ridică deasupra capului, cu râuri de transpirație plină de funingine și roindu-i pe fața fără nas. Arya fugi, tușind. Auzi oțelul căzând peste lemnul bătrân, iar și iar. O clipă mai târziu se auzi un pocnet puternic, ca un tunet și fundul căruței se făcu țandări, într-o explozie de așchii.

Arya se rostogoli cu capul în jos în tunel și căzu. Avea noroi în gură, dar nu-i păsa, gustul era bun, gustul de nămol și de apă, de viermi și de viață. Sub pământ aerul era rece și întunecat. Deasupra nu era nimic decât sânge, roșu clocotitor, fum înecăcios și țipetele cailor murind. Își roti centura, dându-și sabia la spate, ca să n-o încurce, și începu să se târască. La zece picioare în josul tunelului auzi un sunet, ca răgetul unei bestii monstruoase și un nor de fum fierbinte și praf negru se ridică în spatele ei, mirosind a iad. Arya își ținu respirația, sărută noroiul de pe fundul tunelului și începu să plângă. Pentru cine, nu putea să spună.

TYRION

Regina nu era dispusă să stea la dispoziția lui Varys.

- Trădarea este destul de mârșavă, declară furioasă, dar aceasta e o mârșăvie fățișă, nerușinată, iar mie nu trebuie să-mi spună eunucul acela afectat ce trebuie făcut cu ticăloșii.

Tyrion luă scrisorile din mâna surorii sale și le compară bucată cu bucată. Erau două copii, cuvintele erau identice, deși fuseseră scrise de mâini diferite.

- Maester Frenken a primit prima misivă, la Castle Stokeworth, explică Marele Maester Pycelle. Cea de-a doua copie a venit prin Lordul Gyles.

Degețel își mângâie barba.

* Dacă Stannis s-a ostenit cu *ei*, e mai mult ca sigur că toți ceilalți lorzi din Cele Șapte Regate au văzut câte o copie.

* Vreau ca scrisorile astea să fie arse, toate, spuse Cersei. Nici o vorbă despre asta nu trebuie să ajungă la urechile fiului sau ale tatălui meu.

- îmi închipui că tata a auzit deja mai mult decât o vorbă până acum, spuse Tyrion sec. Fără îndoială, Stannis a trimis o pasăre la Casterly Rock și o alta la Harrenhal. Cât despre arderea scrisorilor, la ce bun? Faptul e consumat. Și, în realitate, nu e atât de groaznic cum pare.

Cersei se întoarse către el, clocotind de furie:

- Ți-ai pierdut mințile cu totul? Ai citit ce spune? Il numește „băiatul Joffrey”. Și îndrăznește să mă acuze *pe mine* de incest, adulter, trădare?

Doar pentru că ești vinovată. Era uimitor să vadă cât se putea înfuria Cersei pentru niște acuzații despre care știa foarte bine că erau adevărate. *Dacă pierdem războiul, ar trebui să se apuce de teatru, are talent.* Tyrion așteptă până când Cersei termină, apoi spuse:

* Stannis are nevoie de un pretext ca să-și justifice revolta. Ce te-ai fi așteptat să scrie? *Joffrey este fiul legitim și moștenitorul fratelui meu, dar cu toate astea am de gând să-i iau tronul?*

* Nu suport să mi se spună târfă.

Păi, surioară, Stannis nu susține că Jaime te-a plătit. Tyrion se prefăcu a arunca din nou o privire asupra scrisorii. Era acolo o frază săcâitoare...

- „Scris în Lumina Domnului”, citi el. O exprimare ciudată.

Pycelle își drese glasul.

- Aceste cuvinte apar adesea în scrisorile și documentele din Orașele Libere. Înseamnă nimic mai mult decât, să zicem, *scris în fața zeului*. Zeul preoților roșii. Este o uzanță a lor, asta cred eu.

- Varys ne-a spus acum câțiva ani că Lady Selyse s-a însoțit cu un preot roșu, le reaminti Degețel.

Tyrion bătu hârtia cu palma.

* Iar acum s-ar părea că nobilul ei soț a făcut la fel. Putem folosi asta împotriva lui. Putem să-l stărnim pe înaltul Septon să dea în vileag cum s-a întors Stannis împotriva zeilor, la fel ca împotriva regelui de drept...

* Da, da, spuse regina nervoasă, dar mai întâi trebuie să oprim murdăria asta să se mai împrăștie. Consiliul trebuie să emită un edict. Orice om care va fi auzit vorbind despre incest sau numindu-l pe Joff bastard își va pierde limba pentru asta.

* O măsură prudentă, spuse Marele Maester Py-celle, cu lanțul de la gât, semn al distincției sale, zornăind în timp ce clătina din cap aprobator.

* O nebunie, oftă Tyrion. Dacă tai limba unui om, nu dovedești că e mincinos, doar arăți lumii că te temi de ceea ce ar putea să spună.

- Atunci, *tu* ce-ai vrea să facem? îl întrebă sora lui pe un ton poruncitor.

* Mai nimic Lasă-i să şușotească, se vor plictisi destul de repede. Orice om cu o fărâma de minte va vedea în asta doar o încercare stângace de a justifica uzurparea coroanei. Oferă Stannis vreo dovadă? Cum ar putea, când nu e nimic adevărat? Tyrion îi acordă surorii sale un zâmbet dulce.

* Așa este, fu ea nevoită să spună. Dar...

* Înălțimea Ta, fratele tău are dreptate aici. Petyr Baelish își întinse degetele. Dacă încercăm să potolim aceste vorbe, nu facem decât să le credităm. Mai bine să le tratăm cu dispreț, ca pe niște jalnice minciuni ce sunt. Și, între timp, vom răspunde focului cu foc. Cersei îi aruncă o privire iscoditoare.

- Ce fel de foc?

* O poveste oarecum de aceeași natură, poate. Dar mai ușor de crezut. Lordul Stannis și-a petrecut cea mai mare parte din căsătorie departe de soția sa. Nu că l-aș învinui, aș face și eu la fel dacă aș fi căsătorit cu Lady Selyse. În orice caz, dacă dăm de înțeles că fiica ei este nelegitimă, iar Stannis încornorat, ei bine..., oamenii sunt mereu gata să creadă cele

mai rele lucruri despre stăpânii lor, mai ales despre cei atât de severi, ursuzi și arțăgoși cum e Stannis Baratheon.

* N-a fost niciodată foarte iubit, asta e adevărat. Cersei rămase pe gânduri o clipă. Așadar, îi plătim cu aceeași monedă. Da, îmi place ideea. Pe cine putem să pomenim drept iubit al lui Selyse? Are doi frați, cred. Iar unul dintre unchii ei a fost cu ea la Piatra Dragonului în tot acest timp...

* *Ser Axell Florent* este castelanul ei. Deși Tyrion nu recunoștea cu dragă inimă, planul lui Degețel avea șanse. Stannis nu a fost niciodată înamorat de soția lui, dar era țepos ca un arici când venea vorba de onoarea lui, și era suspicios din fire. Dacă puteau semăna discordie între el și urmașii lui, asta nu putea decât să le slujească. Copilul are urechile familiei Florent, după câte am auzit.

Degețel făcu un gest apatic.

- Un negustor din Lys mi-a spus cândva că Lordul Stannis trebuie să-și iubească foarte mult fiica, de vreme ce a ridicat sute de statui reprezentând-o pe ea de-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului. „Domnul meu”, a trebuit să-i spun, „acelea sunt garguie”. Chicoti. *Ser Axell* poate servi drept tată al lui Shireen, dar după experiența mea, cu cât mai bizară și mai șocantă este o poveste, cu atât e mai aptă de a fi repetată. Stannis are un bufon deosebit de grotesc, un smintit cu fața tatuată.

Marele Maester Pycelle se holbă la el îngrozit:

* Doar nu ai de gând să sugerezi că Lady Selyse ar lua un *nebun* în patul ei?!

* Trebuie să fii nebun ca să vrei să te culci cu Selyse Florent, răspunse Degețel. Fără îndoială, Chip Peticit îi amintea reginei de Stannis. Și cele mai bune minciuni conțin în ele un sămbure de adevăr, destul cât să-i dea de gândit celui care le ascultă. Se întâmplă că nebunul este total devotat fetei și o urmează peste tot. Chiar seamănă într-un fel. Shireen are și ea fața pătată, pe jumătate amorțită.

Pycelle nu mai înțelegea nimic.

* Dar asta este de la *vărsatul-de-vânt*, care era cât p-aci s-o omoare când era copil, biata fată.

* Îmi place mai mult povestea mea, spuse Degețel, și le va plăcea și oamenilor. Majoritatea cred că dacă o femeie mănâncă, în timp ce e însărcinată, carne de iepure, copilul se va naște cu urechi lungi și pleoștite.

Cersei zâmbi - acel gen de zâmbet care de obicei îi era rezervat lui Jaime.

* Lord Petyr, ești o ființă periculoasă.

* Mulțumesc, înălțimea Ta.

- Și un mincinos cât se poate de iscusit, adăugă Tyrion, cu mai puțină căldură. *Asta e mai periculos decât știam*, cugetă el.

Ochii verzi-cenușii ai lui Degețel întâlneau, fără urmă de stânjeneală, ochii strâmbi ai piticului.

- Avem fiecare calitățile noastre, stăpâne. Regina era prea absorbită de răzbunarea ei ca să

audă schimbul de replici.

* Încornorat de un bufon nătâng. Stannis va fi batjocorit la fiecare crâșmă de partea aceasta a mării înguste.

* Povestea nu trebuie să vină de la noi, spuse Tyrion, altfel va fi privită ca o minciună interesată. *Ceea ce și este, ca să fim sinceri*.

Și de data aceasta, Degețel oferă răspunsul:

- Târfelor le palce să bârfească și întâmplător am vreo două-trei bordeluri. Și, fără îndoială, Varys poate arunca sămânța în crâșme și prăvălii.

* Varys, zise Cersei, încruntându-se. Unde e Varys?

* Mă întrebam și eu, înălțimea Ta.

- Păianjenul își țese plasa secretă zi și noapte, remarcă amenințător Marele Maester Pycelle. Eu nu am încredere în el, domnii mei.

- Iar el vorbește atât de frumos despre tine. Tyrion se ridică din scaun. Întâmplător, știa ce punea la cale eunucul, dar nu era nimic de spus ca să poată fi auzit de ceilalți consilieri. Vă rog să mă scuzați, domnii mei. Alte treburi mă cheamă.

Cersei deveni dintr-odată bănuitoare:

* Treburi de rege?

* Nimic pentru care să-ți faci griji.

* Asta o să judec eu.

* Vrei să-mi strici surpriza? răspuse Tyrion. Pregătesc un dar pentru Joffrey. Un mic lanț.

* Ce nevoie are el de încă un lanț? Are lanțuri de aur și de argint, mai multe decât poate purta. Dacă crezi măcar o clipă că poți cumpăra dragostea lui Joff cu daruri...

* Păi, cu siguranță, *am* dragostea regelui, după cum el o are pe a mea. Cât despre *acest* lanț, cred că s-ar putea să-l prețuiască într-o bună zi mai presus de toate celelalte. Omulețul făcu o plecăciune și păși legănat spre ușă.

Bronn aștepta în fața sălilor de consiliu, pentru a-l escorta înapoi la Turnul Mâinii Regelui.

* Fierarii sunt în sala de audiențe, la dispoziția ta, spuse el în timp ce traversau încăperea.

* La dispoziția mea. Îmi place cum sună asta, Bronn. Vorbești aproape ca un adevărat curtezan, încă puțin și îngenunchezi.

Te aranjez eu, piticule.

* Asta e treaba lui Shae. Tyrion o auzi pe Lady Tanda strigându-l veselă din vârful scării șerpuite. Prefăcându-se că n-o observă, păși puțin mai repede.

* Vezi să mi se pregătească lectica, voi pleca de la castel îndată ce termin aici.

Doi dintre Frații Lunii străjuiau ușa. Tyrion îi salută amabil și se strâmbă înainte de a porni pe scări.

Drumul până sus, în dormitor, îi provoca dureri de picioare.

Înăuntru găsi un băiat de doisprezece ani întin-zând hainele pe pat, valetul lui, cum ar veni. Podrick Payne era atât de timid, încât Tyrion nu depășise cu totul bănuiala că tatăl său i l-a dat pe băiat ca să râdă de el.

- Veșmintele tale, stăpâne, bâigui băiatul când intră Tyrion, privindu-și, cu ochii plecați, cizmele. Chiar și când își făcea curaj să vorbească, Pod nu reușea să privească omul în ochi. Pentru audiențe. Și lanțul tău. Lanțul Mâinii Drepte.

- Foarte bine. Ajută-mă să mă îmbrac.

Jiletca era din catifea neagră, cu butoni de aur în formă de cap de leu, iar lanțul, un șirag de mâini din aur masiv, ale căror degete apucau, fiecare, încheietura celeilalte. Pod îi aduse o mantie din mătase purpurie, festonată cu aur, scurtată pe măsura lui. Pe un om de statură obișnuită n-ar fi fost decât o capă scurtă.

Sala de audiențe a Mâinii nu era atât de mare ca a regelui, nici cât un petic pe lângă imensitatea sălii tronului, dar lui Tyrion îi plăceau carpetele din Myr, draperiile de pe pereți și aerul de intimitate al încăperii. Când intră, slujitorul lui strigă:

- Tyrion Lannister, Mână a Regelui.

Și asta îi plăcea. Gloata de fierari, armurieri și negustori de fierărie adunată de Bronn căzu în genunchi. Se cațără în scaunul cu spătar înalt de sub fereastra rotundă, aurie, și le făcu semn să se ridice.

- Oameni buni, știu că sunteți cu toții ocupați, așa că voi fi succint. Pod, te rog.

Băiatul îi înmâna un sac de pânză. Tyrion trase de sfoară și răsturnă sacul. Conținutul lui se

împrăștie pe covor cu un zgomot surd de metal pe lemn. Am pus să se facă astea în fierăria castelului. Vreau încă o sută exact la fel.

Unul dintre fierari îngenunche să studieze obiectul: trei zale imense de oțel, împletite una într-alta.

- Un lanț puternic.

* Puternic, dar scurt, răspunse piticul. Oarecum ca mine. Îmi doresc unul mult mai lung. Ai un nume?

* Mi se spune Burtă de Fier, stăpâne. Fierarul era scund și gras, îmbrăcat simplu, în haine de lână și piele, dar brațele sale erau groase, ca grumazul unui taur.

* Vreau ca toate fierăriile din Debarcaderul Regelui să înceapă să facă aceste zale și să le unească. Toate celelalte lucrări vor fi lăsate deoparte. Vreau ca fiecare bărbat care cunoaște arta prelucrării metalului să primească această sarcină, fie el meșter, calfă sau ucenic. Când voi merge de-a lungul Străzii Oțelului, vreau să aud ciocane răsunând noapte și zi. Și vreau un om, un om puternic, să urmărească realizarea lor. Ești tu acel om, Burtă de Fier?

* Se prea poate să fiu, stăpâne. Dar ce se va întâmpla cu zalele și săbiile pe care le așteaptă regina?

Un alt fierar interveni:

- Înălțimea Sa ne-a poruncit să facem cămăși de zale și armuri, săbii, pumnale și topoare, toate în număr mare. Pentru înarmarea noilor ei oșteni, stăpâne.

* Treaba asta poate să aștepte, răspunse Tyrion. Prima dată lanțul.

* Stăpâne, să-mi fie cu iertare, înălțimea Sa a spus că acele care nu-și vor face norma li se vor strivi mâinile, insistă neliniștitul fierar. Zdrobite de propriile lor nicovale, a spus.

Draga Cersei, mereu străduindu-se să fie iubita de supușii ei!

* Nimeni nu va avea mâinile zdrobite. Aveți cuvântul meu.

* Fierul a devenit scump, afirmă Burtă de Fier, iar pentru lanțul ăsta va fi nevoie de mult fier, și pe lângă asta, de cărbune pentru foc.

* Lordul Baelish se va îngriji să aveți câți bani vă sunt de trebuință, le promise Tyrion. Spera că se putea baza pe Degețel pentru atâta lucru. Voi porunci Gărzii Orașului să vă ajute să găsiți fier. Topiți toate potcoavele din oraș, dacă e nevoie.

Un bărbat mai în vârstă păși înainte, îmbrăcat somptuos, cu o tunică de damasc cu catarame de argint și o mantie tivită cu blană de vulpe. Ingenunche să examineze inelele mari de oțel pe care Tyrion le aruncase pe podea.

- Stăpâne, anunță el pe un ton grav, aceasta este în cel mai bun caz o lucrare butucănoasă. E lipsită de rafinament. O treabă potrivită pentru fierari de rând, fără îndoială, pentru oameni care îndoie potcoave și bat cuie, dar eu sunt maestru armurier, dacă nu-ți e cu supărare. Asta nu e o treabă pentru mine, nici pentru ceilalți maștri. Noi facem săbii ascuțite ca un țipăt, armuri demne de un zeu. Nu așa ceva.

Tyrion își înclină capul într-o parte și îl privi cu ochii săi strâmbi.

- Cum te numești, maestre armurier?

- Salloreon, la dispoziția ta, stăpâne. Dacă Mâna Regelui îmi va îngădui, voi fi cât se poate de onorat să-i făuresc o armură completă pe măsura Casei și a înaltei sale funcții. Doi dintre ceilalți chicotiră, dar Salloreon continuă nepăsător. Cu platoșă și solzi, mă gândesc. Solzi aurii, strălucitori ca soarele, platoșa emailată în roșul închis al Casei Lannister. Ți-aș sugera un cap de demon drept coif, cu coarne înalte, aurii. Când vei merge la luptă, oamenii vor fugi speriați din calea ta.

Capul unui demon, gândi Tyrion liniștit, ce spune asta despre mine?

- Maestre Salloreon, am de gând să port toate celelalte bătălii pornind de la acest lanț. De zale am nevoie, nu de coarne de demon. Așadar, lasă-mă să-ți explic altfel: Tu vei face lanțuri sau te vei teme de ele. Alegerea îți aparține.

Se ridică și plecă, fără să privească în urmă. Bronn îl aștepta la poartă, cu lectica și o escortă de Urechii Negre călare.

- Știi unde mergem? îl întrebă Tyrion.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Făcuse tot ceea ce-i stătea în putere să hrănească orașul înfometat - trimisese mai multe sute de tâmplari să construiască bărci de pescuit în locul praștiilor, deschisese pădurea regală pentru orice vânător care îndrăznește să traverseze râul, trimisese chiar mantiile aurii să caute hrană la vest și la sud - cu toate acestea, oriîncotro mergea, vedea priviri acuzatoare. Perdelele lecticii îl apărau de asta și, în plus, îi ofereau răgazul pentru a gândi.

În timp ce șerpuiau încet pe întortocheata Alee a Umbrelor Negre către poalele Muntelui Aegon, Tyrion reflectă asupra evenimentelor din acea dimineață. Mânia surorii sale îl făcuse să piardă din vedere adevărata semnificație a scrisorii lui Stannis Baratheon. Fără dovezi, acuzațiile lui nu însemnau nimic, ce conta că se autoproclamase rege? *Și cum va reacționa Renly? Nu puteau sta amândoi pe Tronul de Fier.*

Plictisit, dădu puțin la o parte draperia, să arunce o privire afară, la drum. Urechile Negre veneau călare, în stânga și în dreapta lecticii, cu colanele lor înspăimântătoare atârinate la gât, în timp ce Bronn mergea în față, să elibereze drumul. Ii privi pe trecătorii care se uitau la el. *Cei care par cei mai suspecti sunt probabil cei mai nevinovați, hotărî el. De cei care par nevinovați trebuie să mă feresc.*

Destinația lui era în spatele dealului Rhaenys și drumurile erau înțesate de oameni. Trecu aproape o oră până când lectica își opri mersul legănat. Tyrion picotea, dar se trezi brusc când mișcarea încetă, se frecă la ochi și acceptă mâna lui Bronn pentru a coborî.

Casa avea două etaje, piatră jos și lemn deasupra. Un turnuleț rotund se ridica dintr-un colț al clădirii.

Multe dintre ferestre aveau geamuri plumbuite. Deasupra ușii atârna o lampă ornamentată, un glob de metal aurit și sticlă stacojie.

* Un bordel, spuse Bronn. Ce vrei să faci aici?

* Ce se face de obicei într-un bordel? Mercenarul izbucni în râs.

* Shae nu-ți ajunge?

- A fost destul de frumoasă pentru o floare de câmp, dar eu nu mai sunt în câmp. Oamenii mici au poftă mari, și am auzit că fetele de-aici sunt și pe placul regelui..

- Băiatul e destul de mare?

- Nu Joffrey, Robert. Tare i-a plăcut casa asta. *Deși Joffrey ar putea, într-adevăr, să fie destul de mare. O idee interesantă.* Dacă tu și Urechile Negre doriți să vă distrați, aveți toată libertatea, dar fetele Chatayei sunt scumpe. Veți găsi case mai ieftine peste tot de-a lungul drumului. Lasă un om aici, care să știe unde să-i găsească pe ceilalți când voi vrea să mă întorc.

Bronn încuviință:

- Cum spui tu. Urechile Negre erau numai zâmbet. Dincolo de ușă, o femeie înaltă, în falduri de mătase, îl aștepta. Avea pielea ca abanosul și ochii ca de santal.

* Eu sunt Chataya, se prezentă ea, făcând o plecăciune adâncă. Iar tu ești...

* Haide să nu rostim nume. Numele sunt periculoase. În aer plutea un parfum exotic, iar podeaua de sub picioarele lui etala un mozaic ce înfățișa două femei înlănțuite. Ai un stabiliment plăcut.

* Am muncit mult ca să-l realizez. Mă bucur că Mâna Regelui e mulțumită. Avea un glas curgător, ca de chihlimbar topit, cu accente din îndepărtatele Insule ale Verii.

* Titlurile pot fi la fel de periculoase ca și numele, o atenționa Tyrion. Arată-mi câteva dintre fetele tale.

* Va fi plăcerea mea deosebită. Vei descoperi că sunt toate pe cât de frumoase, pe atât de dulci și pricepute în toate tainele dragostei. Se răsuci cu grație, lăsându-l pe Tyrion să o urmeze cu pas legănat, înaintând cât putea de repede cu picioarele sale scurte, pe jumătate cât ale ei.

Prin spatele unui paravan sculptat din Myr, împodobit cu flori, arabescuri și fecioare visătoare, se furișară neobservați într-o sufragerie unde un bătrân cânta un cântec vesel din fluier. Intr-un alcov moale, un Tyroshi beat, cu o barbă roșie, legăna pe genunchi o fetișcană durdulie. Ii desfăcuse corsetul și își înclina cupa, turnându-i un firicel de vin peste sâni, ca să-l poată linge. Alte două fete jucau cărți în fața unei ferestre cu geam plumbuit. Cea pistruiată purta o cunună de flori albastre în părul ca mierea. Cealaltă avea pielea catifelată și neagră ca un cărbune lustruit, ochi mari, negri, sâni mici și ascuțiți. Erau îmbrăcate în mătase vaporosă, încinse la brâu cu șiraguri de mărgele. Lumina soarelui, revărsată prin sticla colorată, le contura trupurile tinere, dulci, prin hainele subțiri, iar Tyrion simți împunsături în testicule.

- Aș sugera, cu respect, fata cu pielea neagră, spuse Chataya.

* E tânără.

* Are șaisprezece ani, stăpâne.

O *vârstă potrivită pentru Joffrey*, gândi el, amin-tindu-și ce spusese Bronn. Prima lui femeie fusese chiar mai tânără. Tyrion își amintea cât de sfioasă păruse când și-a tras rochia peste cap pentru prima oară. Avea păr lung, negru, și ochi albaștri în care te puteai îneca - și el se înecase. *Ce biet nătărău ești, piticule*. Vine din ținuturile tale natale, fata asta?

- Sângele ei e sângele verii, stăpâne, dar fiica mea a fost născută aici, la Debarcaderul Regelui. Surpriza i se citi probabil pe chip, căci Chataya continuă: Poporul meu consideră că nu e nici o rușine să te afli într-o casă a plăcerii. În Insulele Verii, cei care se pricep să ofere plăcere sunt foarte prețuiți. Mulți tineri cu obârșie nobilă și fecioare slujesc câțiva ani după ce îmbobocesc, pentru a onora zeii.

- Ce legătură au zeii cu asta?

* Zeii ne-au făcut trupurile, precum și sufletele, nu-i așa? Ei ne dau glasul, ca să-i putem slăvi în cântec. Ne dau mâini, ca să putem să le ridicăm temple. Și ne dau dorința, ca să putem să ne unim și să-i slăvim în acest fel.

* Să-mi amintești să-i spun asta înaltului Septon, zise Tyrion. Dacă m-aș putea ruga cu penisul, aș fi mult mai religios. Dădu din mână. Accept bucuros propunerea ta.

- îmi voi chema fiica. Vino.

Fata îl întâmpină în josul scării. Mai înaltă decât Shae, deși nu la fel de înaltă ca mama sa, fu nevoită să se așeze în genunchi pentru ca Tyrion s-o poată săruta.

- Numele meu este Alayaya, zise ea, cu o umbră palidă a accentului mamei sale. Vino, stăpâne.

Il luă de mână și îl conduse sus, urcând două șiruri de trepte, pe urmă coborând într-un coridor lung. Din spatele uneia dintre ușile închise se auzeau gâfâieli și țipete de plăcere, chicoteli și șoapte din spatele alteia. Tyrion își simți penisul strivit de pantaloni. *Asta ar putea fi umilitor*, gândi el, urcând, în urma fetei, o altă scară, către camera din turn. Aici se afla o singură ușă. Alayaya îl conduse înăuntru și o închise.

În încăpere era un pat mare cu baldachin, un dulap înalt, decorat cu sculpturi erotice, și o fereastră îngustă din sticlă plumbuită, cu un model în formă de diamante roșii și galbene.

* Ești foarte frumoasă, Alayaya, îi spuse Tyrion când rămaseră singuri. Din cap până-n picioare, fiecare parte a trupului tău este încântătoare. Dar știi că partea care mă interesează cel mai mult este limba.

* Stăpânul meu va găsi că limba mea este foarte pricepută. Când eram mică, am învățat când s-o folosesc și când nu.

* Asta îmi place. Tyrion zâmbi. Așadar, ce facem acum? Poate ai vreo propunere.

* Da, spuse ea. Dacă stăpânul meu va deschide dulapul, va găsi ceea ce caută.

Tyrion îi sărută mâna și se cocoță în dulapul gol. Alayaya închise ușa în urma lui. El căută pe băjbâite panoul de lemn din spate, simți cum îi alunecă sub degete și îl dădu la o parte. Spațiul gol din spatele zidurilor era negru ca smoala, dar continuă să băjbâie până ce dădu de metal. Mâna i se închise peste o treaptă de metal. Descoperi cu piciorul o treaptă mai joasă și începu să coboare. Mult sub nivelul drumului, puțul se deschidea către un tunel înclinat de pământ, unde îl găsi pe Varys așteptându-l cu lumânarea în mână.

Varys nu semăna deloc cu el însuși. O față brăzdată de cicatrici și o barbă neagră se zăreau de sub cascheta de oțel, purta zale peste hainele de piele fiartă, pumnal și spadă la brâu.

* Chataya a fost pe placul tău, stăpâne?

* Aproape prea mult, recunosc Tyrion. Ești sigur că putem avea încredere în femeia asta?

* Nu sunt sigur de nimic în această lume nestatornică și vicleană. Totuși, Chataya nu are nici un motiv s-o iubească pe regină și știe că ție trebuie să-ți fie recunoscătoare pentru că ai scăpat-o de Allar Deem. Mergem? Porni în josul tunelului.

Până și mersul îi e diferit, remarcă Tyrion. Varys răspândea miros de vin sec și usturoi, în loc de lavandă.

* Îmi plac noile tale veșminte, îi spuse Tyrion în timp ce mergeau.

* Munca pe care o fac nu îmi permite să umblu pe străzi în mijlocul unei coloane de cavaleri. Așadar, când părăsesc castelul, adopt veșminte mai potrivite și astfel rămân în viață să te slujesc mai mult.

* Iți vine bine în haine de piele. Ar trebui să vii îmbrăcat așa la următoarea întrunire a consiliului.

* Sora ta n-ar fi de acord, stăpâne.

* Sora mea și-ar murdări lenjeria. Zâmbi în întuneric. N-am văzut nici urmă de vreun spion al ei pe urmele mele.

* Mă bucur să aud asta, stăpâne. Unii dintre slujbașii surorii tale sunt în aceeași măsură și ai mei, fără știrea ei. Urăsc să cred că au devenit atât de neglijenți încât să se lase văzuți.

* Ei bine, *eu* urăsc ideea că m-am cățarat prin dulapuri și am suportat chinurile poftelor zădărnice, pentru nimic.

* Nicidecum pentru nimic, îl asigură Varys. Ei știu că ești aici. Dacă cineva va fi destul de îndrăzneț să intre în casa Chatayei dându-se drept client, nu pot să spun, dar cred că e de preferat să greșim prin a fi prea prudenți.

* Cum de un bordel are o intrare secretă?

* Tunelul a fost săpat pentru o altă Mână a Regelui, un om a cărui onoare nu-i permitea să fie văzut intrând într-o asemenea casă. Chataya a păzit cu strășnicie secretul acestui tunel.

* Și totuși, tu ai știut.

* Păsările mici zboară prin multe tunele întunecoase. Ai grijă, treptele sunt abrupte.

Intrară, printr-o trapă, în spatele unui grajd, după ce parcurseseră probabil o distanță de vreo trei sute de metri pe sub Dealul Rhaenys. Un cal necheză în staul când Tyrion lăsă ușa să se trântescă. Varys stinse lumânarea și o așeză pe o grindă, iar Tyrion privi împrejur. Un câtar și trei cai ocupau staulele. Se duse la armăsar și îi studie dinții.

* Bătrân, spuse el. Și am dubii în privința suflului său.

* Nu e un cal care să te poarte în luptă, răspunse Varys, dar va fi de folos și nu va atrage atenția. Ca și ceilalți. Iar grăjdarii văd și aud doar animalele. Eunucul luă o mantie dintr-un cui. Era din lână aspră, decolorată de soare și deșirată, dar avea o croială amplă. Dacă-mi permiți. Când o întinse peste umerii lui Tyrion, îl acoperi din cap până-n picioare, având o glugă care putea fi trasă în față pentru a-i umbri chipul. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă, spuse Varys în timp ce o potrivea. Piticii nu sunt atât de des întâlniți cum sunt copiii, așa că vor vedea un copil. Un băiat într-o mantie veche, pe calul tatălui său, umblând după treburile acestuia. Deși cel mai bine ar fi să vii mai ales noaptea.

* Așa intenționez... după ziua de azi. Cel puțin deocamdată. Shae mă așteaptă. O instalase într-un conac înconjurat de ziduri, în colțul dinspre nord-est al Debarcaderului Regelui, nu departe de mare, dar nu îndrăznește să o viziteze de teamă să nu fie urmărit.

* Ce cal preferi? Tyrion dădu din umeri.

* Acesta e destul de bun.

* Am să-i pun șaua pentru tine. Varys luă șaua dintr-un cârlig.

Tyrion își aranja mantia grea și începu să măsoare grajdul cu pasul, nerăbdător.

* Ai pierdut un consiliu interesant. Stannis s-a încoronat, se pare.

* Știu.

* Mi-a acuzat fratele și sora de incest. Mă întreb cum a ajuns la o asemenea bănuială.

* Poate că a citit o carte și s-a uitat la culoarea pe care o are părul bastardului, așa cum au făcut Ned Stark și Jon Arryn înaintea lui. Sau poate cineva i-a șoptit la ureche. Râsul eunucului nu era chicotitul lui obișnuit, ci un râs mai gros și mai gutural.

* Cineva ca tine, poate.

* Sunt suspectat? N-am fost eu.

* Dacă ai fi fost, ai recunoaște?

* Nu. Dar de ce aș trăda un secret pe care l-am păstrat atâta vreme? Una e să înșeli un rege și cu totul alta este să te ascunzi după tufiș. În plus, bastarzii au fost în văzul tuturor.

* Bastarzii lui Robert? Ce-i cu ei?

* Are opt, din câte știu eu, spuse Varys în timp ce se chinuia să potrivească șaua.

Mamele lor au fost ca arama și mierea, ca untul și castanele, dar copiii lor au fost cu toții negri precum corbii... și, se pare, tot de rău augur. Așa că, atunci când Myrcella și Tom-men au ieșit dintre coapsele surorii tale, amândoi aurii ca soarele, adevărul nu a fost greu de ghicit.

Tyrion clătină din cap. *Dacă ar fi născut măcar un copil al soțului ei, ar fi fost îndeajuns ca să dezarmeze bănuielile... Dar atunci Cersei n-ar fi fost Cersei.*

- Dacă n-ai fost tu șoptitorul, cine a fost?

- Vreun trădător, fără îndoială. Varys strânse chinga.

* Degețel?

* Eu n-am pronunțat nici un nume. Tyrion îl lăsă pe eunuc să-l ajute să urce în șa.

- Lord Varys, spuse el de pe cal, uneori am sentimentul că ești cel mai bun prieten pe care îl am la Debarcaderul Regelui, iar alteori am sentimentul că îmi ești cel mai rău dușman.

- Ce ciudat, și eu gândesc exact la fel despre tine.

BRAN

Cu mult înainte ca primele degete de lumină să dea la o parte obloanele, ochii lui Bran erau deschiși. Aveau oaspeți la Winterfell, vizitatori veniți pentru sărbătoarea recoltei. În dimineața aceasta vor trage la țintă. Cândva, această perspectivă l-ar fi umplut de emoție, dar asta se întâmpla *înainte*.

Nu acum. Walderii se vor bate în săbii cu cavalerii din escorta Lordului Manderly, dar Bran nu va avea nici un rol în această întrecere. El trebuia s-o facă pe prințul în solariul tatălui său.

- Ascultă și s-ar putea să înveți ceva despre ce înseamnă să fii lord, îi spusese Maester Luwin.

Bran nu ceruse să fie prinț. Cavaler se visase el dintotdeauna, călare pe un cal de război, în armură strălucitoare, înconjurat de flămuri fluturând în vânt, de lănci și de săbii. De ce trebuia să-și irosească zilele ascultând discuțiile bătrânilor despre lucruri pe care le înțelegea doar pe jumătate? *Pentru că ești infirm*, îi reaminti un glas interior. Un schilod în scaunul

său moale putea să fie lord - băieții Walder spuneau că bunicul lor era atât de plăpând încât trebuia să fie dus peste tot cu lectica - dar nu un cavaler călare pe armăsarul său. În plus, era datoria lui.

- Ești urmașul fratelui tău la Winterfell și ești un Stark, i-a spus *Ser Rodrik*, aducându-i aminte cum stătea Robb lângă tatăl său atunci când veneau să-l vadă lorzii stegari.

Lordul Wyman Manderly sosise de la Portul Alb cu două zile în urmă, călătorind cu barca și cu lectica, căci era prea gras ca să stea pe cal. În urma lui venise un lung alai de servitori, cavaleri, scutieri, lorzi mărunți și doamne, vestitori, muzicanți, chiar și un jongler, cu flamuri și tunici sclipitoare, în zeci de culori. Bran îi întâmpinase la Winterfell din jilțul de piatră al tatălui său, cu lupi străvechi sculptați pe brațe, iar pe urmă *Ser Rodrik* i-a spus că s-a descurcat bine. Dacă acela ar fi fost sfârșitul, nu s-ar fi supărat. Însă a fost doar începutul.

- Ospățul e un pretext plăcut, îi explicase *Ser Rodrik*, dar nimeni nu străbate o sută de leghe doar pentru o bucată de rață și o înghițitură de vin. Doar cei care au de adus în fața noastră probleme importante sunt dispuși să facă acest drum.

Bran își ridică privirea spre tavanul de piatră brută de deasupra capului. Robb i-ar spune să nu se comporte ca un copil. Parcă îl auzea, și glasul nobilului lor tată deopotrivă. *Vine iarna, iar tu ești aproape om matur, Bran. Ai o datorie.*

Când Hodor năvăli înăuntru, zâmbind și mor-măind fără noimă, îl găsi pe băiat resemnat cu soarta sa. Il ajută să se spele și să se pieptene.

* Astăzi, jiletca din lână albă, porunci Bran. Și broșa de argint. *Ser Rodrik* vrea să arăt ca un lord. Pe cât putea, Bran prefera să se îmbrace singur, dar erau anumite mișcări - să-și tragă în sus pantalonii, să-și lege ghetetele - care îl chinuiau. Mergeau mai repede cu ajutorul lui Hodor. Odată ce învăța să facă un lucru, îl făcea cu îndemănare. Măinile sale erau mereu blânde, cu toate că avea o forță uimitoare.

* Dacă zeii nu ți-ar fi luat puterea, ai fi fost un mare cavaler.

* Hodor? Hodor îl privi, cu ochii căprui, nevinovați, ochi lipsiți de înțelegere.

- Da, răspunse Bran, Hodor. Ii arată cu degetul. Pe perete, lângă ușă, atârna un coș rezistent din

nuiete și piele, cu găuri tăiate pentru picioarele lui Bran. Hodor își trecu brațele prin curele și își strânse bine cureaua lată în jurul pieptului, pe urmă înge-nunche lângă pat. Bran se sprijini de barele fixate în perete și se balansa, vârându-și picioarele inerte în coș și apoi prin găuri.

- Hodor, spuse din nou Hodor, ridicându-se. Băiatul de la grajduri măsoara aproape doi metri. Urcat în spatele lui, Bran aproape că atingea tavanul cu capul. Când ieșiră pe ușă, se aplecă. Odată, Hodor simțise miros de pâine coaptă și *alergase* către bucătărie, iar Bran s-a lovit atât de tare, încât Maester Luwin a trebuit să-i coasă scalpul. Mikken îi adusese din depozitul de arme un coif vechi, ruginit, fără vizieră, dar rareori Bran se ostenea să-l poarte. Walderii râdeau ori de câte ori îl vedeau cu el pe cap.

Își odihni mâinile pe umerii lui Hodor, în timp ce coborau scara șerpuitoare. Afară, curtea răsuna deja de sunet de săbii, de scuturi și de cai. Era o muzică dulce. *O să arunc doar o privire, gândi Bran, o privire fugară, atâta tot*

Lorzii Portului Alb vor apărea mai târziu cu oștenii și cavalerii lor. Până în momentul acela, curtea aparținuse scutierilor lor, cu vârste cuprinse între zece și patruzeci de ani. Bran își dorea cu atâta ardoare să fi fost unul dintre ei, încât îl durea stomacul.

În curte fuseseră ridicate două ținte, fiecare formată dintr-un stâlp solid care sprijinea o grindă transversală, cu un scut la unul dintre capete și o țintă căptușită la celălalt. Scuturile fuseseră pictate în roșu și auriu, dar leii Lannisterilor erau zgrunțuroși și deformați și erau deja zgâriați binișor de primii băieți care i-au atacat.

Apariția lui Bran în coș stârni priviri uimite din partea celor care nu-l mai văzuseră până atunci, dar era obișnuit să ignore asemenea priviri. Ii vedea pe Walderi încălecând. Își aduseseră armuri frumoase tocmai de la Gemeni, platoșe strălucitoare de argint, cu încrustații albastre. Walder cel Mare avea un coif cu o creastă în formă de castel, în timp ce Walder cel Mic preferase panglicile de mătase, albastre și gri. Scuturile și tunicile lor erau, de asemenea, diferite. Walder cel Mic purta pe blazonul împărțit în patru careuri turnurile gemene ale familiei Frey, alături de mistrețul vârgat al Casei buniciei sale și plugarul ce o reprezenta pe cea a mamei; Crakehall și Darry. Blazonul lui Walder cel Mare înfățișa copacii și corbii Casei Blackwood și șerpia încolăciți ai Casei Paeg. *Sunt, probabil, avizi de onoruri*, gândi Bran privind-i în timp ce-și lua lăncile. *Un Stark nu are nevoie decât de lupul străvechi.*

Armășarii lor bălțați erau iuți, puternici și bine dresați. Aliniați unul lângă altul, atacară țintele de paie. Amândoi lovira scuturile în plin și erau deja departe când țintele căptușite se răsuciră. Walder cel Mic dădu lovitura cea mai puternică, dar Bran se gândi că Walder cel Mare se ținea mai bine pe cal. Și-ar fi dat ambele picioare nefolositoare în schimbul șansei de a se lua la întrecere cu oricare dintre ei.

Walder cel Mic își azvârli deoparte lancea sfărâmată, îl observă pe Bran și opri calul lângă el:

- * Ce mai cal urât, zise, referindu-se la Hodor.
- * Hodor nu e cal, răspuse Bran.
- * Hodor, spuse Hodor.

Walder cel Mare se apropie la trap, alăturându-se vărului său:

- * Păi nu e la fel de *deștept* ca un cal, asta e sigur. Câțiva dintre flăcăii de la Portul Alb se înghiontiră și începură să râdă.
- * Hodor. Radiind de voioșie, Hodor privi de la un Frey la altul, fără să-și dea seama că e batjocorit. Hodor hodor?

Calul lui Walder cel Mic necheză.

- * Vezi, discută. Poate că „hodor” înseamnă „te iubesc” pe limba cailor.
- * Tacă-ți gura, Frey! Bran simțea cum sângele îi năvălește în obraji.

Walder cel Mic își aduse calul mai aproape, izbin-du-l pe Hodor, cât p-aci să-l dărâme.

- * Și ce-o să faci dacă nu mi-o țin?
- * O să-și asmuță asupra ta lupul, vere, îl atenționa Walder cel Mare.
- * Foarte bine. întotdeauna mi-am dorit o blană de lup.
- * *Vara* ți-ar smulge capul tău mare și gras, zise Bran.

Walder cel Mic se bătu cu pumnul în piept, lovin-du-și armura.

- * Lupul tău are dinți de oțel, să muște prin platoșă și prin zale?
- * *Ajunge!* Glasul lui Maester Luwin răsună ca un tunet, acoperind zgomotul din curte. Cât anume auzise, Bran nu-și dădea seama, dar, evident, suficient ca să se înfurie. Nu se cuvin asemenea amenințări și nu vreau să mai aud așa ceva. Așa te porți tu la Gemeni, Walder Frey?

* Dacă vreau. De pe cal, Walder cel Mic îi aruncă lui Luwin o privire semeață, de parcă ar fi vrut să spună: *Ești un simplu maester, cine ești tu să-i aduci reproșuri lui Frey de la Răscruce?*

* Ei bine, nu așa trebuie să se comporte străjerii Doamnei Stark la Winterfell. De la ce ați început?

Maester privi spre fiecare băiat în parte. Unul dintre voi îmi va spune, vă jur, altfel...

- Glumeam și noi cu Hodor, mărturisi Walder cel Mare. îmi pare rău dacă l-am jignit pe Prințul Bran. Voiam doar să fim amuzanți.

Cel puțin el avea decența să pară rușinat. Walder cel Mic avea un aer arțăgos.

- Și eu la fel, spuse el. Încercam doar să fiu amuzant.

Bran observă că lui Maester i se înroșise chelia, dacă nu altceva. Luwin era mai furios ca înainte.

- Un adevărat lord îi alină și-i protejează pe cei slabi și neajutorați, le spuse băieților Frey. N-am să vă permit să faceți glume crude pe seama lui Hodor, m-ați auzit? E un băiat inimos, săritor și ascultător, ceea ce e mai mult decât pot spune despre voi amândoi. Maester arată spre Walder cel Mic: Iar tu nu te vei mai apropia de pădurea zeilor și de acei lupi, altfel vei avea de plătit pentru asta. Cu mânecele fluturând, se întoarse pe călcăie, făcu vreo doi pași clătinați, pe urmă întoarse capul: Bran, vino. Lordul Wyman așteaptă.

- Hodor, du-te după Maester, porunci Bran.

- Hodor, zise Hodor. Cu pasul lui mare, îl ajunse din urmă pe Maester, care gonea cu furie. Maester Luwin ținu ușa deschisă, iar Bran cuprinse cu brațele gâtul lui Hodor și se aplecă în timp ce intrară.

- Walderii, începu el...

- Nu mai vreau să aud nimic despre asta, gata! Maester Luwin arăta obosit și speriat. Ai avut dreptate să-i iei apărarea lui Hodor, dar n-ar fi trebuit să te afli acolo. *Ser Rodrik* și Lordul Wyman au luat deja micul dejun așteptându-te. E nevoie să vin personal să te aduc, ca pe un copil mic?

* Nu, răspunse Bran rușinat. Îmi pare rău, voiam doar...

* Știu ce voiai, zise Maester Luwin pe un ton mai blând. Aș vrea să se poată adevăra, Bran. Ai vreo întrebare înainte să începem această audiență?

- Vom vorbi despre război?

- *Tu* nu vei vorbi despre nimic. Glasul lui Luwin redevenise tăios. Ești încă un copil de opt ani...

- Aproape nouă.

- Opt, repetă Maester cu fermitate. Să nu spui nimic altceva decât amabilități, doar dacă *Ser Rodrik* sau Lordul Wyman îți pun întrebări.

Bran clătina din cap:

- O să țin minte. N-am să-i pomenesc nimic lui *Ser Rodrik* despre ceea ce s-a întâmplat între tine și băieții Frey.

- Mulțumesc.

L-au așezat pe Bran în scaunul de stejar al tatălui său, captușit cu perne gri de catifea, în spatele unei mese lungi din scânduri. *Ser Rodrik* stătea la dreapta lui, iar Maester Luwin la stânga, înarmați cu pene, călimări cu cerneală și un teanc de hârtii albe pe care aveau să scrie tot ceea ce se petrecea. Bran își trecu o mână peste lemnul aspru al mesei și își ceru scuze pentru că a întârziat.

* Păi prinții nu întârzie niciodată, răspunse amabil Lordul Portului Alb. Cei care vin înaintea lui sosesc prea devreme, atâta tot. Wyman Manderly avea un râs răsunător. Nu era de mirare că nu se putea ține în șa, părea mai mare decât orice cal. Bun de gură, pe cât era de uriaș, începu prin a cere curții de la Winterfell să confirme noii grăniceri pe care îi numise la Portul Alb. Bătrânii preferaseră să păstreze argintul pentru Debarcaderul Regelui decât să-l trimită noului Rege al Nordului.

* Regele Robb are nevoie de propria sa monetărie, declară el, iar Portul Alb este locul potrivit pentru asta.

Se oferă să preia problema, dacă regele era de acord, și trecu apoi la descrierea felului în care întârșise apărarea portului, detaliind costurile fiecărei lucrări de îmbunătățire. Pe lângă baterea monedei, Lordul Manderly mai propuse construirea unei flote de război pentru Robb.

- Nu am mai avut putere pe mare de sute de ani, de când Brandon Pârjolitorul a dat foc corăbiilor tatălui său. Dă-mi aurul necesar, și într-un an îți voi aduce suficiente galere ca să poți lua Piatra Dragonului și Debarcaderul Regelui laolaltă.

Discuțiile despre corăbiile de război îi stârniră lui Bran interesul. Nimeni nu-l întrebă pe el, dar se gândi că ideea Lordului Wyman era excepțională. Le și vedea, cu ochii minții. Se întrebă dacă vreun infirm comandase vreodată o navă de război. Dar *Ser* Rodrik promise doar să-i înainteze lui Robb propunerea, spre analiză, în timp ce Maester Luwin scrijelea pergamentul.

Miezul zilei veni și trecu. Maester Luwin îl trimise pe Poxo Tym jos, la bucătărie, iar ei mâncară, în solariu, brânză, clapon și pâine de ovăz. În timp ce rupea carnea cu degetele sale groase, Lordul Wyman ceru politicos mâna Doamnei Hornwood, care îi era verișoară.

- A fost născută Manderly, știți. Poate că, după ce-și va potoli amărăciunea, i-ar plăcea să fie din nou o Manderly, ce ziceți? Mușcă din clapon și zâmbi larg: Se face că sunt și eu văduv de opt ani de zile. E vremea să-mi iau altă nevestă, nu sunteți de acord, domnii mei? Omul începe să se simtă singur. Aruncând oasele, întinse mâna după un copan. Sau, dacă doamna visează un fecior mai tânăr, fiul meu, Wendel, și el e neînsurat. E plecat la sud, unde o păzește pe Lady Catelyn, dar, fără îndoială, la întoarcere va dori să-și ia o nevestă. Își șterse un strop de grăsime de pe bărbie cu mâneca tunicii.

Bran auzea prin ferestre zăngănitul îndepărtat al armelor. Nu îl interesau căsătoriile cătuși de puțin. *Mi-aș dori să fiu jos, în curte.*

Lordul Wyman așteptă ca masa să fie curățată, înainte de a ridica problema unei scrisori pe care o primise de la Lordul Tywin Lannister, care îl ținea ostatic la Furca Verde pe fiul lui mai mare, *Ser* Wylis. Mi-l oferă înapoi fără răscumpărare, cu condiția să-mi retrag trupele de la înălțimea Sa și să jur că nu voi mai lupta.

* Il vei refuza, desigur, spuse *Ser* Rodrik.

* N-aveți nici o teamă în privința asta, îl asigură lordul. Regele Robb nu are slujitor mai devotat decât Wyman Manderly. Totuși, n-aș vrea să-mi văd fiul lăncezind la Harrenhal mai mult decât trebuie. E un loc nefast. Blestemat, se spune. Nu că aș fi genul care să înghită asemenea baliverne, dar... Uitați-vă ce a pățit acest Janos Slynt. Ridicat de regină la rangul de Lord de Harrenhal și alungat de fratele ei. Trimis la Zid, după cum se spune. Mă rog să putem aranja, nu peste mult timp, un schimb echitabil de prizonieri. Știu că Wylis n-ar vrea să stea deoparte tot restul războiului. E viteaz fiul meu, și fioros ca un dulău.

Când audiența luă sfârșit, umerii lui Bran erau înțepenii de atâta stat în același scaun. Iar în seara aceea, în timp ce stătea la cină, un corn sună, vestind sosirea unui alt oaspete. Lady Donella Hornwood nu aduse cu sine o suită și un lung șir de cavaleri, ci veni doar ea, însoțită de șase oșteni obosiți, cu însemnul unui cap de elan pe uniforme portocalii și pline de praf.

* Regretăm nespuse toate suferințele prin care ai trecut, doamna mea, zise Bran când i se înfățișă pentru a-și aduce salutul. Lordul Hornwood fusese ucis în bătălia de la Furca Verde, iar singurul lor fiu murise în Pădurea Șoaptelor. Winterfell nu va uita.

* Mă bucur să aud asta. Era o femeie palidă, uscățivă, cu fiecare cută a feței marcată de suferință. Sunt foarte ostenită, stăpâne. Dacă mi-ai îngădui să mă odihnesc, ți-aș fi recunoscătoare.

- Negreșit, zise *Ser* Rodrik. E timp destul mâine pentru discuții.

Când sosi ziua următoare, cea mai mare parte a dimineații fu dedicată discuțiilor despre grâne, legume și carnea în saramură. Odată ce maesterii din Citadelă decretaseră începutul toamnei, oamenii înțelepți puneau deoparte o parte din fiecare recoltă, deși cantitatea era o problemă care părea să necesite multe dezbateri. Lady Hornwood depozita o cincime din recolta ei. La propunerea lui Maester Luwin, promise să mărească această cantitate la o pătrime.

* Bastardul lui Bolton masează trupe la Fortul Groazei, îi preveni ea. Nădăjduiesc că are de gând să-i ducă spre sud, să se alătore tatălui său, la Gemeni, dar când am trimis să fie întrebat despre intențiile lui, mi-a transmis că nici un Bolton nu va fi vreodată luat la întrebări de o femeie. De parcă ar fi fost un fiu legitim și ar fi avut dreptul să poarte acel nume.

* Lordul Bolton nu l-a recunoscut niciodată pe băiat, din câte știu, interveni *Ser Rodrik*. Mărturisesc că nu-l cunosc.

* Puțini îl cunosc, răspuse ea. A locuit cu mama sa până acum doi ani, când tânărul Domic a murit și l-a lăsat pe Bolton fără urmaș. Atunci și-a adus ea bastardul la Fortul Groazei. Băiatul e o creatură perfidă, în orice caz, și are un servitor care este aproape la fel de crud ca el. *Puturosul* i se spune. Se zice că nu face baie niciodată. Merg împreună la vânătoare, Bastardul și acest *Puturos*, și nu la vânătoare de cerbi. Am auzit povești, lucruri cărora nu-mi vine să le dau crezare, nici măcar când vine vorba despre un Bolton. Iar acum, că nobilul meu soț și fiul meu iubit au plecat la zei, Bastardul privește cu jind la pământurile mele.

Bran ar fi vrut să-i dea o sută de oameni ca să-și apere drepturile, dar *Ser Rodrik* spuse doar:

* Poate să se uite, dar de va face mai mult, îți jur că va primi o pedeapsă cumplită. Vei fi în siguranță, doamna mea, deși, probabil, cu timpul, când durerea îți va trece, s-ar putea să găsești că e prudent să te recăsătorești.

* Am trecut de anii când pot naște copii, câtă frumusețe am avut s-a dus de mult, răspuse ea schițând un zâmbet obosit, și, cu toate acestea, bărbații se țin după mine cum n-au făcut-o niciodată când am fost fecioară.

* Nu-i privești cu ochi buni pe acești pretendenți? întrebă Luwin.

* Mă voi recăsători, dacă înălțimea Sa poruncește, răspuse Lady Hornwood, dar Mors Crowfoot e o brută bețivă și e mai bătrân decât tatăl meu. Cât despre nobilul meu văr, Manderly, patul stăpânului meu nu e destul de mare să-l încapă pe unul de dimensiunea lui, iar eu sunt cu siguranță prea mică și firavă să stau sub el.

Bran știa că bărbații dormeau deasupra femeilor când împărțeau patul. Să dormi sub Lordul Manderly, își imagina el, ar fi ca și cum ai dormi sub un cal prăbușit. *Ser Rodrik* clătină din cap cu înțelegere:

- Vei avea alți pețitori, doamna mea. Vom încerca să-ți găsim un pretendent mai pe gustul tău.

- Poate că nu e nevoie să cauți prea departe, ser. După ce Lady Hornwood plecă, Maester Luwin zâmbi:

* *Ser Rodrik*, cred sincer că doamna te place. *Ser Rodrik* își drese glasul, cu un aer stânjenit.

* Era foarte tristă, spuse Bran. *Ser Rodrik* încuviință:

- Tristă și blândă, și deloc neatrăgătoare pentru o femeie de vârsta ei, cu toată modestia de care dă dovadă. Totuși, un pericol pentru pacea regatului fratelui tău.

- Ea? întrebă Bran uluit. Maester Luwin răspuse:

- Fără urmaș direct, bineînțeles că există mulți care revendică pământurile familiei Hornwood. Clanurile Talahart, Flint și Karstark, au cu toții legături cu Casa Hornwood pe linie feminină, iar familia Glover îl crește pe bastardul Lordului Harys la Deep-wood Motte. Dreadfort nu are nici un fel de pretenții, după câte știu eu, în afară de pământurile învecinate, iar Roose Bolton nu e omul care să rateze o asemenea ocazie.

Ser Rodrik se trase de mustăți.

* În asemenea cazuri, seniorul ei trebuie să-i găsească o partidă potrivită.

* De ce *nu poți* să te căsătorești tu cu ea? întrebă Bran. Spuneai că e atrăgătoare, iar Beth ar avea mamă.

Bătrânul cavaler așeză o mână pe brațul lui Bran:

* Ești amabil, prințul meu, dar sunt doar un cavaler și, în plus, sunt prea bătrân. Aș putea să-i fiu alături câțiva ani, dar îndată ce aș muri, Lady Hornwood s-ar afla din nou în aceeași încurcătură, iar perspectivele lui Beth ar putea fi primejduite și ele.

* Atunci lasă-l pe bastardul Lordului Hornwood să fie moștenitor, zise Bran, gândindu-se la fratele său vitreg, Jon.

Ser Rodrik răspunse:

* Asta ar fi pe placul Gloverilor, poate și umbra Lordului Hornwood ar fi mulțumită, dar nu cred că Lady Hornwood ne-ar iubi. Băiatul nu este din sângele ei.

* Totuși, interveni Maester Luwin, trebuie să ne gândim la asta. Lady Donella nu mai e la vârsta la care să poată avea urmași, după cum a mărturisit ea însăși. Dacă nu bastardul, atunci cine?

* Pot să mă retrag? Bran auzea în curte antrenamentul cavalerilor, sunetul de oțel pe oțel.

Bran roși de plăcere. Nu era atât de plictisitor să fii lord pe cât se temuse și, de vreme ce Lady Hornwood fusese atât de succintă în comparație cu Lordul Manderly, îi rămăseseră câteva ore de lumină să-l viziteze pe Vara. Ii plăcea să-și petreacă timpul cu lupul său în fiecare zi, atât cât îi îngăduiau Ser Rodrik și Maester.

De îndată ce Hodor intră în pădurea zeilor, Vara se ivi de sub un stejar, de parcă ar fi știut că veneau. Bran mai zări o siluetă zvealtă, neagră, privind din tufișuri.

- Lățosule! Strigă el. Aici, Lățosule. La mine. Dar lupul lui Rickon dispăru la fel de repede precum se ivise.

Hodor cunoștea locul preferat al lui Bran, așa că îl duse la marginea unui iaz, sub coroana deasă a copacului inimii, unde Lordul Eddard obișnuia să îngenuncheze pentru a se ruga. Când ajunse acolo, valuri mici unduiau oglinda apei, făcând ca imaginea copacului să tremure și să danseze. Totuși, nu era nici o suflare. Pentru o clipă, Bran fu derutat.

În clipa următoare, Osha țâșni din iaz, împrăș-când apa de jur-împrejur, atât de neașteptat, încât până și Hodor sări la o parte, jeluindu-se, îngrozit, *Hodor, Hodor*, până ce Bran îl bătu pe umăr ca să-l liniștească.

- Cum poți înota acolo, o întrebă pe Osha, nu e rece?

Osha înotă până la pietre și se ridică, cu apa șiroindu-i pe trup. Era goală și i se făcuse pielea de găină. Vara se apropie și o adulmecă.

* Voiam să ating fundul apei.

* N-am știut că iazul are fund.

* S-ar putea să nu aibă. Osha zâmbi. La ce te holbezi, băiete? N-ai mai văzut niciodată o femeie?

* Ba da. Bran făcuse baie cu surorile ei de sute de ori, și văzuse și servitoare în iazurile fierbinți. Totuși, Osha arăta altfel, cu trupul robust, solid și viguros, în loc să fie suplu și arcuit. Avea picioarele musculoase, sânii plați ca două pungi goale. Ai o grămadă de cicatrici.

* Fiecare câștigată cu trudă. își ridică de jos rochia maro, o scutură de frunze și și-o trase peste cap.

* Te-ai luptat cu uriași?

Osha susținea că mai existau și acum uriași dincolo de Zid. *Poate, într-o zi, chiar voi vedea unul...*

* M-am luptat cu oameni. Se încinse la brâu cu o bucată de sfoară. Ciori negre, cel mai adesea. Am și ucis un om, zise ea, scuturându-și părul. Ii crescuse de când venise la

Winterfell, trecându-i binișor peste urechi. Avea o înfățișare mai blândă decât femeia care încercase cândva să-l ucidă în pădurea lupilor. Am auzit astăzi niște vorbe la bucătărie despre tine și băieții Frey.

* Ce? Ce spuneau?

Osha îi zâmbi cu amărăciune.

* Că un băiat care-și bate joc de un uriaș e un prost, iar lumea în care un infirm trebuie să-1 apere e nebună.

* Hodor nu și-a dat seama că-și bat joc de el, zise Bran. Oricum, el nu se bate niciodată. Își aminti că odată, pe când era mic, s-a dus la piață cu mama și cu Septa Mordane. L-au luat cu ei pe Hodor, să le ducă bagajele, dar acesta s-a rătăcit și, când l-au găsit, niște băieți îl înghesuieră într-un gang și îl loveau cu bețele. *Hodor!*, striga el întruna, plângând și ferindu-se, dar n-a ridicat nici o clipă mâna împotriva lor. Septonul Chayle spune că are un suflet nobil.

* Da, răspuse Osha, și mâini destul de puternice ca să poată suci gâtul unui om, dacă-și pune în minte. Dar ar fi mai bine să se ferească de băieții Walder, și tu la fel. Cel mare, căruia i se spune Micuțul, am impresia că are numele care i se potrivește. Mare la trup, mic pe dinăuntru, și rău până-n măduva oaselor.

* N-ar îndrăzni niciodată să-mi facă vreun rău. Se teme de Vara, orice-ar zice el.

* Atunci poate că nu e atât de prost cum pare. Osha era mereu prudentă în preajma lupilor străvechi. În ziua în care a fost luată, Vara și Vânt Cenușiu sfâșiaseră în bucăți trei vietăți sălbatice. Sau poate că este. Și asta miroase a neazuri. Își legă părul. Mai visezi lupii?

* Nu. Lui Bran nu-i plăcea să vorbească despre visele sale.

* Un prinț ar trebui să mintă mai bine de atât, râse Osha. Ei bine, visele tale sunt treaba ta. Treaba mea e în bucătărie și aș face mai bine să mă întorc înainte ca Gage să înceapă să se pună pe țipat și fluturat lingura aia mare de lemn. Cu permisiunea ta, prințul meu.

Ea n-ar fi trebuit să pomenească despre visele cu lupi, gândi Bran în timp ce Hodor îl căra în sus, pe scări, către dormitorul său. Se luptă cu somnul cât putu, dar în cele din urmă acesta îl învinse, ca de obicei. În noaptea aceasta visă copacul inimii. Il privea, cu ochii săi adânci și roșii, chemându-l cu gura-i strâmbă de lemn, iar din crengile sale palide se ivi corbul cu trei ochi, fâlfâind, ciugulindu-i fața și strigându-i numele, cu glasul tăios ca o sabie.

Fu însă trezit de sunetul goanelor. Bran se împinse pe o parte, recunoscător că a fost trezit. Auzi tropot de cai și strigăte zgomotoase. *Au sosit alți oaspeți, și sunt pe jumătate beți după scandalul pe care îl fac*. Apucându-se cu mâinile de bare, își ridică trupul din pat și se duse la scaunul de lângă fereastră. Pe flamură aveau un uriaș cu lanțurile sfărâmate, semn că erau din clanul Umber, de pe tărâmurile nordului, de dincolo de Ultimul Râu.

În ziua următoare, doi dintre ei veniră împreună la audiență, unchii Mareluijon, niște fanfaroni în amurgul vieții, cu bărbi albe ca mantiile din blană de urs polar pe care le purtau. Cândva, o cioară îl luase pe Mors drept mort și îi ciugulise un ochi, așa că acesta purta o piatră a dragonului în loc de ochi. După cum spusese Bătrâna Nan povestea, Mors a apucat cioara în pumn și i-a mușcat capul, și astfel l-au botezat Mâncătorul de Ciori. Nu a vrut niciodată să-i spună lui Bran de ce fratelui său slăbănog i se spunea Urgia Târfelor.

De îndată ce se așezară, Mors le ceru permisiunea să se însoare cu Lady Hornwood.

* Marelejon este mâna dreaptă a Tânărului Lup, toți știu asta. Cine poate fi mai potrivit să apere pământurile văduvei decât un Umber, și care Umber e mai potrivit decât mine?

* Lady Donella e încă în doliu, spuse Maester Luwin.

* Am sub veșminte un leac pentru doliu, râse Mors. *Ser Rodrik* îi mulțumi politicos și îi promise că îi va prezenta această problemă doamnei și regelui.

Hother voia corăbii.

- Dinspre nord, se furișează sălbatici, mai mulți decât am văzut vreodată. Au traversat Golful Focilor în bărci mici și acostează pe țărmurile noastre. Ciorile din Eastwick sunt prea puține ca să-i oprească, iar ei se ascund repede ca niște nevăstuici. Avem nevoie de corăbii lungi, da, și de oameni puternici să le conducă. Marelejon a luat prea mulți. Jumătate din recolta noastră s-a scuturat din lipsă de oameni care să dea cu coasa.

Ser Rodrik se trase de mustăți.

* Aveți păduri de pini înalți și stejari bătrâni. Lordul Manderly are constructori de corăbii și marinari cu duiumul. Împreună, ar trebui să puteți ține pe apă destule corăbii ca să păzească ambele coaste ale voastre.

* Manderly? pufni Mors Umber. Sacul acela de seu care se clatină pe picioare? E batjocorit chiar de oamenii lui, care-l numesc Lordul Mreană, după câte am auzit. Omul abia poate să umble. Dacă i-ai înfige o sabie în burtă, ar țâșni din ea zece mii de țipari.

* E gras, recunosc *Ser Rodrik*, dar nu e prost. Vei colabora cu el, altfel regele va ști care e motivul. Și, spre uimirea lui Bran, brutalul Umber fu de acord să facă așa cum i s-a poruncit, deși nu fără să bombăne.

Pe durata audienței, sosiră Gloverii din Deep-wood Motte și un grup mare de membri ai familiei Tallhart din Cetatea lui Torrhen. Galhart și Robert Glover lăsaseră Deepwood Motte pe mâna soției lui Robert, dar cel care veni la Winterfell era administratorul lor.

- Doamna mea îți cere iertare că nu a putut veni. Copilașii ei sunt încă prea mici pentru o asemenea călătorie și n-a fost dispusă să-i lase singuri.

Curând, Bran își dădu seama că administratorul, și nu Lady Glover, era cel care conducea cu adevărat Deepwood Motte. Omul îi înștiința că deocamdată punea deoparte doar o zecime din recoltele sale. Susținea că un vraci de ocazie îi spusese că va urma o vară îmbelșugată înainte de-a se așterne frigul. Maester Luwin avea numai cuvinte alese despre vracii de ocazie. *Ser Rodrik* le porunci oamenilor să pună deoparte o cincime și îl chestiona pe administrator cu de-amănuntul despre bastardul Lordului Hornwood, Larence Snow. În nord, toți bastarzii de viță nobilă primeau numele de Snow. Acest flăcău avea aproape doisprezece ani, iar administratorul îi slăvea istețimea și curajul.

* Poate că ideea ta cu privire la băiat poate fi pusă în practică, Bran, spuse Maester Luwin. Intr-o bună zi, cred că vei fi un bun lord pentru Winterfell.

* Ba nu. Bran știa că nu va fi niciodată lord, nu mai mult decât avea să fie vreodată cavaler. Robb se va căsători cu o fată din familia Frey, mi-ai spus-o chiar tu, iar Walderii spun și ei același lucru. Va avea fii, iar aceștia vor fi stăpâni la Winterfell după el, nu eu.

* S-ar putea să fie așa, zise *Ser Rodrik*, dar eu am fost însurat de trei ori și soțiile mi-au dat fiice. Acum nu-mi mai rămâne decât Beth. Fratele meu, Martyn, a avut parte de patru fii puternici, dar numai unul a trăit să devină bărbat. Când și acesta a fost ucis, neamul lui Martyn a pierit odată cu el. Când vorbim re ziua de mâine, nimic nu e sigur. În ziua următoare, i-a venit rândul lui Leobald Tallhart. Vorbi despre prevestirile legate de vreme și despre mintea înapoiată a oamenilor din popor și povesti cum nepotul lui ardea de dorul luptei.

- Benfred și-a ridicat propria trupă de lăncieri. Băieți, nici unul mai mare de nouăsprezece ani, dar fiecare dintre ei se crede un tânăr lup. Când le-am spus că sunt doar niște iepuri, au râs de mine. Acum își spun Iepuri Sălbatici și aleargă prin țară cu blănuri de iepuri legate la capetele lăncilor și cântând cântece cavalești.

Bran se gândi că asta suna grozav. Și-l aminti pe Benfred Tallhart, un băiat necioplit, gălăgios, care vizitase adesea Winterfell împreună cu tatăl său, *Ser Helman*, și fusese

prietenos cu Robb și cu Theon Greyjoy. Dar *Ser Rodrik* era evident neplăcut impresionat de ceea ce auzea.

* Dacă regele ar avea nevoie de mai mulți oameni, ar trimite după ei, spuse el. Informează-l pe nepotul tău că trebuie să rămână în Cetatea lui Torrhen, așa cum a poruncit nobilul său tată.

* Așa voi face, ser, zise Leobald, și abia apoi o aduse în discuție pe Lady Hornwood. Biata ființă, fără un soț care să-i apere pământurile și fără nici un fiu care s-o moștenească. Își amintea, fără îndoială, că propria lui soție era o Hornwood, sora ultimului Lord Halys. Un castel gol e un castel trist, continuă el. Mi-a trecut prin minte să-mi trimit fiul cel mai mic la Lady Donella, să aibă grijă de el ca de propriul ei copil. Beren are aproape zece ani, un flăcău potrivit, iar ea îi este mătușă. Ar înveseli-o, sunt sigur, și probabil că el chiar ar lua numele de Hornwood...

* Dacă ar fi numit moștenitor? sugeră Maester Luwin.

* ... ca să poată duce mai departe Casa Hornwood, îl completă Leobald.

Bran știa ce avea de spus.

- Mulțumesc pentru idee, domnul meu, se repezi el cu vorba, înainte ca *Ser Rodrik* să apuce să spună ceva. Vom aduce această problemă în fața fratelui meu Robb. O, și a Doamnei Hornwood.

Leobald păru surprins să-l audă pe băiat vorbind.

A

- Îți sunt recunoscător, prințul meu, zise el. Dar Bran văzu milă în ochii săi albaștri, palizi, amestecată probabil cu puțină bucurie că băiatul schilod nu era, în definitiv, fiul *lui*. Pentru o clipă îl urî.

Totuși, Maester Luwin îl simpatiza mult.

* Beren Tallhart ar putea foarte bine să fie cel mai bun răspuns pentru noi, le spuse după ce acesta plecă. După obârșie, este pe jumătate Hornwood. Dacă ia numele unchiului său...

* ... va fi tot un băiat, interveni *Ser Rodrik*, și va fi strâns cu ușa să-și păstreze pământurile, împotriva voinței lui Mors Umber și a bastardului Roose Bolton. Trebuie să chibzuim bine la asta. Va trebui să-l sfătuim cât mai bine pe Robb înainte de a lua vreo decizie.

* Totul se poate reduce la aspectele practice, spuse Maester Luwin. Care lord îi este mai necesar? Pământurile riverane sunt parte a regatului său, s-ar putea să dorească să cimenteze alianța căsătorind-o pe Lady Hornwood cu unul dintre lorzii Tridentului. Un Blackwood, poate, sau un Frey...

* Lady Hornwood îl poate avea pe unul dintre Freyii voștri, zise Bran. Ii poate avea pe amândoi, dacă vrea.

* Nu ești prea amabil, prințul meu, îl dojeni *Ser Rodrik*.

Nici Walderii nu sunt. Incruntându-se, Bran fixă masa cu privirea și nu mai spuse nimic.

În zilele următoare, sosiră corbi de la alte Case nobile, aducând refuzuri politicoase. Bastardul de la Dreadfort nu putea să li se alăture, cei din familia Mormont și Karstark erau cu toții plecați în sud, cu Robb. Lordul Locke era prea bătrân ca să se aventureze în această călătorie, Lady Flint era însărcinată, iar la Rondul Văduvei era epidemie. În sfârșit, primiseră de veste de la toți principalii vasali ai Casei Stark, cu excepția lui Howland Reed, insularul care nu pusese piciorul în afara mlaștinilor sale de mulți ani, și a Cerwynilor, al căror castel se afla la o jumătate de zi depărtare de Winterfell. Lordul Cerwyn era prizonier al Lannisterilor, dar fiul său, un flăcău de paisprezece ani, sosi, într-o dimineață strălucitoare și vântoasă, în fruntea unui grup de două duzini de lăncieri. Bran dădea ocol curții, călare pe Dansator, când intrară pe poartă. Alergă să-i întâmpine. Cley

Cerwyn fusese mereu prietenul lui Bran și al fraților săi.

- Bună dimineața, Bran, îi strigă Cley cu voioșie. Sau trebuie acum să-ți spun *Printe Bran?*

- Numai dacă vrei. Cley râse.

* De ce nu? Toți ceilalți sunt regi sau prinți în ultimul timp. Stannis a scris și la Winterfell?

* Stannis? Nu știu.

* E și el rege acum, îi mărturisi Cley. Spune că Regina Cersei s-a culcat cu fratele ei, astfel că Joffrey este bastard.

-Joffrey Bastardul, mârâi unul dintre cavalerii lui Cerwyn. Nu e de mirare că e perfid, dacă tatăl său e Regicidul.

- Așa e, spuse un altul, zeii urăsc incestul. Uita-ți-vă cum i-au doborât pe Targaryeni.

Pentru o clipă, Bran simți că se sufocă. O mână uriașă îl izbea în piept. Avea impresia că se prăbușește și se agăță cu disperare de frâiele Dansatorului. Teroarea i se citise probabil pe față.

* Bran? zise Cley Cerwyn. Nu te simți bine? E doar un alt rege, nimic altceva.

* Robb îl va înfrânge și pe el. Întoarse capul Dansatorului către grajduri, ignorând privirile nedumerite pe care i le arunca Cerwyn. Sângele îi bubuia în urechi, și, dacă nu ar fi fost legat în șa, probabil că ar fi căzut.

În seara aceea, Bran se rugă la zeii tatălui său să-i dea un somn fără vise. Dacă zeii auziseră, i-au înșelat așteptările, căci coșmarul pe care i l-au trimis a fost mai rău decât orice vis cu lupi.

Zboară sau mori, striga corbul cu trei ochi în timp ce îl ciugulea. El plângea și se ruga, dar corbul nu avea milă. I-a scos ochiul stâng și apoi pe dreptul, iar când a rămas orb în întuneric, i-a ciugulit fruntea, vârandu-și ciocul ascuțit adânc în craniul lui. A zbierat până când a simțit că plămâni îi vor lua foc. Durerea era ca o secure spintecându-i capul, dar când corbul și-a scos ciocul, mânjit de bucăți de oase și păr, Bran vedea din nou. Ceea ce a văzut l-a făcut să geamă de spaimă. Era agățat de un turn înalt, iar degetele îi alunecau, unghiile zgâriau piatra, iar picioarele îl trăgeau în jos, picioare moarte, inutile. *Ajută-mă!* striga. Un om de aur apăru pe cer, deasupra lui, și îl trase în sus. *Lucrurile pe care le fac din dragoste*, murmură el încet, în timp ce-l azvârli în aer.

TYRION

- Nu mai dorm cum dormeam când eram tânăr, îi spuse Marele Maester Pycelle, ca să justifice întâlnirea matinală. Prefer să mă scol, deși e încă întuneric, decât să zac fără odihnă în pat, frământându-mă cu problemele nerezolvate, spuse el - deși pleoapele grele îl făceau să pară pe jumătate adormit.

În camerele aerisite de sub stâncărie, slujitoarea le servea ouă fierte, compot de prune și terci, în timp ce Pycelle le servea judecățile lui:

* În aceste vremuri de restriște, când atât de mulți oameni mor de foame, cred că e potrivit ca masa mea să fie frugală.

* Lăudabil, recunosc Tyrion, spărgând un ou mare, cu coaja maronie, care îi amintea în mod nemeritat de capul chel, pătat, al Marelui Maester. Eu am un alt punct de vedere. Dacă este mâncare, o mănânc, în caz că mâine nu mai e nimic. Zâmbi. Spune-mi, și corbii tăi se trezesc cu noaptea-n cap?

Pycelle își mângâie barba albă ca zăpada care i se revărsa pe piept.

- * Fără doar și poate. Să trimit după pană și cerneală când terminăm de mâncat?
  - * Nu-i nevoie. Tyrion așeză scrisorile pe masă, lângă terci, două pergamente împreunate, rulate strâns și pecetluite cu ceară la ambele capete. Trimite fata de aici, să putem discuta.
  - * Lasă-ne, copilă, porunci Pycelle. Slujitoarea se precipită afară din încăpere. Acum, aceste scrisori...
  - * Pentru ochii lui Doran Martell, Prinț de Dorne. Tyrion curăță coaja spartă de pe ou și luă o înghițitură. Era nesărat. O scrisoare, în două exemplare. Trimite-ți cele mai agere păsări. Problema e de maximă importanță.
  - * Le voi trimite îndată ce terminăm micul dejun.
  - * Trimite-le acum. Compotul de prune mai poate aștepta. Regatul s-ar putea să nu mai aștepte. Lordul Renly își conduce oastea pe drumul rozelor, și nimeni nu știe când va pleca Lordul Stannis de la Piatra Dragonului.
- Pycelle clipi.
- * Dacă stăpânul meu dorește...
  - * Dorește.
  - * Sunt aici ca să slujesc. Maester se ridică cu greu în picioare, cu lanțul rangului său zornăind încet. Era un obiect greu, o duzină de zale de maester legate laolaltă și împodobite cu pietre prețioase. Iar lui Tyrion i se păru că inelele de aur, argint și platină erau cu mult mai numeroase decât cele din metale mai puțin nobile.

Pycelle se mișca atât de încet, încât Tyrion avu timp să-și termine oul și să guste compotul de prune - apos și fiert prea mult, după gustul lui - înainte ca sunetul aripilor să-l îndemne să se ridice. Observă corbul, negru pe cerul zorilor, și se întoarse sprinten către labirintul de rafturi de la celălalt capăt al încăperii.

Leacurile maesterului erau etalate într-un număr impresionant, zeci de vase pecetluite cu ceară, sute de sticlute astupate cu dopuri și multe flacoane mate, nenumărate borcane cu plante uscate, fiecare având câte o etichetă scrisă cu grijă de mâna lui Pycelle. *O minte ordonată*, reflectă Tyrion și, într-adevăr, după ce deslușeai aranjamentul, era ușor să vezi că fiecare poțiune își avea locul său. *Și lucruri atât de interesante*. Observă calmante și somnifere, laptele macului, lacrimile din Lys, pudră de potir cenușiu, otrava lupilor și dansul demonilor, venin de basilisc, ochiul orb, sângele văduvei...

Stând pe vârfuri și întinzându-se, reuși să tragă o sticlută plină de praf de pe raftul de sus. Când citi eticheta, zâmbi și și-o vârî în mânecă.

Era înapoi la masă, decojind alt ou, când Marele Maester Pycelle coborî târându-și picioarele pe scări.

- Am rezolvat, stăpâne. Bătrânul se așeză. O chestiune ca aceasta... e mai bine să fie rezolvată cu promptitudine, într-adevăr, într-adevăr... De mare importanță, spui?

* O, da. Terciul era prea gros, după gustul lui Tyrion, și îi lipseau untul și mierea. Fără doar și poate, untul și mierea erau rareori întâlnite în ultima vreme la Debarcaderul Regelui, deși Lordul Gyles avea provizii serioase la castel. Jumătate din hrana pe care o mâncau în această

perioadă venea de pe pământurile lui sau de pe cele ale Doamnei Tanda. Rosby și Stokeworth se aflau în apropierea orașului, către nord, și erau încă neatinse de război.

* însuși Prințul de Dorne, dacă îmi e îngăduit să întreb...

* Mai bine nu.

* Cum spui. Curiozitatea lui Pycelle era atât de mare, încât Tyrion aproape că îi putea simți gustul. Poate că... consiliul regelui...

Tyrion lovi cu lingura de lemn marginea castronului, și zise:

* Consiliul există ca să-1 *sfătuiască* pe rege, Maester.

* întocmai, răspunse Pycelle, iar regele...

* ... este un băiat de treisprezece ani. Eu vorbesc în numele lui.

* Așa faci, într-adevăr. Ești Mâna Regelui. Dar... grațioasa ta soră, Regina Noastră Regentă, ea...

... poartă o grea povară pe umerii ei albi și drăgălași. Nu doresc să-i sporesc povara. Tu vrei? Tyrion își iți capul și îl privi întrebător pe Marele Maester.

Pycelle își plecă ochii înapoi la mâncare. Ceva din privirea ochilor desperecheați ai lui Tyrion îi făcea pe oameni să se simtă stânjenți; conștient de asta, se folosea din plin de ei.

- Ah, bolborosi bătrânul privind-și prunele. Fără îndoială, ai dreptul, stăpâne. Ești foarte atent... s-o scutești de această... povară.

* întocmai, așa sunt eu. Tyrion reveni la terciul nesatisfăcător. Atent. În definitiv, Cersei e sora mea dragă.

* Și femeie, neîndoios, zise Marele Maester Pycelle. O femeie cât se poate de deosebită, Și totuși... nu e lucru puțin să te ocupi de toate grijile regatului, în ciuda fragilității sexului femeiesc...

O, da, e o porumbiță delicată, întreabă-l numai pe Eddard Stark.

- Mă bucur că-mi împărtășești preocuparea. Și îți mulțumesc pentru ospitalitate. Dar mă așteaptă o zi lungă. Își întinse picioarele și sări de pe scaun. Ești bun să mă informezi îndată ce primim un răspuns din Dorne?

* Cum ți-e voia, stăpâne.

* Și *numai* pe mine?

* A... desigur.

Pycelle se ținea de barbă cu mâna-i pătată, așa cum un înecat se agăța de frânghie. Inima lui Tyrion tresaltă de bucurie. *Unul*, gândi el.

Ieși cu mersu-i legănat în curtea interioară, mun-cindu-și pe scări picioarele scurte. Soarele era deja sus, iar castelul forfotea. Străjerii patrolau pe ziduri, iar cavalerii și oștenii se antrenau cu săbii boante. În apropiere, pe marginea unei fântâni, ședea Bronn.

Două slujitoare drăgălașe trecură alene pe lângă el, ducând între ele un coș de nuiel, dar mercenarul nu le aruncă nici măcar o privire.

- Bronn, te plâng. Tyrion făcu semn către fetișcane. Cu asemenea imagini încântătoare în jurul tău, tot ceea ce vezi este o ceată de mocofani care fac hărmălaie. Se opri, rămânând în picioare. Cine este băiatul cu tunica albastră în carouri, cu cei trei ochi pe scut?

- Un cavaler rătăcitor, Tallad își zice. De ce? Bronn își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi.

* E cel mai bun. Dar uită-te la el, se mișcă într-un anumit ritm, dând aceleași lovituri, în aceeași ordine, de fiecare dată când atacă. Rânji. Asta îi va aduce moartea în ziua când mă va înfrunta.

* Ii e jurat lui Joffrey, nu e cazul să te înfrunte pe tine.

Străbătură curtea interioară, Bronn potrivindu-și pasul lung după pasul scurt al lui Tyrion. Mercenarul arăta aproape respectabil în aceste zile. Părul negru îi era spălat și pieptănat, era proaspăt bărbierit și purta platoșa neagră de ofițer al Rondului de Noapte. Pe umeri îi atârna mantia purpurie a Lannisterilor, împodobită cu mâini aurii. Tyrion i-o dăruise când l-a numit căpitan al gărzii sale personale.

* Câți petiționari avem astăzi? se interesă el.

* Treizeci și ceva, răspunse Bronn. Cei mai mulți au plângeri sau vor ceva, ca întotdeauna. Ți s-a întors favorita.

Oftă.

- Lady Tanda?

* Pajul ei. Te invită din nou să iei cina cu ea. Veți avea pulpă de vânat, zice, o pereche de găște umplute cu sos de dude, și...

* ... fiica ei, îl completă Tyrion posac. Din clipa când sosise la Fortăreața Roșie, Lady Tanda îl vâna, înarmată cu un arsenal nesfârșit de plăcinte cu mrea-nă, mistreți și tocană cu cimbru și smântână. Ii intrase cumva în cap ideea că lordul pitic ar fi consortul ideal pentru fiica

sa, Lollys, o fată masivă, moale, redusă la minte, despre care se zvonea că era încă fecioară la cei treizeci și trei de ani ai săi.

- Transmite-i refuzul meu politic.

* N-ai poftă de găscă umplută? rânji Bronn răutăcios.

* Poate că ar trebui să mănânci găscă și să te însori cu fata. Sau, și mai bine, trimite-1 pe Shagga.

* Shagga mai degrabă ar mânca fata și s-ar căsători cu găscă, remarcă Bronn. Oricum, Lollys e mai grea decât el.

* Asta cam așa e, recunosc Tyrion în timp ce pătrundeau în umbra unei pasarele acoperite dintre două turnuri. Cine altcineva mă mai dorește?

Mercenarul deveni mai serios.

* E un cămătar din Braavos, cu hârtii bizare și chestii dintr-astea, care cere să fie primit la rege în legătură cu plata unui împrumut.

* De parcă Joff ar ști să numere peste douăzeci. Trimite-1 la Degețel, va găsi el o cale să-1 pună pe fugă. Altcineva?

- Un lord de la Trident. Zice că oamenii tatălui tău i-au incendiat cetatea, i-au siluit nevasta și i-au ucis toți țărani.

- Mi se pare că asta se numește *război*. Tyrion mirosea că era mâna lui Gregor Clegane, a lui *Ser* Amory Lorch sau a celuiilalt câine al iadului, favoritul tatălui său, Qohorik. Ce vrea de la Joffrey?

* Alți țărani, răspunse Bronn. A bătut tot drumul ca să se laude cât de loial este el și să cerșească o recompensă.

* îmi voi face timp pentru el mâine dimineață. Fie că era loial cu adevărat, fie că era doar disperat, un lord riveran nemulțumit ar putea fi de folos. Vezi să i se dea o cameră confortabilă și o masă caldă. Tri-mite-i și o pereche nouă de cizme, dintr-acelea bune, un dar din partea Regelui Joffrey. O dovadă de generozitate nu strică niciodată.

Bronn încuviință scurt.

* Mai e și un grup mare de brutari, măcelari și legumicultori care cer zgomotos să fie ascultați.

* Le-am spus ultima oară, n-am nimic să le dau. La Debarcaderul Regelui sosea doar o cantitate redusă de mâncare, destinată în cea mai mare parte castelului și garnizoanei. Prețurile crescuseră revoltător de mult la legume, făină și fructe, iar Tyrion nu voia să se gândească la ce fel de carne ar putea să intre în oalele crâșmelor de la Fundătura Puricilor. Pește, spera. Aveau încă râul și marea... cel puțin până când venea Lordul Stannis.

* Vor protecție. Noaptea trecută, un brutar a fost copt în propriul său cuptor. Gloata susținea că cerea prea mult pe pâine.

* Și e adevărat?

* Nu are cum să nege.

* Nu l-au mâncat, nu-i așa?

* Nu, din câte am auzit.

* Data viitoare o vor face, zise Tyrion neîndurător. Le voi da ce protecție pot. Mantiile aurii...

* Oamenii susțin că în mulțime erau mantii aurii, răspuse Bronn. Cer să vorbească cu regele în persoană.

* Nebuni! Tyrion îi alungase cu vorbe politicoase, nepotul său i-ar alunga cu bice și cu sulițe. Era cât p-aci să îngăduie asta... Dar, nu, nu îndrăznea. Mai devreme sau mai târziu, Debarcaderul Regelui va fi atacat de un dușman sau altul, și ultimul lucru pe care îl voia era să aibă trădători între zidurile orașului. Spune-le că Regele Joffrey le împărtășește îngrijorarea și va face tot ce poate pentru ei.

* Vor pâine, nu promisiuni.

* Dacă le dau astăzi pâine, mâine voi avea de două ori mai mulți la poartă. Altcineva?

* Un frate în negru, de la Zid. Administratorul susține că a adus o mână putrezită într-un vas.

Tyrion schiță un zâmbet.

* Mă miră că nu a mâncat-o nimeni. Presupun că ar trebui să-1 primesc. Nu cumva e Yoren?

* Nu. Un cavaler, Thorne.

* *Ser Alliser Thorne?* Dintre toți frații în negru pe care îi cunoscuse la Zid, lui Tyrion Lannister îi plăcuse cel mai puțin *Ser Alliser Thorne*. Un om aspru, ursuz, prea plin de sine. M-am răzgândit, nu cred că vreau să-1 văd pe *Ser Alliser* chiar acum. Găsește-i o cameră ferită, unde nimeni nu a schimbat așternuturile de un an, și mai lasă-i mâna să putrezească puțin.

Bronn răsese zgomotos și plecă să-și vadă de treburi, în timp ce Tyrion se căznea să urce scările șerpuitoare. Când trecu șchiopătând prin curtea exterioară, auzi bariera-ghilotină ridicându-se cu un huruit. Sora lui, însoțită de o suită numeroasă, aștepta la poarta principală.

Călare pe armăsarul ei alb, Cersei era cu mult mai înaltă decât el, o zeiță în verde.

* Frate, strigă ea fără căldură în glas. Regina nu era mulțumită de felul în care Tyrion se ocupase de Janos Slynt.

* înălțimea Ta. Tyrion făcu o reverență. Ești încântătoare în dimineața aceasta.

Coroana îi era aurie, mantia de hermină. Membrii suitei stăteau călare în spatele ei: *Ser* Boros Blount din Garda Regală, cu cămașa albă cu solzi și obișnuita-i privire încruntată, *Ser* Balon Swann, cu arcul atârnat de șaua cu încrustații de argint, Lordul Gyles Rosby, cu tușea lui hârâită, mai rea ca oricând, Hal-lyne, Profetul Breslei Alchimiștilor și cel mai nou favorit al reginei, vărul lor, *Ser* Lance Lannister, scutierul răposatului ei soț, ridicat la rang de cavaler la insistențele văduvei sale. Vylarr și douăzeci de străjeri îi escortau.

* încotro te îndrepti astăzi, surioară? întrebă Tyrion.

* Fac un tur al porților, să cercetez noile catapulte și aruncătoarele de flăcări. N-aș vrea să fim cu toții la fel de indiferenți la problemele apărării orașului cum pari a fi tu. Cersei îl fixă cu ochii ei verzi, limpezi, frumoși chiar și când priveau cu dispreț. Am fost informată că Renly Baratheon a plecat din High-garden. Se îndreaptă către drumul rozei, cu toată oștirea în urma lui.

* Varys mi-a spus același lucru.

* Ar putea ajunge aici când va fi lună plină.

* Nu în ritmul relaxat în care înaintează acum, o asigură Tyrion. Se ospătează în fiecare seară la alt han și face câte un popas la fiecare răscruce.

* Și cu fiecare zi tot mai mulți oameni i se alătură. Se zice că oastea lui este acum de o sută de mii de oameni.

* Asta pare destul de mult.

* Are în spatele lui forța Capătului Furtunii și a Casei Highgarden, nățăraule, i-o trânti Cersei. Toți lorzii stegari ai Casei Tyrell, în afară de familia Red-wyne, și pentru asta trebuie să-mi mulțumești mie. Atâta vreme cât îi am pe acei gemeni blestemați ai săi, Lordul Paxter se va pitula la Arbor și se va socoti norocos să stea deoparte.

* Păcat că l-ai lăsat pe Cavalerul Florilor să îți alunece printre drăgălașele degete. Totuși, Renly are și alte preocupări în afară de noi. Tatăl nostru la Harrenhal, Robb Stark la Riverrun... De-aș fi în locul lui, aș face aproape la fel. Aș avansa, aș face paradă de putere, să vadă regatul, aș urmări, aș aștepta. Mi-aș lăsa rivalii să se bată între ei, în timp ce eu aș aștepta să-mi vină vremea. Dacă Stark ne înfrânge, sudul va cădea în mâinile lui Renly ca o plească din partea zeilor, fără să piardă nici un om. Iar dacă merge pe partea cealaltă, poate să ne atace când suntem mai slabi.

Cersei nu era satisfăcută:

- Vreau să-l faci pe tata să-și aducă armata la Debarcaderul Regelui.

Unde nu va fi de nici un folos, dar te va face pe tine să te simți ocrotită.

- Când am fost eu în stare să-l fac pe tata să mă asculte?

Cersei ignoră întrebarea.

- Și când ai de gând să-l eliberezi pe Jaime? Face cât o sută ca tine.

Tyrion zâmbi strâmb:

* Nu-i spune asta Doamnei Stark, te implor. Nu vom avea o sută ca mine de dat în schimb.

* Tata trebuie să fi fost nebun să te trimită pe tine. Ești mai mult decât nefolositor. Cersei smuci hăturile și își întoarse bidiviul. Ieși pe poartă la trap, cu mantia de hermină fluturând în urma ei. Suita o urmă în mare grabă.

De fapt, Renly Baratheon nu-l înspăimânta pe Tyrion nici pe jumătate cât fratele său, Stannis. Renly era iubit de oamenii de rând, dar nu mai condusese niciodată o oștire la luptă. Pe de altă parte, Stannis era dur, rece, neînduplecat. De-ar avea cum să afle ce se petrecea la Piatra Dragonului... Dar nici unul dintre pescarii pe care îi plătise să spioneze insula nu se întorsese și până și informatorii pe care eunucul pretindea că i-a plasat în casa lui Stannis erau îngrijorător de tăcuți. Totuși, carenele dungate ale galerelor din Lys fuseseră văzute în larg, iar Varys avea informații din Myr despre căpitani ai unor corăbii de mercenari care s-au pus în slujba Pietrei Dragonului. *Dacă Stannis atacă pe mare, în timp ce fratele lui, Renly, ia porțile cu asalt, curând vor înălța capul lui Joffrey într-o țeapă. Mai rău, capul meu va fi lângă al lui.* Un gând deprimant. Ar trebui să facă planuri cum să o scoată pe Shae în siguranță din oraș, în caz de pericol.

Podrick Payne stătea în fața ușii solariului său, fixând podeaua cu privirea.

- E înăuntru, anunță el cu ochii pe catarama de la centura lui Tyrion. In solariu. Stăpâne. Iartă-mă.

Tyrion oftă:

- * *Uită-te* la mine, Pod. Mă enervează când vorbești cu prohabul meu. Cine e în solariu?
- * Lordul Degețel. Podrick reuși să-l privească repede în față, apoi își plecă ochii în grabă. Voiam să spun, Lordul Petyr, Lordul Baelish. Maestrul monedelor.
- * Vorbești despre el de parcă ar fi mai mulți. Băiatul se cocoșă, ca trăsnit, făcându-l pe Tyrion să se simtă aberant de vinovat.

Lordul Petyr era așezat pe scaunul de la fereastră, languros și elegant, într-o jiletcă somptuoasă de culoarea prunei și o capă de satin galben, cu o mână înmă-nușată pe genunchi.

- Regele vânează iepuri cu arbaleta, zise el. Iepurii câștigă. Vino să vezi.

Tyrion fu nevoit să se ridice pe vârfuri ca să vadă. Jos, un iepure mort zăcea pe pământ, un altul, smu-cindu-și urechile lungi, era pe cale să iasă din bătaia săgeții, lângă el. Săgeți folosite stăteau pe pământul înțesat, ca niște paie împrăștiate de furtună.

- Acum! strigă Joff. Organizatorul de jocuri eliberă iepurele pe care îl ținea și se îndepărtă țopăind. Joffrey trase piedica. Săgeata rată la jumătate de metru. Iepurele rămase pe picioarele din spate, cu nările fremătând. Înjurând, Joff învârti roata, ca să tragă coarda înapoi, dar animalul plecase înainte să apuce să încarce. Altul! Organizatorul întinse mâna în cușcă. Iepurele lăsă o dâră neagră pe pietre, în timp ce lovitura grăbită a lui Joffrey aproape îl plesni pe *Ser* Preston în burtă.

Degețel întoarse capul.

- Băiete, îți place pateul de iepure? îl întrebă pe Podrick Payne.

Pod își îndreptă privirea către cizmele musafirului, încălțări frumoase, din piele roșie, împodobite cu arabescuri:

* De mâncat, stăpâne?

* Investește în oale, îl sfătui Degețel. În curând iepurii vor năpădi castelul. O să mâncăm carne de iepure de trei ori pe zi.

* Mai bine decât carne de șobolan sau așchii de lemn, zise Tyrion. Pod, lasă-ne singuri. Dacă Lordul Petyr nu dorește cumva o băutură răcoritoare.

* Nu, mulțumesc. Degețel își flutură zâmbetul ironic. Bea cu piticul, se spune, și te vei trezi umblând pe Zid. Negrul îmi evidențiază paloarea bolnăvicioasă.

Nu te teme, domnul meu, gândi Tyrion, *nu la Zid m-am gândit pentru tine.* Se așeză într-un scaun înalt, căptușit, și spuse:

* Ești foarte elegant astăzi, stăpâne.

* Mă simt ofensat. Mă străduiesc să arăt elegant în *fiecare* zi.

* Jiletca e nouă?

* Da. Ai un spirit de observație foarte bun.

* Mov și galben. Sunt culorile Casei tale?

* Nu. Dar omul se plictisește să poarte aceleași culori de dimineața până seara, sau cel puțin mie așa mi se pare.

* Ai și un cuțit frumos.

* Vorbești serios? Degețel avea o privire malițioasă. Scoase cuțitul și îl privi nepăsător, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Oțel Valyrian și o teacă din os de dragon. Totuși, un fleac. Este al tău, dacă îți place.

* Al meu? Tyrion îl privi lung. Nu, cred că nu. Niciodată. *Știe, nemernicul. Știe, și știe că eu știu și crede că nu-l pot atinge.*

Dacă vreodată un om se îmbrăcase în aur, acesta era Petyr Baelish, nu Jaime Lannister. Celebra armură a lui Jaime era doar oțel aurit, dar Degețel, ah...

Tyrion învățase câteva lucruri despre dragul de Petyr, spre îngrijorarea sa crescândă.

Cu zece ani în urmă, Jon Arryn îi dăduse o mică sinecură la vamă, unde Lordul Petyr se remarcase curând aducând de zece ori mai multe venituri decât oricare alt perceptor al regelui. Regele Robert era un risipitor prodigios. Un om ca Petyr Baelish, care avea darul de a freca doi dragoni de aur unul de altul pentru a naște un al treilea, era de neprețuit pentru Mâna lui. Ascensiunea lui Degețel a fost iute ca săgeata. În trei ani de la venirea lui la curte, era maestru al monedelor și membru al consiliului mic, iar astăzi veniturile coroanei erau de zece ori cât fuseseră sub predecesorul său, deși datoriile coroanei deveniseră și ele imense. Petyr Baelish era un adevărat maestru scamator.

O, a fost deștept! Nu a colectat pur și simplu aurul, ca să-l încuie într-o vistierie. A cumpărat căruțe, prăvălii, corăbii, case. A cumpărat grâne când erau din belșug și a vândut pâine când era penurie. A cumpărat lână din nord, pânză din sud și dantelă din Lys, le-a pus la păstrare, le-a mutat, le-a vopsit, le-a vândut. Dragonii de aur se nașteau și se înmulțeau, iar Degețel îi împrumuta și îi aducea înapoi acasă cu vârf. Și între timp, și-a pus oamenii lui peste tot. Chelarii erau ai lui, toți patru. Trezorierul Regelui și Balanța Regelui erau oameni numiți de el. Funcționarii care răspundeau de toate cele trei monetarii. Șefii de port, arendașii, comisarii vamali, neguțătorii de lână, perceptorii, comisarii de bord, neguțătorii de vin, nouă din zece îi

aparțineau lui Degețel. În general, erau oameni de condiție medie, fii de negustori, de lorzi mărunți, uneori chiar străini, dar judecând după rezultatele lor, erau mult mai capabili decât predecesorii lor de obârșie nobilă.

Nimeni nu s-a gândit vreodată să pună aceste numiri sub semnul întrebării, și de ce ar fi făcut-o? Degețel nu era o amenințare pentru nimeni. Un bărbat deștept, zâmbitor, amabil, prieten cu toată lumea, mereu capabil să găsească oricât aur cerea regele sau Mâna lui, și totuși, de obârșie joasă, doar cu un pas mai sus decât un cavaler rătăcitor, nu era un om de temut. Nu avea lorzi stegari la care să apeleze, nici o armată de escorte, vreo cetate mare sau proprietăți de care să pomenească și nici perspective pentru o căsătorie importantă.

Dar îndrăznesc eu să-l ating? se întrebă Tyrion. Chiar dacă este un trădător? Nu era pe deplin convins că putea, cu atât mai puțin acum, când se dezlănțuia războiul. Cu timpul, i-ar putea înlocui pe oamenii lui Degețel cu propriii lui oameni în pozițiile cheie, dar...

Din curte răsună un strigăt.

- * Ah, înălțimea Sa a ucis iepurele, remarcă Lordul Baelish.
- * Fără îndoială, un iepure leneș, zise Tyrion. Domnul meu, ai fost crescut la Riverrun. Am auzit spu-nându-se că ai crescut aproape de familia Tully.
- * Se poate spune așa. Mai ales de fete.
- * Cât de aproape?
  - Le-am luat fecioria. E destul de aproape? Minciuna - Tyrion era destul de sigur că era o minciună - i-a fost servită cu un asemenea aer de nonșalanță încât aproape că puteai s-o crezi. Se poate să fi fost Catelyn Stark cea care a mințit? Despre dezvirginarea ei și despre

pumnal? Cu trecerea anilor, Tyrion își dăduse seama că nimic din ceea ce era simplu și neînsemnat nu era adevărat.

* Fiicele Lordului Hoster nu mă iubesc, mărturisi el. Mă îndoiesc că ar pleca urechea la propunerea pe care le-aș face-o. Dar, venind de la tine, aceleași cuvinte ar putea să le sune mai dulce în urechi.

* Asta depinde de cuvinte. Dacă vrei s-o oferi pe Sansa în schimbul fratelui tău, n-ai decât să-i irosești altcuiva timpul. Joffrey nu și-ar preda niciodată jucăria, iar Lady Catelyn nu e atât de proastă încât să-1 dea pe Regicid în schimbul unei copilite.

* Am de gând s-o găsec și pe Arya. Am pus oamenii mei să o caute.

* A căuta nu înseamnă a găsi.

* Voi ține minte asta, domnul meu. In orice caz, am sperat s-o lămurești pe Lady Lysa.

Pentru ea am o ofertă mai bună.

* Lysa e mai maleabilă decât Catelyn, e adevărat..., dar, de asemenea, și mai fricoasă. Am înțeles că te urăște.

- Crede că are motive întemeiate. Când am fost oaspetele ei la Eyrie, a insistat că i-am ucis soțul și n-a fost dispusă să asculte dezmințirile. Se aplecă în față. Dacă i l-aș da pe adevăratul ucigaș al lui Jon Arryn, s-ar putea să fie mai îngăduitoare cu mine. Degețel sări în picioare.

- Adevăratul ucigaș? Mărturisesc că mă faci curios. La cine te referi?

Era rândul lui Tyrion să zâmbească.

* Darurile le dau prietenilor mei pe gratis. Lysa Arryn va trebui să priceapă asta.

* Ii ceri prietenia sau săbiile?

* Ambele.

Degețel își mângâie barba netedă.

* Lysa are și ea necazurile ei. Clanurile atacă din Munții Lunii, cu oștiri mai numeroase ca niciodată... și mai bine înarmate.

* Catastrofal, spuse Tyrion, care îi înarmase. Aș putea s-o ajut. Un cuvânt de-al meu...

* Și cât ar costa-o acest cuvânt?

* Vreau ca Lady Lysa și fiii ei să-l recunoască pe Joffrey ca rege, să-i jure credință și să...

* ... să declare război împotriva clanurilor Stark și Tully. Degețel clătină din cap. Țsta-i necazul tău, Lannister. Lysa nu-și va trimite niciodată cavalerii împotriva Riverrunului.

* Nici nu i-aș cere asta. Nu ducem lipsă de dușmani. Aș folosi puterea ei ca să mă opun Lordului Renly sau Lordului Stannis, dacă s-ar mișca de la Piatra Dragonului. În schimb, îi voi oferi dreptate pentru Jon Arryn și pace în Vale. Chiar l-aș numi pe acel fiu îngrozitor al ei Păzitor al Estului, așa cum a fost tatăl său. *Vreau sa-l văd zburând*, îi șopti în amintire un glas de băiat. Și, ca să pecetluiesc înțelegerea, i-o voi da pe nepoata mea.

Avu plăcerea să vadă o expresie de uimire sinceră în ochii verzi-cenușii ai lui Petyr Baelish.

* Myrcella?

* Când va ajunge la vârsta cuvenită, se poate căsători cu micul Lord Robert. Până atunci, va fi sub tutela Doamnei Lysa la Eyrie.

* Și ce părere are înălțimea Sa Regina despre această mișcare? Când Tyrion ridică din umeri, Degețel izbucni în râs. Mă gândeam eu. Ești un omuleț periculos, Lannister. Da, aș putea să-i cânt Lysei acest cântec. Din nou zâmbetul viclean, privirea malițioasă. Dacă aș vrea.

Tyrion clătină din cap, știind că Degețel nu putea suporta o tăcere lungă.

- * Așadar, continuă Lordul Petyr după o pauză, peste măsură de arogant, mie ce-mi pică?
- * Harrenhalul.

Era interesant să-i privești chipul. Tatăl Lordului Petyr fusese cel mai mărunț dintre lorzii mărunți, bunicul său, un cavaler rătăcitor fără patrie, care nu avea mai mult de câțiva acri de pământ stâncos pe țărmul bătut de vânturi al Degetelor. Harrenhal era una dintre poamele cele mai bogate ale celor Șapte Regate, cu pământuri întinse, bogate și fertile, cu castelul său imens, mai grozav ca oricare din regat... și atât de mare încât umbra Riverrunul, locul unde Petyr Baelish fusese crescut de Casa Tully, doar ca să fie alungat pe neașteptate, când îndrăznise să-și ridice privirea la fiica Lordului Hoster.

Degețel își luă un scurt răgaz, pentru a-și aranja capa, dar Tyrion zări acel licăr de dorință în ochii lui șireți de pisică. *Il am la mână*, știa el.

- * Harrenhal e blestemat, spuse Lordul Petyr după o clipă, străduindu-se să pară plictisit.
- * Atunci rade-1 din temelii și construiește din nou, după placul tău. Nu vei duce lipsă de bani. Am de gând să te fac lord vasal al Tridentului. Acești lorzi riverani au dovedit că nu pot fi de încredere. Lasă-i să-și arate loialitatea pentru pământurile lor.
- * Chiar și clanul Tully?
- * Dacă va mai rămâne vreun Tully când vom termina.

Degețel arăta ca un băiețel care tocmai luase pe furie o mușcătură dintr-un fagure de miere. *Încerca* să se ferească de albine, dar mierea era atât de dulce! Harrenhal și toate pământurile și veniturile sale.

* Dintr-o lovitură, mă vei face unul dintre cei mai mari lorzi ai regatului. Nu că aş fi nerecunoscător, domnul meu, dar... de ce?

* Mi-ai slujit sora cu multă credință în problema succesiunii.

* La fel a făcut și Janos Slynt, căruia același castel de la Harrenhal i-a fost acordat de curând, doar ca să-i fie răpit când n-a mai fost de folos.

Tyrion începu să râdă.

- M-ai prins, domnul meu. Ce pot să spun? Am nevoie de tine să mi-o dai pe Lady Lysa, nu de Janos

Slynt. Dădu din umeri, încovoiat. Te prefer pe tine instalat la Harrenhal decât pe Renly așezat pe Tronul de Fier. Ce ar putea fi mai limpede?

* Ce, într-adevăr? Îți dai seama că s-ar putea să fiu nevoit să mă culc din nou cu Lysa Arrya ca să-i obțin consimțământul la această căsătorie?

* Sunt sigur că nu vei fi indiferent la această misiune.

* I-am spus odată lui Ned Stark că, atunci când te trezești gol lângă o femeie urâtă, singurul lucru pe care poți să-1 faci e să închizi ochii și să duci treaba până la capăt. Degețel își întinse degetele și privi în ochii strâmbi ai lui Tyrion. Dă-mi două săptămâni să-mi închei afacerile și să fac aranjamentele ca să plec cu o corabie către Orașul Pescărușilor.

- Ar fi tocmai bine. Oaspetele său se ridică.

- A fost o dimineață de-a dreptul plăcută, Lan-nister. Și profitabilă... pentru amândoi, sper. Făcu o plecăciune, fluturându-și capa într-un vârtej galben și ieși pe ușă cu pas grăbit.

Doi, gândi Tyrion.

Se duse sus, în dormitor, să-1 aștepte pe Varys, care urma să-și facă apariția în curând. Pe înserat, bănuia. Probabil la răsăritul lunii, deși spera că nu atât de târziu. Spera s-o viziteze pe Shae în seara aceasta. Fu plăcut surprins când Galt, de la Ciorile de Piatră, îl informă, după nici o oră, că bărbatul pudrat se afla la ușa lui.

- Ești un om crud să-1 faci pe Marele Maester să se agite așa, îl dojeni eunucul. Omul nu poate ține un secret.

- Ce aud acolo este o cioară care cheamă corbul negru? Sau ai prefera să nu auzi ce i-am propus lui Doran Martell?

Varys chicoti.

* Poate că mi-au șoptit păsărelele mele.

* Chiar așa? Voia să audă asta. Continuă.

* Oamenii din Dornish s-au ținut până acum departe de aceste războaie. Doran Martell și-a adunat flamurile, dar nimic mai mult. Ura sa față de Casa Lannister este bine cunoscută și toată lumea crede că i se va alătura Lordului Renly. Tu vrei să-1 faci să se răzgândească.

* Toate acestea sunt lucruri evidente, zise Tyrion.

* Singura enigmă este ce i-ai putut oferi în schimbul supunerii. Prințul e un om sentimental, și îi plânge și acum pe sora sa Elia și pe dulcele ei copil.

* Tata mi-a spus cândva că un lord nu-și lasă niciodată sentimentele să stea în calea ambiției... și întâmplător avem un scaun gol în consiliul mic, acum că Lordul Janos a dispărut.

* Un loc în consiliu nu e de disprețuit, recunosc Varys, dar va fi destul ca să facă un om mândru să uite de uciderea surorii sale?

* De ce să uite? zâmbi Tyrion. I-am promis că i-i voi preda pe ucigașii surorii sale, vii sau morți, cum preferă. *După* ce se va sfârși războiul, bineînțeles.

Varys îi aruncă o privire vicleană.

* Micuțele mele păsări mi-au șoptit că Prințesa Elia a strigat... un anumit nume... când au venit după ea.

* Un secret mai e un secret dacă îl cunoaște toată lumea? La Casterly Rock era un lucru cunoscut că

Gregor Clegane îi ucisese pe Elia și pe cu copilul ei. Se spune că a violat-o, având mâinile încă pătate de sângele și de creierii copilului ei.

-*Acest* secret este omul credincios al nobilului tău tată.

- Tatăl meu ar fi primul care să-ți spună că cincizeci de mii de oameni din Dornish valorează cât un câine turbat.

Varys se lovi peste obrazul pudrat.

* Și dacă Prințul Doran cere și sângele lordului care a dat ordinul, nu numai al cavalerului care a săvârșit fapta...

* Robert Baratheon a condus rebeliunea. Toate ordinele au venit de la el, până la urmă.

* Robert nu a fost la Debarcaderul Regelui.

* Nici Doran Martell.

* Așadar, sânge pentru mândria lui, un scaun pentru ambiție. Aur și pământ, se înțelege de la sine. O ofertă dulce..., dar dulciurile pot fi otrăvite. Dacă aș fi în locul lui, aș cere ceva în plus, înainte de-a întinde mâna după acest fagure de miere. O dovadă de bu-nă-credință, o pavăză

sigură împotriva trădării. Varys își afișă cel mai dezgustător zâmbet. Pe care anume i-1 vei da, mă întreb.

Tyrion oftă.

* Știi, nu-i așa?

* Dacă pui așa problema, da. Tommen. N-ai cum să le-o dai pe Myrcella și lui Doran Martell și Lysei Arryn în același timp.

* Amintește-mi să nu mă mai joc niciodată cu tine de-a ghicitul. Trișezi.

* Prințul Tommen e un băiat bun.

* Dacă-1 smulg de lângă Cersei și Joffrey cât mai e încă tânăr, s-ar putea chiar să devină un bărbat bun.

* Și un rege bun?

* Joffrey este rege.

* Iar Tommen e moștenitor, dacă se întâmplă ceva rău cu înălțimea Sa. Tommen, care are o fire atât de dulce și mai cu seamă... maleabilă.

* Ai o minte bănuitoare, Varys.

* Voi lua asta drept compliment, domnul meu. In orice caz, Prințul Doran nu va fi insensibil la marea onoare pe care i-o faci. Foarte abil lucrat, aș spune... cu un singur cusur.

Piticul râse:

* Numit Cersei.

* Ce valoare are coroana în comparație cu dragostea unei mame pentru rodul dulce al pântecelui ei? Poate că, pentru gloria Casei sale și pentru siguranța regatului, regina ar putea fi lămurită să-i trimită fie pe Tommen, fie pe Myrcella. Dar amândoi? Cu siguranță, nu.

* Ceea ce nu știe Cersei nu-mi va face rău niciodată.

* Și dacă înălțimea Sa ți-ar descoperi intențiile înainte ca planurile tale să fie puse la punct?

* Păi, răspunse el, atunci aș ști că omul care i-a spus îmi e cu siguranță dușman. Iar când Varys chicoti, Tyrion gândi: *Trei*.

SANSA

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Cuvintele erau la a suta citire aceleași care fuseseră la prima, atunci când Sansa descoperise bucata împăturită de pergament sub perna ei. Nu știa cum ajunsese acolo sau cine o trimisese. Biletul era neșemnat, nesigilat, iar scrisul îi era necunoscut. Strânse pergamentul la piept și își repetă vorbele, cu glas șoptit:

- „Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.”

Ce putea să însemne asta? Ar trebui să ducă biletul la regină, să dea dovadă că e ascultătoare? Agitată, se frecă pe stomac. Urma vineție pe care i-o lăsase Ser Meryn pălise, devenind de-un galben urât, și încă o durea. Era vina ei. Trebuia să învețe să-și ascundă mai bine sentimentele, ca să nu-1 înfurie pe Joffrey. Când a auzit că Pezevenghiul 1-a trimis pe Lordul Slynt la Zid, a uitat de sine și a spus: „Sper să-1 prindă Ceilalți.” Regelui nu i-a plăcut.

Vino în pădurea zeilor diseara, dacă vrei să mergi acasă.

Sansa se rugase cu atâta ardoare! Putea, oare, să fie acesta răspunsul? În sfârșit, un cavaler adevărat trimis s-o salveze? Poate că era unul dintre gemenii Redwyne, sau neînfricatul Ser Balon Swann, sau chiar Beric Dondarrion - tânărul lord de care se îndrăgostise prietena ei, Jeyne Poole -, cu părul lui roș-cat-auriu și o puzderie de stele pe mantia-i neagră.

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Dacă era o glumă crudă de-a lui Joffrey, ca în ziua când a dus-o sus, pe metereze, să-i arate capul tatălui ei? Sau poate era o cursă subtilă, ca să arate că nu e loială. Dacă s-ar duce în pădurea zeilor, l-ar găsi oare pe Ser Ilyn Payne, așteptând-o în tăcere sub un copac al inimii, cu Gheață în mână, privind cu ochii săi palizi să vadă dacă vine?

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Când ușa se deschise, își vârî iute biletul sub cearceaf și se așeză pe el. Era slujitoarea ei, fata sfioasă cu părul moale, castaniu.

- Ce vrei? o întrebă Sansa.
- Stăpâna vrea o baie în seara asta?
- Un foc, cred... Simt un frison. Tremura, deși ziua fusese fierbinte.
- Cum dorești.

Sansa o urmări pe fată cu priviri bănuitoare. Oare văzuse biletul? Oare ea i-l pusese sub pernă? Nu era ea, probabil, părea o fată proastă, nu una pe care ai pune-o să-ți transmită mesajele secrete, dar Sansa nu o cunoștea. Regina îi schimba servitorii o dată la două săptămâni, ca să se asigure că nu se împrietenea cu niciunul.

Când focul ardea în cămin, Sansa îi mulțumi scurt fetei și îi porunci să iasă. Fata se supuse repede, ca de obicei, dar Sansa hotărî că avea o privire vicleană. Fără îndoială, va alerga s-o informeze pe regină, sau poate pe Varys. Toate slujnicele o spionau, era sigură de asta.

Rămasă singură, azvârli biletul în foc, privind cum pergamentul se răsuțește și se înnegrește. Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă. Se duse la fereastră. Jos, vedea un cavaler scund, înveșmântat într-o armură gălbuie și o mantie albă, grea, plim-bându-se pe podul mobil. Judecând după statură, nu putea fi decât Ser Preston Greenfield. Regina îi dăduse Sansei libertate de mișcare în castel, dar și așa, dacă ar fi încercat să părăsească Citadela lui Maegor la această oră din noapte, Ser Preston ar vrea să știe unde se duce. Ce i-ar putea spune? Dintr-odată, se bucură că a ars biletul.

Își desfăcu rochia și se vâri în pat, dar nu adormi. Oare mai era acolo? se întrebă. Cat timp va aștepta? Era un gest atât de crud să-i trimită un bilet și să nu-i spună nimic. Gândurile i se învârteau în cap.

De-ar avea pe cineva care să-i spună ce să facă... Ii lipsea Septa Mordane și, încă și mai mult, Jeyne Poole, prietena ei cea mai bună. Septa plătise cu capul, împreună cu ceilalți, pentru crima de a sluji Casa Stark. Sansa nu știa ce s-a întâmplat cu Jeyne, care dispăruse din camerele ei după aceea, fără să se mai pomenească nimic despre ea. Încerca să nu se gândească la ele prea des, dar uneori era năpădită de amintiri, și atunci îi era greu să-și stăpânească lacrimile. Din când în când, Sansei îi era dor chiar și de sora ei. Arya trebuia să fi ajuns deja la Winterfell, unde probabil dansa, cosea și se juca cu Bran și cu micul Rickon sau, dacă voia, călărea prin orașul

iernii. Și Sansei îi era îngăduit să călărească, dar numai în curtea interioară a castelului, și era plictisitor să te învârti toată ziua într-un cerc.

Era trează ca lumina zilei când auzi strigătele. La început îndepărtate, pe urmă tot mai puternice. Multe glasuri țipând laolaltă. Nu putea distinge cuvintele. Se auzeau și cai, tropot de pași, ordine. Se furișă la fereastră și văzu oameni alergând pe ziduri, cu sulite și torțe în mâini. Treci înapoi în pat, își spuse Sansa, nu e nimic care să te privească, e doar vreo nouă tulburare în oraș. La fântână se discuta în ultimul timp numai despre tulburările din oraș. Oamenii dădeau năvală, fugind din calea războiului, și mulți nu aveau alt mod de a supraviețui decât să jefuiască și să se ucidă unii pe alții. Du-te la culcare.

Dar când privi, cavalerul alb dispăruse, podul care traversa șanțul secat era coborât, dar rămăsese nepăzit.

Sansa se răsuci pe călcâie fără să stea pe gânduri și aleargă la șifonier. O, ce fac? se întrebă, în timp ce se îmbrăca. E o nebunie. Vedea pe zidurile de apărare luminile mai multor torțe. Oare veniseră, în sfârșit, Stannis și Renly să-l omoare pe Joffrey și să revendice tronul fratelui lor? Dacă era așa, străjerii vor ridica podul mobil despărțind Citadela lui Maegor de castelul exterior. Sansa își aruncă pe umeri o mantie simplă, gri, și luă cuțitul cu care obișnuia să taie carnea. Dacă e vreo cursă, mai bine mor decât să-i mai las să-mi facă rău, își spuse. Ascunse cuțitul sub mantie.

O coloană de spadasi în mantii roșii trecu, în timp ce Sansa se furișă afară în noapte. Așteptă până când se îndepărtară destul de mult înainte de a traversa iute ca o săgeată podul mobil, nestrăjuit. În curte, oamenii își încheiau centurile și își potriveau șeile pe cai. Il zări pe Ser

Preston lângă grajduri, cu alți trei bărbați din garda regală, cu mantii albe, strălucitoare ca luna plină, ajutându-l pe Joffrey să-și pună armura. Când îl zări pe rege, rămase cu răsuflarea tăiată. Din fericire, el nu o observă. Țipa să i se aducă sabia și arbaleta.

Zgomotul se estompă, pe măsură ce Sansa se adânci tot mai mult în castel, fără să îndrăznească să privească înapoi, de teamă că Joffrey s-ar putea să o zărească... sau, mai rău, să o urmărească. Scările șerpuitoare se răsuceau în fața ei, brăzdate de fâșii de lumină pâlپătoare dinspre ferestrele înguste de deasupra. Când ajunse sus, răsufla greu. Coborî în josul unei colonade întunecoase și se propti de un perete să-și tragă sufletul. Când ceva i se frecă de picior, sări înnebunită de spaimă, însă era doar o pisică, un

motan negru, jerpelit, cu o ureche mușcată. Animalul o scuipă și se îndepărtă în salturi.

Când ajunse în pădurea zeilor, zgomotele erau stinse, doar un răpăit de oțel și un vuiet îndepărtat. Sansa își strânse mantia în jurul trupului. Aerul era înviorat de mirosul de pământ și frunze. Doamnei i-ar fi plăcut locul acesta, gândi Sansa. Pădurea zeilor avea ceva sălbatic, chiar și aici, în inima castelului din inima orașului, simțea cum zeii te privesc cu o mie de ochi nevăzuți.

Sansa se simțea mai apropiată de zeii mamei sale decât de cei ai tatălui. Iubea statuile, picturile pe sticlă plumbuită, parfumul de tămâie arsă, septonii cu robele și cristalele lor, jocul magic al curcubeielor pe deasupra altarelor încrustate cu sîdef, onix și safir. Totuși, nu putea nega că pădurea zeilor avea și ea o anumită putere. Mai cu seamă noaptea. Ajută-ma, se rugă ea, trimite-mi un prieten, un adevărat cavaler care să mă apere...

Se duse de la un copac la altul, pipăind cu degetele coaja aspră. Frunzele îi ștergeau obrazii. Venise oare prea târziu? El n-ar fi plecat atât de repede, nu-i așa? Dar fusese vreodată aici? Să riște să strige? Totul părea atât de tăcut, atât de liniștit...

- M-am temut că nu vei veni, copilă.

Sansa se răsuci. Din umbră ieși un bărbat îndesat, cu ceafa groasă, târșându-și picioarele. Purta o haină cenușie, cu gluga trasă pe ochi, dar când o fâșie îngustă de lumină îi atinse obrazul, îl recunoscă pe dată, după pielea pătată și urzeala de vinișoare sparte de dedesubt.

- Ser Dontos, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Tu ai fost?

- Da, doamna mea. Când Sansa se apropie, îi simți duhoarea acră de vin în respirație. Eu. Întinse mâna.

Sansa se dădu înapoi.

- Nu. Își vârî mâna sub mantie, către cuțitul ascuns. Stai... Ce vrei cu mine?

- Doar să te ajut, zise Dontos, așa cum m-ai ajutat tu pe mine.

- Ești beat, nu-i așa?

- Doar o cupă de vin, să-mi fac curaj. Dacă mă prind acum, o să mă jupoaie.

Și mie ce-mi vor face? Sansa se pomeni gândindu-se din nou la Doamna. Ea ar fi putut mirosi minciuna, ea ar fi putut, dar era moartă. Tata o omorâse, din pricina Aryei. Trase cuțitul și îl ținu în față cu ambele mâini.

- Ai de gând să mă înjunghii? Întrebă Dontos.

- Da, răspunse ea. Spune-mi cine te-a trimis.

- Nimeni, draga mea. Jur pe onoarea mea de cavaler.

- Cavaler? Joffrey decretase că Dontos nu va mai fi cavaler, ci doar un simplu bufon, mai neînsemnat chiar decât Băiatul Lunii. De ce mi-ar trimite un bătrân nebun și bețiv?

- Asta merit, deși... știi că e ciudat, dar... în toți acești ani, cât am fost cavaler, am fost cu adevărat un bufon, iar acum, că sunt bufon, cred... cred că aș putea să găsesc dorința de a fi din nou cavaler, dulce doamnă. Și toate acestea datorită ție... grației și curajului tău. Tu m-ai salvat, nu numai de Joffrey, dar și de mine însumi. Glasul i se pierdu. Cântăreții spun că a mai fost cândva un bufon care a fost cel mai mare cavaler dintre toți...

- Florian, șopti Sansa. O străbătu un fior.

- Iubită doamnă, voi fi Florianul tău, zise Dontos cu umilință, căzând în genunchi în fața ei.

Încet, Sansa coborî cuțitul. Își simțea capul neobișnuit de ușor, de parcă ar fi plutit. E o nebunie să mă încred în acest bețivan, dar dacă îi întorc spatele, voi mai avea vreodată o asemenea ocazie?

- Cum... cum vei face asta? Cum mă vei duce de aici?

Ser Dontos își ridică fața, privind-o.

- Să te scot din castel va fi partea cea mai grea. Odată ce te vei afla afară, există corăbii care te vor duce acasă. Ar trebui să găsesc banii și să fac pregătirile, asta e tot.

- Am putea pleca acum? Întrebă ea, neîndrăznind să spere.

- Chiar în noaptea asta? Nu, doamna mea, mă tem că nu. Mai întâi trebuie să găsesc o cale sigură să te scot din castel la momentul potrivit. Nu va fi nici ușor, nici repede. Sunt cu ochii și pe mine. Își linse buzele cu nervozitate. Vrei să lași deoparte cuțitul?

Sansa își vârî cuțitul sub mantie.

- Ridică-te, ser.

- Mulțumesc, doamna mea. Ser Dontos se ridică în picioare împleticindu-se și își șterse pământul și frunzele de pe genunchi. Nobilul tău tată a fost un bărbat adevărat, cum n-a mai cunoscut regatul, dar eu am stat deoparte și i-am lăsat să-l ucidă, am stat cu brațele încrucișate... Și totuși, când Joffrey a avut de gând să mă omoare, tu ai ridicat glasul. Doamnă, eu n-am fost niciodată erou, așa cum n-au fost nici Ryam Redwyne, nici Barristan cel Viteaz. N-am câștigat turniruri, nici renume în război, dar am fost cândva cavaler, iar tu m-ai ajutat să-mi amintesc ce înseamnă asta. Viața mea este un lucru neînsemnat, dar îți aparține. Ser Dontos așeză o mână pe trunchiul noduros al unui copac al inimii. Sansa îl vedea cum tremură. Jur în fața zeilor tatălui tău că te voi trimite acasă.

A jurat. Un jurământ solemn, în fața zeilor.

- Atunci... mă voi lăsa în mâinile tale. Dar cum îmi voi da seama când e timpul să plec? Îmi vei trimite din nou un bilet?

Ser Dontos privi împrejur cu nervozitate.

- Riscul e prea mare. Trebuie să vii aici, în pădurea zeilor. Cât de des vei putea. Acesta e locul cel mai sigur. Singurul loc sigur. Nicăieri altundeva. Nu în camerele tale sau ale mele, nici pe scări, nici în grădină, nici măcar dacă aparent suntem singuri. Pietrele au urechi la Fortăreața Roșie și doar aici putem vorbi liber.

- Numai aici, spuse Sansa. O să țin minte.

- Și dacă îți voi părea crud, batjocoritor sau indiferent când suntem priviți, iartă-mă, copilă. Am un rol de jucat, iar tu trebuie să faci la fel. Un singur pas greșit și capetele noastre vor împodobi zidurile, așa cum s-a întâmplat cu capul tatălui tău.

Sansa încuviință:

- Înțeleg.
- Va trebui să fii curajoasă și puternică... și răbdătoare; mai presus de toate, răbdătoare.
- Voi fi, promise ea, dar, te rog... fă-o cât de repede poți. Mă tem...
- Și eu, spuse Ser Dontos, cu un zâmbet stins. Iar acum trebuie să pleci, înainte să ți se simtă lipsa.

- Nu vii cu mine?

- Mai bine să nu fim văzuți împreună, încuviințând, Sansa făcu un pas, apoi se întoarse agitată și așeză cu blândețe un sărut pe obrazul lui, cu ochii închiși.

- Florian al meu, șopti ea. Zeii mi-au auzit rugămințile mele.

Alergă pe malul râului, pe lângă mica bucătărie și prin curtea porcilor, cu pașii grăbiți pierzându-se dincolo de guițatul porcilor în țarcuri. Acasă, gândi ea, acasă, mă va duce acasă, va avea grijă de mine, Florian al meu. Cântecelul despre Florian și Jonquil erau preferatele ei. Florian era și el urât, deși nu era atât de bătrân.

Alerga năvalnic în josul treptelor unduitoare, când un bărbat se ivi din spatele unei intrări ascunse. Sansa se ciocni de el și își pierdu echilibrul. Degete de fier o apucară de încheietură, înainte să cadă, și o voce gravă îi scrâșni în urechi:

- E drum lung să te rostogolești pe scări în jos, micuță pasăre. Vrei să ne omori pe amândoi? Râsul lui era aspru, ca lama unui ferăstrău tăind în piatră. Poate că da.

Câinele.

- Nu, domnul meu, scuze, n-aș face asta niciodată. Sansa își feri privirea, dar era prea târziu, el îi văzuse fața. Te rog, mă doare. Încercă să se elibereze din strânsoare.

- Și ce face mica pasăre a lui Joff în toiul nopții, zburând pe scări în jos? Când Sansa nu răspunse, el o scutură. Unde ai fost?

- În p-p-pădurea zeilor, domnul meu, răspunse ea, neîndrăznind să mintă. M-am rugat, m-am rugat pentru tata și... pentru rege, m-am rugat să nu fie rănit.

- Mă crezi atât de beat încât să cred așa ceva? Ii eliberă brațul din strânsoare, balansându-se pe picioare, cu fața arsă, îngrozitoare, brăzdată de dăre de lumină și întuneric.

- Ești aproape femeie..., chipul, sânii, ești și mai înaltă, aproape... Ah, ești încă o păsărică proastă, nu-i așa? Cântă ce cântece te învață... Cântă-mi un cântec. Un cântec despre cavaleri și fete frumoase. Iți plac cavalerii, nu-i așa?

O speria.

- A-adevărații cavaleri, domnul meu.

- Adevărații cavaleri, o luă el în răspăr. Iar eu nu sunt lord mai mult decât sunt cavaler. E nevoie să-ți vâr asta în cap cu forța? Clegane se clătină, gata să cadă. O, Zei, înjură el, prea mult vin. Ție îți place vinul, păsărică? Vinul adevărat? O carafă de vin roșu, sec, întunecat ca sângele, e tot ceea ce îi trebuie unui bărbat. Sau unei femei. Începu să râdă, clătinându-și capul. Beat ca un câine, lua-m-ar naiba. Haide acum. înapoi în colivie, micuță pasăre. Te duc eu. Te voi apăra,

pentru rege. Câinele o împinse, neașteptat de blând, și coborî în urma ei. Când ajunseră jos, căzuse într-o tăcere meditativă, de parcă ar fi uitat de prezența ei.

Când se apropiară de Citadela lui Maegor, Sansa intră în panică observând că podul era acum ocupat de Ser Boros Blount. Coiful său alb, înalt, se întoarse anevoie la sunetul pașilor lor. Sansa se dădu înapoi. Ser Boros era cel mai aprig dintre străjerii Gărzii Regale, un bărbat urât, cu o fire dezgustătoare, numai priviri amenințătoare și fălci încleștate.

- N-ai de ce să te temi de el, fetiço. Câinele așeză pe umărul ei o mână grea. Chiar dacă vopsești în dungi o broască râioasă, tot nu devine tigru.

Ser Boros își ridică viziera.

- Ser, unde...

- Lua-te-ar naiba, ser Boros. Tu ești cavalerul, nu eu. Eu sunt câinele regelui, mai ții minte?

- Regele și-a căutat câinele mai devreme.

- Câinele a băut. Era rândul tău noaptea asta să-l aperi, ser. Al tău și al celorlalți frați ai mei.

Ser Boros se întoarse către Sansa:

- Cum de nu ești în camera ta la ora aceasta, doamnă?

- M-am dus în pădurea zeilor să mă rog pentru siguranța regelui. Minciuna sună mai bine de data asta, aproape verosimil.

- Ai vrea să doarmă în gălăgia asta? zise Clegane. Care a fost necazul?

- Nebuni la poartă, mărturisi Ser Boros. Niște oameni slobozi la gură au răspândit vestea pregătirilor pentru ospățul de nuntă al lui Tyrek, iar acestor nenorociți le-a intrat în cap că ar trebui să petreacă și ei. Înălțimea Sa a dat o raită și i-a trimis valvârtej.

- Viteaz băiat, zise Clegane, cu o mișcare spasmodică a gurii.

Să vedem cât de viteaz va fi când va avea de-a face cu fratele meu, gândi Sansa. Câinele o conduse peste podul mobil. În timp ce își urmau drumul întortocheat în josul scării, Sansa îl întrebă:

- De ce-i lași să-ți spună câine? Nu vrei să lași pe nimeni să-ți spună cavalier.

- Îmi plac mai mult câinii decât cavalerii. Tatăl tatălui meu a fost îngrijitorul adăpostului de animale de la Casterly Rock. Într-un an de toamnă, Lordul Tytos s-a vârat între o leoaică și prada ei. Pe leoaică o dorea în fund de blazonul Casei Lannister. Femela a sfâșiat iapa lordului și ar fi făcut la fel și cu el, dar bunicul a venit cu câinii de vânătoare. Trei dintre câini au murit, alergând leoaica. Bunicul a pierdut un picior, așa că Lannister l-a răsplătit pentru asta

cu pământuri și un turn, și i-a luat fiul ca să facă din el un cavalier. Cei trei câini de pe stindardul nostru sunt cei trei care au murit în iarba îngălbenită a toamnei. Un copoi și-ar da viața pentru tine, dar nu te-ar minți niciodată. Și te va privi drept în față. O apucă de sub maxilar, ridicându-i bărbia, ciupind-o dureros cu degetele. Și asta e mai mult decât sunt în stare păsărelele, nu-i așa? Nu mi-am căpătat cântecul.

- Eu... eu știu un cântec despre Florian și Jonquil.

- Florian și Jonquil. Un nebun și târfa lui. Scu-tește-mă. Dar într-o zi o să-mi cânti un cântec, fie că vrei sau nu.

- Am să-ți cânt bucuroasă. Sandor Clegane pufni.
- O faptură dragălașă și o mincinoasă atât de nepricepută. Un câine poate să miroasă minciuna. Privește în jurul tău și adulmecă bine. Sunt cu toții mincinoși aici, și fiecare dintre ei mai priceput decât tine.

ARYA

Când se cocoță pe cea mai înaltă creangă, Arya putu să vadă coșurile de fum ițindu-se printre copaci. Acoperișuri de paie se îngrămădeau pe malul lacului și al pâraiașului care se vărsa în el, iar un ponton de lemn pătrundea în apă lângă o clădire lungă, joasă, cu un acoperiș de țiglă. Continuă să se cațere, până ce creanga începu să se îndoie sub greutatea ei. Nici o barcă nu era legată de ponton, dar zărea spirale subțiri de fum ridicându-se din câteva hornuri și o parte dintr-o căruță ieșind în spatele unui grajd.

Aici se află cineva, Arya își mușcă buza. Toate celelalte așezări pe care le întâlniseră în cale fuseseră goale și pustii. Ferme, sate, castele, hambare, nu avea importanță. Dacă fusese ceva de pârlolit, Lannisterii pârloliseră, dacă fusese de omorât, omorâseră. In-cendiaseră și pădurile acolo unde au putut, deși frunzele erau încă verzi și umede de la ploile recente, iar focurile nu se răspândiseră. Ar fi ars și lacul dacă ar fi putut, remarcase Gendry, și Arya știa că avea dreptate. În noaptea evadării, flăcările orașului străluciseră atât de puternic pe luciul apei, încât aveai impresia că lacul luase, într-adevăr, foc.

Când, în noaptea următoare, își făcură curaj să se furișeze înapoi între dărâmături, nu mai rămăsese nimic, doar pietre înnegrite, case distruse și cadavre. În unele locuri, dâre palide de fum se mai ridicau din cenușă. Plăcintă Fierbinte îi implorase să nu se întoarcă, iar Lommy i-a numit nebuni și a jurat că Ser Amory îi va prinde și-i va omorî și pe ei, dar Lorch și oamenii lui plecaseră de mult când au ajuns ei la fortăreață. Au găsit porțile sfărâmate, zidurile parțial demolate, iar înăuntru zăceau cadavre neîngropate, împrăștiate peste tot. O privire i-a fost lui Gendry îndeajuns.

- Sunt morți cu toții, spuse el. Și câinii le-au dat târcoale, priviți.

- Sau lupii.

- Câini, lupi, nu are importanță. Aici s-a terminat. Dar Arya nu a vrut să plece până ce nu l-au găsit

pe Yoren. Nu se putea să-l fi omorât pe el, își spusese, era prea puternic, prea aspru și, în plus, era frate al Rondului de Noapte. I-a spus asta lui Gendry, în timp ce au căutat printre cadavre.

Lovitura de topor care l-a omorât îi despicase craniul, dar barba lungă, încâlcită, nu putea fi a altcuiva, nici veșmintele peticite, nespălate și atât de decolorate încât erau mai mult gri decât negre. Ser Amory Lorch nu s-a gândit mai mult să-și îngroape propriii morți decât se gândise să-i îngroape pe cei uciși de el, iar trupurile a patru ostași ai lui Lannister se aflau așezate grămadă lângă cel al lui Yoren. Arya s-a întrebat de câți fusese nevoie ca să-l doboare.

Urma să mă ducă acasă, gândi ea în timp ce îi săpau bătrânului groapa. Erau prea mulți morți ca să-i îngroape pe toți, dar cel puțin Yoren trebuia să aibă un mormânt, insistase Arya. Urma să mă ducă în siguranță la Winterfell, îmi promisese. O parte din ea simțea nevoia să plângă. Cealaltă parte voia să-l lovească.

Gendry fusese cel care s-a gândit la turnul lordului, iar cei trei au fost trimiși de Yoren să-l ocupe. Au fost și ei atacați, dar turnul circular avea o singură intrare, o ușă aflată la cel de-al doilea etaj, la care se ajungea pe o scară. Odată scara trasă înăuntru, oamenii lui Ser Amory nu puteau să ajungă la ei. Lannisterii au stivuit lemne la baza turnului, de jur-împrejur, și le-au dat foc, dar piatra nu ardea, iar Lorch nu avusese răbdare să-iucidă prin înfometare. Cutjack a

deschis ușa la strigătele lui Gendry, iar când Kurz a spus că ar fi mai bine să forțeze drumul spre nord decât să se întoarcă, Arya se agățase de speranța că ar mai putea ajunge la Winterfell.

Ei bine, acest sat nu era Winterfell, dar acele acoperișuri de paie promiteau căldură și adăpost, și poate și ceva mâncare, dacă erau destul de curajoși să riște. Dacă nu cumva acolo se află Lorch. Are cai, probabil că a călătorit mai repede decât noi.

Privi din copac vreme îndelungată, sperând să vadă ceva: un om, un cal, o flămură, orice ar fi putut-o

ajuta să afle. De câteva ori zări mișcare, dar clădirile erau prea departe și nu puteai fi sigur. O dată, foarte limpede, auzi nechezatul unui cal.

Văzduhul era plin de păsări, în cea mai mare parte ciori. De departe, nu erau mai mari decât muștele, rotindu-se și fâlfâind din aripi pe deasupra acoperișurilor de paie. Către est, Ochiul Zeilor era o peliculă de albastru brăzdat de lumina soarelui, care acoperea jumătate din lume. În unele zile, când își croiau încet drum pe malul mlăștinos (Gendry nu voia să parcurgă nici măcar o porțiune de drum, iar Plăcintă Fierbinte și Lommy considerau că avea dreptate), Arya simțea chemarea lacului. Voia să se arunce în acele ape albastre, liniștite, să se simtă din nou curată, să înoate, să se bălăcească și să se tolănească la soare. Dar nu îndrăznea să se dezbrace în văzul tuturor, nici măcar ca să-și spele hainele. La sfârșitul zilei, stătea adesea pe o piatră și își bălăbănea picioarele în apa rece. În sfârșit, își aruncase pantofii crăpați și mucegâiți. La început i-a fost greu să umble desculță, dar bășicile i se spărseseră, rănilor i se vindecaseră și tălpile îi erau bătătorite. Noroiul o gădila între degete și îi plăcea să simtă pământul sub picioare când umbla.

De acolo, de sus, putea vedea o mică insulă împădurită, departe, la nord-est. La treizeci de picioare de țărm, trei lebede negre alunecau pe luciul apei, atât de liniștite... Nimeni nu le spusese că a început războiul, iar lor nici că le păsa de orașele incendiate și de oamenii măcelăriți. Le privi cu jind. O parte din

ea își dorea să fie lebădă. Cealaltă parte dorea să mănânce o lebădă. Mâncase de dimineață niște pastă de ghindă și o mână de gândaci. Gândacii nu erau atât de răi după ce te obișnuiai cu ei. Viermii erau mai răi, dar nu atât de răi ca o durere de stomac după zile în șir fără hrană. Gândacii erau ușor de găsit, nu trebuia decât să lovești o piatră cu piciorul. Arya mâncase un gândac odată, când era mică, doar ca s-o facă pe Sansa să țipe, așa că nu se temuse să-l mănânce pe al doilea. Nici Nevăstuică nu era sensibilă, dar Plăcintă Fierbinte a vomitat gândăcelul pe care a vrut să-l înghită, iar Lommy și Gendry nici nu voiau să încerce. În ziua precedentă, Gendry a prins o broască și a împărțit-o cu Lommy, iar cu câteva zile înainte, Plăcintă Fierbinte găsisse mure și golise tot tufișul, dar în general se hrăneau cu apă și ghindă. Kurz îi învățase cum să folosească pietrele și să facă un fel de pastă de ghindă. Avea un gust oribil.

Își dorea ca braconierul să nu fi murit. El ar fi știut mai multe despre păduri decât toți ceilalți la un loc, dar se alesese cu o săgeată în umăr în timp ce trăgea înăuntru scara, la turn. Tarber îi învelise rana cu mușchi și nămol din lac, și o zi sau două Kurz a jurat că rana era un fleac, chiar dacă pe gât carnea i se înnegrea, iar maxilarul și pieptul îi erau năpădite de umflături sângerei. Pe urmă, într-o dimineață, n-a mai găsit puterea să se ridice, iar în dimineața următoare era mort.

L-au îngropat sub un morman de pietre, iar Cut-jack a avut pretenția să-i ia sabia și cornul, în timp ce Tarber s-a servit cu arcul, cizmele și cuțitul lui. Au luat tot când au plecat. La început au crezut că cei doi s-au dus doar să vâneze, că se vor întoarce curând cu vânatul și-i vor hrăni pe toți. Dar au așteptat ce-au așteptat, până când, în cele din urmă, Gen-dry i-a convins să meargă mai departe. Poate că Tarber și Cutjack se gândiseră că vor avea mai multe șanse fără un cârd de orfani de păstorit. Probabil că așa și era, dar asta n-o împiedica să-i urască pentru că i-au părăsit.

Sub copac, Plăcintă Fierbinte latră ca un câine. Kurz le spusese să folosească între ei sunete de animale drept semnale. Un vechi truc de braconier, le spusese el, dar a murit înainte de-a apuca să-i învețe cum să scoată bine sunetele. Ciripiturile lui Plăcintă Fierbinte erau îngrozitoare. Lătratul suna mai bine, dar nu cu mult.

Arya sări de pe creanga înaltă pe una aflată dedesubt, cu mâinile depărtate, ca să-și țină echilibrul. Un dansator pe apă nu cade niciodată. Ușor, cu degetele de la picioare răsucite strâns în jurul crengii, făcu câțiva pași, sări jos, pe o ramură mai mare, pe urmă își legănă o mână după alta prin desigurul de frunze, până ce ajunse la trunchi. Coaja era aspră sub palme și sub degetele picioarelor. Coborî repede, sărind și rostogolindu-se la aterizare.

Gendry îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

- Ai stat acolo, sus, multă vreme. Ce ai putut vedea?

- Un sat de pescari, o așezare mică, la nord, de-a lungul țărmului. Douăzeci și șase de acoperișuri de paie și unul de țiglă am numărat. Am văzut o parte dintr-o căruță. E cineva acolo.

Nevăstuică ieși târâș din tufișuri. Lommy o numise așa. Spunea că arăta ca o nevăstuică, ceea ce nu era adevărat, dar nu puteau s-o numească la infinit fetița plângăcioasă, după ce, în sfârșit, se oprise din plâns. Era murdară pe gură. Arya spera că nu mâncase iarăși noroi.

- Ai văzut oameni? întrebă Gendry.

- Numai acoperișuri, recunosc Arya, dar unele hornuri fumegau și am auzit un cal.

Nevăstuică îi cuprinse piciorul cu brațele, agățându-se strâns. Făcea asta uneori.

- Dacă sunt oameni, este mâncare, spuse Plăcintă Fierbinte, foarte zgomotos. Gendry îi spunea mereu să vorbească mai încet, dar degeaba. Poate că ne-ar da și nouă.

- Poate că ne-ar și omori, spuse Gendry.

- Nu și dacă ne predăm, răspunse Plăcintă Fierbinte, plin de speranță.

- Acum vorbești ca Lommy.

Lommy Mâini Verzi stătea proptit între două rădăcini groase, la poalele unui stejar. Fusese lovit de o săgeată în gamba dreaptă, în timpul luptei de la fortăreață. La sfârșitul zilei următoare, fu nevoit să meargă șchiopătat, într-un picior, cu un braț în jurul lui Gendry, iar acum nu putea face nici măcar asta. Au tăiat crengi ca să-i facă o lectică, dar să-l poarte era greu și lent, iar el scâncea la fiecare scuturătură.

- Trebuie să ne predăm, spuse el. Asta ar fi făcut Yoren. Ar fi trebuit să deschidă porțile, așa cum i-au cerut.

Arya se săturase să-l asculte pe Lommy perorând despre cum ar fi capitulat Yoren. Numai despre asta vorbea când îl duceau cu lectica, despre asta, despre piciorul lui și despre stomacul gol.

Plăcintă Fierbinte fu de acord.

- I-au spus lui Yoren să deschidă porțile, i-au cerut asta în numele regelui. Trebuie să faci ceea ce ți se cere în numele regelui. A fost vina acelui bătrân puturos. Dacă s-ar fi predat, ne-ar fi lăsat în pace.

Gendry se încruntă.

- Cavalerii și lorzii se iau prizonieri unii pe alții și plătesc răscumpărări, dar nu le pasă dacă unii ca voi se predau sau nu. Se întoarse către Arya: Ce altceva ai mai văzut?

- Dacă e un sat de pescari, ne vor vinde pește, pun rămășag.

Lacul era plin de pești, dar nu avea cu ce să-i prindă. Arya încerca să-și folosească mâinile, așa cum îl văzuse făcând pe Koss, dar peștii erau mai iuți decât porumbeii, iar apa juca feste ochilor ei.

- Nu știi dacă sunt pești. Arya o trase de părul încâlcit pe Nevăstuică, gândindu-se că ar fi mai bine să-1 taie. Lângă apă sunt ciori. E un cadavru pe acolo.

- Pești duși la mal, spuse Plăcintă Fierbinte. Dacă ciorile îi mănâncă, sunt sigur că putem și noi.

- Ar trebui să prindem niște ciori, am putea să le mâncăm pe ele. Am putea să facem un foc și să le frigem ca pe niște pui de găină.

Gendry avea un aer fioros când se încrunta. Barba îi crescuse, neagră și țepoasă.

- Am spus fără focuri.

- Lui Lommy îi e foame, se văicări Plăcintă Fierbinte, și mie la fel.

- Tuturor ne este foame, zise Arya.

- Ție nu îți este, scui pă Lommy de jos, de unde se afla. Duhnești a viermi.

Arya ar fi putut să-1 lovească în rană.

- Ți-am spus că voi scoate viermi din pământ și pentru tine, dacă vrei.

Lommy făcu o mutră scârbită.

- Dacă n-ar fi piciorul, aș vâna niște mistreți pentru noi toți.

- Niște mistreți, îl batjocori ea. Ai nevoie de o țepușă, de cai și de câini, de oameni care să hăituiască mistrețul din adăpost.

Tatăl ei obișnuia să vâneze mistreți în pădurea lupilor, cu Robb și Jon. O singură dată l-a luat și pe Bran, dar niciodată n-a luat-o pe Arya, chiar dacă era mai mare. Septa Mordane spunea că vânătoarea de mistreți nu e pentru femei, iar mama i-a promis doar că, atunci când va fi mai mare, s-ar putea să aibă propriul ei șoim. Acum era mai mare, dar dacă ar avea un șoim, l-ar mânca.

- Ce știi tu despre vânătoarea de mistreți? o întrebă Plăcintă Fierbinte.

- Mai multe decât tine.

Gendry nu avea nici un chef să asculte cioro-văielile lor.

- Tăceți, amândoi. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Întotdeauna părea chinuit când încerca să gândească, de parcă l-ar fi durut îngrozitor.

- Predă-te, spuse Lommy.

- Ți-am spus să termini cu predatul. Nu știm cine e acolo. Poate că vom fura niște mâncare.

- Lommy ar fi putut să fure, dacă nu era piciorul, spuse Plăcintă Fierbinte. În oraș a fost hoț.

- Un hoț nepriceput, răspuse Arya, altfel nu l-ar fi prins.

Gendry privi soarele, mijindu-și ochii.

- Seara e cel mai bun moment să ne furișăm înăuntru. Voi merge să dau o raită când se întunecă.

- Nu, mă duc eu, spuse Arya. Tu faci prea multă gălăgie.

Gendry făcu din nou acea mutră chinuită.

- Vom merge amândoi.

- Arya ar trebui să meargă, interveni Lommy. Se furișează mai bine decât tine.

- Vom merge amândoi, am spus.

- Și dacă nu vă întoarceți? Plăcintă Fierbinte nu mă poate duce singur, știți că nu poate...

- Și sunt lupi, adăugă Plăcintă Fierbinte. I-am auzit noaptea trecută, când am stat de veghe. Păreau aproape.

Arya îi auzise și ea. Adormise între crengile unui ulm, dar urletul lupilor o trezise. A rămas trează o oră bună, ascultându-i, cu fiori pe șira spinării.

- Și nici măcar nu ne lași să facem foc ca să-i ținem la distanță, se plânse Plăcintă Fierbinte. Nu-i corect să ne lași pradă lupilor.

- Nu vă lasă nimeni, spuse Gendry în silă. Lommy are sulița, dacă vin lupii, iar tu vei fi cu el. Mergem doar să vedem, atâta tot. Ne întorcem.

- Oricine ar fi, ar trebui să vă predați, se văicări Lommy. Am nevoie de o poțiune pentru picior, mă doare rău.

- Dacă vedem vreo poțiune pentru picior, o să ți-o aducem, răspunse Gendry. Ary, hai să mergem. Vreau să ajungem în apropiere înainte să apună soarele. Plăcintă Fierbinte, tu ține-o pe Nevăstuică aici. Nu vreau să se ia după noi.

- Data trecută m-a lovit.

- O să te lovesc eu dacă n-o ții aici. Fără să mai aștepte un răspuns, Gendry își puse coiful de oțel și se îndepărtă.

Arya fu nevoită să alerge ca să țină pasul. Gendry era cu cinci ani mai mare și cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, și mai era și lung de picioare. O vreme, Gendry nu spuse nimic, doar își croia drum printre copaci, cu un aer furios, făcând prea multă gălăgie. Dar, în cele din urmă, se opri și spuse:

- Cred că Lommy o să moară.

Arya nu fu surprinsă. Kurz murise și el din cauza rănii, și fusese mult mai rezistent decât Lommy. Ori de câte ori era rândul Aryei să ajute la cărat, simțea cât de caldă îi era pielea și mirosea duhoarea pe care o răspândea piciorul lui.

- Poate că vom găsi un maestru...

- Maestri se găsesc numai în castele, și chiar dacă ai găsi vreunul, nu și-ar murdări mâinile cu unul ca Lommy. Gendry își feri capul de o ramură joasă.

- Nu-i adevărat.

Maestru Luwin ar fi ajutat pe oricine ar fi venit la el, era sigură.

- O să moară, și cu cât moare mai repede, cu atât mai bine pentru noi ceilalți. Ar trebui să-l abandonăm, așa cum spune el. Dacă am fi răniți tu sau eu, știi că ne-ar părăsi. Coborârea o pantă abruptă și se cățărare pe partea cealaltă, agățându-se cu mâinile de rădăcini. M-am săturat să-l car și m-am săturat de toată trăncăneala lui despre capitulare. Dacă ar putea sta în picioare, i-aș da un pumn între dinți. Lommy nu folosește nimănui. Nici fata aia plângăcioasă nu e bună de nimic.

- Las-o pe Nevăstuică în pace, e doar speriată și înfometată, atâta tot. Arya aruncă o privire înapoi, dar de data aceasta fetița nu îi urmărea. Probabil că Plăcintă Fierbinte o ținea bine, așa cum îi spusese Gendry.

- Nu e bună de nimic, repetă Gendry. Ea, Plăcintă Fierbinte și Lommy ne încetinesc și din cauza lor o să murim. Tu ești singurul din toată trupa care e bun de ceva. Chiar dacă ești fată.

Arya încremeni.

- Nu sunt fată!

- Ba da, ești. Crezi că sunt la fel de prost ca ei?

- Nu, ești și mai prost. Rondul de Noapte nu primește fete, toată lumea știe asta.

- Este adevărat, nu știu de ce te-a adus Yoren, dar trebuie să fi avut vreun motiv. Totuși, ești fată.

- Nu sunt!

- Atunci scoate-ți puța și fă pipi. Haide.

- Nu simt nevoia să fac pipi. Dacă aş vrea, aş putea.
- Mincinoaso. Nu poţi să-ţi scoţi puţa pentru că nu ai aşa ceva. Înainte, când eram treizeci, n-am observat, dar mereu mergi în pădure să te uşurezi. Nu-1 vezi pe Plăcintă Fierbinte să facă asta, şi nici pe mine. Dacă nu eşti fată, poate că eşti vreun eunuc.
- Eunuc eşti tu.
- Ştii că nu sunt, zâmbi Gendry. Vrei să-mi scot puţa şi să-ţi dovedesc? N-am nimic de ascuns.
- Ba da, ai, izbucni Arya, înnebunită să schimbe subiectul despre penisul pe care nu-1 avea. Mantiile aurii au fost pe urma ta la han, şi nu vrei să spui de ce.
- Aş vrea să ştiu şi eu, cred că Yoren ştia, dar nu mi-a spus niciodată. De ce crezi totuşi că mă urmăreau?

Arya îşi muşcă buza. îşi aminti ce spusese Yoren în ziua în care i-a tăiat părul. Ăştia, jumătate dintre ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice peşte, pentru o favoare şi poate pentru câţiva arginţi. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Dar Gendry era altfel, regina îl voia şi pe el.

- Îţi spun dacă îmi spui şi tu, zise ea obosită.
- Arry, ți-aş spune dacă aş şti... Chiar aşa te cheamă sau ai nume de fată?

Arya fixă cu privirea rădăcina noduroasă de sub picioarele ei. îşi dădea seama că se sfârşise cu prefăcătorii. Gendry ştia, iar ea nu avea nimic în pantaloni ca să-1 convingă de contrariul. Putea să tragă Acul din teacă şi să-1 doboare acolo unde stătea, sau să se încreadă în el. Nu era

sigură că ar fi în stare să-l ucidă, chiar dacă ar încerca; avea și el propria lui sabie, și era cu mult mai puternic. Tot ceea ce îi rămăsese era adevărul.

- Lommy și Plăcintă Fierbinte nu trebuie să afle, zise Arya.
- Nu vor afla, jură Gendry. Nu de la mine.
- Arya. Fata își ridică ochii, privindu-l. Numele meu este Arya. Din Casa Stark.
- Din Casa... Ii luă o clipă până ce reuși să continue. Mâna Regelui purta numele de Stark.

Cel pe care l-au ucis ca fiind trădător.

- N-a fost niciodată trădător. A fost tatăl meu. Gendry făcu ochii mari.
- Așadar, de aceea ai crezut... Arya încuviință.
- Yoren mă ducea acasă, la Winterfell.
- Eu... Păi atunci ești de viță nobilă... ești o doamnă...

Arya își opri privirea la hainele ei zdrențuite și la picioarele goale, crăpate și bătătorite. Își văzu mizeria de sub unghii, crusta de pe coate și zgârieturile de pe mâini. Septa Mordane nici măcar nu m-ar recunoaște, sunt sigură. Poate Sansa, dar ea s-ar preface că nu mă recunoaște.

- Mama mea este o doamnă, la fel și sora mea, dar eu nu am fost niciodată.
- Ba da, ai fost. Ești fiica unui lord și ai locuit într-un castel, nu-i așa? Și tu... Zei, aveți milă, eu niciodată... Dintr-odată, Gendry părea șovăitor, aproape temător. Toată discuția aceea despre penisuri. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Și am urinat în fața ta și așa mai departe. Eu... te rog să mă ierți, stăpână.

- Încetează! Șuieră Arya. Oare își bătea joc de ea?

- Știu să mă port, stăpână, răspuse Gendry, încăpățânat ca întotdeauna. Ori de câte ori fetele de neam intrau în prăvălie cu tații lor, stăpânul meu îmi spunea că trebuie să plec genunchiul și să vorbesc numai când mi se adresează, și să le spun stăpână.

- Dacă începi să-mi spui stăpână, până și Plăcintă Fierbinte își va da seama. Și ar fi mai bine și să continui să faci pipi în același fel.

- Cum poruncești, stăpâni

Arya îi lovi pieptul cu ambele mâini. Gendry se împiedică de o piatră și căzu cu o bufnitură.

- Ce fel de fiică de lord mai ești? întrebă el râzând.

- Așa îl lovi în șold cu piciorul, dar nu reuși decât să-l facă să râdă și mai tare. Râzi cât vrei, eu mă duc să văd cine e în sat. Soarele coborâse deja în spatele copacilor, înserarea se va lăsa într-o clipită. De data aceasta, Gendry fu cel nevoit să țină pasul cu ea.

- Simți mirosul? îl întrebă ea. El adulmecă.

- Pește stricat?

- Știi că nu.

- Am face mai bine să avem grijă. Eu dau un ocol pe la vest, să văd dacă e vreun drum. Trebuie să fie, dacă ai văzut o căruță. Tu ia-o pe mal. Dacă ai nevoie de ajutor, latră ca un câine.

- E o prostie. Dacă am nevoie de ajutor, o să strig ajutor.

Arya se îndepărtă, călcând iarba cu picioarele goale, fără zgomot. Când privi înapoi, peste umăr, Gendry o urmărea cu acea privire chinută care însemna că gândea. Probabil se gândește că nu ar trebui să lase o fată nobilă să fure mâncare. Arya știa că Gendry se va purta prosteste acum.

Mirosul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de sat. Nu-i mirosea a pește stricat. Duhoarea era mai puternică, mai dezgustătoare. Își încreți nasul.

Din locul unde copacii începură să se rărească, se folosi de vegetația mică, alunecând de la o tufă la alta, tăcută ca o umbră. La fiecare câțiva pași se oprea să asculte. A treia oară, auzi caii și glasul unui om. Iar mirosul era tot mai puternic. Miros de om mort, asta era. Mai simțise acest miros, cu Yoren și cu ceilalți.

Un desiș compact de mur creștea la sud de oraș. Când ajunse lângă el, umbrele lungi ale asfințitului începuseră să se estompeze și se zăreau felinarele. Vedea acoperișurile de paie chiar în spatele tufișului. Continuă să se furișeze până ce descoperi o spărtură și se strecură înăuntru, pe burtă, rămânând bine ascunsă până când zări de unde venea mirosul.

Lângă apele ce clipeau domol ale Ochiului Zeilor era ridicată o spânzurătoare din lemn verde, neprelucrat, de care atârnavă, legănându-se, rămășițe care cândva fuseseră oameni, cu picioarele în lanțuri. Ciorile le ciuguleau carnea, zburând de la un cadavru la altul. Pentru fiecare cioară erau câte o sută de muște. Când vântul suflă dinspre lac, trupul cel mai apropiat se răsuci în lanțuri, mișcându-se foarte încet. Ciorile îi mâncaseră aproape toată fața și mai fusese și altceva prin preajmă, ceva mult mai mare. Gâtul și pieptul îi erau sfâșiate, iar din locul unde cândva fusese burta, atârnavă, sclipind, intestine verzi și panglici de carne zdrențuită. Un braț fusese smuls chiar din umăr. Arya văzu oasele la câțiva metri depărtare, mâncate și sfărâmate, curățate de carne.

Se forță să se uite la omul de alături, la cel de dincolo de el și la cel de mai departe, spunându-și că e tare ca o stâncă. Toate cadavrele erau atât de distruse și de putrezite, încât la

început nu și-a dat seama că oamenii fuseseră dezbrăcați înainte de a fi spânzurați. Nu arătau ca niște oameni goi, de fapt nu semănau defel cu niște oameni. Ciorile le mâncaseră ochii și, în unele cazuri, fețele. Din cel de-al șaselea din lungul șir de cadavre nu mai rămăsese decât un singur picior, încâlcit încă în lanțuri, bălăbănindu-se la fiecare suflare de vânt.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Morții nu-i puteau face nici un rău, dar cei care i-au ucis puteau.

Mult în spatele spânzurătorii, doi bărbați în zale stăteau sprijiniți în sulite, în fața unei clădiri lungi, joase, aflate lângă apă, cea cu acoperișul de țiglă. O pereche de stâlpi înalți fuseseră înfiți în pământul mlăștinos din fața casei, cu flamuri atârând din fiecare catarg. Una era roșie și cealaltă mai palidă, galbenă poate, dar amândouă erau motolite și pline de praf, astfel că Arya nu putea fi sigură că flamura roșie era a Lannisterilor. Nu e nevoie să văd leul, pot vedea toți morții, cine altcineva ar putea fi în afară de Lannisteri?

Pe urmă se auzi un strigăt.

Cei doi lăncieri se întoarseră la auzul țipătului și un al treilea bărbat își făcu apariția, îmbrâncind un prizonier în fața lui. Era prea întuneric ca să distingă chipuri, dar prizonierul purta un coif strălucitor de oțel, iar când Arya văzu coarnele, știu că era Gendry. Tu, prostule prost, prost, PROST! gândi ea. Dacă ar fi fost în fața ei, l-ar fi lovit din nou.

Străjerii vorbeau zgomotos, dar Arya era prea departe ca să distingă ce spuneau, mai cu seamă cu ciorile flecărind și fâlfâindu-și aripile atât de aproape. Unul dintre lăncieri smulse coiful de pe capul lui Gendry și îi puse o întrebare, dar probabil nu-i plăcu răspunsul, căci îl lovi peste față cu capătul sulitei și îl doborî la pământ. Cel care îl capturase îl lovi cu piciorul, în timp

ce al doilea lăncier proba coiful cu coarne. În cele din urmă, îl ridicară în picioare și îl îmbrânciră către hambar. Când deschiseră ușile masive de lemn, un băiețel țâșni afară, dar unul dintre străjeri îl înhață de braț și îl azvârli înapoi înăuntru. Arya auzi planșete venind din clădire și pe urmă un țipăt, atât de puternic și plin de suferință încât își mușcă buza.

Străjerii îl împinseră pe Gendry înăuntru, împreună cu băiatul, și zăvorâră ușile în urma lor. Abia atunci, o pală de vânt veni vâjâind dinspre lac, iar flamurile începură să se miște și să se ridice. Cel de pe catargul înalt avea, așa cum se temuse, însemnul leului auriu. Pe celălalt, trei siluete negre, lucioase, alergau pe un câmp galben ca untul. Câini, gândi Arya. Mai văzuse acei câini, dar unde?

Nu avea importanță. Singurul lucru care conta era că îl capturaseră pe Gendry. Chiar dacă băiatul era încăpățânat și prost, Arya trebuia să-l elibereze. Se întreba dacă știa că era căutat de regină.

Unul dintre străjeri își scoase coiful și în locul lui și-l puse pe al lui Gendry. O înfuria să-l vadă pur-tându-l, dar știa că nu putea face nimic ca să-l împiedice. I se păru că aude din nou țipete, înăbușite de ziduri, din hambarul fără ferestre, dar nu putea fi sigură.

Rămase pe loc destul ca să vadă paza schimbându-se și încă mult mai multă vreme după aceea. Oamenii veneau și plecau. Își duceau caii jos, la pârâu, să-i adape. Un grup de vânătoare se întoarse din pădure, ducând un stârv de cerb, atârnat de un țârș. Ii privi cum îl spală și-l curăță de intestine și cum fac un foc pe partea cealaltă a pârâului, iar mirosul de carne friptă se amesteca ciudat cu duhoarea descompunerii.

Stomacul gol i se întoarse pe dos și avu impresia că o să vomite. Perspectiva mâncării scoase și alți oameni din case, aproape toți înveșmântați în zale sau piele fiartă. Când cerbul fu gata, porțiile cele mai alese fură duse într-una dintre case.

Arya se gândi că, la adăpostul nopții, ar putea să se apropie târâș și să-1 elibereze pe Gendry, dar străjile aprinseră torțe de la focul pentru gătit. Un scutier le aduse carne și pâine celor doi străjeri care păzeau hambarul, iar mai târziu, alți doi li se alăturară și trecură cu toții din mână în mână o ploscă cu vin. Când plosca se goli, ceilalți plecară, dar cei doi străjeri rămaseră pe loc, sprijiniți în sulite.

Brațele și picioarele Aryei erau înțepenite când, în sfârșit, se strecură din măraciniș în întunericul pădurii. Era o noapte neagră, cu o lună firavă, argintie, ce apărea și dispărea, după cum treceau norii. Tăcută ca o umbră, își spuse în timp ce înainta printre copaci. Pe un asemenea întuneric, nu îndrăznea să alerge, de teamă să nu se împiedice de vreo rădăcină sau să nu se rătăcească. La stânga ei, Ochiul Zeilor spăla liniștit țărnul. La dreapta, vântul vâjâia printre ramuri, iar frunzele se agitau și foșneau. În depărtare, auzi urletul lupilor.

Lommy și Plăcintă Fierbinte fură cât p-aci să facă pe ei când Arya se ivi dintre copaci, în spatele lor.

- Liniște, le spuse, cuprinzând-o cu un braț pe Nevăstuică, atunci când fetița se apropie în goană.

Plăcintă Fierbinte se holbă la ea cu ochii mari.

- Am crezut că ne-ați părăsit. Avea spada în mână, cea pe care Yoren o luase de la omul cu mantia aurie. M-am speriat că ești un lup.

- Unde e Taurul? întrebă Lommy.
- L-au prins, șopti Arya. Trebuie să-1 eliberăm. Plăcintă Fierbinte, trebuie să mă ajuți. Ne vom furișa și vom omorî străjile, apoi eu voi deschide ușa.
Plăcintă Fierbinte și Lommy schimbă o privire.
- Câți sunt?
- N-am putut să număr, recunosc Arya. Cel puțin douăzeci, dar numai doi sunt la ușă.
Plăcintă Fierbinte arăta de parcă îi venea să plângă.
- Nu ne putem lupta cu douăzeci.
- Tu trebuie să te lupți doar cu unul. Eu mă ocup de celălalt, îl vom scoate afară pe Gendry și vom fugi.
- Ar trebui să ne predăm, spuse Lommy. Mergeți înăuntru și predați-vă pur și simplu.
Arya clătină din cap cu încăpățănare.
- Atunci lasă-1 acolo, Arya, se rugă Lommy. Nu știi despre noi ceilalți. Dacă ne ascundem, vor pleca, știi că vor pleca. Nu e vina noastră că Gendry a fost capturat.
- Ești prost, Lommy, spuse Arya cu furie. Vei muri dacă nu îl eliberăm pe Gendry. Cine o să te care?
- Tu și Plăcintă Fierbinte.
- Tot timpul, fără nimeni care să ne ajute? Nu vom reuși niciodată. Gendry era cel puternic. Oricum, nu-mi pasă ce spui. Mă întorc după el. Se uită la Plăcintă Fierbinte: Vii?
Plăcintă Fierbinte se uită la Lommy, la Arya, apoi din nou la Lommy.
- Vin, spuse el nehotărât.

- Lommy, tu ai grijă ca Nevăstuică să rămână aici. Lommy o înhață pe fetiță de mână și o trase mai

aproape.

- Și dacă vin lupii?

- Te predai, sugeră Arya.

Li se păru că le-a luat ore să-și croiască drum înapoi către sat. Plăcintă Fierbinte se tot împiedica în întuneric și se rătăcea, iar Arya era nevoită să îl aștepte și să se întoarcă după el. In cele din urmă, îl luă de mână și îl conduse printre copaci.

- Tu doar taci și urmează-mă. Când zăriră pe cer primele sclipiri palide ale focurilor din sat, Arya spuse: De cealaltă parte a tufișurilor atârnă cadavre, dar n-ai de ce să te sperii, doar ține minte că teama taie mai adânc decât o sabie. Trebuie să mergem foarte încet și în deplină liniște. Plăcintă Fierbinte dădu aprobator din cap.

Arya se furișă prima pe sub măraciniș și îl așteptă pe partea cealaltă, ghemuită. Plăcintă Fierbinte se ivi, palid și găfâind, cu fața și brațele brăzdate de zgârieturi lungi, însângerate. Dădu să spună ceva, dar Arya îi duse un deget la buze. Pe mâini și pe genunchi, se târâră de-a lungul spânzurătorii, pe sub cadavrele legănate de vânt. Plăcintă Fierbinte nu privi în sus nici măcar o dată, nici nu scoase vreun sunet.

Până când cioara ateriza pe spatele lui, și atunci scoase un geamăt înfundat.

- Cine-i acolo? răsună un glas din întuneric. Plăcintă Fierbinte sări în picioare.

- Mă predau! își scoase sabia, în timp ce zeci de ciori se ridicară țipând și începând să se agite în jurul cadavrelor. Arya îl apucă de picior și încercă să-l tragă în jos, dar Plăcintă Fierbinte se eliberă și alergă înainte, fluturându-și brațele. Mă predau, mă predau!

Arya săltă în sus și trase Acul din teacă, dar era deja înconjurată. Il lovi pe cel mai apropiat, dar acesta o imobiliza cu brațul înveșmântat în oțel, iar un altul se aruncă asupra ei și o doborî la pământ, în timp ce un al treilea îi luă sabia din mână. Când încercă să-l muște, dinții i se încheștară pe zalele de oțel reci și murdare.

- Oho, unul sălbatic, spuse omul râzând. Lovitura pumnului său înmănușat în fier aproape că îi zbură capul.

Bărbații începură să discute, în timp ce ea zăcea, în dureri, dar nu putea înțelege cuvintele. Urechile îi țiuiau. Când încercă să se îndepărteze târâș, pământul se mișcă sub ea. Au luat Acul. Rușinea îi provoca mai multă suferință decât durerea, iar durerea o chinuia cumplit. Jon îi dăduse sabia. Syno o învățase cum s-o folosească.

În cele din urmă, cineva o înșfacă de pieptul vestei și o ridică în genunchi. Plăcintă Fierbinte era și el îngenuncheat în fața celui mai înalt bărbat pe care Arya îl văzuse vreodată, un monstru din poveștile Bătrânei Nan. Nu reușise să vadă de unde apăruse uriașul. Pe cămașa galbenă, decolorată, se zăreau doi

câini alergând, iar chipul bărbatului era parcă cioplit în piatră. Dintr-odată, Arya își aminti unde mai văzuse câinii aceia. În seara turnirului, la Debarcaderul Regelui, toți cavalerii își atârâseră scuturile în fața pavilioanelor. „Acela apaține fratelui Câinelui”, i-a destăinuit Sansa

când au trecut pe lângă câinii negri pe fond galben. „E chiar mai mare decât Hodor, vei vedea. I se spune Muntele care Călărește”.

Arya își lăsa capul să cadă, doar pe jumătate conștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Plăcintă Fierbinte se tot preda. Muntele spuse:

- Ne vei duce la ceilalți, și se îndepărtă. În clipa următoare, Arya trecea clătinându-se pe picioare pe lângă oamenii morți în spânzurătoarea lor, în vreme ce Plăcintă Fierbinte le spunea celor care i-au luat ostatici că le va face plăcinte și tarte dacă nu-i vor face nici un rău. Patru bărbați mergeau cu ei. Unul ducea o torță, altul o sabie lungă, doi aveau sulite.

Il găsiră pe Lommy acolo unde l-au lăsat, sub stejar.

- Mă predau! strigă el de îndată ce îi văzu. Își azvârli sabia și ridică mâinile, pline de pete verzi de vopsea veche. Mă predau. Vă rog.

Bărbatul cu torța scotoci pe sub copaci.

- Ești ultimul? Băiatul brutar zicea că mai e o fată.

- A fugit când v-a auzit venind, spuse Lommy. Faceți mult zgomot. Iar Arya gândi: Fugi, Nevăstuică, fugi cât poți de departe, fugi și ascunde-te și să nu te întorci niciodată.

- Spune-ne unde putem să-l găsim pe acel fiu de târfă, Dondarrion, și vei căpăta o masă fierbinte.

- Cine? întrebă Lommy nedumerit.

- Ți-am spus,ăștia nu știu mai mult decât târfele alea din sat. Am pierdut vremea.

Unul dintre lăncieri se apropie de Lommy.

- Ai ceva la picior, băiete?

- M-am lovit.
- Poți să umbli? Părea îngrijorat.
- Nu, răspunse Lommy. Trebuie să mă cărați.
- Așa crezi?

Bărbatul ridică neglijent sulița și înfipse vârful în gâtul moale al băiatului. Lommy nici măcar nu mai apucă să se predea din nou. Se chirci o dată și asta a fost tot. Când omul scoase sabia, sângele țâșni într-o cascadă întunecată.

- Să-1 cărăm, zicea, bolborosi el chicotind.

TYRION

Îl preveniseră să se îmbrace bine. Tyrion Lannister le ascultase. Purta pantaloni groși, căptușiți, pieptar de lână și, peste toate acestea, aruncase o mantie de blană pe care o dobândise la Munții Lunii. Mantia era nefiresc de lungă, croită pentru un om de două ori mai înalt decât el. Când nu era călare, singura modalitate de-a o purta era să și-o înfășoare de mai multe ori în jurul trupului, ceea ce îl făcea să semene cu o minge de blană dungată.

Chiar și așa, se bucura că le ascultase. Frigul din beciul lung și umed îi pătrundea până-n oase. Timett alesese să se retragă înapoi în beci după ce intraseră în contact cu frigul de dedesubt. Se aflau undeva sub dealul Rhaenys, sub Castelul Alchimiștilor. Zidurile umede de piatră erau împroșcate cu silitră, și singura lumină venea de la lampa de ulei din fier și sticlă pe care Hallyne Piromantul o ducea cu atâta grijă.

Cu grijă, într-adevăr, iar acestea trebuie să fie vase cu ghimbir. Tyrion ridică unul, pentru a-l inspecta.

Era rotund și rumen, un grepfrut dolofan, de lut, puțin cam mare pentru mâna lui, dar care s-ar potrivi tocmai bine în mâna unui om obișnuit, știa asta. Vasul era subțire, atât de fragil încât chiar și el fusese avertizat să nu-l strângă prea tare, ca să nu-l zdrobească în pumn. Lutul era aspru la pipăit, grunjos. Hallyne îi spusese că anume era făcut așa.

- Un vas neted alunecă mai ușor din mâna unui om.

Focul sălbatic se prelinse încet către buza vasului când Tyrion îl înclină ca să arunce o privire înăuntru. Culoarea era un fel de verde întunecat, după cum știa, dar lumina slabă făcea acest lucru imposibil de confirmat.

- Gros, remarcă el.

- Asta e din cauza frigului, stăpâne, spuse Hallyne, un bărbat palid, cu mâini moi, umede, și purtări slugarnice. Era îmbrăcat în haine cu dungi negre și roșii, căptușite cu zibelină, dar blana arăta peticită și mâncată de molii. Pe măsură ce se încălzește, substanța curge mai ușor, ca uleiul de lampă.

Substanța era termenul folosit de alchimiști pentru focul sălbatic. De asemenea, își spuneau unii altora înțelepți, ceea ce Tyrion găsea că e aproape la fel de sâcâitor ca și obiceiul lor de a face aluzie la vastele cunoștințe pe care voiau să-1 facă să creadă că le dețin. Cândva, fuseseră o ghildă puternică, dar în secolele din urmă, Maesterii Citadelei îi înlocuiseră pe alchimiști aproape peste tot. Acum mai rămăseseră doar câțiva din vechiul ordin, și nici măcar nu se mai prefăceau că transformă metalele, dar puteau să facă focul sălbatic.

- Apa nu-l poate stinge, mi s-a spus.

- Așa este. Odată aprinsă, substanța va arde năprasnic până ce nu mai rămâne nimic. Mai mult, se infiltrează în pânză, lemn, piele, chiar și oțel, astfel că acestea se aprind și ele.

Tyrion își aminti de preotul roșu, Thoros din Myr, și de sabia lui sclipitoare. Chiar și un strat subțire de foc sălbatic poate arde timp de o oră. Thoros avea nevoie mereu de o sabie nouă după o încăierare, dar Robert ținuse la el și fusese mereu gata să-i ofere bucuros una.

- De ce nu se infiltrează și în lut?

- O, ba da, răspunse Hallyne. Există o pivniță, sub aceasta, unde depozităm vasele mai vechi. Cele de pe vremea Regelui Aerys. Era capriciul lui să aibă vase făcute în formă de fructe. Fructe foarte periculoase, într-adevăr, stăpâne, și, hmm, mai coapte acum ca oricând, dacă înțelegi ce vreau să zic. Le-am sigilat cu ceară și am umplut pivnița de jos cu apă, dar chiar și așa... În mod normal ar fi trebuit distruse, dar atât de mulți dintre maesterii noștri au fost uciși în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui, încât cele câteva ajutoare care au rămas au fost incapabile să îndeplinească această misiune. Iar multe dintre proviziile pe care le-am făcut pentru Aerys s-au pierdut. Numai anul trecut două sute de vase au fost descoperite într-o magazie de sub Marele Sept al lui Baelor. Nimeni nu și-a putut aminti cum au ajuns acolo, dar sunt sigur că nu trebuie să-ți spun că înaltul Septon și-a ieșit din minți de spaimă. M-am îngrijit personal să fie mutate cu mare atenție. Am pus să se umple carele cu nisip și i-am trimis cu ele pe cei mai mulți dintre slujitorii noștri capabili. Am lucrat numai noaptea, am...

- ... ați făcut o treabă nemaipomenită, nu am nici o îndoială. Tyrion puse vasul înapoi printre celelalte. Acopereau rafturile, așezate ordonat pe patru rânduri ce se pierdeau în întunecimea subterană. Și mai erau și alte rafturi dincolo de ele, multe alte rafturi. Aceste, ah, fructe ale răposatului Rege Aerys, pot fi folosite?

- O, da, cu siguranță... Dar cu grijă, stăpâne, cu foarte mare grijă. Cu trecerea anilor, substanța devine tot mai, hmm, instabilă, să spunem. O flacăra cât de mică o poate aprinde. Orice scânteie. Prea multă căldură, și vasele se aprind de la sine. Nu e înțelept să le lași la soare, nici măcar pentru scurt timp. Odată focul aprins, căldura face substanța să se extindă cu violență, iar

vasele se fac țândări cât ai clipi. Dacă se întâmplă ca în apropiere să se afle alte vase, se vor aprinde și acelea, și astfel...

- Câte vase avem în prezent?

- în dimineața aceasta, înțeleptul Munciter mi-a spus că avem șapte mii opt sute patruzeci.

Această socoteală include, desigur, și cele patru mii de vase de pe vremea Regelui Aerys.

- Fructele noastre răskoapte? Hallyne clătină din cap.

- înțeleptul Malliard crede că vom fi capabili să livrăm zece mii de vase în cap, așa cum i s-a promis reginei. Sunt de aceeași părere.

Piromantul părea nerușinat de mulțumit de această perspectivă.

Cu condiția ca dușmanii noștri să ne acorde acest răgaz. Alchimiștii păstrau cu sfințenie secretul rețetei pentru focul sălbatic, dar Tyrion știa că era un proces laborios, periculos și îndelungat. Presupuse că promisiunea celor zece mii de vase era o lăudăroșenie fantezistă, ca aceea a stegarului care jură să-i aducă lordului său zece mii de oșteni, dar în ziua bătăliei apare cu o sută doi. Dacă ne-ar putea da, într-adevăr, zece mii...

Nu știa dacă trebuia să fie încântat sau îngrozit. Poate câte puțin din amândouă.

- Sper că frații tăi de gildă nu se avântă în acțiuni pripite, Înțeleptule. Nu vrem zece mii de vase de foc sălbatic stricat, nici măcar unul... și, cu siguranță, nu vrem nici un fel de incidente.

- Nu vor fi nici un fel de incidente, stăpâne. Substanța este preparată de cele mai pricepute ajutoare, în mai multe celule cu totul din piatră, iar fiecare vas este luat de un ucenic și adus aici, jos, în clipa în care este gata. Deasupra fiecărei celule de lucru se află o încăpere plină cu nisip.

S-a făcut o vrajă protectoare asupra podelelor, hmm, foarte puternică. Orice foc în celula de dedesubt face podeaua să se prăbușească, iar nisipul stinge văpaia pe loc.

- Ca să nu pomenim de ajutoare neglijente. Prin vrajă, Tyrion își imagina că Hallyne voia să spună truc inteligent. Se gândi că i-ar plăcea să viziteze una dintre aceste celule acoperite, să vadă cum funcționează, dar nu era momentul potrivit. Poate dacă războiul va fi câștigat.

- Confrații mei nu sunt niciodată neglijenți, insistă Hallyne. Dacă aș putea fi, hmm, sincer...

- O, te rog.

- Substanța îmi curge prin vene și trăiește în inima oricărui alchimist. Noi îi respectăm puterea. Dar soldatul de rând, hmm, echipajul unuia dintre aruncătoarele de flăcări ale reginei, să zicem, în entuziasmul necugetat al luptei... Orice mică greșală poate provoca o catastrofă. Nu e niciodată prea mult să repeți asta. Tata i-a spus-o adesea Regelui Aerys, iar tatăl lui i-a spus bătrânului Rege Jaehaerys.

- Probabil că au ascultat, zise Tyrion. Dacă ar fi dat foc orașului, mi-ar fi povestit cineva. Așadar, sfatul tău este să fim cât se poate de atenți.

- Foarte atenți, răspunse Hallyne. Fiți foarte atenți.

- Vase dintr-astea de lut... aveți o cantitate mare?

- Avem stăpâne, și mulțumesc de întrebare.

- Atunci nu te deranjează dacă iau câteva? Câteva mii.

- Câteva mii?

- Sau de câte se poate lipsi ghilda ta, fără să încurce producția. Mă refer la vase goale, se înțelege. Trimi-te-le căpitanilor de la fiecare poartă a orașului.

- Așa voi face, stăpâne, dar de ce?...

Tyrion îi zâmbi.

- Când îmi spui să mă îmbrac gros, mă îmbrac gros. Când îmi spui să fiu atent, ei bine... Ridică din umeri. Am văzut destul. Poate că vei fi atât de bun să mă conduci înapoi la lectica mea.

- Va fi marea mea, hmm, plăcere, stăpâne. Hallyne ridică lampa și o luă înainte pe scări. A fost frumos din partea ta să ne vizitezi. O mare onoare, hmm. A trecut prea mult timp de când Mâna Regelui nu ne-a mai onorat cu prezența. N-am mai primit o asemenea vizită de la Lordul Rossart, iar el era o excepție. Asta a fost pe vremea Regelui Aerys. Regele Aerys era foarte interesat de munca noastră.

Regele Aerys v-a folosit pentru a prăji carnea dușmanilor săi Fratele lui, Jaime, îi istorisise câteva povești despre Regele Nebun și favoriții săi, alchimiștii. Joffrey va fi și el interesat, sunt convins. Motiv pentru care am să-l țin departe de voi

- Marea noastră speranță este să avem parte de vizita regelui în persoană, în Castelul Alchimiștilor. Am vorbit despre asta cu nobila ta soră. Un mare ospăț...

Se făcea tot mai cald, pe măsură ce urcau.

- înălțimea Sa a interzis toate ospetele până când războiul va fi câștigat. La insistențele mele. Regele nu consideră că e potrivit un ospăț cu bucate alese când oamenii lui duc lipsă de pâine.

- Un gest, hmm, cât se poate de drăgăstos, stăpâne. Poate că, în schimb, câțiva dintre noi îi vor face o vizită regelui la Fortăreața Roșie. O mică demonstrație a puterilor noastre, cum ar veni, ca să-l abatem pe Rege pentru o seară de la multele sale griji. Focul sălbatic e doar unul dintre secretele extraordinare ale ordinului nostru străvechi. Multe și fermecătoare sunt lucrurile pe care vi le-am putea arăta.

- Voi discuta asta cu sora mea. Tyrion nu avea nimic împotriva câtorva trucuri de magie, dar faptul că lui Joff îi plăcea atât de mult să vadă oamenii luptându-se până la moarte era o încercare suficientă, și nu avea de gând să-i permită băiatului să probeze posibilitatea de a-i arde de viu.

Când, în cele din urmă, ajunseră în capul scărilor, Tyrion își scutură pelerina de blană de pe umeri și și-o puse peste braț. Castelul Ghildei Alchimiștilor era o clădire impunătoare, din piatră neagră, dar Hallyne îl conduse prin tunelurile întortocheate până ce ajunseră la Galeria Torțelor de Fier, o sală lungă, răsunătoare, unde coloane de foc verde dansau în jurul coloanelor negre de metal, înalte de zece picioare. Flăcări fantomatice își oglindeau sclipirile pe marmura neagră și lustruită de pe ziduri și podele, și inundau încăperea într-o strălucire de smarald. Tyrion ar fi fost mai impresionat dacă n-ar fi știut că torțele imense de fier au fost aprinse doar în dimineața aceea, în cinstea vizitei sale, și vor fi stinse în clipa în care ușile se vor închide în urma lui. Focul sălbatic era prea scump ca să fie risipit.

Ieșiră la lumină în capul scărilor largi, curbate, care dădeau în centrul Străzii Surorilor, lângă poalele Dealului Visenya. Își luă rămas-bun de la Hallyne și coborî împleticindu-se către locul unde Timett, fiul lui Timett, îl aștepta cu escorta sa de Oameni Arși. Având în vedere

obiectivul de astăzi, păruse singura opțiune potrivită pentru a fi păzit. În plus, cicatricile lor inspirau teroare prostimii din oraș. Era tot ce trebuia în zilele astea. Doar cu trei zile în urmă, o altă gloată se adunase la porțile Fortăreței Roșii, scandând după mâncare. Joff i-a întâmpinat cu o furtună de săgeți, omorând patru dintre ei, și pe urmă le-a strigat că aveau permisiunea să-și mănânce morții. Făcându-ne astfel și mai mulți prieteni.

Tyrion fu surprins să-l vadă și pe Bronn lângă lectică.

- Ce faci aici?

- Îți aduc mesaje, răspunse Bronn. Mâna de Fier te vrea de urgență la Poarta Zeilor. Nu mi-a spus de ce. Și ai fost chemat și la Maegor.

- Chemat? Tyrion cunoștea o singură persoană care ar fi putut folosi acel cuvânt. Și ce vrea Cersei de la mine?

Bronn ridică din umeri.

- Regina îți poruncește să te întorci la castel îndată și să i te înfățișezi în camerele ei. Țâncul acela de văr al tău a transmis mesajul. Are patru fire de mustață și se crede bărbat.

- Patru fire și titlul de cavaler. Acum e Ser Lancel, nu uita. Tyrion știa că Ser Jacelyn nu ar fi trimis după el decât dacă problema era importantă. Mai bine merg să văd ce vrea Bywater. Informează-o pe sora mea că o voi vizita la întoarcere.

- Surorii tale n-o să-i placă asta, îl preveni Bronn.

- Bine. Cu cât Cersei așteaptă mai mult, cu atât va deveni mai nervoasă, iar mânia o face proastă. O prefer nervoasă și proastă decât liniștită și vicleană. Tyrion își azvârli pelerina împăturită în lectică, iar Timett îl ajută să se urce după ea.

Piața din interiorul Porții Zeilor, care în vremuri obișnuite ar fi fost înțesată de țărani care vindeau legume, era aproape goală când o traversă Tyrion. Ser Jacelyn îl întâmpină la poartă, ridicându-și mâna de fier, într-un salut scurt.

- Stăpâne, vărul tău, Cleos Frey, se află aici, venit din Riverrun sub un steag de pace, cu o scrisoare de la Robb Stark.

- Condiții de pace?

- Așa spune.

- Dragul meu văr! Condu-mă la el.

Mantiile aurii îl închiseseră pe Ser Cleos într-o cameră de strajă, fără ferestre, în casa porții. Când Tyrion intră, acesta se ridică.

- Tyrion, e minunat să te văd.

- Acesta e un lucru pe care nu-l aud prea des, vere.

- Cersei a venit cu tine?

- Sora mea are altceva de făcut. Asta e scrisoarea lui Stark? O smulse de pe masă. Ser Jacelyn, poți să ne lași singuri.

Bywater făcu o plecăciune și ieși.

- Mi s-a cerut să duc oferta în fața Reginei Regente, zise Ser Cleos în timp ce ușa se închise.

- O vei duce. Tyrion se uită peste harta trimisă de Robb Stark împreună cu scrisoarea. Toate la timpul lor, vere. Ia loc. Odihnește-te. Ești slab și tras la față. De fapt, arăta mai rău de atât.

- Da. Ser Cleos se făcu mic pe bancă. În țările riverane merge prost, Tyrion. În jurul Ochiului Zeilor și de-a lungul drumului regelui, în special. Lorzii riverani incendiază recoltele, încercând să ne înfometeze, iar soldații tatălui tău pârjolesc fiecare sat pe care îl cuceresc și trec oamenii prin sabie.

Așa se proceda în timp de război. Oamenii de rând erau măcelăriți, în timp ce nobilii erau ținuți pentru răscumpărare. Să-mi aduc aminte să le mulțumesc zeilor pentru că m-am născut Lannister.

Ser Cleos își trecu o mână prin părul-i subțire, castaniu.

- Chiar și cu un steag de pace, am fost atacați de două ori. Lupi în zale, gata să devoreze pe oricine e mai slab decât ei. Doar zeii știu de ce parte au fost la început, însă acum sunt doar de partea lor. Am pierdut trei oameni și am avut de două ori mai mulți răniți.

- Ce vești ai despre dușmanii noștri? Tyrion își îndreptă din nou atenția către condițiile transmise de Stark. Băiatul nu vrea prea multe. Doar o jumătate din regat, eliberarea prizonierilor, ostaticilor, sabia tatălui său... O, da, și pe surorile lui.

- Băiatul stă fără să facă nimic la Riverrun, zise Ser Cleos. Cred că se teme să-1 înfrunte pe tatăl tău pe câmpul de luptă. Puterea îi slăbește cu fiecare zi. Lorzii riverani au plecat să-și apere propriile pământuri.

Asta are de gând tata? Tyrion rula harta lui Stark.

- Aceste condiții nu vor fi îndeplinite niciodată.

- Cel puțin consimți să schimbi fetele Stark pentru Tion și Willem? întrebă Ser Cleos plângător.

Tion Frey era fratele lui mai mic, își aminti Tyrion.

- Nu, răspunse el cu blândețe, dar vom propune propriul nostru schimb de prizonieri. Lasă-mă să mă consult cu Cersei și cu consiliul. Te vom trimite înapoi la Riverrun cu condițiile noastre.

Evident, perspectiva nu-l încânta.

- Stăpâne, nu cred că Lordul Stark va capitula cu ușurință. Lady Catelyn este cea care dorește această pace, nu băiatul.

- Lady Catelyn își vrea fiicele. Tyrion coborî de pe banchetă, cu scrisoarea și harta în mâini. Ser Jacelyn se va îngriji să ai mâncare și foc. Se vede că ai neapărat nevoie de somn, vere. Voi trimite după tine când vom ști mai multe.

Il descoperi pe Ser Jacelyn pe metereze, urmărind mai multe sute de noi recruți antrenându-se pe câmpul de dedesubt. Cu atât de mulți refugiați la Debarcaderul Regelui, nu duceau lipsă de bărbați dornici să intre în Garda Orașului pentru a avea stomacul plin și un pat de paie în barăci, dar Tyrion nu-și făcea iluzii despre modul cum acești apărători zdrențuiți vor lupta dacă se va ajunge la război.

- Ai făcut bine că ai trimis după mine, spuse Tyrion. O să-l las pe Ser Cleos în mâinile tale. Vezi să aibă parte de toată ospitalitatea.

- Și cei din escorta sa? vru să știe comandantul.

- Dă-le mâncare și îmbrăcăminte curată și găsește un maester să vadă de rănilor lor. Nu vor pune piciorul în oraș, s-a înțeles? N-ar fi bine ca adevărul despre condițiile de la Debarcaderul Regelui să ajungă la Robb Stark, la Riverrun.

- S-a înțeles foarte bine, stăpâne.

- O, și încă un lucru. Alchimiștii vor trimite o cantitate mare de vase de lut la fiecare poartă a orașului. Le vei folosi ca să antrenezi oamenii care se vor ocupa de aruncătoarele de flăcări. Umple vasele cu Vopsea verde și antrenează-i la încărcat și la ochit. Oricine e împroșcat va fi înlocuit. Când s-au învățat cu vasele cu vopsea, înlocuiește-le cu ulei de lampă și pune-i să învețe să aprindă vasele și să le arunce cât sunt încă în flăcări. După ce au învățat să facă asta fără să se ardă, s-ar putea să fie gata pentru focul sălbatic.

Ser Jacelyn se scarpină pe obraz cu mâna de fier.

- înțelepte măsuri. Deși nu-mi place acea urină a alchimiștilor.

- Nici mie, dar folosesc ceea ce mi se dă. Odată revenit în lectică, Tyrion Lannister trase draperiile și își înghesui o pernă sub cot. Lui Cersei nu-i va plăcea să afle că a interceptat scrisoarea lui Stark, dar tatăl lui îl trimisese aici să conducă, nu să-i facă lui Cersei pe plac.

I se părea că Robb Stark le dăduse o șansă de aur. Băiatul putea să aștepte la Riverrun, visând o pace ușoară. Tyrion le va răspunde cu propriile condiții, dându-i Regelui Nordului destul din ceea ce voia ca să-i întrețină speranțele. Ser Cleos putea să-și tocească fundul osos de Frey mergând călare înapoi și încolo cu oferte și contraoferte. În tot acest timp, vărul lor, Ser Stafford, va antrena și va înarma noua oaste pe care o ridicase la Casterly Rock. Când va fi gata, el și Lordul Tywin puteau să strivească între ei clanurile Tully și Stark.

Acum, de-ar fi frații lui Robert atât de îndatoritori! Așa greoi cum înainta, Renly Baratheon continua să se strecoare spre nord și spre est, cu imensa lui oaste a sudului și cu greu trecea o

noapte fără ca Tyrion să se teamă că va fi trezit de vestea că Lordul Stannis își conducea flota în susul Apei Negre. Ei bine, s-ar părea că am provizii frumușele de foc sălbatic, și totuși...

Gândurile îi fură întrerupte de zarva ce se auzea de pe stradă. Tyrion privi afară cu grijă, printre draperii. Treceau prin Piața Cizmarilor, unde o mulțime considerabilă se adunase în spatele marchizelor de lemn să asculte vorbele sforăitoare ale unui profet. O robă de lână nevopsită, încinsă la brâu cu o sfoară de cânepă, îl desemnau drept unul dintre frații cerșetori.

- Depravare! striga omul cu glas ascuțit. Iată avertismentul! Feriți-vă de pedeapsa Tatălui!

Arată către rana roșie, tulbure, de pe cer. Din această poziție, castelul îndepărtat de pe Dealul înalt al lui Aegon se afla exact în spatele lui, cu cometa atârând, prevestitoare de rele, deasupra turnurilor. O alegere inteligentă a decorului, reflectă Tyrion.

- Am devenit fuduli, trufași, ticăloși, continua profetul. Frații se împerechează cu surorile în paturile regilor, iar roadele incestului lor țopăie prin palat, în cântecul de fluier al unui diavol împielit. Până și înaltul Septon a uitat de zei! Se îmbăiază în ape înmiresmate, se veselește și se îmbuibă cu mreze, în timp ce poporul lui flămânzește! Trufia e pusă înaintea rugăciunii, viermii domnesc în castelele noastre și aurul e totul... Dar s-a terminat! Vara. Putredă e pe sfârșite, iar Regele Desfrânat este adus la judecată! Când mistrețul 1-a sfâșiat, o duhoare grea s-a ridicat către cer, iar din pânțele lui au ieșit șerpi, sâsâind și mușcând! își întinse din nou degetul osos în direcția cometei și a castelului: Iată, vine vestitorul! Cură-țați-vă, strigă zeii, altfel veți fi curățați! Scăldați-vă în vinul dreptății, sau vă voi scărda în foc! Foc!

- Foc! repetau alte glasuri, dar huiduielile batjocoritoare le acoperiră aproape cu totul.

Asta îl consolă pe Tyrion. Dădu ordin să pornească mai departe, iar lectica se legănă ca o corabie pe o mare dezlănțuită, în timp ce Oamenii Arși își croiau drum prin mulțime. Într-adevăr, diavol împe-lițat. Nefericitul avea într-adevăr dreptate în privința septonului, fără doar și poate. Ce spusese Băiatul Lunii despre el mai deunăzi? Un om pios, care îi slăvește pe Cei Șapte cu atâta ardoare încât mănâncă pentru fiecare dintre ei câte un fel, ori de câte ori se așează la masă. Amintindu-și gluma bufonului, Tyrion zâmbi.

Fu bucuros să ajungă la Fortăreața Roșie fără alte incidente. În timp ce urca scările către camerele sale, Tyrion se simți ceva mai încrezător decât de dimineață. Timp, asta e tot ce îmi trebuie cu adevărat, timp săpun toate piesele cap la cap. Când lanțul va fi gata... Deschise ușa solariului.

Cersei se întoarse de lângă fereastră, cu fustele ră-sucindu-se în jurul șoldurilor ei înguste.

- Cum îndrăznești să-mi ignori chemarea?
- Cine ți-a dat voie în turnul meu?

- Turnul tău? Acesta este castelul regal al fiului meu.

- Așa am auzit. Tyrion nu era amuzat. Pe Crawn l-ar amuza și mai puțin. Inșă astăzi erau de strajă Frații Lunii. Întâmplător, eram pe cale să vin la tine.

- Chiar așa?

Trânti ușa în spatele lui.

- îmi pui vorbele la îndoială?
- întotdeauna, și pe bună dreptate.

- Sunt jignit. Tyrion se îndreptă cu pas legănat către bufet, să-și toarne o cupă de vin. Nu cunoștea o metodă mai bună să i se facă sete decât să stea de vorbă cu Cersei. Dacă aș fi vrut să te ofensez, aș fi știut cum s-o fac.

- Ce vierme dezgustător ești! Myrcella este singura mea fiică. Chiar ți-ai imaginat că ți-aș îngădui s-o vinzi ca pe un sac de ovăz?

Myrcella, gândi el. Ei bine, oul acela a scos pui. Să vedem ce culoare are.

- Nicidecum un sac de ovăz. Myrcella e prințesă. Unii ar spune că pentru asta s-a născut. Sau intenționezi s-o măriți cu Tommen?

Palma lui Cersei lovi cu putere, doborând cupa cu vin din mâna lui Tyrion și vărsând-o pe podea.

- Frate sau nu, am să pun să-ți smulgă limba pentru asta. Eu sunt regenta lui Joffrey, nu tu, eu sunt cea care spune că Myrcella nu va fi expediată la acest bărbat din Dome, așa cum am fost eu trimisă la Robert Baratheon.

Tyrion își scutură picăturile de vin de pe degete și oftă.

- De ce nu? Ar fi mult mai apărută în Dorne decât este aici.

- Ești complet naiv sau pur și simplu pervers? Știi la fel de bine ca mine că familia Martell nu are nici un motiv să ne iubească.

- Familia Martell are toate motivele să ne urască. Cu toate acestea, mă aștept să fie de acord. Nemulțumirea Prințului Doran față de Casa Lannister merge doar cu o generație în urmă, dar cei din Dorne se războiesc cu Capătul Furtunii și Highgarden de o mie de ani, iar Renly a luat

de bună supunerea celor din Dorne. Myrcella are nouă ani. Trystane Martell, unsprezece. Am propus să se căsătorească atunci când ea împlinește paisprezece ani. Până atunci, Myrcella va fi oaspete de seamă la Sunspear, sub protecția Prințului Doran.

- Ostatică, spuse Cersei, strângând din buze.

- Un oaspete de seamă, insistă Tyrion, și bănuiesc că Martell o va trata pe Myrcella cu mai multă blândețe decât a tratat-o Joffrey pe Sansa Stark. Mă gândesc să-1 trimit pe Ser Arys Oakheart cu ea. Având ca scut de nădejde un cavaler din Garda Regelui, nimeni nu va putea să uite cine sau ce este ea.

- Slab ajutor. Ser Arys îi va veni de hac dacă Do-ran Martell hotărăște că moartea fiicei mele ar spăla moartea surorii lui.

- Martell e prea onorabil ca să ucidă o fetiță de nouă ani, mai cu seamă una atât de dulce și de nevinovată ca Myrcella. Atâta timp cât se află la el, poate fi sigur că ne vom ține de cuvânt, iar condițiile sunt prea generoase ca să fie refuzate. Myrcella este cea mai mică parte. I-am oferit, de asemenea, un loc în consiliu, niște castele la Hotare, i-am promis că i-1 voi da pe ucigașul surorii sale....

- Prea mult. Cersei se îndepărta de el, agitată ca o leoaică, cu fustele învolburate.

- Vorbim despre Prințul din Dorne. Dacă i-aș oferi mai puțin, m-ar scuipa în față.

- Prea mult! insistă Cersei, întorcându-se valvârtej.

- Tu ce i-ai fi oferit, gaura dintre picioare? întrebă Tyrion scânteind de mânie.

De data aceasta văzu palma apropiindu-se. Capul

i se răsuci, cu un pocnet.

- Dulce, dulce surioară, zise el. Îți jur, asta a fost ultima oară când m-ai lovit.
Sora lui izbucni în râs.

- Nu mă amenința, micuțule. Crezi că scrisoarea tatei te ține la adăpost? O bucată de hârtie.
Și Eddard Stark a avut o bucată de hârtie, și tare i-a mai fost de folos.

Eddard Stark n-a avut Garda Orașului, gândi Tyrion, nici oamenii clanului meu, nici mercenarii angajați de Bronn. Eu îi am. Sau cel puțin așa spera.

Încrezându-se în Varys, în Ser Bywater, în Bronn, Lordul Stark avusese probabil și el iluziile sale. Cu toate acestea, nu spuse nimic. Un om înțelept nu turna foc sălbatic într-un mângal aprins. În schimb, își puse altă cupă cu vin.

- Cât de protejată crezi că va fi Myrcella dacă Debarcaderul Regelui cade? Renly și Stannis îi vor pune capul pe zid lângă al tău.

Și Cersei începu să plângă. Tyrion Lannister n-ar fi putut fi mai uluit nici dacă Aegon Cuceritorul în persoană ar fi năvălit în cameră, călare pe un dragon și jonglând cu tarte cu lămâie. Nu-și mai văzuse sora plângând de când copilăriseră împreună la Casterly Rock. Cu stângăcie, făcu un pas către ea. Când sora ta plânge, e firesc să o liniștești, dar aceasta era Cersei! Întinse o mână nesigură către umărul ei.

- Nu mă atinge! strigă ea ferindu-se. N-ar fi trebuit ca asta să-1 rănească. Și totuși l-a rănit, mai mult decât orice palmă. Roșie la față, la fel de furioasă pe cât era de îndurerată, Cersei găfâia. Nu te uita la mine... Nu așa... Nu tu.

Politicos, Tyrion se întoarse cu spatele.

- N-am avut de gând să te sperii. Îți promit, Myrcella nu va păți nimic.

- Mincinosule, zise ea, în spatele lui. Nu sunt copil, să fiu mângâiată cu vorbe goale. Mi-ai spus și că-1 vei elibera pe Jaime. Ei bine, unde este?

- În Riverrun, îmi închipui. La adăpost și bine păzit, până ce voi găsi o cale să-1 eliberez. Cersei pufni.

- Ar fi trebuit să mă nasc bărbat. N-aș avea nevoie de nici unul dintre voi. N-aș fi îngăduit ca nimic din toate acestea să se întâmple. Cum a putut Jaime să se lase capturat de acel băiat? Și tata, am avut încredere în el, proasta de mine, dar unde e el acum, când e nevoie de el? Ce face?

- Război.

- Din spatele zidurilor de la Harrenhal, spuse ea închiudată. Un mod ciudat de a lupta. Pare mai degrabă că se ascunde.

- Fii mai atentă.

- Cum altfel ai numi tu asta? Tata stă într-un castel, iar Robert Stark într-altul, și nimeni nu face nimic.

- Există moduri și moduri de a sta, sugeră Tyrion. Fiecare așteaptă ca celălalt să facă o mișcare, dar leul stă liniștit, stăpân pe sine, cu coada zvâcnind, în timp ce prada, cu inima cât un purice, îngheață de frică. Oricum ar sări, leul o va prinde, și prada știe asta.

- Și tu ești chiar sigur că tata este un leu? Tyrion rânji.

- Leul e pe toate flamurile noastre. Cersei ignoră gluma.

- Dacă tata ar fi luat ostatic, Jaime nu ar sta deoparte nepăsător. Ți-o jur.

Jaime și-ar face oastea țândări de zidurile River-runului și n-ar avea nici o șansă. N-a avut niciodată pic de răbdare, nu mai multă decât tine, surioară.

- Nu putem fi cu toții atât de viteji ca Jaime, dar sunt și alte căi de a câștiga un război. Harrenhalul e puternic și bine amplasat.

- Iar Debarcaderul Regelui nu este, după cum știm foarte bine amândoi. În timp ce tata se joacă de-a leul și căprioara cu băiatul Stark, Renly înaintează pe drumul regelui. De acum, ar putea să ajungă la porți în orice clipă!

- Orașul nu va cădea într-o singură zi. De la Harrenhal, pe drumul regelui, se ajunge repede și direct. Renly nici nu va apuca să-și desfășoare dispozitivele de asediu, că tata îl va lovi din spate. Oastea lui va fi ciocanul, zidurile orașului, nicovala. O priveliște încântătoare.

Ochii verzi ai lui Cersei îl sfredeliră, precauți, dar dornici de asigurările cu care el o hrănea.

- Și dacă Robb Stark înaintează?

- Harrenhalul e destul de aproape de vadurile Tridentului ca Roose Bolton să nu-și poată aduce infanteria de la nord pentru a se alătura călăreților Tânărului Lup. Stark nu se poate apropia de Debarcaderul Regelui fără să aibă mai întâi Harrenhalul și, chiar împreună cu Bolton, nu e destul de puternic pentru asta. Tyrion se străduie să afișeze cel mai cuceritor zâmbet. În timp, tata trăiește pe spinarea țărilor riverane, în timp ce unchiul nostru Stafford adună noi recruți la Casterly Rock.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- De unde știi tu toate astea? Ți-a destăinuit tata intențiile lui înainte de a te trimite aici?

- Nu. M-am uitat la hartă. Privirea ei deveni disprețuitoare.

- Ai născocit fiecare cuvânt în capul tău ăla grotesc, nu-i așa, Pezevenghiule?
Tyrion țățâi.

- Dulce surioară, te întreb eu, dacă n-am fi pe cale să câștigăm, ar cere clanul Stark pacea?
Scoase scrisoarea adusă de Ser Cleos Frey. Uite, Tânărul Lup ne-a transmis condițiile lui.
Condiții inacceptabile, desigur, dar e un început. Vrei să le vezi?

- Da. Intr-o clipă, era din nou regină. Cum ai ajuns în posesia lor? Ar fi trebuit să ajungă la mine.

- Pentru ce altceva există Mâna, dacă nu să-ți înmâneze una-alta? Tyrion îi dădu scrisoarea.
Obrazul încă îi pulsa în locul unde palma lui Cersei își lăsase amprenta. Poate să-mi jupoaie jumătate din față, va fi un preț mic de plătit pentru consimțământul ei la căsătoria din Dorne.
Acum ar putea obține asta, așa simțea.

Și anumite informații... Ei bine, asta era cireasă de pe tort.

BRAN

Dansatoarea era îmbrăcată în veșminte pentru cai, din lână albă, cu blazonul lupului străvechi, cenușiu, al Casei Stark, în timp ce Bran purta pantaloni gri și o jiletcă albă, cu mânecile și gulerul dichisite cu blană argintie de veveriță. În dreptul inimii avea broșa lui în formă de cap de lup, din argint și jasp lustruit. Ar fi preferat să-1 aibă pe Vara la piept în locul unui lup de argint, dar Ser Rodrick fusese de neclintit.

Treptele abrupte de piatră făcură iapa să șovăie doar o clipă. Când Bran îi dădu pînteni, le urcă ușor. În spatele ușilor largi din stejar și fier, opt rânduri lungi de mese așezate pe capre de lemn umpleau Sala Mare a Winterfellului, patru pe fiecare parte a culoarului central. Oamenii se îngrămădeau pe bănci, umăr lângă umăr.

- Stark! strigară oamenii, când Bran trecu la trap ridicându-se în picioare. Winterfell!
Winterfell!

Era destul de mare ca să știe că nu pentru el strigau de fapt - aclamau recolta, pe Robb și victoriile lui,

pe nobilul său tată și pe bunicul său, și toată familia Stark, cu o istorie de opt mii de ani. Totuși, îi creștea inima în piept de mândrie. Cât timp a străbătut călare toată lungimea acelei săli, a uitat că e infirm. Totuși, când a ajuns la platformă, cu toți ochii ațintiți asupra lui, Osha și Hodor i-au desfăcut cataramele și curelele, l-au ridicat de pe spatele Dansatoarei și l-au dus pe brațe până la tronul înaintașilor săi.

Ser Rodrik era așezat la stânga lui Bran, cu fiica sa, Beth, alături. Rickon stătea la dreapta, cu chica lui de păr zburlit, castaniu-roșcat, atât de lung încât îi mătura capa din blană de hermină. Refuzase să se lase tuns de când mama lor nu mai era. Ultima fată care încercase fusese răsplătită cu o mușcătură.

- Am vrut și eu să călăresc, zise el, în timp ce Hodor scotea iapa afară. Călăresc mai bine decât tine.

- Ba nu, așa că tacă-ți gura, îi răspunse fratelui său. Ser Rodrik strigă să se facă liniște. Bran își ridică glasul. Le ură bun venit în numele fratelui său, Regele Nordului, și îi rugă să mulțumească zeilor vechi și noi pentru victoriile lui Robb și pentru darul recoltei. Fie să mai avem parte de încă o sută, își termină el discursul, ridicând pocalul de argint al tatălui său.

- încă o sută!

Căni cositorite, cupe de lut și cornuri de băut întărite cu benzi de fier se ciocniră. Vinul lui Bran era îndulcit cu miere și aromat cu scorțișoară și cui-șoare, dar era mai tare decât cel cu care era obișnuit. În timp ce-l înghițea, îi simțea degetele fierbinți, perfide, șerpuindu-i prin piept. Când așează jos pocalul, i se învârtea capul.

- Te-ai descurcat bine, Bran, îi spuse Ser Rodrik. Lordul Eddard ar fi fost cât se poate de mândru de tine. În josul mesei, Maester Luwin clătină aprobator din cap, în timp ce servitorii începeau să aducă mâncarea.

Bran nu mai văzuse asemenea mâncăruri, fel după fel, atât de multe încât nu reușea să ia mai mult de o înghițitură sau două din fiecare. Erau bucăți mari de carne de zimbru, fripte cu praz, plăcinte de căprioară împănate cu morcovi, șuncă și ciuperci, cotlet de berbec cu sos de

miere și cuișoare, rață cu cimbru, mistreț cu ardei, rață, frigărui de porumbel, clapon, tocană de vită cu orz, supă rece de fructe. Lordul Wyman adusese douăzeci de butoaie cu pește de la Portul Alb, conservate cu sare și alge de mare, pești albi și melci, crabi și midii, moluște, hering, cod, somon, homar și mreană. Aveau pâine neagră, prăjituri cu miere și biscuiți de ovăz, napi, mazăre și sfeclă, fasole și dovleci și cepe mari, uriașe, mere coapte și tarte cu fructe de pădure și pere fierte în vin tare. Pe fiecare masă erau așezate roți de brânză albă, iar sarea, carafele de vin fiert și de bere rece de toamnă circulau din mână în mână.

Muzicanții Lordului Wyman cântau frumos, vitejește, dar harpa, scripca și cornul fură curând înecate de valul de vorbe și râsete, de zornăitul cupelor și al farfuriilor și de câinii de vânătoare care mârâiau, luptându-se pentru resturile de la masă.

Cântărețul dădu glas unor cântece minunate - Lăn-cierii de Fier, Arderea corăbiilor și Ursul și Zâna Fecioară -, dar numai Hodor părea să-l asculte. Stătea lângă flautist, țopăind de pe un picior pe altul.

Zgomotul se intensifică, până ce deveni un vuiet continuu, o imensă, amețitoare beție de sunete. Ser Rodrik vorbea cu Maester Luwin peste capul buclat al lui Beth, în timp ce Rickon striga voios către Walderi. Bran nu îi dorise pe băieții Frey la masa de onoare, dar Maester i-a amintit că în curând vor fi rude. Robb urma să se însoare cu una dintre mătușile lui, iar Arya se va mărita cu unul dintre unchi.

- Nu va face asta niciodată, a spus Bran, nu Arya, dar Maester Luwin fusese de neclintit, așa că acum Walderii se aflau la masă, lângă Rickon.

Slujitorii îi aduceau mai întâi lui Bran fiecare fel, ca să poată să-și ia partea stăpânului, dacă voia. Când ajunseră la rață, Bran nu mai putea mânca. După aceea, clătină doar din cap, aprobând pe rând fiecare fel și făcând servitorilor semn cu mâna să se îndepărteze. Dacă felul respectiv avea un miros deosebit de rafinat, îl trimitea la unul dintre lorzii de pe platformă, un gest de prietenie și bunăvoință pe care Maester Luwin îi spusese că trebuia să-1 facă. Trimise niște somon sărmanei Lady Hornwood, mistrețul gălăgioșilor Umberi, găscă în sos de mure lui Cley Cerwyn și un homar uriaș lui Joseth, căpitanul cavaleriei, care nu era nici lord, nici oaspete, dar se ocupase de dresarea Dansatoarei și i-a oferit lui Bran posibilitatea să călărească. Le trimise dulciuri lui

Hodor și Bătrânei Nan, fără nici un motiv, dar îi iubea. Ser Rodrik îi reaminti să trimită ceva fraților săi vitregi, astfel că îi trimise Micului Walder niște sfeclă fiartă și Marelui Walder napi cu unt.

Pe băncile de jos, bărbații din Winterfell se amestecau cu oamenii de rând din orașul iernii, cu prietenii din fortărețele apropiate și escortele oaspeților de seamă. Bran nu mai văzuse unele fețe, pe altele le știa ca pe propriul său chip, și totuși îi păreau cu toții la fel de străini. Ii privea parcă din depărtare, ca și cum s-ar fi aflat la fereastra camerei sale, uitându-se în jos, la curtea de dedesubt, văzând totul și în același timp aproape nimic.

Osha înainta printre mese, turnând bere. Unul dintre oamenii lui Leobald Tallhart își strecură o mână sub fustele ei, iar ea sparse carafa în capul lui, în hohotele de râs ale celorlalți. Însă Mikken își coborî mâna peste corsetul unei femei, iar pe ea nu părea că o deranjează. Bran îl privi pe Farlen făcând-o pe căteaua sa roșcată să cerșească oase și îi zâmbi Bătrânei Nan care

apuca o coajă de plăcintă fierbinte cu degetele-i zbârcite. Pe platformă, Lordul Wyman atacă un platou aburind cu mrene, de parcă ar fi fost o oaste dușmană. Era atât de gras, încât Ser Rodrik poruncise să i se facă un scaun special, destul de larg pentru el, însă râdea zgomotos și foarte des, așa că Bran îl simpatiza. Biata Lady Hornwood stătea lângă el, lividă, cu fața ca o mască de piatră, ciugulind apatică din mâncare. La capătul opus al mesei de onoare, Hother și Mors se jucau un joc, ciocnindu-și cu putere cornurile cu băutura, de parcă ar fi fost niște cavaleri care se întreceau în turnir.

Eprea zăpușeală aici și prea mult zgomot și se îmbată cu toții Bran avea mâncărimi sub hainele de lână gri cu alb și își dori dintr-odată să se afle oriunde altundeva decât aici. În pădurea zeilor e răcoare acum. Aburii se ridică din iazurile fierbinți și frunzele roșii ale copacilor inimii foșnesc. Mirosurile sunt mai puternice decât aici și în scurt timp luna va răsări și fratele meu va cânta.

- Bran? îi vorbi Ser Rodrik. Văd că nu mănânci. Visul cu ochii deschiși fusese atât de viu preț de

o clipă, încât Bran uitase unde se află.

- O să mai mănânc mai târziu, răspunse el. Mi-e stomacul plin până la refuz.

Mustața albă a bătrânului cavalier se înroșise de la vin.

- Te-ai descurcat bine, Bran. Și aici și la audiențe. Cred că, într-o bună zi, vei fi un lord foarte bun.

Vreau să fiu cavalier. Bran luă încă o sorbitură din vinul aromat, îndulcit cu miere, din pocalul tatălui său, recunoscător că se poate agăța de ceva. Într-o parte a pocalului se înălța capul

lipsit de viață al unui lup străvechi care-și arăta colții. Simțea apăsarea botului de argint în palmă și își aminti ultimul prilej cu care-și văzuse tatăl bând din acel pocal.

Fusese în seara ospățului dat în onoarea Regelui Robert, când acesta și-a adus curtea regală la Winterfell. Vara încă domnea acolo. Părinții lui au împărțit atunci platforma cu Robert și regina lui, cu frații ei alături. Unchiul Benjen a fost și el acolo, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Bran, frații și surorile lui stăteau cu copiii regelui, Joffrey, Tommen și prințesa Myrcella, care și-au petrecut tot timpul uitându-se la Robb cu ochi plini de admirație. Arya se strâmba peste masă când nu se uita nimeni, Sansa asculta fermecată cântecele cu cavaleri ale înaltului harpist, iar Rickon întreba întruna de ce Jon nu se afla acolo.

- Fiindcă este bastard, a fost nevoit să-i șoptească până la urmă.

Iar acum nici unul nu mai este. Era ca și cum un zeu crud întinsese o mână uriașă și îi luase pe toți, fetele în captivitate, Jon la Zid, Robb și mama lui la război, Regele Robert și tatăl său în mormânt, unde era probabil și unchiul Benjen...

Până și pe băncile de jos erau oameni noi la mese. Jory murise, la fel și Tom Grăsanul, Porther, Alyn, Desmond, Hullen, care fusese maestru de echitație, Harwin, fiul lui, și toți cei care plecaseră spre sud, alături de tatăl său, până și Septa Mordane și Vayon Poole. Ceilalți plecaseră la război, cu Robb, și s-ar putea să moară și ei în curând, din câte știa Bran. Ii simpatiza destul de mult pe Poxo Tyn, pe Skittrick și pe ceilalți nou-veniți, însă îi era dor de vechii săi prieteni.

Își plimbă privirea pe deasupra băncilor, la toate chipurile, vesele și triste, și se întrebă cine va lipsi la anul și în anul următor. Ii venea să plângă, dar nu avea voie. Era un Stark de Winterfell, fiul tatălui și urmașul fratelui său și, azi-mâine, bărbat în toată firea.

În josul sălii, ușile se deschiseră și o pală de aer rece făcu torțele să se aprindă mai strălucitoare preț de o clipă. Burtă de Bere conduse doi dintre noii musafiri în sala de ospete.

- Lady Meera din Casa Reed, zbieră străjerul durdului peste hărmălaie. Împreună cu fratele ei, Jojen, de la Rondul Greywater.

Oamenii își ridicară privirile de la cupele și bucatele lor, ca să-i privească pe nou-veniți. Bran îl auzi pe Walder cel Mic șoptindu-i lui Walder cel Mare, aflat lângă el:

- Mâncători de broaște.

Ser Rodrik se ridică în picioare.

- Fiți bineveniți, prieteni, și poftiți alături de noi la acest ospăț. Servitorii se grăbiră să lungească masa de pe platformă, aducând noi mese și scaune.

- Cine sunt ei? Întrebă Rickon.

- Oamenii nămolului, zise Micul Walder cu dispreț. Sunt tâlhari și lași și au dinții verzi pentru că mănâncă broaște.

Maester Luwin se ghemui lângă Bran, să-i șoptească un sfat la ureche:

- Oameni ai nămolului. Pe aceștia trebuie să-i întâmpini cu căldură. Nu mă așteptam să-i văd aici, dar... știi cine sunt?

Bran încuviință:

- Oameni ai lacurilor, de la Gât.

- Howland Reed a fost foarte bun prieten cu tatăl tău, îi șopti Ser Rodrik. Țștia doi sunt ai lui, s-ar părea.

În timp ce nou-veniții străbăteau sala, Bran observă că printre ei se afla, într-adevăr, o fată, deși după veșminte nu și-ar fi putut da seama. Avea pantaloni din piele de miel, înmuiată de atâta purtat, și o vestă cu solzi de oțel. Deși era de-o seamă cu Robb, era slabă ca un băiat, cu părul lung, castaniu, legat la ceafă și cu sânii abia mijiți. Un năvod împletit îi atârna de unul dintre șoldurile zvelte, un cuțit lung de bronz, de celălalt, sub braț ducea un vechi coif de fier, pătat de rugină, iar pe spate avea prins un harpon și un scut de piele.

Fratele ei era cu mulți ani mai mic și nu purta nici un fel de arme. Toate veșmintele lui erau verzi, până și cizmele de piele, și când acesta se apropie, Bran observă că avea ochii de culoarea mușchilor, deși dinții săi erau la fel de albi ca ai oricui. Amândoi frații Reed erau zvelți, supli ca niște săbii și puțin mai înalți decât Bran. Își pleacă genunchii în fața platformei.

- Lorzi ai Casei Stark, spuse fata. Au trecut anii cu sutele și miile de când poporul meu a jurat pentru prima dată loialitate față de Regele Nordului. Nobilul meu tată ne-a trimis aici să ne reînnoim jurământul, în numele tuturor supușilor noștri.

Se uită la mine, își dădu seama Bran. Trebuie să dau un răspuns.

- Fratele meu, Robb, luptă la sud, spuse Bran, dar poți să rostești cuvintele în fața mea, dacă dorești.

- Jurăm credință față de Winterfell. Credința ținutului Greywater. Vatra, inima și recoltele ți le încredințăm ție, stăpâne. Săbiile, sulițele și săgețile noastre sunt la porunca ta. Ai milă de cei slabi, ajută-i pe cei neajutorați, fă dreptate tuturor și nu te vom trăda niciodată.

-Jur, pe pământ și pe apă, spuse băiatul în verde.

- Jur, pe bronz și pe fier, spuse sora lui.

- Jurăm pe gheață și pe foc, sfârșiră într-un glas. Bran își căuta, bâjbâind, cuvintele.

Trebuia oare

să facă și el un jurământ în fața lor? Nu îl învățase nimeni jurământul lor.

- Fie ca iernile voastre să fie scurte și verile roditoare, zise el. Acesta era un lucru care de obicei era bine să fie spus. Ridicați-vă. Eu sunt Brandon Stark.

Fata, Meera, se ridică în picioare și îl ajută și pe fratele ei să se ridice. Băiatul se holba încontinuu la Bran.

- Iți aducem daruri, pește, broaște și păsări, spuse el,

- Vă mulțumesc. Bran se întreba dacă va trebui să mănânce din ele ca să fie politicos.

- Eu vă ofer carnea și miedul Winterfellului. încercă să-și amintească tot ce învățase despre oamenii lacurilor care locuiau printre mlaștinile de la Gât și rareori își părăseau pământurile lor nămolose. Un popor sărac de pescari și vânători de broaște care trăiau în case de stuf și trestii împletite, pe insule plutitoare, ascunse în adâncurile smârcurilor. Se spunea că sunt oameni lași, care luptă cu arme otrăvite și preferă să se ascundă de inamici decât să-i înfrunte în luptă deschisă. Și totuși, Howland Reed fusese unul dintre cei mai de nădejde camarazi ai tatălui său în timpul războiului pentru coroana lui Robert, înainte ca Bran să se fi născut.

Băiatul, Jojen, își roti ochii prin sală cu curiozitate și se așeză.

- Unde sunt lupii străvechi?

- In pădurea zeilor, răspunse Rickon. Lăptosul a fost rău.

- Fratele meu ar vrea să-i vadă, zise fata. Walder cel Mic glăsui cu voce tare:

- Ar face mai bine să nu-i vadă, altfel îl vor mușca.

- N-o să-l muște dacă sunt eu aici. Bran era încântat că voiau să vadă lupii. Lupul Vara nu i-ar mușca oricum, iar pe Lățos îl va ține la distanță. Acești oameni ai nămolului îi stârneau curiozitatea. Nu-și amintea să mai fi văzut unul vreodată. De-a lungul anilor, tatăl lui trimisese scrisori către Lordul de Greywater, dar nici unul dintre oamenii lacurilor nu venise vreodată la Winterfell. I-ar fi plăcut să stea mai mult de vorbă cu ei, dar Sala Mare era atât de gălăgioasă, încât era dificil să auzi pe cineva care nu era chiar lângă tine.

Ser Rodrik era lângă Bran.

- Chiar mănâncă broaște? îl întrebă pe bătrânul cavaler.

- Da, răspunse Ser Rodrik. Broaște și pește, lei-șo-pârle și tot felul de păsări.

Poate că nu au oi și vite, gândi Bran. Le porunci servitorilor să aducă cotletele de berbec și o felie de carne de zimbru și să le umple străchinile de lemn cu tocană de vită cu orz. Aveau aerul că le plăcea foarte mult. Fata observă că se uita la ea și zâmbi. Bran roși și își feri privirea.

Mult mai târziu, după ce dulciurile fuseseră servite și stropite cu galoane de vin de vară, mâncarea fu luată și mesele fură din nou așezate la perete, ca să se facă loc pentru dans. Muzica se dezlănțui, intrară tobele, iar Hother Umber aduse un corn imens de vânătoare, curbat, bandat cu argint. Când cântărețul ajunse la partea din Noaptea ce s-a sfârșit în care Rondul de Noapte pleca la drum să-i înfrunte pe ceilalți în Bătălia pentru Răsăritul Soarelui, scoase un astfel de strigăt, încât toți câinii se puseră pe lătrat.

Doi bărbați de la Glover începură să cânte la cimpoi, un sunet ascuțit, amețitor, de buhai și de harpă de lemn. Mors Umber sări primul în picioare, înhață de braț o slujitoare care trecea pe

acolo, doborându-i carafa cu vin din mână. Carafa căzu și se făcu țandări de podea. Printre paie, oase și bucăți de pâine împrăștiate pe dușumea, o învârti, o suci și o aruncă în aer. Fata țipă și hohoti, roșindu-se când fusta i se răsuci și i se ridică.

Curând li se alăturară și alții. Hodor începu să danseze de unul singur, în timp ce Lordul Wyman o invită pe micuța Beth Cassel să-i fie parteneră. În ciuda dimensiunilor sale, lordul se mișca grațios. Când obosi, Cley Cerwyn îi luă locul și dansă cu fata.

Ser Rodrik se apropie de Lady Hornwood, dar ea se scuză și ceru permisiunea să plece. Bran privi suficient de mult ca să fie politicos și pe urmă îl chemă pe Hodor. Era înfierbântat și obosit, îmbujorat de vin și dansul îl întrista. Era un alt lucru pe care el nu-l va putea face niciodată.

- Vreau să plec.

- Hodor, îi strigă Hodor, îngenunchind. Maester Luwin și Cap de Paie îl ridicară în coș.

Oamenii din Winterfell văzuseră această imagine de zeci de ori, dar, fără îndoială, părea ceva ciudat pentru oaspeți, dintre care unii se dovediră mai mult curioși decât politicoși. Bran simțea privirile ațintite asupra lui.

Preferară să iasă prin spate decât să traverseze întreaga sală, iar când trecură prin ușa lordului, Bran își feri capul. Ieșiți din Sala Mare în galeria prost luminată, dădură peste Joseth, căpitanul cavaleriei, ocupat cu un alt fel de călărit. Avea cu el o femeie pe care Bran nu o cunoștea, lipită de perete, cu fustele în jurul taliei. Chicotea, până în clipa când Hodor s-a oprit să privească. Atunci începu să țipe.

- Lasă-i în pace, Hodor, fu nevoit Bran să-i spună. Du-mă în dormitor.

Hodor îl urcă pe treptele întortocheate către turnul său și îngenunche lângă una dintre barele de fier pe care Mikken le fixase în zid. Bran le folosi ca să se deplaseze singur până la pat, iar Hodor îi scoase cizmele și pantalonii.

- Acum te poți întoarce la ospăț, dar nu-i lua în seamă pe Joseth și pe acea femeie, zise Bran.

- Hodor, răspuse Hodor, legănându-și capul. Când stinse lumânarea de lângă pat, întunericul

îl acoperi ca o pătură moale, îmbietoare. Sunetul îndepărtat al muzicii pătrundea prin ferestrele acoperite de obloane.

Pe neașteptate, îi reveni în minte ceva ce-i spusese tatăl lui odată, pe când era mic. Il întrebase pe Lordul Eddard dacă în Garda Regelui se aflau într-adevăr cei mai de soi cavaleri din Cele Șapte Regate.

- Nu mai este așa, i-a răspuns acesta, dar cândva erau o minunăție, o lecție strălucitoare dată lumii.

- A existat vreunul care să fie cel mai bun dintre toți?

- Cel mai bun cavaler pe care l-am cunoscut a fost Ser Arthur Dayne, cel care a luptat cu o sabie pe nume Răsărit, făurită din inima unei stele căzătoare. L-au numit Sabia Dimineții și m-ar fi omorât dacă n-ar fi fost Helward Reed.

Tatăl său s-a întristat apoi și nu a mai vrut să spună nimic. Bran își dorea acum să-l fi întrebat ce a vrut să spună.

Adormi cu mintea plină de cavaleri în armuri strălucitoare, luptându-se cu săbii cu scilipiri de stele, dar când începu să viseze, se afla din nou în pădurea zeilor. Mirosurile din bucătărie și din Sala Mare erau atât de puternice încât i se părea că se afla și acum la ospăț. Dădu târcoale pe sub copaci, urmat îndeaproape de frații lui. Noaptea aceasta era sălbatic de vie, plină de urletele haitei oamenilor, în joaca lor. Sunetele îl agitau. Ii venea să fugă, să vâneze, îi venea să...

Un zăngănit de fier îl făcu să-și ciulească urechile. Il auziră și frații lui. Porniră în goană, prin tufișuri, în direcția sunetului. Săltând peste luciul liniștit al apei, în urma bătrânului lup alb, simți mirosul unui străin, miros de om, amestecat cu mirosul de piele, pământ și fier.

Intrușii pătrunseseră câțiva metri în pădure când dădu peste ei, o femeie cu un bărbat tânăr, fără urmă de teamă, chiar și atunci când el le arătă albul dinților. Fratele lui mârâia înfundat, și totuși cei doi nu fugiră.

- Iată-i! spuse femeia. Meera, șoptea o parte a lui, o fărâcă din băiatul adormit pierdut în visul de lup. Știai că sunt atât de mari?

- Vor fi și mai mari când vor crește, răspunse tânărul bărbat, privindu-i cu ochi mari, verzi și neînfricați. Cel negru e plin de teamă și furie, dar cel cenușiu e puternic, mai puternic decât își dă seama... Il simți, surioară?

- Nu, spuse ea, întinzând o mână către plăselele cuțitului mare pe care îl purta. Fii atent, Jojen.

- Nu-mi va face nici un rău. Aceasta nu e ziua în care voi muri. Flăcăul se apropie de el, fără teamă, și îi atinse botul, o atingere ușoară ca un vânt de vară. Totuși, la atingerea acelor

degete, pădurea se destramă și pământul se transformă în fum sub picioarele lui și Bran începu să se învârtă, râzând, și pe urmă se răsucea și cădea, cădea, cădea...

CATELYN

În timp ce dormea în mijlocul stepelor deluroase, Catelyn visă că Bran era din nou întreg, că Arya și Sansa se țineau de mâini, că Rickon era încă un prunc la sânul mamei sale. Robb, fără coroană, se juca cu o sabie de lemn și când adormiră cu toții, îl găsi pe Ned în patul ei, zâmbind.

Un vis dulce, dulce și întrerupt prea curând. Zorile se iviră crude, un pumnal de lumină. Se trezi bolnavă, singură și obosită, obosită de drum, obosită de durere, obosită de îndatoriri. Vreau să plâng, gândi ea. Vreau să fiu mângâiată. Am obosit să fiu puternică, vreau să fiu măcar o dată nesăbuită și speriată. Doar pentru puțin timp, atâta tot... O zi, o oră...

În preajma cortului ei, oamenii se agitau. Auzi nechezatul cailor, îl auzi pe Shadd plângându-se că-1 doare spatele, pe Ser Wendel întrebând despre arcul lui. Catelyn și-ar fi dorit

să dispară cu toții. Erau oameni de treabă, credincioși, dar se săturase de toți. O chinuia dorul de copiii ei. Intr-o zi, își promise

în timp ce zăcea în pat, într-o zi își va îngădui să fie mai puțin puternică.

Dar nu astăzi. Nu se putea astăzi.

Imbrăcându-se pe băjbăite, degetele îi erau parcă mai neîndemânatice decât de obicei. Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că își putea folosi mâinile. Pumnalul fusese din oțel Valyrian, iar oțelul Valy-rian mușcă adânc și puternic. Nu trebuia decât să se uite la cicatrici ca să-și aducă aminte.

Afară, Shadd amesteca ovăz într-un cazan, în timp ce Ser Wendel Manderly ședea întinzând coarda arcului.

- Doamna mea, spuse Ser Wendel când apăru Catelyn. Prin pășunea asta sunt păsări. Ți-ar plăcea să frigem o prepeliță, să o mănânci în dimineața aceasta?

- Ovăzul și pâinea sunt suficiente... pentru noi toți, presupun. Mai avem multe leghe de mers, Ser Wendel.

- Cum ți-e voia, doamna mea. Fața umflată a cavalerului părea mahnită, iar vârfurile mustății sale lungi și pleoștite zvâcniră dezaprobator.

- Ovăz și pâine, ce ar putea fi mai bun? Era unul dintre cei mai grași oameni pe care îi cunoscuse vreodată Catelyn, dar oricât de mult își iubea mâncarea, onoarea și-o iubea și mai mult.

- Am găsit niște urzici și am făcut un ceai, anunță Shadd. Doamna mea dorește o ceașcă?

- Da, mulțumesc.

Legănă ceaiul în mâinile pline de cicatrici și suflă ca să-1 răcească. Shadd era unul dintre oamenii Win-terfellului. Robb trimisese douăzeci dintre cei mai buni oameni ai săi să o escorteze până la Renly. Trimisese și cinci lorzi, ale căror nume și rang aveau să dea greutate și solemnitate misiunii ei. În timp ce înaintau către sud, ținându-se departe de cetăți și orașe, văzuseră de mai multe ori grupuri de oameni în zale și zăriseră fum la orizontul dinspre răsărit, dar nimeni nu îndrăznise să se atingă de ei. Erau prea slabi ca să reprezinte o amenințare, prea mulți ca să fie o pradă ușoară. Odată trecuți de Apa Neagră, lăsaseră în urmă ce era mai rău. În ultimele patru zile nu mai văzuseră semne de război.

Catelyn nu dorise această misiune. Ii spusese lui Robb, când se afla încă la Riverrun:

- Când l-am văzut pe Renly ultima oară, era un băiat de vârsta lui Bran. Nu-l cunosc, trimit pe altcineva. Locul meu este aici, cu tata, câte zile i-au mai rămas de trăit.

Fiul ei o privise nemulțumit.

- Nu există altcineva. Eu nu mă pot duce. Tatăl tău e prea bolnav. Peștele Negru reprezintă ochii și urechile mele, nu-mi permit să-1 pierd. De fratele tău am nevoie ca să se ocupe de Riverrun când noi plecăm în marș.

- Plecați în marș? Nimeni nu-i spusese o vorbă despre așa ceva.

- Nu pot sta la Riverrun așteptând pacea. Asta dă impresia că mă tem să intru din nou pe câmpul de luptă. Când nu sunt bătălii, oamenii încep să se gândească la casă și la recoltă. Tata mi-a spus asta.

Chiar și oamenii mei din Nord încep să devină neliniștiți.

Oamenii mei din Nord, gândise ea. Începe să vorbească deja ca un rege.

- Nimeni n-a murit până acum de neliniște, dar pripa e altă treabă. Am semănat semințe, lasă-le să crească.

Robb și-a scuturat capul cu încăpățănare.

- Am azvârlit niște semințe în vânt. Dacă sora ta, Lysa, avea de gând să vină să ne ajute, am fi aflat până acum. Câte păsări am trimis la Eyre, patru? Și eu vreau pace, dar de ce ar trebui să-mi dea Lannisterii ceva, dacă tot ceea ce fac este să stau aici în timp ce armata se topește în jurul meu, la fel de repede ca o ninsoare de vară?

- Așadar, decât să pari laș, preferi să dansezi cum îți cântă Lordul Tywin? i-o trântise Catelyn. Vrea ca tu să intri în Harrenhal, întreabă-l pe unchiul tău Brynden dacă...

- N-am spus nimic despre Harrenhal, i-a răspuns Robb. Acum spune-mi, te duci la Renly pentru mine, sau trebuie să-l trimit pe Marelejon?

Această amintire îi aduse un zâmbet palid pe față. Un șiretlic atât de evident, dar abil pentru un băiat de cincisprezece ani. Robb știa cât de nepotrivit era un om ca Marelejon Umber pentru a trata cu Renly Baratheon, și era conștient că știa și ea. Ce altceva ar fi putut să facă decât să consimtă, rugându-se ca tatăl ei să trăiască până ce se va întoarce? Dacă Lordul Hoster ar fi fost sănătos, s-ar fi dus el însuși, Catelyn știa asta. Totuși, despărțirea a fost grea, grea. Nici măcar nu a recunoscut-o când a venit să-și ia rămas bun.

- Minisa, i-a spus el, unde sunt copiii? Mica mea Cat, dulcea mea Lysa... Catelyn l-a sărutat pe frunte și i-a spus că fetițele lui sunt bine.

- Să mă aștepți, stăpânul meu, i-a spus Catelyn, când ochii bătrânului s-au închis. Te-am așteptat, o, de atâtea ori. Acum e rândul tău să mă aștepți.

Soarta mă conduce spre sud și iarăși spre sud, gândi Catelyn sorbindu-și ceaiul amar, când către nord ar trebui să mă duc, către nord, spre casă. Le scrisese lui Bran și lui Rickon în ultima seară de la Riverrun. Nu vă uit, iubiții mei, trebuie să mă credeți. Numai că fratele vostru are nevoie de mine mai mult.

- Ar trebui să ajungem mai sus de râul Mander astăzi, doamna mea, anunță Ser Wendel în timp ce Shadd învârtea în terci. Lordul Renly nu poate fi departe, dacă e adevărat ce se zice.

Și ce-i voi spune când îl voi găsi? Că fiul meu nu-l consideră un rege adevărat? Nu-i surâdea această întâlnire. Aveau nevoie de prieteni, nu de și mai mulți dușmani, dar Robb n-ar pleca niciodată genunchiul în fața unui om despre care considera că nu avea dreptul să fie pe tron.

Castronul ei era gol, deși abia dacă-și amintea să fi gustat terciul. Il așeză deoparte.

- E timpul să plecăm. Cu cât vorbea mai repede cu Renly, cu atât mai curând se putea întoarce acasă, încalca prima și porni în capul coloanei. Hal Mollen mergea alături de ea, purtând flamura Casei Stark, lupul străvechi, cenușiu, pe un fond alb ca zăpada.

Se aflau încă la o jumătate de zi distanță de tabăra lui Renly când au fost luați în primire. Robert Flint plecase înainte să cerceteze și se întoarse în goană cu vorbă despre ochi îndepărtați care-i urmăreau de pe acoperișul unei mori de vânt. Când grupul lui Catelyn ajunse la moară, omul era de mult plecat. Înaintară, străbătând aproape o milă, când călăreții lui Renly se năpustiră asupra lor, douăzeci de oameni în zale, conduși de un cavaler cu barba albă, cu gaițe albastre pe cămașă.

Când îi observă flamurile, se apropie de ea, singur.

- Doamna mea, îi spuse. Sunt Ser Colen de Green-pools, la dispoziția ta. Ținuturile pe care le străbați sunt periculoase.

- Treburile noastre sunt de primă importanță, îi răspunse Catelyn. Vin ca mesager din partea fiului meu, Robb Stark, Regele Nordului, să tratez cu Renly Baratheon, Regele Sudului.

- Regele Renly este stăpânul uns și încoronat al Celor Șapte Regate, doamna mea, îi replică Ser Colen suficient de curtenitor. Înălțimea Sa și-a așezat tabăra, cu oastea, lângă Podul Amar, unde drumul rozelor trece prin Mander. Voi fi deosebit de onorat să te conduc la el. Cavalerul ridică o mână acoperită de zale și oamenii săi formară o coloană dublă, flancându-l pe Catelyn și suita sa. Să mă conduci sau să mă capturezi? se întrebă ea. Nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în onoarea lui Ser Colen și a Lordului Renly.

Văzură fumul focurilor din tabără când se aflau încă la o distanță de o oră de râu. Pe urmă sunetul străbătu până la ei, peste fermă, peste câmp și peste coline, vag ca murmurul unei mări îndepărtate, dar învolburându-se pe măsură ce se apropiau. Când zăriră apele tulburi ale râului Mander sclipind în soare, puteau distinge glasurile oamenilor, zăngănitul oțelului, nechezatul cailor. Cu toate acestea, nici sunetul, nici fumul nu i-au pregătit pentru ceea ce însemna oastea propriu-zisă.

Mii de focuri umpleau văzduhul de o negură palidă, fumurie. Doar rândurile cavaleriei se întindeau pe mai multe leghe. Cu siguranță tăiaseră o pădure întreagă ca să facă parii înalți care susțineau flamurile. Mașini imense de atac erau aliniate pe marginea ierboasă a drumului rozei, catapulte și trebușete și berbeci pe roți, mai înalți decât un om călare. Vârfurile de oțel ale lăncilor erau învăpăiate de lumina soarelui, de parcă sângerau deja, în timp ce pavilioanele cava-

lerilor și lorzilor de rang înalt răsăreau din iarbă ca niște ciuperci mătăsoase. Catelyn văzu oameni cu sulite și oameni cu săbii, oameni cu coifuri de oțel și cămăși de zale, slugi, arcași împodobindu-și arcurile, căruțași conducând căruțe, porcari mânând porci, paji ducând mesaje, scutieri ascuțind săbii, cavaleri călare, grăjdari ducând de căpăstru cai năvăși de luptă.

- Sunt înspăimântător de mulți oameni, remarcă Ser Wendel Manderly în timp ce traversau vechiul arc de piatră de la care își căpătase numele Podul Amar.

- Așa e, îl aprobă Catelyn.

După toate aparențele, aproape toată cavaleria sudului se adunase la chemarea lui Renly. Trandafirul auriu al cetății Highgarden era peste tot, cusut în partea dreaptă pe pieptul soldaților și servitorilor, fluturând și fălfâind pe steagurile din mătase verde care împodobeau lăncile și sulitele, pictat pe scuturile atârdate în fața pavilioanelor ocupate de fiii, frații, verii și unchii Casei Tyrell. Catelyn observă și vulpea și florile Casei Florent, merele verzi și roșii ale Casei Fossoway, vânătorul călare al Lordului Tarly, frunzele de stejar ale familiei Oakheart, cocorii Casei Crane, fluturii negri cu portocaliu ai familiei Mullendor.

Dincolo de Mander, lorzii furtunii își ridicaseră stindardele - stegarii lui Renly, devotați casei Baratheon și Capătului Furtunii. Catelyn recunoscuse privighetorile lui Bryce Caron, penele de găscă ale lui Penrose și țestoasa de mare a Lordului Estermont, verde pe fond verde. Cu toate acestea, pe lângă fiecare scut cunoscut mai erau alte zece care-i erau străine, purtate de lorzi mărunți, jurați stegarilor, și de cavaleri rătăcitori și călăreți liberi care se înghesuiseră să vină să-l facă pe Renly Baratheon rege în fapt, nu numai cu numele.

Stindardul lui Renly flutura sus, deasupra tuturor celorlalte. Din vârful celui mai înalt turn de atac, o construcție colosală din stejar, pe roți, acoperită cu piei netăbăcite, flutura cel mai mare drapel de luptă pe care Catelyn îl văzuse vreodată - o pânză destul de mare ca să acopere mai multe săli, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fundalul de aur strălucitor, săltând mândru și înalt.

- Doamna mea, auzi zgomotul? o întrebă Hallis Mollen apropiindu-se călare.

Catelyn ascultă. Strigăte și cai nechezând, zăngănit de arme și...

- Urale, spuse ea. Înaintau pe o pantă domoală către un șir de pavilioane viu colorate de pe colină. Trecând printre ele, îmbulzeala devenea tot mai mare, sunetul tot mai puternic. Și apoi Catelyn văzu. Mai jos, sub parapetele de piatră și lemn ale micului castel, avea loc o busculadă.

Era un teren viran, în jurul căruia fuseseră ridicate garduri, galerii și bariere mobile. Sute de oameni se adunaseră să privească, poate mii. După aspectul terenului, distrus, noroios și presărat cu bucăți de armuri zimțate și sulite rupte, se luptau de mai bine de o zi, dar acum sfârșitul era aproape. Mai puțin de douăzeci de cavaleri rămăseseră călare, atacându-se și ciopârțindu-se între ei, în timp ce privitorii și luptătorii căzuți îi aclamau. Văzu doi cai de luptă cu armuri ciocnindu-se în plin, prăbușindu-se într-un amestec de oțel și carne.

- Un turnir, declară Hal Mollen. Avea o predilecție pentru a anunța ceea ce se vedea cu ochiul liber.

- O, minunat, spuse Wendel Manderly în timp ce un cavaler într-o mantie în culorile curcubeului

se răsuci pentru a izbi cu dosul palmei, cu o secure cu mânerul lung, un bărbat care îl urmărea. Scutul se făcu fărâme, iar bărbatul se clătină în șa.

îmbulzeala din fața lor le făcea înaintarea dificilă.

- Doamnă Stark, zise Ser Colen, dacă oamenii tăi ar fi atât de buni să aștepte aici, te-aș duce înaintea regelui.

- Cum spui.

Catelyn dădu ordinul, deși fu nevoită să ridice glasul ca să fie auzită peste hărmălaia turnirului. Ser Colen își conduse calul încet prin mulțime, cu Catelyn în urma lui. Un murmur se ridică dinspre gloată când un bărbat cu barba roșcată, fără coif, cu un grifon pe scut, căzu la pământ în fața unui cavaler voinic, în armură albastră. Sabia lui era de culoarea cobaltului, la fel și buzduganul pe care îl mânua cu un efect atât de puternic, și calul ce purta pe veșminte însemnele heraldice ale Casei Tarth, soarele și luna.

- Ronnet cel Roșu a căzut, blestemați fie zeii, înjură el.

- Loras ajunge pentru acel albastru..., răspunse un tovarăș, înainte ca vuietul să-i înecă restul cuvintelor.

Încă un om era căzut, prins sub calul său rănit, ambii urlând de durere. Scutierii alergară să le vină în ajutor.

Asta e o nebunie, gândi Catelyn. Dușmani adevărați în toate părțile și jumătate din regat în flăcări, iar Renly șade aici și se joacă de-a războiul ca un băiețandru cu prima lui sabie de lemn.

Doamnele din galerie și lorzii erau captivați de încăierare la fel de mult ca și oamenii de pe teren. Catelyn îi cercetă cu atenție. Tatăl ei tratase adesea cu lorzii sudului și nu puțini fuseseră

oaspeți la Riverrun. Il recunoștea pe Lordul Mathis Rowan, mai voinic și mai înfloritor ca oricând, cu copacul auriu al Casei sale desfășurat pe jiletca-i albă. Ceva mai jos stătea Lady Oakheart, firavă și delicată, iar la stânga ei era Lordul Randyll Tarly de Horn Hill, cu sabia lui mare cu două tășuri, Blestemul Inimii, rezemată de spătarul scaunului. Pe alții îi cunoștea doar după blazoane, iar pe câțiva nu îi știa deloc.

În mijlocul lor, privind și râzând, cu tânăra sa regină alături, stătea o fantomă cu o coroană de aur.

Nu e de mirare că lorzii se adună în jurul lui cu atâta ardoare, gândi ea, e Robert renăscut. Renly era frumos, așa cum frumos fusese Robert, cu picioare lungi și umeri largi, cu același păr negru ca tăciunele, moale și drept, aceiași ochi de un albastru intens, același zâmbet degajat. Cununa subțire care-i înconjura fruntea părea că i se potrivește de minune. Era din aur moale, un cerc de trandafiri, lucrați cu măiestrie; în față se ridica un cap de cerb din jad verde închis, cu ochi de aur și coarne de aur.

Cerbul încoronat împodobește și tunica verde de catifea a regelui, cusut cu fir de aur pe piept; blazonul Casei Baratheon, în culorile Cetății Highgarden. Fata cu care împărțea jilțul era tot din Highgarden: tânăra lui regină, Margaery, fiica Lordului Mace Tyrell. Căsătoria lor era liantul care ținea marea alianță a sudului, și Catelyn știa asta. Renly avea douăzeci și unu de ani, fata nu era mai mare decât Robb, foarte drăguță, cu ochi blânzi de căprioară și cu o coamă de păr castaniu, ondulat, care-i cădea pe umeri în bucle domoale. A avea zâmbetul sfios și dulce.

Pe câmpul de luptă, un alt om căzu de pe cal în fața unui cavaler cu mantia în culorile curcubeului, iar regele îl aclamă, alături de ceilalți.

- Loras! îl auzi Catelyn strigând. Loras High-garden! Regina bătu din palme emoționată.

Catelyn se întoarse să vadă sfârșitul scenei. Doar patru bărbați mai rămăseseră acum în luptă și nu era greu de ghicit cine era preferatul regelui și al mulțimii. Nu-1 întâlnise niciodată pe Loras Tyrell, dar chiar și în îndepărtatul nord se auzeau povești despre bărbăția tânărului Cavaler al Florilor. Ser Loras călărea un armăsar alb, înalt, în zale argintii și lupta cu o secure cu mâner lung. Coiful îi era brăzdat la mijloc de o creastă de trandafiri aurii.

Doi dintre ceilalți supraviețuitori făcuseră cauză comună. Se năpustiră cu caii spre cavalerul în armura de culoarea cobaltului. Când se apropiară din ambele părți, cavalerul albastru își struni calul, izbindu-1 pe unul dintre bărbați direct în față cu scutul său despicat, în timp ce calul negru al acestuia îl pocni pe celălalt cu potcoava de oțel. Intr-o clipită, unul dintre luptători era doborât de pe cal, iar celălalt se clătina. Cavalerul albastru își lăsă scutul zdrobit să cadă la pământ, pentru a-și elibera brațul stâng, și pe urmă Cavalerul Florilor se năpusti asupra lui. Povara armurii nu diminuea defel grația și rapiditatea cu care se mișca Ser Loras, cu mantia involburată, în culorile curcubeului.

Calul alb și calul negru se rotiră ca doi îndrăgostiți la dansul recoltei, călăreții oferindu-și arme în loc de sărutări. Securea lungă străluci și buzduganul se răsuci. Ambele arme erau boante, dar cu toate acestea zăngăneau îngrozitor. Fără scut, cavalerul albastru lua loviturile în plin. Ser Loras își revărsa loviturile asupra capului și-a umerilor săi, în timp ce mulțimea striga Highgarden!. Celălalt îi răspundea cu buzduganul, dar de fiecare dată când măciuca se apropia, lovind cu putere, Ser Loras așeza în față ei scutul său verde, zdrobit, cu blazonul celor trei

trandafiri aurii. Când securea izbi din spate mâna cavalerului albastru, zburându-i buzduganul, mulțimea începu să urle ca un animal. Cavalerul Florilor ridică securea pentru lovitura finală.

Cavalerul albastru atacă. Armăsarii se ciocniră, securea tocită lovi în platoșa albastră, zgâriată, dar, cumva, cavalerul albastru reuși să prindă mânerul între degetele acoperite de mănușa de oțel. O smulse din mâna lui Ser Loras și, dintr-odată, cei doi se luptau călare, corp la corp, și o clipă mai târziu se prăbușeau. În timp ce caii se depărtară unul de altul, cei doi căzură la pământ, cu o putere zdrobitoare. Loras Tyrell, dedesubt, prelua forța impactului. Cavalerul albastru scoase un pumnal și deschise viziera lui Tyrell. Vuietul mulțimii era atât de puternic încât Catelyn nu putu să audă ce a spus Ser Loras, dar văzu cuvântul conturându-se pe buzele sale însângerate: Capitulez.

Cavalerul albastru se ridică în picioare, clătinându-se, și își ridică pumnalul în direcția lui Renly Baratheon, salutul unui campion către regele său. Scutierii năvăliră în arenă pentru a-l ajuta pe cavalerul înfrânt să se ridice în picioare. Când îi scoaseră coiful de pe cap, Catelyn fu uluită să vadă cât de tânăr era. Nu putea fi mai mare decât Robb cu mai mult de doi ani. Băiatul ar fi putut fi la fel de drăgălaș ca și sora lui, dar buza spartă, ochii chiorâși și sângele șiroind prin părul său încâlcit făceau îndoielnică această asemănare.

- Apropie-te, îi strigă Regele Renly campionului. Se îndreptă șchiopătând către galerie.
Văzută de

aproape, strălucitoarea armură albastră nu mai părea magnifică; avea pretutindeni zgârieturi, urme de buzdugane și de ciocane de război, scobituri lăsate de săbii, fisuri în platoșa și-n coiful emailate. Mantia îi atârna în zdrențe. După felul în care se mișca, omul din spatele

armurii nu era mai puțin dărâmat. Câteva glasuri îl aclamă strigând TARTH! și, lucru curios, O Frumusețe! O Frumusețe!, dar cei mai mulți rămaseră tăcuți. Cavalerul albastru îngenunche înaintea regelui.

- înălțimea Ta, spuse el cu glasul înăbușit de coif.

- Ești tot ceea ce nobilul tău tată a spus că ești, răsună glasul lui Renly peste câmpul de luptă. L-am văzut pe Ser Loras doborât de pe cal o dată sau de două ori, dar niciodată chiar în maniera asta.

- Asta n-a fost o doborâre de pe cal cum se cuvine, se plânse un arcaș beat din apropiere, cu trandafirul Casei Tyrell cusut pe pieptar. Un truc mârșav, să-1 tragă pe flăcău jos de pe cal.

Gloata începu să-și dea drumul la gură.

- Ser Colen, își întrebă Catelyn escorta, cine e omul și de ce au atâta aversiune față de el?

Ser Colen se încruntă.

- Pentru că nu e bărbat, doamna mea. Acea este Brienne din TARTH, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară.

- Fiica? Era oripilată.

- Brienne cea Frumoasă, îi spun oamenii, deși nu pentru chipul ei, dacă nu vor să fie chemați să apere acele cuvinte cu trupurile lor.

Il auzi pe Regele Renly declarând-o pe Lady Brienne de TARTH învingătoarea mării bătălii de la Podul Amar, ultima rămasă pe cal dintr-o sută șaisprezece cavaleri.

- In calitate de campion, poți să-mi ceri orice favoare vrei. Dacă stă în puterile mele, îți aparține.

- înălțimea Ta, răspuse Brienne. Cer onoarea de a avea un loc în rândul Gărzii Curcubeului. Aș vrea să fiu unul dintre cei șapte străjeri ai tăi, să-ți închin viața mea și să merg oriunde mergi tu, să călăresc alături de tine și să te păzesc de toate relele.

- Bine, zise el. Ridică-te și scoate-ți coiful. Fata făcu așa cum i-a cerut. Și, când își scoase coiful, Catelyn înțelese vorbele lui Ser Colen.

Frumoasa îi spuneau... în batjocură. Părul de sub vizieră era un cuib de verigițe din paie murdare, iar chipul... Ochii erau mari și foarte albaștri, ochi de fetișcană, încrezători și nevinovați, dar restul... Avea trăsături largi și grosolane, dinți proeminenți și strâmbi, gura prea mare, buzele atât de groase încât păreau umflate. O mie de pistrui îi pătau obraji și fruntea, iar nasul îi fusese spart de nenumărate ori. Inima lui Catelyn se umplu de milă. Există vreo ființă mai nefericită decât o femeie urâtă?

Și totuși, când Renly dădu la o parte mantia sfâșiată și îi legă în loc o mantie-curcubeu, Brienne din Tarth nu părea nefericită. Zâmbetul îi lumină fața și glasul îi răsuna puternic și mândru când spuse:

- Viața mea pentru a ta, înălțimea Ta. De azi înainte sunt scutul tău, jur pe zeii vechi și noi. Era dureros să vezi felul în care se uita la rege - îl privea de sus în jos, fiind cu mai mult de o palmă mai înaltă, deși Renly era aproape al fel de înalt cum fusese fratele său.

- înălțimea Ta! Ser Colen de Greenpools coborî de pe cal, apropiindu-se de galerie. Iți cer permisiunea. Așeză jos un genunchi. Am onoarea să ți-o aduc pe Lady Catelyn Stark, trimisă ca mesager al fiului său, Robb, Lord de Winterfell.

- Lord de Winterfell și Rege al Nordului, ser, îl corectă Catelyn. Descăleca și înainta lângă Ser Colen.

Regele Renly părea surprins.

- Lady Catelyn? Ne face o deosebită plăcere. Se întoarce către tânăra sa regină: Margaery, draga mea, aceasta este Lady Catelyn Stark de Winterfell.

- Ești cât se poate de binevenită aici, Lady Stark, zise fata, plină de dulce curtoazie. Regret pierderea pe care ai suferit-o.

- Ești amabilă, răspunse Catelyn.

- Doamna mea, îți jur, voi avea grijă ca Lannister să răspundă pentru uciderea soțului tău, declară regele. Când voi ocupa Debarcaderul Regelui, îți voi trimite capul lui Cersei.

Și asta mi-l va aduce pe Ned înapoi? se întrebă ea.

- Va fi îndeajuns ca să știu că s-a făcut dreptate, stăpâne.

- Înălțimea Ta, o corectă aspru Brienne cea Albastră. Și ar trebui să îngenunchezi când te înfățișezi înaintea regelui.

- Diferența dintre stăpân și înălțime este mică, doamna mea, răspunse Catelyn. Lordul Renly poartă coroană, ca și fiul meu. Dacă dorești, putem să stăm aici, în noroi, și să dezbatem ce onoruri și ce titluri se cuvin fiecăruia, dar mi se pare că avem probleme mai urgente de discutat.

Câțiva dintre lorzii lui Renly începură să zbiere la auzul acestor vorbe, dar regele râse doar.

- Bine zis, doamna mea. Va fi timp destul pentru politețuri când războiul se va sfârși.

Spune-mi, când are de gând fiul tău să se îndrepte împotriva Harren-halului?

Până ce va afla dacă regele îi era prieten sau dușman, Catelyn nu voia să-i dezvăluie nici cea mai mică parte din intențiile lui Robb.

- Nu sunt membră a consiliilor de război ale fiului meu, stăpâne.
- Atâta timp cât îmi lasă și mie câțiva Lannisteri, n-am să mă plâng. Ce-a făcut cu

Regicidul?

- Jaime Lannister e ținut ostatic la Riverrun.
- E încă în viață? Lordul Mathis Rowan părea dezamăgit.

Năucit, Renly spuse:

- Se pare că lupul străvechi este mai blând decât leul.
- Mai blând decât Lannisterii, murmură Lady Oakheart cu un zâmbet amar, înseamnă mai

uscat ca marea.

- Eu numesc asta slăbiciune. Lordul Randyll Tartly avea o barbă scurtă, țepoasă, și renumele că vorbea pe șleau. Fără să te jignesc, Lady Stark, dar ar fi fost mult mai nimerit ca Lordul Robb să vină personal să aducă regelui omagiile sale decât să se ascundă după fustele mamei.

- Regele Robb duce un război, răspunse Catelyn cu glacială politețe, nu se joacă la turniruri.

Renly rânji,

- Las-o mai moale, Lord Randyll, mă tem că exagerezi. Făcu semn unui slujitor îmbrăcat în livreaa Capătului Furtunii. Găsește un loc pentru însoțitorii doamnei și vezi să aibă tot ce le

trebuie. Lady Catelyn va sta în propriul meu pavilion. De vreme ce Lordul Caswell a fost atât de bun să mă lase să-i folosesc castelul, nu am nevoie de el. Doamna mea, după ce te odihnești, voi fi onorat să te avem alături la ospățul pe care îl dă Lordul Caswell în această seară. Un ospăț de adio. Mă tem că domnia sa e nerăbdător să vadă plecată hoarda mea înfometată.

- Nu-i adevărat, înălțimea Ta, protestă un tânăr subțire care trebuia să fie Caswell. Ce este al meu îți aparține.

- Ori de câte ori cineva îi spunea asta fratelui meu Robert, el o lua de bună, răspunse Renly. Fiice ai?

- Da, înălțimea Ta, două.

- Atunci mulțumește zeilor că nu sunt Robert. Dulcea mea regină este singura femeie pe care o doresc. Renly întinse mâna să o ajute pe Margaery să se ridice în picioare. Vom mai discuta după ce te-ai odihnit, Lady Catelyn.

Renly își conduse soția înapoi către castel, în timp ce slujitorul lui o îndrumă pe Catelyn spre pavilionul de mătase al regelui.

- Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri, doamna mea.

Catelyn nici nu-și putea imagina de ce anume ar mai putea avea nevoie în afară de lucrurile care-i fuseseră deja puse la dispoziție. Pavilionul era mai mare decât sălile principale ale multor hanuri și aveau tot confortul: somiere cu pene și blănuri de învelit, o cadă din lemn și aramă, suficient de mare pentru două persoane, mangeluri ca să îndepărteze frigul nopții, scaune din piele, o masă de scris cu pene de gâscă și călimări, castroane cu piersici, prune și pere, o carafă cu vin lângă un set de cupe de argint, cufere de cedru, înțesate cu hainele, cărțile, hărțile și

jocurile lui Renly, o harpă înaltă și o tolbă cu săgeți, o pereche de șoimi de vânătoare cu cozile roșii, un veritabil depozit de arme mici. Nu se zgârcește la nimic acest Renly, gândi Catelyn, privind de jur-împrejur. Nu e de mirare că oastea lui înaintează atât de încet.

Chiar la intrare, armura lui stătea de strajă, o platoșă verde-pădure, cu accesoriile gravate cu aur, cu coiful încoronat cu o pereche imensă de coarne aurii. Oțelul era atât de bine șlefuit încât Catelyn se vedea oglindită pe suprafața lucioasă a platoșei, privindu-se ca din adâncurile unui iaz verde, adânc. Chipul unei femei înecate, gândi Catelyn. Te poți îneca în durere? Se întoarse brusc, furioasă pe propria ei slăbiciune. Nu avea timp să-și permită luxul de a se autocom-pătimi. Trebuia să-și spele praful de pe păr și să se schimbe într-o rochie potrivită pentru ospățul unui rege.

Ser Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Ser Per-wyn Frey și ceilalți companioni de obârșie nobilă o însoțiră la castel. Sala mare a fortăreței Lordului Caswell putea fi numită mare cu indulgență, dar se găsea loc pe băncile înșesate pentru oamenii lui Catelyn, printre cavalerii lui Renly. Lui Catelyn îi fu rezervat un loc între Lordul Mathis Rowan, cel cu fața roșie, și jovialul Ser Jon Fossoway. Ser Jon făcea glume, în timp ce Lordul Mathis se interesă politicos de starea de sănătate a tatălui ei, a fratelui și a copiilor.

Brienne de Tarth fusese așezată în celălalt capăt al mesei de onoare. Nu se îmbrăcase ca o femeie, ci alesese straietele de cavalier: o jiletcă de catifea, cu blazonul în pătrate trandafirii și azurii, pantaloni și cizme și o centură de sabie din piele fină, iar noua sa mantie-curcubeu i se revărsa pe spate. Totuși, nici un fel de veșminte nu puteau să-i mascheze urâtenia: mâinile imense, acoperite de pistrui, fața mare și lătăreață, dinții ieșiți în afară. Fără armură, trupul ei

părea dizgrațios, cu șolduri largi și picioare groase, adus de spate și cu umeri musculoși, dar nici urmă de sân. Și era limpede din fiecare mișcare a ei că Brienne știa asta și suferea. Vorbea numai când era întrebată și rareori își ridica privirea din farfurie.

Mâncare era din belșug. Războiul nu afectase bogăția legendară a cetății Highgarden. În timp ce barzii cântau și acrobații se dădeau de-a dura, începură să aducă pere înmuiate în vin și trecură la pește cu cimbru, rulat prin sare și prăjit, și clapon umplut cu ceapă și cu ciuperci. Mai erau felii mari de pâine neagră, mormane de napi și porumb dulce și mazăre, jamboane imense și carne de găscă friptă și străchini de lemn pline de tocană de vânat cu bere și orz. Ca desert, servitorii Lordului Caswell aduseră tăvi cu pateuri din bucătăriile castelului, lebede de frișca și unicorni din zahăr, prăjituri cu lămâie în formă de trandafiri, biscuiți cu miere și tarte cu mure, cro-chete cu mere și roți de brânză untoasă.

Mâncărurile bogate îi făcură greață lui Catelyn, dar nu se cuvenea să dea dovadă de slăbiciune când atât de multe depindeau de tăria ei. Mancă cumpătat, uitându-se la bărbatul acesta care-și spunea rege. Renly ședea la masă cu tânăra lui soție și cu fratele ei în dreapta. În afară de bandajul din pânză albă pe care îl avea în jurul frunții, Ser Loras nu părea să fie grav afectat de accidentele zilei. Era, într-adevăr, frumos, așa cum bănuise Catelyn. Când nu erau sticloși, ochii săi erau vii și inteligenți, părul îi era o revărsare de bucle rebele, castanii, pe care orice fecioară le-ar fi invidiat. Își înlocuise mantia zdrențuită de la turnir cu una nouă, din aceeași mătase strălucitoare ca a Gărzii Curcubeului aflate în slujba lui Renly, prinsă cu trandafirul auriu al casei Highgarden.

Din când în când, Regele Renly îi vâra în gură lui Margaery cu vârful pumnalului, bucățele de mâncăruri alese, sau se apleca să-i așeze un sărut ușor pe obraz, dar Ser Loras era cel cu care împărțea cele mai multe glume și confidențe. Regele mânca și bea cu plăcere, era evident, deși nu părea nici gurmand, nici bețiv. Râdea des și cu poftă și vorbea cordial cu lorzii de obârșie nobilă și cu slujitorii de rând deopotrivă.

Unii dintre oaspeții săi erau mai puțin moderați. Beau prea mult și se grozăveau prea zgomotos, după gustul ei. Fiii Lordului Willum, Josia și Elyas, discutau aprins despre cine va trece primul de zidurile de la Debarcaderul Regelui. Lordul Varner legăna în poală o servitoare, sărutând-o pe gât în timp ce o mână îi aluneca pe corsetul fetei. Guyard cel Verde, care se visa cântăreț, ciupea corzile unei harpe, ofe-rindu-le o strofă despre legatul cozilor de lei cu noduri, din care o parte rima. Ser Mark Mullendore aduse o maimuță neagră cu alb și o hrăni cu bucățele de mâncare din propria lui farfurie, în timp ce Ser Tanton al Mărului Roșu Fossoway se urcă pe masă și jură că-l va omorî pe Sandor Clegane într-o luptă corp la corp. Jurământul ar fi putut fi privit cu mai multă solemnitate dacă Ser Tanton nu ar fi stat cu un picior într-un castron cu supă pe când îl făcea.

Culmea nebuniei fu atinsă când un bufon dolofan ieși săltând dintr-o cutie de tinichea, cu un cap de leu din pânză, și îl fugări pe pitic în jurul meselor, co-tonogindu-l peste cap cu o bășică. În cele din urmă, Regele Renly ceru să-i spună de ce îl bătea pe fratele său.

- De ce, înălțimea Ta? Sunt Regicidul, răspunse bufonul.
  - E Regicidul, nebunul nebunilor, spuse Renly, și sala răsună de hohote de râs.
- Lordul Rowan, așezat lângă ea, nu se alătură distracției.

- Sunt cu toții atât de tineri, spuse el.

Era adevărat. Cavalerul Florilor nu ajunsese la cea de-a doua aniversare a sa când Robert I a ucis pe Prințul Rhaegar, la Trident. Doar puțini dintre ceilalți fuseseră cu mult mai mari. Fuseseră prunci pe vremea Jafului de la Debarcaderul Regelui, și doar niște băiețandri când Balon Greyjoy a ridicat Insulele de Fier la răzmeriță. Sunt încă neînsângerați, gândi Catelyn în timp ce-1 privea pe Lordul Bryce îndemnându-1 pe Ser Robar să jongleze cu o pereche de pumnale.

Pentru ei totul e încă un joc, un turnir, și tot ceea ce văd este șansa de a ajunge la glorie, onoare și trofee. Sunt baietandri îmbătați de cântece și povești și, asemenea băiețandrilor, se cred nemuritori.

- Războiul îi va îmbătrâni, spuse Catelyn, așa cum ne-a îmbătrânit pe noi. Fusese doar o fetișcană când Robert, Ned și Jon Arryn și-au ridicat flamurile împotriva lui Aerys Targaryen, iar când războiul s-a sfârșit, era femeie. Ii compătinesc.

- De ce? o întrebă Lordul Rowan. Uită-te la ei. Sunt tineri, puternici, plini de viață și de voieșie. Și poftă trupească, da, atât de multă încât nu știu cum s-o folosească. Mulți bastarzi vor fi zămisliti în noaptea asta, și-o jur. De ce să-i compătinești?

- Pentru că nu va dura, răspunse Catelyn cu tristețe. Pentru că sunt cavalerii verii și iarna se apropie.

- Lady Catelyn, te înșeli. Brienne o privi cu ochii săi la fel de albaștri ca armura pe care o purta. Iarna nu va veni niciodată pentru unii ca noi. De vom muri în luptă, cu siguranță vor cânta

despre noi, iar în cântece este întotdeauna vară. În cântece, toți cavalerii sunt galanți, toate fecioarele sunt frumoase și soarele strălucește întotdeauna.

Iarna vine pentru noi toți, gândi Catelyn. Pentru mine a venit când a murit Ned. Va veni și pentru tine, copilă, și mai curând decât ai vrea. Nu avu inima să spună asta.

Regele o scoase din încurcătură:

- Catelyn, o strigă Renly, simt nevoia să iau puțin aer. Vii cu mine la o plimbare?

Catelyn se ridică îndată.

- Aș fi onorată.

Brienne era și ea în picioare.

- înălțimea Ta, dă-mi doar o clipă să-mi îmbrac zalele. N-ar trebui să ieși fără protecție.

Regele Renly zâmbi.

- Dacă nu sunt în siguranță în inima castelului Lordului Caswell, înconjurat de oastea mea, o sabie în plus nu va conta... Nici măcar sabia ta, Brienne. Așază-te și mănâncă. Dacă voi avea nevoie, am să trimit după tine.

Cuvintele regelui o lovira parcă mai puternic decât toate loviturile pe care le primise în după-amia-za aceea.

- Cum ți-e voia, înălțimea Ta.

Brienne se așază, cu ochii plecați. Renly o luă pe Catelyn de braț și o conduse afară din sală, trecând pe lângă un străjer care stătea pleoștit și care se îndreptă atât de repede încât aproape că-și scăpă sulița. Renly îl bătu pe umăr și luă totul în glumă.

- Pe aici, doamna mea. Regele o duse, printr-o ușă joasă, într-un turn cu scări. În timp ce începură să urce, spuse: întâmplător, Ser Barristan Selmy se află la Riverrun, cu fiul tău?

- Nu, răspunse ea nedumerită. Nu mai e cu Joffrey? Era Lordul Comandant al Gărzii Regale.

Renly clătină din cap.

- Lannisterii i-au spus că e prea bătrân și i-au dat Câinelui mantia sa. Am auzit că a părăsit Debarcaderul Regelui jurând să se pună în slujba adevăratului rege.

Mantia aceea pe care a cerut-o astăzi Brienne era cea pe care o păstram pentru Selmy, în speranța că-și va pune sabia în slujba mea. Când nu a apărut la Highgarden, m-am gândit că poate a plecat la Riverrun.

- Noi nu l-am văzut.

- Era bătrân, într-adevăr, dar încă de nădejde. Sper că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Lannisterii sunt niște mari nătărăi. Mai urcară câteva trepte. În noaptea morții lui Robert, i-am oferit soțului tău o sută de oșteni și l-am îndemnat să-1 ia pe Joffrey sub oblăduirea lui. De m-ar fi ascultat, astăzi ar fi fost regent și nu mai era nevoie ca eu să revendic tronul.

- Ned te-a refuzat. Catelyn știa.

- A jurat să-i apere pe copiii lui Robert, spuse Renly. N-am avut puterea să acționez de unul singur; așadar, când Lordul Eddard m-a refuzat, n-am avut de ales decât să fug. Dacă aș fi rămas, știam că regina ar fi avut grijă să nu-i supraviețuiesc prea mult timp fratelui meu.

Dacă ai fi rămas și i-ai fi acordat lui Ned sprijinul, poate că ar fi fost încă în viață, gândi Catelyn cu amărăciune.

- Mi-a plăcut destul de mult soțul tău, doamna mea. Ii era prieten devotat lui Robert, știu asta, dar nu voia să asculte și nu voia să se plece. Uite, vreau să-ți arăt ceva.

Ajunseseră în capul scărilor. Renly deschise o ușă de lemn și pășiră afară, pe acoperiș. Fortăreața Lordului Caswell nu era nici pe departe destul de înaltă ca să poată fi numită turn, dar ținutul era întins și neted, iar Catelyn putu vedea la leghe depărtare, în toate direcțiile. Oriîncotro privea, vedea focuri. Acopereau pământul ca niște stele căzătoare și, asemenea stelelor, erau nesfârșite.

- Numără-le, dacă vrei, doamna mea, șopti Renly. Vei număra până când se luminează de ziuă dinspre răsărit. Mă întreb câte focuri ard în preajma River-runului în seara aceasta.

Catelyn auzea sunetul îndepărtat al unei muzici, purtat de vânt dinspre Sala Mare, furișându-se prin noapte. Nu îndrăznea să numere stelele.

- Am auzit că fiul tău a traversat Gâtul cu douăzeci de mii de oșteni după el, continuă Renly. Acum, că lorzii Tridentului sunt cu el, s-ar putea să conducă patruzeci de mii.

Nu, gândi ea, nici pe departe atât de mulți, am pierdut oameni în lupta, iar pe alții la seceriș.

- Am de două ori mai mulți aici, spuse Renly, iar aceasta e doar o parte din puterea mea. Mace Tyrell a rămas la Highgarden cu alți zece mii, am o garnizoană puternică la Capătul Furtunii și foarte curând cei din Dorne mi se vor alătura cu toată puterea lor. Și nu-1 uita pe fratele meu Stannis, care stăpânește Piatra Dragonului și îi are sub comanda sa pe lorzii mării înguste.

- S-ar părea că tu ești cel care l-a uitat pe Stannis, spuse Catelyn, mai tăios decât intenționase.

- Pretențiile sale, vrei să spui? Renly începu să râdă. Să vorbim deschis, doamna mea. Stannis ar fi un rege îngrozitor. Și nici nu are șanse să devină rege.

Oamenii îl respectă, chiar se tem de el, dar foarte puțini l-au iubit vreodată.

- Totuși, e fratele tău mai mare. Dacă ar fi ca vreunul dintre voi să aibă dreptul să stea pe Tronul de Fier, acela trebuie să fie Lordul Stannis.

Renly ridică din umeri.

- Spune-mi ce drept a avut vreodată fratele meu Robert asupra Tronului de Fier? Nu așteptă răspunsul O, se vorbea despre legăturile de sânge dintre Baratheon și Targaryen, despre căsătorii de-acum o sută de ani, de fii mezini și fiice mai mari. În afară de Maesteri, pe nimeni nu interesează nimic din toate acestea. Robert și-a câștigat tronul cu ciocanul de război. Își roti brațul pe deasupra focurilor de tabără care ardeau din zare-n zare. Ei bine, iată drepturile mele, la fel de întemeiate precum au fost vreodată ale lui Robert. Dacă fiul tău mă sprijină, așa cum l-a sprijinit pe Robert tatăl său, nu mă va găsi lipsit de mărinimie. Ii voi confirma bucuros toate pământurile, titlurile și onorurile. Poate domni la Winter-fell, dacă vrea. Poate chiar să continue să-și spună Regele Nordului, dacă pofteste, atâta timp cât își pleacă genunchiul și mă recunoaște drept suveran. Rege e doar un cuvânt, dar credință, loialitate, supunere, acestea trebuie să-mi revină mie.

- Și dacă nu ți le va da, stăpâne?

- Am de gând să fiu rege, doamna mea, și nu al unui regat fărâmițat. Nu pot s-o spun mai răspicat. Acum trei sute de ani, un rege Stark a îngenuncheat în fața lui Aegon Dragonul când a văzut că nu poate

spera să triumfe. Asta a fost înțelepciune. Și fiul tău trebuie să fie înțelept. Când mi se va alătura, acest război va fi ca și terminat. Noi... Renly se întrerupse dintr-odată. Asta ce mai e?

Zornăitul lanțurilor vesti ridicarea barierei-ghi-lotină. Jos, în curtea de dedesubt, un călăreț cu un coif înaripat își zori calul înspumat pe sub țepușe.

- Chemați regele, strigă el. Renly sări pe un crenel.
- Sunt aici, ser.

- înălțimea Ta. Călărețul dădu pinteni calului și se apropie. Am venit cât de iute am putut. De la capătul Furtunii. Suntem asediați, înălțimea Ta. Ser Cortnay îi apără, dar...

- Dar... e imposibil. Aș fi aflat dacă Lordul Tywin ar fi plecat de la Harrenhal.
- Nu sunt Lannisterii, stăpânul meu. La porți este Lordul Stannis. Regele Stannis își zice acum.

JON

Rafalele de ploaie biciuiau fața lui Jon, în timp ce traversa, dând pinteni calului, pârâul umflat. Alături de el, Lordul Comandant Mormont își scutură gluga pelerinei, mormăind înjurături la adresa vremii. Corbul îi stătea pe umăr, cu penele zburlete, la fel de ud și de morocănos ca și Bătrânul Urs. O pală de vânt împrăstie în jurul lor frunze ude, legănându-se ca un cârd de păsări moarte. Pădurea bântuită, gândi Jon cu tristețe. Pădurea înecată, mai degrabă.

Spera că Sam rezista, în spatele coloanei. Nu era un bun călăreț nici pe vreme bună, iar după șase zile de ploaie pământul era nesigur, numai noroi moale și pietre ascunse. Când vântul bătea, le arunca apa drept în ochi. Zidul se scurgea, probabil, către sud, gheața se topea, amestecându-se cu ploaia caldă, pentru a se revărsa în râuri și perdele de apă. Probabil că Pyp și Toad stăteau la masă, lângă foc, în sufragerie, bând vin fiert cu mirodenii. Jon îi invidia. Haina udă de lână atârna pe el, îmbibată, provocându-i mâncărimi,

gâtul și umerii îl dureau îngrozitor din cauza greutateii zalelor și a sabiei și se săturase de cod în saramură, vită în saramură și brânză uscată.

Undeva, în față, un corn scoase un sunet tremurat, pe jumătate înecat de răpăitul constant al ploii.

- Cornul lui Buckwell, anunță Bătrânul Urs. Zeii sunt buni, Craster e încă acolo. Corbul bătu o singură dată din aripile-i imense, croncănind: Bob, și își zburli din nou penele.

Jon îi auzise adesea pe frații în negru spunând povești despre Craster și fortăreața lui. Acum o va vedea cu ochii lui. După șapte sate goale, se temuseră cu toții că o vor găsi pustie și lipsită de viață ca și celelalte, dar se părea că vor fi scutiți de asta. Poate că Bătrânul Urs va primi, în sfârșit, unele răspunsuri, gândi el. Oricum, vom scăpa de ploaie.

Thoren Smallwood jurase că Craster era un prieten al Rondului, în ciuda reputației sale dubioase.

- Omul e pe jumătate nebun, n-am să neg asta, îi spusese Bătrânului Urs, dar și tu ai fi la fel dacă ți-ai petrece toată viața în pădurea asta blestemată. Chiar și așa, n-a alungat niciodată un drumeț de lângă focul lui, și nici nu-l iubește pe Mance Rayder. Ne va da un sfat bun.

Atâta timp cât ne oferă o mâncare caldă și șansa de a ne usca hainele, voi fi mulțumit. Dywen spunea că Craster era un ucigaș, un mincinos, un violator și un laș și bănuia că făcea negoț cu sclavi și demoni.

- Și mai rău, adăugase bătrânul pădurar scrâșnin-du-și dinții. Omul ăla are un miros rece, e adevărat.

- Jon, porunci Lordul Mormont, du-te înapoi de-a lungul coloanei și dă de știre. Și reamintește-le ofițerilor că nu vreau să avem necazuri cu nevestele lui Craster. Să facă bine să-și țină mâinile acasă și să le vorbească acestor femei doar atât cât e necesar.

- Am înțeles, stăpâne.

Jon își întoarse calul pe drumul pe care veniseră. Era plăcut să nu-l mai bată ploaia în față, chiar dacă doar pentru scurt timp. Toți cei pe lângă care trecea parcă plângeau. Coloana se întindea pe o jumătate de milă de pădure.

În mijlocul convoiului de bagaje Jon trecu pe lângă Samwell Tarly prăbușit în șa, sub o pălărie largă, pleoștită. Călărea un cal de tracțiune și îi conducea pe ceilalți. Ropotul ploii pe acoperitoarele coliviilor făcea corbii să cârâie și să bată din aripi.

- Pune o vulpe cu ei înăuntru, strigă Jon.

Apa se scurse de pe borul pălăriei lui Sam când își înălță capul.

- O, Jon. Nu, corbii doar urăsc ploaia, ca și noi.

- Cum ești, Sam?

- Ud. Grăsanul reuși să schițeze un zâmbet. Totuși, încă n-am murit.

- Bine. Fortăreața lui Craster e chiar în fața noastră. Dacă zeii sunt buni, ne va lăsa să înnoptăm la căldură.

Sam privi neîncrezător.

- Edd cel Trist spune că Craster e un sălbatic înspăimântător. Se căsătorește cu fiicele sale și nu respectă nici un fel de legi, în afară de cele pe care le

face el. Iar Dywen i-a spus lui Grenn că în vene îi curge sânge negru. Mama lui, o sălbatică, s-a culcat cu un cercetaș, așa că el e un bas... Dintr-odată, își dădu seama ce era să spună.

- Un bastard, zise Jon râzând. Poți s-o spui, Sam. Am mai auzit cuvântul ăsta. Dădu pînteni căluțului său cu mersul apăsător. Trebuie să-l ajung pe Ser Ottyn. Ai grijă cu femeile lui Craster.

De parcă Samwell Tarly ar fi avut nevoie de un asemenea avertisment. Vorbim mai târziu, după ce poposim.

Jon îi duse vestea lui Ser Ottyn Wythers, care mergea împreună cu ariergarda. Mic, cu fața stafidită, de o vârstă cu Mormont, ser Ottyn avea mereu un aer obosit, chiar și la Castelul Negru, iar ploaia îl bătuse fără milă.

- Vești binevenite, spuse el. Umezeala asta mi-a pătruns până-n oase și fiecare rană a mea se plânge de durere.

La întoarcere, Jon se îndepărtă de coloană și-o luă pe-o scurtătură, prin desișul pădurii. Sunetele făcute de oameni și de cai se diminuează, înghițite de umeda sălbăticie verde, și curând nu mai auzea decât ropotul liniștit al ploii pe frunze, pe copaci și pe pietre. Era pe la prânz, dar pădurea părea întunecată, ca în amurg. Jon își croi drum printre pietre și băltoace, printre stejarii mari, santinele gri-verzui și copaci de fier cu scoarța neagră. Pe alocuri, crengile formau o boltă și Jon avu parte de un scurt răgaz, ferit de ploaia care răpăia. Când trecu pe lângă un castan lovit de trăsnet, năpădit de trandafiri albi, auzi un foșnet în tufișuri.

- Nălucă! Strigă el. Nălucă, la mine.

Însă cel care ieși din tufișuri fu Dywen, ducând în zigzag un cal zburlit, gri, cu Grenn călare lângă el. Bătrânul Urs își desfășurase cercetașii de o parte și de alta a coloanei principale, să le protejeze marșul și să-i avertizeze dacă se apropia vreun inamic, și nici măcar în privința lor nu-și asumase nici un risc, trimițându-i doi câte doi.

- A, tu erai, Lord Snow. Dywen a fișă un zâmbet de stejar, cu dinții săi strâmbi, ciopliți din lemn. Credeam că eu și băiatul am dat peste vreunul dintre Ceilalți. Ți-ai pierdut lupul?

- A plecat să vâneze.

Nălucă nu suporta să meargă cu coloana, dar nu putea fi departe. Când poposeau ca să înnopteze, își găsea drumul până la cortul Lordului Comandant.

- Să pescuiască, mai degrabă, pe umezeala asta, zise Dywen.

- Mama mea spunea mereu că ploaia e bună pentru recolte, interveni Grenn, încurajator.

- Da, o recoltă bună de mucegai, răspunse Dywen. Cel mai bun lucru legat de ploaie e că scutește omul să mai facă baie. Cloncăni din dinții săi de lemn.

- Buckwell 1-a găsit pe Craster, le spuse Jon.

- Il pierduse? chicoti Dywen. Vezi să nu dai târcoale pe lângă soțiile lui Craster, mă auzi? Jon zâmbi.

- Le vrei numai pentru tine, Dywen? Dywen își clănțâni din nou dinții:

- Poate că da. Craster are zece degete și un singur penis, așa că nu numără decât până la unsprezece. N-ar rata ocazia să-și găsească o pereche.

- Câte soții are, de fapt? întrebă Grenn.

- Mai multe decât vei avea tu vreodată, frățioare. Ei, nu e așa de greu când ți le crești singur. Uite-ți animalul, Snow.

Nălucă tropăia pe lângă calul lui Jon, cu coada în sus, cu blana albă zburlită în bătaia ploii. Se mișca atât de silențios, încât Jon n-ar fi putut să spună exact când a apărut. Calul lui Grenn se sperie când îi simți mirosul. Chiar și acum, după mai mult de un an, caii erau agitați în prezența lupului.

- Cu mine, Nălucă! Jon dădu pînteni calului, spre Fortăreața lui Craster.

Nu-și închipuise niciodată că va vedea chiar un castel de piatră în capătul îndepărtat al Zidului, dar își imaginase un fel de castel de pământ cu curte interioară, cu palisadă și cu donjon din lemn. În schimb, găsiră un morman de gunoi, o cocină, un țarc de oi gol și un castel din chirpici, fără ferestre, care nu-și merita nici pe departe numele. Era lung și scund, sprijinit cu bușteni și acoperit cu iarbă. Construcția era așezată în vârful unei ridicături prea mici ca să fie numită deal, înconjurată de o întăritură de pământ. Râulete maronii curgeau în josul pantei - acolo unde ploaia săpase șanțuri în zidul de apărare -, văr-sându-se în pâraul repede care cotea către nord, cu apele sale tulburi transformate de ploaie într-un șuvoi întunecos.

În partea de sud-vest, găsi o poartă deschisă, flancată de două craniile de animale, ridicate pe țărâși înalți, un urs, într-o parte, un berbec în cealaltă. Ală-turându-se coloanei și trecând poarta călare, Jon observă că din craniul ursului atârnavă încă bucăți de carne. În interior, cercetașii lui Jarman Buckwell și oamenii din avangarda lui Thoren Smallwood priponeau caii și se chinuiau să ridice corturile. O ceată de porci râmau în cocină, în jurul unor scroafe imense, trei la număr. În apropiere, o fetiță scotea morcovi dintr-o grădină, goală, în ploaie, în timp ce două femei legau un porc pentru tăiere. Țipetele animalului erau ascuțite și îngrozitoare, aproape umane în disperarea lor. Câinii de vânatoare ai lui Chett lătrară sălbatic, în replică, mârâind și arătându-și colții, în ciuda înjurăturilor lui, în timp ce o pereche de câini ai lui Craster lătrau la ei. Când îl văzură pe Nălucă, unii dintre câini se opriră și o luară la fugă, în timp ce alții începură să mârâie. Lupul străvechi îi ignoră, la fel și Jon.

Ei bine, treizeci dintre noi vor sta la căldură și se vor usca, gândi Jon după ce studie cu atenție castelul. Poate chiar cincizeci. Locul era mult prea mic pentru a adăposti două sute de

oameni, așa că majoritatea vor fi nevoiți să rămână afară. Și unde să-i așeze? Ploaia transformase jumătate din curtea zidită în băltoace adânci până la glezne, iar cealaltă jumătate era plină de noroi. Aveau în față încă o noapte mohorâtă.

Lordul Comandant îi încredința calul lui Edd cel Trist. Când Jon descăleca, Edd curăța noroiul de pe copitele calului său.

- Lordul Mormont e în castel, îl anunță el. A spus să i te alături. Mai bine lasă-l pe lup afară, pare destul de înfometat ca să-l mănânce pe unul dintre copiii lui Craster. Adevărul e că și mie îmi e destul de foame ca să-l mănânc pe unul dintre copiii lui Craster, numai să-mi fie servit fierbinte. Hai, du-te, mă ocup eu de calul tău. Dacă înăuntru e cald și uscat, să nu-mi spui. Eu n-am fost invitat. Îndepărtă o plăcintă de noroi ud de pe o potcoavă. Noroiul ăsta nu ți se pare că seamănă cu rahatul? S-ar putea ca tot dealul să fie făcut din rahatul lui Craster?

Jon zâmbi.

- Păi am auzit că e aici de multă vreme.
- Nu mă înveselești. Du-te să te întâlnești cu Bătrânul Urs.
- Nălucă, stai, ordonă el.

Ușa de la intrarea în Fortăreața lui Craster era făcută din două clape din blană de căprioară. Jon se strecură printre ele, aplecându-se ca să treacă pe sub pragul scund de sus. Castelul duhnea a funingine, a balegă și a câine ud. Aerul era greu de fum, dar, cumva, tot umed. Ploaia se prelingea prin gaura pentru fum din acoperiș. Era o singură încăpere, cu un pod de dormit deasupra, la care se ajungea pe două scări șubrede.

Jon își aminti cum se simțise în ziua când au părăsit Zidul, emoționat ca o fecioară, dar nerăbdător să întrezărească minunile și misterele din spatele fiecărui nou orizont. Ei bine, iată una dintre minuni, își spuse, stând și privind încăperea sordidă, urât mirositoare. Fumul înțepător îl făcea să lăcrimeze. Păcat că Pyp și Tad nu pot vedea ce pierd.

Craster stătea lângă foc, singurul om care se bucura de propriul scaun. Până și Lordul Comandant Mormont fusese nevoit să se așeze pe o banchetă comună, cu corbul bodogănind pe umăr. Jarman Buck-well stătea în spate, picurând din zalele bălțate și veșmintele ude din piele lucioasă, alături de Thoren Smallwood, îmbrăcat cu platoșa și pelerina cu zibe-lină a răposatului Ser Jaremy.

Vesta din blană de oaie și mantia din piei cusute ale lui Craster contrastau prin aspectul lor ponosit, dar, în jurul încheieturii groase, avea o brățară ce strălucea ca aurul. Părea un om puternic, deși era acum în amurgul vieții, cu coama de păr cenușiu încărunțind. Un nas plat și o gură căzută îi confereau o înfățișare crudă, iar una dintre urechi îi lipsea. Așadar, este un sălbatic, își aminti Jon. Ca în poveștile Bătrânei Nan despre oamenii sălbatici care beau sânge din craniile oamenilor. Craster bea, se pare, o bere gălbuie, apoasă, dintr-o cupă cioplită în piatră. Poate că el nu auzise poveștile.

- Nu l-am mai văzut pe Benjen Stark de trei ani, îi spuse lui Mormont. Și, la drept vorbind, nu mi-a lipsit defel.

O jumătate de duzină de căței negri și vreo doi porci ciudați se strecurau printre bănci, în timp ce

câteva femei înveșmântate în piei zdrențuite de căprioară împărțeau cornuri de băut pline cu bere, ațâțau focul și tăiau morcovi și ceapă într-un ceavn.

- Ar fi trebuit să treacă pe aici anul trecut, zise Thoren Smallwood. Un câine veni adulmecând în jurul său. Il alungă, lovindu-l cu piciorul, iar câinele schelălăi.

Lordul Mormont spuse:

- Ben îl căuta pe Ser Waymar Royce, care a dispărut cu Gared și cu tânărul Will.

- Da, mi-i amintesc pe ăia trei. Lordul nu era mai în vârstă decât cățelușii ăștia. Prea mândru ca să doarmă sub acoperișul meu, cu mantia lui de zibelină și cu armura din oțel negru. Soțiile mele îl priveau și ele cu ochi bovini. Privi cu coada ochiului către cea mai apropiată dintre femei. Gared zicea că urmăreau tâlhari. I-am spus că ar fi mai bine să nu-i prindă, cu un comandant atât de ageamiu. Gared nu era chiar atât de rău pentru o cioară. Omul ăla avea mai puține urechi decât mine. I le-a luat gerul, la fel ca pe a mea. Craster începu să râdă. Acum aud că nu mai are nici cap. I l-o fi luat gerul și pe el?

Jon își aminti un șuvoi de sânge roșu pe zăpada imaculată și felul în care Theon Greyjoy a lovit cu piciorul capul omului mort. Era un dezertor. Pe drumul de întoarcere spre Winterfell, Jon și Robb s-au luat la întrecere și au găsit șase pui de lupi străvechi în zăpadă. Cu o mie de ani în urmă.

- Când Ser Wyman a plecat de la tine, încotro se îndrepta?

Craster dădu din umeri.

- Se face că am lucruri mai bune de făcut decât să le țin ciorilor socoteala de unde vin și unde se duc. Bău o dușcă de bere și puse cupa deoparte. N-am mai avut strop de vin bun, de la

sud, de un car de vreme. Mi-ar prinde bine niște vin și o secure nouă. A mea nu mai taie, nu se poate așa ceva, trebuie să-mi apăr femeile. Privi de jur-împrejur, la soțiile sale care roboteau.

- Sunteți puțini aici, și izolați, spuse Mormont. Dacă vrei, îți dau niște oameni să te escorteze către sud, la Zid.

Corbului, se pare, îi plăcea cuvântul; Zid, țipă el, desfăcându-și aripile negre ca un guler înalt, la ceafa lui Mormont.

Gazda zâmbi malițios, dezvelindu-și gura plină de dinți stricați.

- Și ce-ai vrea să facem acolo, să te servim la cină? Suntem oameni liberi. Craster nu slujește pe nimeni.

- Vremurile sunt potrivnice, nu e bine să locuiești singur în sălbăticie. Se ridică vânturile reci.

- Poa' să se ridice. Rădăcinile mele sunt înfipite adânc. Craster apucă de mână o femeie care trecea pe lângă el. Spune-i, nevastă. Spune-i Lordului Cioară cât de mulțumiți suntem.

Femeia își umezi buzele subțiri.

- Asta e casa noastră. Craster ne apără. Mai bine să murim în libertate decât să trăim în sclavie.

Sclavie, repetă corbul. Mormont se aplecă în față.

- Fiecare sat prin care am trecut era părăsit. Voi sunteți primele ființe vii pe care le-am văzut de când am plecat de la Zid. Oamenii au dispărut... Nu știu dacă au murit, dacă au plecat sau au fost luați ostatici. La fel și animalele. N-a mai rămas nimic. Și, mai devreme, am găsit trupurile a doi dintre cercetașii lui Ben Stark la doar câteva leghe de Zid. Erau palizi și reci,

aveau mâinile și picioarele negre și răni care nu sângerau. Totuși, când i-am dus înapoi la Castelul Negru, s-au ridicat într-o noapte și au ucis. Unul l-a omorât pe Ser Jeremy Rykker, iar celălalt a venit să mă omoare pe mine, ceea ce-mi arată că și-au amintit câte ceva din ceea ce știau atunci când erau în viață, dar nu le mai rămăsese pic de îndurare omenească.

Gura femeii rămase deschisă, o grotă rozalie, umedă, dar Craster scoase doar un mârâit:

- Aici nu avem asemenea probleme... și ți-aș fi recunoscător dacă n-ai spune astfel de povești sub acoperișul meu. Sunt un om credincios și zeii mă apără. Dacă acele creaturi ar veni la mine, aș ști cum să le trimit înapoi în mormânt. Deși mi-ar fi de folos o secure nouă, ascuțită. Își trimise femeia la treabă, cu o palmă peste picior, strigând: Mai adu bere, și mișcă-te repede.

- Poate că n-ai probleme cu morții, spuse Jarman Buckwell, dar ce te faci cu viii, stăpâne? Ce te faci cu regele?

Rege, strigă corbul lui Mormont, Rege, rege, rege.

- Acel Mance Rayder? Craster scuipe în foc. Regele de dincolo de Zid? Ce să vrea oamenii liberi cu regii? Își îndreptă privirea către Mormont. Aș putea să-ți spun multe despre Rayder și faptele sale, dacă aș vrea. Satele astea goale sunt toate mâna lui. Ai fi găsit părăsit și acest castel dacă aș fi fost omul să mă ploconesc la unul ca el. Trimite un călăreț, îmi spune că trebuie să-mi părăsesc propria fortăreață și să vin târâș la picioarele sale. I-am trimis omul înapoi, dar i-am păstrat limba. E prinsă de peretele de colo. Făcu un semn cu mâna. Poate că ți-aș spune unde să-1 cauți pe Mance Rayder. Dacă aș avea chef. Din nou, zâmbetul sumbru. Dar vom avea timp cu toții pentru asta. Pesemne că vreți să dormiți sub acoperișul meu și să-mi mâncați toți porcii.

- Un acoperiș ar fi cât se poate de binevenit, stăpâne, răspunse Mormont. Am avut parte de un drum greu și de prea multă umezeală.

- Atunci veți poposi aici pentru o noapte. Nu mai mult. Nu-mi plac ciorile într-atât. Podul e pentru mine și ai mei, dar veți avea tot spațiul de pe podea pe care-l doriți. Am carne și bere pentru douăzeci, nu mai mult. Celelalte ciori negre ale tale să-și ciugulească grăunțele lor.

- Avem propriile noastre provizii, domnul meu, răspunse Bătrânul Urs. Ne-ar face plăcere să împărțim cu tine mâncarea și vinul nostru.

Craster își șterse gura căzută cu dosul mâinii sale păroase.

- Voi gusta din vinul tău, Lordule Cioară, asta da. Și încă un lucru. Dacă pune cineva mâna pe soțiile mele, și-o va pierde.

- Casa ta, regulile tale, zise Thoren Smallwood, iar Lordul Mormont încuviință bățos, deși nu părea prea încântat.

- Atunci, ne-am înțeles, mârâi Craster. N-aveți cumva un om care știe să deseneze o hartă?

- Sam Tarly știe. Jon înainta și adăugă: Sam iubește hărțile.

Mormont îi făcu semn să se apropie.

- Trimite-l aici după ce a mâncat. Spune-i să-și aducă o pană și pergament. Și găsește-l și pe Tollett. Spune-i să-mi aducă securea. Un dar pentru gazda noastră.

- Cine mai e și ăsta? întrebă Craster înainte ca Jon să apuce să plece. Arată ca un Stark.

- E slujitorul și scutierul meu, Jon Snow.

- Bastard, nu-i așa? Craster îl privi pe Jon de sus până jos. Dacă omul vrea să se culce cu o femeie, mi se pare că ar trebui să-și ia nevastă. Asta fac eu. Ii făcu semn lui Jon că e liber să

plece. Ei bine, fugi și fă-ți treaba, bastardule, și vezi, securea aia să fie nouă și ascuțită, n-am nevoie de oțel tocit.

Jon Snow făcu o plecăciune ceremonioasă și se îndepărtă. Ser Ottyn Wythers tocmai intra și aproape că se ciocniră în dreptul ușii acoperite cu blană de căprioară. Afară, ploaia parcă se mai domolise. Pretutindeni în interiorul cetății fuseseră ridicate corturi. Sub copaci, Jon putea zări vârfurile altora.

Edd cel trist hrănea caii.

- Dă-i sălbaticului o secure, de ce nu? Făcu semn către arma lui Mormont, o secure de luptă cu coada scurtă, cu ornamente încrustate pe lama din oțel negru. Ți-o va da înapoi, îți jur. Împlântată în craniul Bătrânului Urs, probabil. De ce să nu le dăm toate securile și toate topoarele noastre? Nu-mi place cum zăngăne și zornăie când mergem. Am călători mai repede fără ele, direct prin poarta iadului. Mă întreb, oare plouă în iad? Poate lui Craster i-ar plăcea în schimb o pălărie drăguță. Jon zâmbi.

- Vrea o secure. Și vin.

- Vezi, Bătrânul Urs e deștept. Dacă reușim să-1 îmbătăm bine pe ticălos, poate că ne va tăia doar o ureche când va încerca să ne omoare cu securea aia. Am două urechi, dar un singur cap.

- Smallwood zice că Craster e prietenul Rondului.

- Știi care e diferența dintre un sălbatic care e prietenul Rondului și unul care nu este? Întrebă scutierul încăpățânat. Dușmanii noștri ne lasă trupurile pradă ciorilor și lupilor. Prietenii noștri ne îngroapă în gropi ascunse. Mă întreb de cât timp e ținut ursul acela la poartă și ce avea

Craster acolo înainte să venim noi hăulind. Edd privi securea plin de îndoieli, cu ploaia șiroindu-i pe fața prelungă. E uscat acolo, înăuntru.

- Mai uscat decât aici, afară.

- Dacă mă pitesc pe urmă, nu prea aproape de foc, probabil că nu mă va observa până dimineață. Cei dinăuntru vor fi primii pe care îi va omorî, dar cel puțin vom muri uscați.

Jon nu-și putu stăpâni râsul.

- Craster e unul singur, noi suntem două sute. Mă îndoiesc că va omorî pe cineva.

- Mă faci să râd, zise Edd pe un ton morocănos. Și, în plus, sunt multe de spus despre o secure bună, ascuțită. N-aș suporta să fiu ucis cu o ghioagă, am văzut odată un om lovit în frunte cu ghioaga. Pielea nici nu i-a crăpat, dar capul devenise o masă vâscoasă și se umflase cât un dovleac, numai că era roșu aprins. Un om arătos, dar a murit urât. E bine că nu le dăm ghioage. Edd se îndepărtă, clătinând din cap, cu pelerina neagră și udă șiroind în urma lui.

Jon termină de hrănit caii fără a înceta să se gândească la cina proprie. Se întreba unde îl poate găsi pe Sam, când auzi un strigăt înspăimântat:

-Lup!

Ocoli în goană castelul, în direcția de unde venea țipătul, afundându-și cizmele în pământ. Una dintre femeile Craster era lipită cu spatele de zidul împrôșcat cu noroi al fortăreței.

- La o parte! îi striga lui Nălucă. Stai la o parte! Nălucă avea un iepure în gură și un altul, mort și plin de sânge, pe pământ, în fața lui. Ia-l de-aici, stăpâne, se rugă ea când îl văzu pe Jon.

- N-o să-ți faci nici un rău. Își dădu seama îndată ce se întâmplase. O cușcă de lemn, cu stinghiile sfărâmate, zăcea răsturnată în iarba udă. Probabil că i-a fost foame. N-am prea văzut vânat.

Jon fluieră. Lupul înhățase un iepure, zdrobindu-i oasele mici între dinți, și se așezase peste el. Femeia le arunca priviri neliniștite. Era mai tânără decât i se păruse la început. O fată de cincisprezece ani, după părerea lui, cu părul negru, pe care ploaia i-l lipise de fața suptă, cu picioarele goale, pline de noroi până la glezne. Trupul fetei, ascuns sub pieile cusute, dădea semne că e în primele luni de sarcină.

- Ești una dintre fiicele lui Craster? o întrebă el.

Își așeză o mână peste pântec.

- Nevastă, acum. Indepărtându-se de lup, înge-nunche tristă lângă cușca sfărâmată.

- Aveam de gând să-i cresc. Nu mai avem nici o oaie.

- Rondul te va despăgubi pentru ei. Jon nu avea nici un ban al său, altfel i-ar fi oferit, deși nu era sigur la ce ar folosi câteva monede de aramă sau chiar de argint dincolo de Zid. Voi vorbi cu Lordul Mormont mâine dimineată.

Fata își șterse mâinile de fustă.

- Stăpâne...

- Nu sunt nici un stăpân.

Dar alții începură să mișune prin preajmă, atrași de țipătul femeii și de pârâitul cuștii pentru iepuri.

- Să nu-1 crezi, fetițo, strigă Lark Sisterman, e o javră de cercetaș. Acela este Lordul Snow însuși.

- Bastard al Winterfellului și frate al regilor, glumi Chett, care-și lăsase câinii de vânătoare ca să vadă ce era cu zarva aceea.

- Lupul te privește înfometat, fetițo, zise Lark. S-ar putea să poftască la bucățița aceea fragedă din pânțelele tău.

Pe Jon nu îl amuza.

- O sperii.

- Mai degrabă o avertizez. Rânjetul lui Chett era la fel de urât ca și abcesul care-i acoperea toată fața.

- N-avem voie să vorbim cu voi, își aminti fata dintr-odată.

- Așteaptă, zise Jon, dar prea târziu. Fata țâșni, luând-o la fugă.

Lark întinse mâna după cel de-al doilea iepure, dar Nălucă fu mai rapid. Când lupul își dezveli colții, Sisterman alunecă pe noroi și căzu în fundul său osos. Ceilalți izbucniră în râs. Lupul luă în gură iepurele și i-1 aduse lui Jon.

- Nu era nevoie s-o speriați pe fată, le spuse.

- N-o să ne lăsăm certați de tine, bastardule. Chett îl considera vinovat pe Jon de pierderea poziției sale comode alături de Maester Aemon, și pe bună dreptate. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Aemon despre Sam Tarly, Chett ar îngriji și acum un bătrân orb în loc de o haită de câini răi de vânătoare. Oi fi tu favoritul Lordului Comandant, dar nu ești Lordul Comandant în persoană... Și, dacă nu ți-ar fi mereu în preajmă monstrul ăla al tău, n-ai vorbi așa de-al naibii de obraznic.

- N-am să mă pun cu un frate cât timp suntem dincolo de Zid, răspunse Jon, cu vocea mai calmă decât se simțea.

Lark plecă un genunchi.

- Se teme de tine, Chett. La Surori avem un nume pentru cei ca el.

- Știu toate numele. Nu te obosi. Se îndepărtă, cu Nălucă alături. Ploaia se domolise, iar când ajunse la poartă, ploua mocnit. În curând asupra lor se va lăsa asfințitul, urmat de încă o noapte întunecată, umedă și mohorâtă. Norii ascundeau luna și stelele și Torța lui Mormont, iar pădurile deveniră negre ca smoala. Fiecare urinat era o aventură, chiar dacă nu de felul celei pe care și-o imaginase Jon cândva.

Afară, sub copaci, niște cercetași găsiră destul lemn vechi și uscat ca să poată face un foc la poalele unui povârniș. Alții ridicaseră corturi sau își încropiseră adăposturi întinzându-și mantiile peste crengile mai joase. Uriașul se înghesuise în scorbura unui stejar uscat.

- Cum îți place castelul meu, Lord Snow?

- Pare confortabil. Știi cumva unde e Sam?

- Ține-o în direcția în care mergeai. Dacă ajungi la pavilionul lui Ser Ottyn, ai mers prea departe. Uriașul zâmbi. Dacă nu cumva Sam și-a găsit și el un copac. Ce mai copac ar fi acela!

În cele din urmă, cel care îl găsi pe Sam fu Nălucă. Lupul țâșni în față ca un arc din arbaletă. Sub o ridi-cătură de pietre care îl adăpostea oarecum de ploaie, Sam hrănea corbii. Când se mișcă, cizmele îi pleoscăiră.

- Picioarele îmi sunt destul de ude, recunosc el nefericit. Când m-am dat jos de pe cal, am călcat într-o groapă și am intrat în ea până la genunchi.

- Scoate-ți cizmele și usucă-ți ciorapii. Am să caut niște lemn uscat. Dacă sub piatră pământul nu e ud, s-ar putea să reușim să aprindem un foc. Jon îi arată lui Sam iepurele. Și ne vom ospăta.

- Nu te duci în castelul Lordului Mormont?

- Nu, dar te vei duce tu. Bătrânul Urs vrea să-i faci o hartă. Craster spune că ni-l va găsi pe Mance Rayder.

- Oh. Sam nu părea nerăbdător să-l întâlnească pe Craster, chiar dacă asta însemna un foc primitiv.

- Totuși, a spus să mănânci mai întâi. Usucă-ți picioarele. Jon se apucă să adune lemne, săpând sub frunzele moarte după lemnul mai uscat de dedesubt și dând la o parte straturile de crengi îmbibate de apă, până ce găsi lemne bune de foc. Chiar și după aceea, dură parcă o veșnicie până ce se o scânteie se aprinse, își atârână coiful pe o piatră, făcând un mic alcov ferit, ca să ferească de ploaie foculețul care fumega.

Când se așează în genunchi ca să jupoaie iepurele, Sam își scoase cizmele.

- Cred că-mi cresc mușchi printre degete, zise el cu tristețe, mișcându-și degetele în cauză. Iepurele va fi bun la gust, nici măcar nu mă deranjează sângele și toate celelalte. Privi într-o parte. Ei bine, doar puțin...

Jon despică iepurele, împrejmuie focul cu câteva pietre și legână mâncarea deasupra lor. Iepurele fusese un animal costeliv, dar pe măsură ce se frigea, răspândea mirosul unui ospăț regal. Alți cercetași le aruncau priviri invidioase. Până și Nălucă își ridică privirea înfometat, adulmecând, cu flăcările licărind în ochii săi întunecați.

- Tu pe al tău l-ai mâncat, îi aminti Jon.

- Craster este atât de sălbatic precum spun cerce-țașii? întrebă Sam. Iepurele era o idee nefăcut, dar avea un gust minunat. Cum arată castelul lui?

- Un morman de gunoi cu acoperiș și groapa pentru foc. Jon îi spuse lui Sam ce văzuse și ce auzise în Fortăreața lui Craster.

Când termină de povestit, afară era întuneric și Sam se linge pe degete.

- A fost bun, dar acum aș dori o ciozvârtă de miel. Un picior întreg, doar pentru mine, cu sos de mentă, miere și cuișoare. Ai văzut vreun miel?

- Am văzut un țarc, dar nici o oaie.

- Cum își hrănește toți oamenii?

- Nu văd nici un om. E doar Craster cu femeile lui, și câteva fetițe. Mă mir că e în stare să-și întrețină domeniul. Apărarea lui nu era nimic demn de pomenit, doar un șanț cu noroi. Mai bine te-ai duce sus, pe deal, și i-ai desena harta. Știi pe unde s-o apuci?

- Dacă nu cad în noroi. Sam se căzni să-și vâre din nou picioarele în cizme, adună pene de găscă și pergament și porni vitejește în noapte, cu ploaia ră-păindu-i pe pelerină și pe pălăria pleoștită.

Nălucă își așeză capul pe labe și se culcă lângă foc. Jon se întinse lângă el, recunoscător pentru căldura pe care i-o oferea. Era rece și ud, dar nu atât de rece și de ud precum fusese cu scurt timp în urmă. Poate că disearea Bătrânul Urs va afla ceva ce ne va conduce la unchiul Benjen.

Se trezi cu imaginea propriei răsufări răspândind aburi în aerul rece al dimineții. La fiecare mișcare, oasele îl dureau. Nălucă dispăruse, focul era stins. Jon întinse mâna să dea jos pelerina pe care o atârnase peste piatră și o găsi țeapănă și înghețată. Se strecură pe sub ea și se ridică în picioare, descoperind o pădure transformată în cristal.

Lumina palidă și trandafirie a dimineții arunca sclipiri pe frunze, pe ramuri și pe pietre. Fiecare fir de iarbă era cioplit din smarald, fiecare picătură de apă era preschimbata într-un diamant. Flori și ciuperci deopotrivă erau înveșmântate în straie de gheață. Până și băltoacele de noroi erau acoperite de un luciu maroniu, strălucitor. Prin frunzișul sclipitor, corturile negre ale fraților săi aveau un lustru delicat de gheață.

Așadar, dincolo de Zid există, până la urmă, magie. Se pomeni gândindu-se la surorile sale, poate fiindcă le visase noaptea trecută. Sansa ar spune că este o vrajă și ochii ei plini de uimire s-ar umple de lacrimi, dar Arya ar alerga râzând și țipând, dornică să atingă totul.

- Lord Snow? se auzi strigat. Dulce și blajin. Se întoarse.

Ghemuită în vârful pietrei care-l adăpostise pe el în timpul nopții era îngrijitoarea de iepuri, înveșmântată într-o pelerină neagră, atât de largă încât se pierdea în ea. Pelerina lui Sam, își dădu seama Jon. De ce poartă pelerina lui Sam?

- Grăsanul mi-a spus că te găsesc aici, stăpâne, zise ea.

- Am mâncat iepurele, de asta ai venit? Recunoașterea acestui fapt îl făcu să se simtă, prosteste, vinovat.

- Bătrânul Lord Corb, el cu pasărea lui vorbitoare, i-a dat lui Craster o arbaletă care valorează cât o sută de iepuri. Brațele i se închiseră peste pânțelele umflate. E adevărat, stăpâne? Ești frate cu regele?

- Frate vitreg, recunosc el. Sunt bastardul lui Ned Stark. Fratele meu Robb este Regele Nordului. De ce te afli aici?

- Grăsanul, Sam, mi-a zis să vin la tine. Mi-a dat pelerina sa, ca nimeni să nu poată spune că n-am ce căuta aici.

- N-o să se supere Craster pe tine?

- Aseară tata a băut foarte mult din vinul de la Lordul Cioară. Va dormi aproape toată ziua. Răsuflarea fetei îngheță aerul în cristale mici, fără astâmpăr. Se spune că regele face dreptate și îi apără pe cei slabi. Începu să coboare, cu greutate, de pe bolovan, dar gheața îl făcuse alunecos sub piciorul ei. Jon o prinse înainte de-a cădea și o ajută să coboare. Femeia îngenunche pe pământul înghețat: Stăpâne, te rog...

- Nu mă ruga nimic. Intoarce-te la castelul tău, n-ar trebui să te afli aici. Ni s-a poruncit să nu vorbim cu femeile lui Craster.

- Nu trebuie să vorbești cu mine, stăpâne. Ia-mă doar cu tine când vei pleca, e tot ce-ți cer.

Tot ce-mi cere, gândi el. Ca și cum ar fi o nimica toată.

- Voi... voi fi soția ta, dacă vrei. Tata are acum nouăsprezece, una mai puțin n-o să-l deranjeze nici un pic.

- Frații în negru au legământ să nu-și ia niciodată soții, nu știi asta? Și, în plus, suntem oaspeți în casa tatălui tău.

- Nu tu, răspuse fata. Am fost atentă. Tu n-ai mâncat la masa lui, nici nu ai dormit lângă foc. Nu te-a tratat ca pe un oaspete, așa că nu ai nici o obligație față de el. Pentru copil trebuie să plec.

- Nici măcar nu știu cum te cheamă.

- Micsandra, așa îmi spune, de la numele florii.

- E frumos. Își aminti cum Sansa îi spusese odată că asta ar trebui să spună ori de câte ori o femeie își rostea numele. N-o putea ajuta, dar poate că politețea i-ar face plăcere. Craster te sperie, Micsanda?

- Pentru copil, nu pentru mine. Dacă e fată, nu e atât de rău. Va crește câțiva ani și apoi o va lua de nevastă. Dar Nella zice că va fi băiat, iar ea a avut șase copii și se pricepe. Craster dă băieții zeilor. Cum vine gerul alb, cum îi dă, și în ultimul timp vine tot mai des. De-asta a început să le dea zeilor oi, deși îi place să mănânce carne de oaie. Numai că acum nu mai avem nici oi. Vor urma câinii, până ce... își plecă ochii și își mângâie pânțele.

- Care zei? Jon își amintea că nu văzuseră nici un băiat în fortăreața lui Craster, și nici bărbați, în afară de Craster.

- Zeii înghețați, răspuse ea. Cei din noapte. Umbrele albe.

Și dintr-odată, Jon se văzu din nou în Turnul Lordului Comandant. O mână retezată se cățara pe gamba sa și, când a îndepărtat-o cu vârful sabiei, a căzut, cu degetele deschizându-se și

închizându-se. Mortul s-a ridicat în picioare, cu ochii albaştri strălucind pe chipul spintecat și umflat. Fâșii de carne sfârtecată îi atârnav din imensul pânțec rănit, dar nu era strop de sânge.

- Ce culoare au ochii lor? o întrebă.

- Albaștri. Strălucitori ca stelele și la fel de reci. La văzut, își spuse. Craster a mințit

- Mă iei cu tine? Numai până la Zid...

- Noi nu mergem spre Zid. Mergem spre nord, după Mance Rayder și după Ceilalți, aceste umbre albe și creaturile lor. Ii căutăm, Micsandra. Copilul tău nu va fi în siguranță cu noi.

Teama i se citea pe chip.

- Dar te vei întoarce. Când lupta se va termina, veți trece din nou pe aici.

- S-ar putea. Dacă va mai fi vreunul dintre noi în viață. Asta decide Bătrânul Urs, cel pe care îl numești Lordul Cioară. Nu sunt decât cavalerul lui. Eu nu aleg drumul, eu merg.

- Nu. Auzea înfrângerea din glasul ei. Iartă-mă că te-am deranjat, stăpâne. Eu doar... Se spune că regele ocrotește oamenii și am crezut...

Fugi, disperată, cu pelerina lui Sam fluturând în urma ei, ca niște aripi negre, uriașe. Jon o privi înde-părtându-se, iar bucuria stârnită de frumusețea fragilă a dimineții dispăruse. La naiba cu ea, gândi el în ciudat, și la naiba cu Sam, care mi-a trimis-o. Ce-și închipuia că pot face pentru ea? Suntem aici să ne luptăm cu sălbaticii, nu să-i salvăm.

Alți oameni ieșeau târâș din adăposturile lor, căs-când și întinzându-se. Vraja pălise deja, strălucirea de gheață redevenind picături obișnuite de rouă în lumina soarelui ce răsărea. Cineva aprinsese un foc. Jon simțea miros de lemn ars, purtat de vânt printre copaci, și mireasmă afumată de slănină. își scoase pelerina și o lovi de piatră, scuturând-o de crusta subțire de gheață

care se formase peste noapte, pe urmă își luă Gheara Lungă și își trecu brațul printr-o curea. La câțiva metri mai departe, se ușura într-un tufiș înghețat. Urina făcu aburi în aerul rece, topind gheața în locul unde cădea. Pe urmă își legă pantalonii negri de lână și o luă pe urma mirosurilor.

Grenn și Dywen erau printre frații care se adunaseră în jurul focului. Hake îi dădu lui Jon o coajă de pâine umplută cu slănină prăjită și bucăți mari de pește sărat, încălzit în grăsime. O înfulecă în timp ce-l asculta pe Dywer fălindu-se că în noaptea aceea a avut trei dintre femeile lui Craster.

- Nu-i adevărat, zise Grenn privind-l încruntat. Aș fi văzut.

Dywen îl plesni peste ureche cu dosul palmei.

- Tu? Să vezi? Ești orb ca Maester Aemon. Nici măcar n-ai văzut ursul ăla.

- Care urs? A fost un urs?

- întotdeauna e un urs, afirmă Edd cel Trist, cu tonul său obișnuit de posomorâtă resemnare. Unul mi-a omorât fratele când eram mic. După aceea i-am purtat dinții în jurul gâtului, înșirați pe o curea de piele. Și erau dinți buni, mai buni ca ai mei. N-am avut decât neazuri cu dinții mei.

- Sam a dormit în castel noaptea trecută? îl întrebă Jon.

- Nu l-aș numi dormit. Pământul a fost tare, paiele urât mirositoare, iar frații mei sforăie îngrozitor.

Poți vorbi de urși, dacă vrei, nimeni nu mârâie atât de fioros ca Brown Bernarr. Totuși, mi-a fost cald. Niște câini s-au cățărat pe mine în timpul nopții. Pelerina îmi era aproape uscată când unul dintre ei a făcut pe ea. Sau poate că a fost Brown Bernarr. Ai observat că ploaia s-a oprit în

clipa când am avut un acoperiș deasupra capului? Acum, că sunt iar afară, va porni din nou. Zeilor și câinilor deopotrivă le face plăcere să mă ude.

- Mai bine mă duc să văd de Lordul Mormont, zise Jon.

Poate că ploaia se oprise, dar împrejmuirea era și acum o mocirlă de noroi alunecos. Frații în negru își strâneau corturile, își hrăneau caii și mestecau felii de carne sărată de vită. Cercetașii lui Jarman Buck-well își strâneau curelele la sei înainte de-a porni la drum.

- Jon, îl salută Buckwell de pe cal. Ascute bine sabia aia a ta. Vom avea nevoie de ea cât de curând.

Castelul lui Craster era întunecos după lumina de afară, torțele nopții se stinseseră și era greu să-ți dai seama că soarele răsărise. Corbul Lordului Mormont fu primul care-l ochi când intră. Dădu de trei ori leneș din imensele-i aripi negre și se cocoță pe teaca sabiei Gheară Lungă. Grăunțe? începu să ciugulească o șuviță din părul lui Jon.

- Ignoră nenorocita aia de pasăre cerșetoare, Jon, tocmai a mâncat jumătate din slămina mea. Bătrânul Urs era așezat la masa lui Craster, mâncând, împreună cu ceilalți soldați, pâine prăjită, slănină și cârnați din măruntaie de oaie. Noua secure a lui Craster era pe masă, cu încrustațiile din aur strălucind palid în lumina torțelor. Stăpânul ei era tolănit, fără vlagă, în podul de dormit de deasupra, dar femeile erau toate în picioare, umblând de colo-colo și servind. Cum va fi ziua de azi?

- Rece, dar ploaia s-a oprit.

- Foarte bine. Vezi să mi se pregătească și să mi se înșueze caii. Am de gând să plecăm într-o oră. Ai mâncat? Craster servește mâncare simplă, dar din belșug.

Nu voi mânca din mâncarea lui Craster, decise Jon într-o clipă.

- Am luat micul dejun cu oamenii mei, stăpâne. Jon alungă corbul de pe Gheara Lungă. Pasărea sări înapoi pe umărul lui Mormont, unde se găinată instantaneu.

- Ar fi trebuit să faci asta pe Snow, în loc să te păstrezi pentru mine, bombăni Bătrânul Urs. Corbul croncăni.

Il găsi pe Sam în spatele castelului, lângă cușca sfărâmată a iepurilor, cu Micsandra. Il ajuta să-și îmbrace pelerina, dar când îl văzu pe Jon, se dădu la o parte. Sam îi aruncă o privire plină de reproș.

- Credeam că o s-o ajuți.

- Și cum era să fac asta? întrebă Jon tăios. S-o iau cu noi, îmbrăcată în pelerina ta? Ni s-a poruncit să nu...

- Știu, răspuse Sam cu un aer vinovat, dar fata se teme. Știu cum e să-ți fie frică. I-am spus... înghiți.

- Ce? Că o s-o luăm cu noi?

Fața dolofană a lui Sam roși, un roșu aprins.

- La întoarcere. Nu putea să-l privească pe Jon în ochi. Așteaptă un copil.

- Sam, ți-ai pierdut mințile cu totul? S-ar putea să nu ne întoarcem pe drumul ăsta. Și, dacă o vom face, crezi că Bătrânul Urs o să te lase să iei una dintre soțiile lui Craster?

- M-am gândit... că poate până atunci aș găsi o soluție...

- N-am timp de așa ceva. Am de pregătit și de înșeuat caii. Jon se îndepărtă, la fel de tulburat pe cât era de furios. Inima lui Sam era mare, ca și trupul lui, dar oricât de citit era, uneori

era la fel de nătărău ca Grenn. Era imposibil și, în plus, dezonorant. Atunci, de ce mă simt rușinat?

Jon își ocupă poziția obișnuită lângă Mormont, în timp ce Rondul de Noapte se desfășură pe lângă craniile de la poarta lui Craster. Porniră spre nord-vest, de-a lungul unei cărări întortocheate. Gheața topită picura în jurul lor, un fel de ploaie mai domoală, cu propria-i muzică dulce. La nord de castel, pârâul se revărsase, acoperit de frunze și bucăți de lemn, dar cercetașii găsiseră vadul și coloana putu să-l traverseze. Apa era adâncă până la burta calului. Nălucă trecu râul înot, oprindu-se pe mal, cu stropi maronii picurându-i din blana albă. Când se scutură, împrăștie noroi și apă în toate direcțiile. Mormont nu spuse nimic, dar, de pe umărul său, corbul cârâi.

- Stăpâne, îi șopti Jon, când pădurea se închise din nou în jurul lor. Craster nu are oi. Nici fii.

Mormont nu răspunse.

- La Winterfell, una dintre slujitoare ne-a spus povești, continuă Jon. Zicea că există sălbatici care se culcă cu Ceilalți, ca să dea naștere unor copii pe jumătate oameni.

- Povești de spus în fața focului. Craster îți pare pe jumătate om?

Intr-o sută de feluri.

- Ii dă pădurii pe fiii săi. O lungă tăcere. Pe urmă: -Da.

Și Da îngână și corbul, umflându-se în pene. Da, da, da.

- Știi?

- Mi-a spus Smallwood. Cu multă vreme în urmă. Toți cercetașii știu, deși puțini vorbesc despre asta.

- Unchiul meu știa?

- Toți cercetașii, repetă Mormont. Tu crezi că ar trebui să-l opresc. Să-l omor, dacă e nevoie. Bătrânul Urs oftă. De-ar vrea numai să se scape de câteva guri de hrănit, i-aș trimite bucuros pe Yoren și Conwy să-i adune pe băieți. I-am crește ca frați în negru și Rondul ar fi cu atât mai puternic. Dar sălbaticii slujesc zei mai cruzi decât slujim tu sau eu. Acești băieți sunt ofrandele lui Craster. Rugăciunile lui, dacă vrei.

Iar soțiile lui trebuie să-i ofere altfel de rugăciuni, gândi Jon.

- Cum ai ajuns să afli asta? îl întrebă Bătrânul Urs. De la una dintre soțiile lui Craster?

- Da, stăpâne, mărturisi Jon. Aș prefera să nu-ți spun care. Era înspăimântată și avea nevoie de ajutor.

- Lumea largă e plină de oameni care au nevoie de ajutor, Jon. Ar fi bine ca unii să găsească curajul să se ajute pe ei înșiși. Craster zace tolănit în pod chiar și acum, duhnind a vin și fără simțire. Dedesubt, pe masa lui, se află o secure nouă, ascuțită. Dacă-aș fi eu acolo, aș numi-o „Răspunsul la Rugăciune” și i-aș pune capăt.

Da. Jon se gândea la Micsandra. La ea și la surorile ei. Erau nouăsprezece la număr și Craster era unul singur, dar...

- Dar ar fi o zi nefastă pentru noi dacă Craster ar muri. Unchiul tău ți-ar putea povesti despre vremurile când Fortăreața lui Craster făcea diferența dintre viață și moarte pentru cercetașii noștri.

- Tata... Șovăi.
- Continuă, Jon. Spune ce ai vrut să spui.
- Tata mi-a spus odată că unii oameni nu merită să existe, sfârși Jon. Un stegar care e brutal sau nedrept își dezonorează lordul la fel cum se dezonorează pe sine.
- Craster e propriul său stăpân. Nu ne-a făcut nici un jurământ. Nici nu se supune legilor noastre. Ai inima nobilă, dar ascultă la mine. Nu putem îndrepta lumea. Nu acesta este rolul nostru. Rondul de Noapte are de purtat alte bătălii.
- Alte bătălii. Da, trebuie să țin minte.
- Jarman Buckwell mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de sabia mea cât de curând.
- Chiar așa? Mormont nu părea încântat. Craster a spus multe și încă altele aseară, și mi-a confirmat destule dintre temeri, ca să mă condamne la o noapte fără somn pe podeaua sa. Mance Rayder își adună oamenii la Ghearele înghețate. De aceea satele sunt goale. E aceeași poveste pe care Ser Denys Mallister a auzit-o de la sălbaticii capturați la Gorge, dar Craster a adăugat și unde, iar asta are mare însemnătate.
- Ridică un oraș sau o armată?
- Tocmai asta e întrebarea. Câți sălbatici sunt? Câți bărbați apti de luptă? Nimeni nu știe cu exactitate. Ghearele înghețate, uite un loc aspru, neprimitor, o sălbăticie de piatră și gheață. Nu vor mai susține mult timp un număr mare de oameni. Nu văd decât un singur scop al acestei adunări: Mance Rayder are de gând să lovească la sud Cele Șapte Regate.

- Sălbaticii au mai invadat regatul. Jon auzise poveștile de la Bătrâna Nan și de la Maester Luwin, la Winterfell. Raymun Barbă-Roșie i-a condus la sud pe vremea stră-străbunicului meu și, înainte de el, a mai fost un rege pe nume Bael Bardul.

- Da, și mult înaintea lor a venit Lordul cu Coarne și regii frați Gendel și Gorne, iar în vremurile străvechi, Joramun, care a suflat în Cornul Iernii și a trezit uriașii din pământ. Fiecare dintre ei și-a zdrobit puterea de Zid sau a fost zdrobit de puterea îndepărtatului Winterfell. Dar Rondul de Noapte este doar o umbră a ceea ce a fost, și cine rămâne să înfrunte sălbaticii în afară de noi? Lordul de Winterfell a murit și moștenitorul lui și-a desfășurat oastea la

sud, să se lupte cu Lannisterii. Sălbaticii s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. L-am cunoscut pe Mance Rayder, Jon. E un sperjur, da, dar are ochi de văzut și nimeni n-a îndrăznit vreodată să-l numească slab de înger.

- Ce vom face? întrebă Jon.

- Il vom găsi, zise Mormont. Ne vom lupta cu el. Il vom opri.

Trei sute, gândi Jon, împotriva furiei sălbaticilor. Degetele i se închiseră și i se deschiseră.

THEON

Era, fără îndoială, o frumusețe. Dar primul născut e întotdeauna frumos, gândi Theon Greyjoy.

- Ei, iată o fetiță drăgălașă, zise un glas de femeie în spatele lui. Lordului îi place să o privească, nu-i așa?

Theon se întoarse pentru a-i arunca femeii o privire cercetătoare. Ii plăcea ceea ce vedea. O femeie a Insulei de Fier, zveltă, cu picioare lungi, cu părul negru tuns scurt și pielea bătătorită de vânt, mâini puternice și sigure și un pumnal la cingătoare. Avea nasul prea mare și prea ascuțit pentru fața-i subțire, dar zâmbetul compensa acest neajuns. Era, după părerea lui, cu câțiva ani mai mare decât el, dar nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Se mișca de parcă ar fi fost obișnuită să aibă o punte sub picioare.

- Da, e o imagine dulce, îi răspunse, deși nici pe jumătate atât de dulce ca tine.
- Oho! Fata zâmbi larg. Ar trebui să am grijă. Lordul acesta are limba de miere.
- Gust-o și vezi.

- Așa se face, așadar? răspunse ea privindu-l cu îndrăzneală. În Insulele de Fier existau femei - nu multe, dar erau câteva - care se îmbarcau pe corăbiile lungi, cu bărbații lor, și se spunea că sarea și marea le schimba, le dădea poftă bărbătești. Ai fost atât de mult timp plecat pe mare, domnul meu? Sau acolo de unde vii nu au fost femei?

- Au fost destule, dar nici una ca tine.
- Și de unde știi tu cum sunt eu?

- Ochii mei îți pot vedea chipul. Urechile mele îți pot auzi râsul, și mădularul mi s-a întărit ca un catarg de dragul tău.

Femeia se apropie și își apăsă o mână pe pantalonii lui, în față.

- Ei bine, nu ești mincinos, zise ea, strângându-l prin pânza pantalonilor. Cât de tare te doare?

- Cumplit.

- Bietul de tine. Ii dădu drumul și făcu un pas înapoi. Din întâmplare, sunt femeie căsătorită și sunt însărcinată.

- Zeii sunt buni. Așa, nu e nici o șansă să-ți fac un bastard.

- Oricum, soțul meu nu ți-ar mulțumi.

- Nu, dar poate mi-ai mulțumi tu.

- Și de ce aș face-o? Am mai avut și alți lorzi. Sunt la fel ca orice alt bărbat.

- Ai avut vreodată un prinț? o întrebă el. Când vei fi bătrână și cărunță, și sânii îți vor atârna mai jos de burtă, le vei putea spune nepoților că ai iubit, cândva, un rege.

- O, acum vorbim despre dragoste? Și eu care credeam că era vorba doar de mădulare.

După dragoste tânjești?

Decise că-i place tânăra, oricine ar fi. Spiritul ei ascuțit era o binevenită pauză de la umeda mohoreală din Pyke.

- Să-mi numesc corabia după tine, să-ți cânt din harpă și să te țin în turnul castelului meu, acoperită de bijuterii, ca o prințesă dintr-un cântec?

- Ar trebui să-ți numești corabia după mine, zise ea ignorând toate celelalte. Eu am construit-o.

- Sigrin a construit-o, constructorul de corăbii al tatălui meu.

- Eu sunt Escred, fiica lui Ambrode și soția lui Sigrin.

Nu știuse că Ambrode avea o fiică, sau Sigrin o nevestă, dar îl întâlnise pe mai tânărul constructor de corăbii o singură dată, iar pe cel bătrân abia dacă și-l amintea. Te irosești pentru Sigrin.

- Oho, Sigrin mi-a spus că nava lui e irosită pe tine.

Theon se zbârli.

- Știi cine sunt eu?

- Prințul Theon din Casa Greyjoy. Cine altul? Spune-mi adevărul, stăpâne, cât de mult îți place noua ta fecioară? Sigrin ar vrea să știe.

Corabia lungă era atât de nouă încât mirosea încă a smoală și-a rășină. Unchiul său, Aeron, urma să o binecuvânteze a doua zi, dar Theon venise de la Pyke să arunce o privire înainte de a fi lansată la apă. Nu era la fel de mare ca Marele Kraken, corabia Lordului Balon, sau Victoria de Fier a unchiului său, dar părea ageră și încântătoare, chiar așa, stând în leagănul său de lemn, pe malul apei, lungă de o sută de picioare, cu un singur catarg înalt, cu cincizeci de vâsle și puntea destul de mare pentru o sută de oameni... și, la prora, berbecele mare de fier, în forma unui cap de săgeată.

- Sigrin a făcut o treabă bună, recunosc el. E atât de rapidă pe cât pare?

- Mai rapidă - pentru un stăpân care știe cum să o mânuiască.

- Au trecut câțiva ani de când am navigat pe o corabie. Și, la drept vorbind, n-am fost niciodată căpitan. Totuși, sunt un Greyjoy și un om de fier. Am marea în sânge.

- Și sângele tău va fi în mare, dacă navighezi la fel cum vorbești, îi zise ea.

- Nu m-aș purta niciodată urât cu o fecioară atât de frumoasă.

- Fecioară frumoasă. Începu să râdă. Asta e o târfă a mării.

- Iată, acum ai botezat-o. Târfa Mării.

Asta o amuza. Ii vedea sclipirea din ochii întunecați.

- Și ziceai că-i vei da numele meu, zise ea pe ton de reproș.

- Da. O apucă de mână. Ajută-mă, doamna mea. În ținuturile verzi există credința că o femeie însărcinată aduce noroc pentru cel care se culcă cu ea.

- Și ce știi ei despre corăbii, în ținuturile verzi? Sau despre femei, dacă veni vorba. În plus, cred că ai inventat asta.

- Dacă mărturisesc, o să mă mai iubești?

- Să te mai iubesc? Dar când te-am iubit?

- Niciodată, recunosc el, dar încerc să repar acest neajuns, draga mea Esgred. Vântul suflă rece. Vino pe corabia mea și lasă-mă să te încălzesc. Măine dimineață, unchiul meu Aeron va turna apă de mare pe prora corăbiei și va murmura o rugăciune către Zeul înecat, dar aș prefera s-o binecuvânteț cu laptele meu și-al tău.

- Zeului înecat s-ar putea să nu-i fie pe plac.

- La naiba cu Zeul înecat. Dacă ne deranjează, îl voi îneca din nou. În două săptămâni plecăm la război. Vrei să mă trimiți la luptă plin de dor și de nesomn?

- Bucuroasă.
  - O fată crudă. Corabia mea are numele potrivit. Dacă o voi conduce către stânci, în neatenția mea, va trebui să ai muștrări de conștiință.
  - Ai de gând să o cârmuiești cu asta? Escred îi frecă din nou pantalonii și zâmbi, trecându-și un deget peste conturul de fier al bărbăției sale.
  - Intoarce-te cu mine la Pyke, zise el pe neașteptate, gândind: Ce-ar zice Lordul Balon? Și de ce i-ar păsa? Sunt om în toată firea, dacă vreau să-mi aduc o fătucă să mă culc cu ea, e numai treaba mea.
  - Și ce aş putea să fac eu la Pyke? Mâna îi rămase acolo unde era.
  - În seara asta, tata își va ospăta căpitanii.
- Li ospăta în fiecare seară, cât timp așteptau să sosească ultimii soldați rătăciți, dar Theon considera necesar să-i spună toate acestea.
- Mă faci căpitanul tău în noaptea asta, prințul meu? Avea zâmbetul cel mai păcătos pe care-l văzuse vreodată la o femeie.
  - S-ar putea, dacă aş ști că mă aduci în siguranță la mal.
  - Ei bine, vom vedea care capăt al vâslei intră în mare, și nu se pricepe nimeni mai bine ca mine la funii și la noduri. Cu o singură mână, îi desfăcu pantalonii, pe urmă zâmbi și se îndepărtă ușor de el. Păcat că sunt femeie măritată și însărcinată.
- îmbujorat, Theon se legă înapoi la pantaloni.
- Trebuie să mă întorc la castel. Dacă nu vii cu mine, s-ar putea să mă rătăcesc de durere și toate insulele vor rămâne mai sărace.

- Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva, dar nu am cal, stăpâne.
- Ai putea lua calul scutierului meu.
- Și să-1 las pe bietul tău scutier să bată drumul până la Pyke pe jos?
- Atunci urcă și tu pe calul meu.
- Ți-ar plăcea ție asta. Același zâmbet. Dar aș sta în spatele tău sau în față?
- Unde ți-ar plăcea ție.
- Mie îmi place deasupra. Unde a fost fata asta până acum?
- Castelul tatălui meu e întunecos și rece. Are nevoie de Esgred să-i aprindă focurile.
- Lordul are limba de miere.
- Nu de aici am început? Esgred ridică mâinile.

- Și acolo unde vom încheia, Esgred e a ta, dulce prinț. Du-mă la castelul tău. Vreau să văd turnurile tale semețe înălțându-se din mare.

- Mi-am lăsat calul la han. Vino.

Merseră de-a lungul plajei împreună, iar când Theon o apucă de braț, ea nu se retrase. Ii plăcea mersul ei, avea un soi de îndrăzneală, puțin ștregăresc, puțin legănat, ceea ce sugera că era la fel de îndrăzneată și în așternut.

Lordsport era mai înțesat ca niciodată de corăbii lungi care mărgineau țărmul pietros și pluteau ancorate departe de dig. Oamenii de fier nu plecau genunchiul prea des, nici cu prea mare ușurință, dar Theon observă că vâslaşii și orășenii deopotrivă rămâneau tăcuți când treceau

pe lângă ei, și îl salutau, înclinând capul cu respect. Au învățat în sfârșit cine sunt, gândi el. Era și timpul

Lordul Goodbrother de la Great Wyk sosise cu o seară înainte, cu grosul flotei sale, aproape patruzeci de corăbii lungi. Oamenii lui erau peste tot, făcându-se remarcați prin eșarfele lor dungate din păr de capră. Când venea vorba despre han, se spunea că băieții imberbi cu eșarfe se culcau cu târfele lui Otter Gimpknee's până când le crăcănau. Din partea lui Theon, n-aveau decât. Inșă el spera să nu vadă vreodată un bârlog de târfe atât de infect. Tovarășa lui de drum era mai pe gustul lui. Faptul că era

căsătorită cu constructorul de corăbii al tatălui său și era însărcinată o făcea și mai interesantă.

- A început nobilul meu prinț să-și aleagă echipajul? întrebă Esgred în timp ce se îndreptau către grajd. Ho, Dinte-Albastru, îi strigă unui navigator, un bărbat înalt, cu un pieptar din blană de urs și coif cu aripi de corb. Ce-ți face soața?

- E cu burta la gură, și cică așteaptă gemeni.

- Atât de curând? Esgred zâmbi, acel zâmbet nerușinat. Ți-ai vârât repede vâsla în apă.

- Da, și am vâslit, am vâslit și iar am vâslit, hohoti bărbatul.

- Un om voinic, remarcă Theon. Era Dinte-Albastru, nu-i așa? Ar trebui să-1 aleg pentru Târfa Mării?

- Doar dacă vrei să-1 jignești. Dinte-Albastru are propria lui corabie.

- Am fost plecat prea mult timp ca să pot deosebi un om de altul, recunosc Theon. Căutase câțiva dintre prietenii cu care se jucase în copilărie, dar erau cu toții plecați, morți, sau îi deveniseră străini. Unchiul meu, Victarion, mi-a împrumutat cârmaciul lui.

- Rymolf Stormdrunk? Un bărbat de treabă, când e treaz. Văzu și alți cunoscuți și îi strigă în trecere: Uller, Quar! Unde e frate-tău, Skyte?

- Mă tem că Zeul înecat a avut nevoie de un vâslaș puternic, răspunse bărbatul îndesat, cu șuvițe albe în barbă.

- Vrea să spună că Eldiss a băut prea mult vin și i-a plesnit burtoiu, zise tânărul cu obraji rozalii de lângă el.

- Ce-i mort nu va muri niciodată, zise Esgred.

- Ce-i mort nu va muri niciodată. Theon murmură cuvintele împreună cu ei.

- Se pare că te cunoaște multă lume, îi zise el, după ce bărbații trecură.

- Orice bărbat o iubește pe nevasta constructorului de corăbii. Ar face bine s-o iubească, dacă nu vrea să i se înecă corabia. Dacă ai nevoie de oameni să tragă la vâsle, poți găsi mai răi decât ăștia trei.

- Lordsport nu duce lipsă de brațe puternice. Theon se gândise destul de mult la asta.

Luptători

voia el, și oameni care să-i fie credincioși lui și nu nobilului său tată sau unchilor săi.

Deocamdată juca rolul unui prinț ascultător, așteptând ca Lordul Balon să-și dezvăluie planurile

în întregime. Dacă se dovedea că nu-i plac acele planuri sau rolul pe care-1 avea de jucat, ei bine, atunci...

- Puterea nu e totul. Vâslașii unei corăbii lungi trebuie să se miște ca unul dacă vrei să ai cea mai bună viteză. Dacă ești chibzuit, alege oameni care au mai vâslit împreună.

- Înțelept sfat. Poate că mă ajuți să-i aleg. Să creadă că am nevoie de înțelepciunea ei, femeilor le place asta.

- S-ar putea, dacă te porți frumos.

- Cum altfel?

Theon grăbi pasul când se apropiară de Myraham, legănându-se, înaltă și goală, lângă chei. Căpitanul ei încercase să plece acum două săptămâni, dar Lordul Balon nu l-a lăsat. Nici uneia dintre corăbiile de negoț care ancoraseră la Lordsport nu îi fusese îngăduit să mai plece; tatăl lui voia să nu ajungă nici o vorbă pe continent despre faptul că-și adună oastea, până ce nu era gata de atac.

- Stăpâne! strigă un glas tânguitor de pe teuga corabiei. Fata căpitanului era aplecată peste parapet, uitându-se lung după el. Tatăl ei îi interzisese să vină pe țarm, dar ori de câte ori Theon venea la Lordsport, o zărea umblând pe punte, de colo-colo. Stăpâne, o clipă! strigă după el.

Dacă ești bun, stăpâne...

- A fost? întrebă Esgred, în timp ce Theon o zorea pe lângă corabie. A fost bună, stăpâne? Nu avea nici un rost să facă pe sfiosul.

- O vreme. Acum vrea să fie nevasta mea de sare.

- Oho! Păi ar avea parte de ceva sare, nu încape îndoială. Prea moale și fără haz fata asta. Sau mă înșel?

- Nu te înșeli. Moale și fără haz. Exact. Cum își dăduse seama?

Ii spusese lui Wex să-1 aștepte la han. Sala de mese era atât de aglomerată încât Theon fu nevoit să se înghesuie pe ușă. Nu era chip să găsești vreun loc la masă sau pe bancă. Și scutierul nu era de găsit.

- Wex, strigă el peste hărmălaie. Dacă e sus cu vreuna dintre târfele alea netrebnice, îl jupoi de viu, gândea Theon când, în sfârșit, îl zări pe băiat jucând zaruri lângă cămin... și câștigând, după cum arăta grămada de monede din fața lui.

- E timpul de plecare, anunță Theon.

Când văzu că băiatul nu-i acordă nici o atenție, îl apucă de ureche și îl trase de la joc. Wex înșfacă un pumn de monede și îl urmă fără să scoată o vorbă.

Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Majoritatea scutierilor aveau gura mare, dar Wex se născuse mut, ceea ce nu-l împiedica să fie isteț, ca orice băiat de doisprezece ani. Era fiul unui om de rând, unul dintre frații vitregi ai lui Botley. Theon plătise o parte din prețul calului său luându-1 ca scutier.

Când Wex o văzu pe Esgred, făcu ochii mari. Ai zice că n-a mai văzut niciodată o femeie, gândi Theon.

- Esgred vine cu mine la Pyke. Pune șaua pe cai, și mișcă-te repede.

Băiatul venise pe un căluț costeliv din grajdul Lordului Balon, dar calul lui Theon era cu totul altfel.

- De unde ai găsit armăsarul ăsta? întrebă Esgred când îl văzu, dar după râsul ei, Theon își dădea seama că era impresionată.

- L-a adus Lordul Botley la Lannisport, anul trecut, dar s-a dovedit a fi un cal prea bun pentru el, așa că s-a hotărât să-l vândă.

Insulele de Fier erau prea răzlețe și prea stâncoase ca să poți crește acolo cai buni. Majoritatea insularilor erau în cel mai bun caz călăreți mediocri, care se simțeau mai în largul lor pe puntea unei corăbii decât în șă. Până și lorzii călăreau cai mici sau ponei lățoși din Harlaw, iar carele cu boi erau mai frecvente decât căruțele. Oamenii de rând, prea săraci ca să aibă fie una, fie alta, își trăgeau singuri plugurile peste pământul pietros, neroditor.

Dar Theon petrecuse zece ani la Winterfell și nu avea de gând să plece la război fără un cal bun.

Judecata greșită a Lordului Botley fusese norocul lui: un armăsar la fel de ager pe cât era de negru, mai mare decât un cal de povară, chiar dacă nu la fel de mare ca majoritatea cailor de luptă, întrucât Theon nu era nici el la fel de voinic ca marea parte a cavalerilor, calul i se potrivea de minune. Ochii animalului aruncau văpăi. Când și-a întâlnit noul stăpân, și-a strâns buzele și a încercat să-l muște de față.

- Are un nume? îl întrebă Esgred, în timp ce Theon încăleca.

- Zâmbitorul. Ii întinse o mână și o ridică în fața lui, unde putea s-o cuprindă în brațe, în timp ce călăreau. Am cunoscut cândva un om care mi-a spus că zâmbesc când nu trebuie.

- E adevărat?

- Doar din perspectiva celor care nu zâmbesc deloc. Se gândea la tatăl său și la unchiul Aeron.

- Acum zâmbești, nobilul meu prinț?

- O, da. Theon întinse brațele în jurul ei, pentru a apuca hășurile. Era aproape de înălțimea lui. Ar fi putut să-și spele părul, iar pe frumosu-i gât avea o cicatrice palidă, roz, dar îi plăcea mirosul ei: era sărată, dulce și femeie. Drumul de întoarcere către Pyke promitea să fie cu mult mai interesant decât drumul până aici.

Când se îndepărtară bine de Lordsport, Theon îi puse o mână pe sân. Esgred i-o îndepărtă.

- In locul tău aş ține ambele mâini pe hamuri, altfel bestia asta neagră a ta ne va azvârli pe amândoi și ne va omorî cu o lovitură de picior.

- L-am dezvățat de asta. Amuzat, Theon stătu cuminte o vreme, trăncănind afabil despre vreme (cenușie și mohorâtă, cum era de când sosise, cu ploi frecvente) și povestindu-i despre oamenii pe care i-a omorât în Pădurea Șoaptelor. Când ajunse la cât de aproape se aflase de Regicidul însuși, își furișă din nou o mână acolo unde fusese mai înainte. Sâniile ei erau mici, dar îi plăcea cât erau de tari.

- Nu vrei să faci asta, nobilul meu prinț.

- O, ba da. Theon o strânse.

- Scutierul tău te privește.

- Să mă privească. Nu va vorbi niciodată despre asta, ți-o jur.

Esgred îi desfăcu degetele de pe sânul ei. De data aceasta îl imobiliza cu fermitate. Avea mâini puternice.

- îmi plac femeile care strâng tare. Esgred pufni.
- Nu mi-aș fi închipuit, judecând după fătuca aia din port.
- Nu trebuie să mă judeci după ea. Era singura femeie de pe vas.
- Povestește-mi despre tatăl tău. Mă va primi bine în castelul lui?
- De ce ar face-o? Nu m-a primit bine nici pe mine, sânge din sângele lui, moștenitorul cetății Pyke și al Insulelor de Fier.

- Ești, într-adevăr? întrebă ea cu blândețe. Se spune că ai unchi, frați, o soră.

- Frații mei au murit de mult, iar sora mea... Ei bine, se spune că rochia preferată a lui Asha este o

haină de zale care îi atârnă peste genunchi, cu lenjerie din piele fiartă pe dedesubt. Cu toate acestea, straietele de bărbat n-o vor face bărbat. Voi face cu ea o alianță bună prin căsătorie, după ce câștigăm războiul, dacă voi putea găsi un bărbat care s-o ia. După câte îmi amintesc, are un nas ca un cioc de vultur, o recoltă bogată de pistrui și nu are pieptul mai dezvoltat decât un băiat.

- Poți să-ți căsătorești sora, dar unchii nu, remarcă Esgred.
- Unchii... Drepturile lui Theon aveau întâietate față de ale celor trei frați ai tatălui său, dar femeia atinsese un punct sensibil. În Insulele de Fier era un lucru obișnuit ca un unchi puternic și ambițios să-și deposedeze de drepturi nepotul slab și, de obicei, să-l ucidă cu ocazia asta. Dar eu nu sunt slab, își zise Theon, și am de gând să fiu și mai puternic când tatăl meu va muri. Unchii nu reprezintă nici un pericol pentru mine, afirmă el. Aeron e îmbătat de apă de mare și de sanctuarul lui. Trăiește doar pentru zeul lui...

- Zeul lui? Al tău nu?

- Și al meu. Ce e mort nu poate muri. Zâmbi subțire. Dacă fac paradă de evlavie, așa cum mi se cere, Damphair nu-mi va da bătaie de cap. Iar unchiul meu Victarion...

- Lordul Căpitan al Flotei de Fier și un luptător feroce. Am auzit cântece despre el prin cârciumi.

- În timpul rebeliunii nobilului meu tată, a plecat la Lannisport împreună cu unchiul meu Euron și a incendiat flota Lannisterilor, acolo unde era ancorată, își aminti Theon. Totuși, planul a fost al lui Euron. Victarion e ca un taur jugănit, puternic, neobosit și ascultător, dar fără șanse de a câștiga vreo competiție. Fără îndoială, mă va sluji cu același devotament ca și pe tatăl meu. Nu are nici inteligența, nici ambiția să pună la cale vreo trădare.

- Dar Euron Croweye nu duce lipsă de viclenie. Am auzit oamenii povestind lucruri înfricoșătoare despre asta.

Theon se foi în șa.

- Unchiul meu Euron n-a fost văzut în insule de aproape doi ani. Poate că a murit. Dacă e așa, s-ar putea să fie mai bine. Fratele cel mare al Lordului Balon nu a renunțat niciodată la Rânduiala Veche, nici măcar o zi. Tăcerea lui, cu pânzele sale negre și carena sângerie, era rău famată în toate porturile, de la Ibben la Asshai, așa se spunea.

- S-ar putea să fie mort, fu de acord Esgred, iar dacă trăiește, ei bine, a petrecut atât de mult timp pe mare încât aici e aproape un străin. Oamenii de fier nu vor așeza niciodată un străin pe Scaunul de Stâncă.

- Presupun că nu, răspunse Theon, înainte de a-și da seama că pentru unii și el e un străin. Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Zece ani sunt vreme lungă, dar acum m-am întors, iar tatăl meu e departe de a fi pe moarte. Am destul timp să arăt cine sunt.

Se gândi din nou la sânii ispititori ai lui Esgred, dar probabil că ea nu ar face decât să-i îndepărteze mâna din nou, iar toată discuția asta despre unchii lui îi stinseseră oarecum pasiunea. Era timp destul pentru astfel de jocuri la castel, în intimitatea camerelor sale.

- Voi vorbi cu Helya când ajungem la Pyke și voi avea grijă să ai un loc de cinste la ospăț, zise el. Eu trebuie să stau pe platformă, în dreapta tatălui meu, dar voi coborî să stau cu tine când el va pleca din sală. Arareori zăbovește mult. Nu mai are stomac pentru băutură în ultimul timp.

- Lucru trist când un om mare îmbătrânește.

- Lordul Balon este doar tatăl unui om mare.

- Un lord modest.

- Numai prostul se înjosește, când lumea e plină de oameni gata să facă asta pentru el. O sărută ușor pe ceafă.

- Ce voi purta la acest mare ospăț? întinse mâna și îi împinse fața.

- Ii voi cere Helyei să te îmbrace. O rochie de-a mamei va fi numai bună. E plecată la Harlaw și nu e așteptată să se întoarcă.

- Am auzit că vânturile reci au distrus-o. Vei merge s-o vezi? Harlaw e doar la o zi depărtare și cu siguranță Lady Greyjoy îți duce dorul.

- Aș vrea să pot. Sunt prea ocupat aici. Tatăl meu se bazează pe mine, acum, că m-am întors. Dacă va fi pace, poate...

- Venirea ta ar putea să fie pacea ei.
  - Acum vorbești ca o femeie, se plânse Theon.
  - Mărturisesc, sunt femeie... Și însărcinată. Cumva, gândul acesta îl excită.
  - Așa spui tu, dar trupul tău nu arată nici un semn. Cum poți dovedi? Înainte să te cred, va trebui să-ți văd sânii crescând și să-ți gust laptele de mamă.
  - Și ce va spune soțul meu despre asta? Omul devotat și slujitorul tatălui tău!
  - Ii vom da atât de multe corăbii de construit, încât nici nu va observa că l-ai părăsit.
- Esgred începu să râdă.

- Lordul care a pus mâna pe mine e crud. Dacă îți promit că într-o zi o să poți să privești cum îmi alăptez copilul, îmi spui mai multe despre războiul tău, Theon din Casa Greyjoy? Mai avem multe leghe și mulți munți de străbătut, și aș vrea să aud despre acest rege lup pe care l-ai slujit, și despre leii de aur cu care se luptă.

Mereu nerăbdător să-i facă pe plac, Theon se supuse. Restul lungului drum trecu iute, în timp ce el îi umplea drăgălașul cap cu povești despre Winter-fell și despre război. Unele lucruri pe care le spunea îl uimeau. E plăcut să-i vorbești, fie laudată, reflectă el. Am impresia că o cunosc de ani de zile. Dacă se pricepe la jocurile de așternut pe jumătate cât e de ageră la minte, va trebui s-o păstrez... Se gândi la Sigrin Constructorul de Corăbii, un om cu trupul greoi, cu mintea greoaie, cu părul ca de in retrăgându-se deja de pe fruntea plină de coșuri, și clătină din cap. O pierdere. O pierdere cât se poate de tragică.

Timpul trecu parcă în zbor și marele zid de apărare al cetății Pyke li se înălța în fața ochilor. Porțile erau deschise. Theon dădu pinteni calului și trecu

poarta într-un trap sprinten. Câinii de vânatoare lătrau sălbatic în timp ce o ajuta pe Esgred să desca-lece. Mai mulți veniră săltând, dând din coadă. Țâșniră drept pe lângă Theon și o doborâra pe femeie, sărind în jurul ei, lătrând și lingând-o.

- Jos, strigă Theon, lovind zadarnic cu piciorul cățeaua mare și maro, dar Esgred râdea și se lupta cu ei.

Un grăjdar veni gonind în urma câinilor.

- Ia calul! Îi porunci Theon, și ia de aici blestemații ăștia de câini...

Mocofanul nu-i acordă nici o atenție. Fața i se deschise, zâmbind larg cu toți dinții săi rari și spuse:

- Lady Asha. Te-ai întors.

- Aseară, răspunse ea. Am venit cu corabia de la Great Wyk, cu Lordul Goodbrother, și am înnoptat la han. Frățiorul meu a fost atât de bun să mă lase să vin cu el de la Lordsport. Sărută pe nas unul dintre câini și îi zâmbi lui Theon.

Nu putea decât să stea și să se uite la ea cu gura căscată. Asha... Nu. Nu putea fi Asha. Își dădu seama dintr-odată că în mintea lui erau două Asha. Una era fetița pe care o cunoscuse. Cealaltă, mai vag imaginată, aducea oarecum cu mama lui. Nici una nu semăna nici un pic cu această... această... această...

- Coșurile mi-au trecut când mi-au crescut sânii, îi explică în timp ce se hârjonea cu câinele, dar ciocul de vultur l-am păstrat.

Theon își regăsi glasul:

- De ce nu mi-ai spus?

Asha dădu drumul câinelui și se îndreptă.

- Mai întâi am vrut să văd cine ești. Și am văzut. Se maimuțari, făcând o jumătate de plecăciune. Iar acum, frățioare, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă spăl și să mă îmbrac pentru ospăț. Mă întreb dacă mai am rochia aceea de zale pe care îmi place s-o port peste lenjeria din piele fiartă. Ii aruncă acel zâmbet malițios și traversă podul cu mersul care-i plăcuse lui Theon atât de mult, puțin ștregăresc, puțin legănat.

Când Theon întoarse capul, Wex îi zâmbea. Il trase băiatului o palmă peste ureche.

- Asta e pentru că ți-a plăcut atât de mult. Il mai trase încă o palmă, mai tare: Și asta pentru că nu m-ai prevenit. Data viitoare, să-ți crească limba.

Camerele sale din Fortăreața Oaspeților nu i se păruseră niciodată atât de reci, deși sclavii lăsaseră un mangal arzând. Theon își azvârli cizmele din picioare, își lăsă mantia să cadă pe podea și-și turnă o cupă de vin, amintindu-și de fata bleaga, cu genunchi noduroși și coșuri pe față. Mi-a desfăcut pantalonii, gândi el contrariat, și a spus... O, zei, și eu am spus... Oftă. N-ar fi putut să se facă de râs mai îngrozitor.

Nu, gândi el apoi. Ea a fost cea care m-a făcut de râs. Căteua afurisită a savurat probabil fiecare moment. Și felul cum mă tot atinge pe...

Își luă cupa și se duse lângă fereastră, unde se așeză și bău, privind marea, în timp ce soarele se întunea deasupra cetății. N-am loc aici, gândi el, și motivul e Asha, lua-o-ar Ceilalți! Apa de dedesubt își preschimbă culoarea din verde în gri și apoi în negru. Auzi o muzică îndepărtată și știi că era timpul să se schimbe pentru ospăț.

Theon alege o pereche de cizme simple și haine și mai simple, în nuanțe mohorâte de negru și gri, potrivite cu starea lui de spirit. Fără podoabe; nu avea nimic cumpărat cu fier. Aș fi putut să iau ceva de la sălbaticul acela pe care l-am ucis ca să-l salvez pe Bran Stark, dar nu avea nici un lucru de valoare. Asta mi-e soarta blestemată, să-iucid pe cei săraci.

Când Theon intră, sala lungă, plină de fum, era înțesată de lorzii și căpitaniii tatălui său, aproape patru sute la număr. Dagmer Cleftjaw nu se întorsese încă de la Vechiul Wyk cu cei din casele Stonehouse și Drumms, dar toți ceilalți erau de față - clanul Harlaw din Harlaw, Blacktyde din Blacktyde, clanul Sparr, Merlyn și Goodbrother din Marele Wyk, clanul Saltcliffe și Sunderly din Saltcliffe, casele Botley și Wynch din cealaltă parte a Cetății Pyke. Sclavii turnau bere, muzica răsuna, scripci și tobe. Voinicii dansau dansul degetelor, învârtind securi cu cozile scurte unul în fața celuilalt. Șmecheria era să prinzi securea sau să sari peste ea, fără să greșești pasul. Era numit dansul degetelor pentru că de obicei se sfârșea prin aceea că unul dintre dansatori își pierdea un deget... sau două, sau cinci.

Nici dansatorii, nici băutorii nu-i acordară prea multă atenție lui Theon Greyjoy când înainta cu pași mari către platformă. Lordul Balon ocupa Jilțul de Piatră, sculptat în forma unui kraken dintr-un imens bloc de piatră neagră, lucioasă. Legenda spunea că primii oameni l-au găsit pe țărmul Vechiului Wyk, când au venit pe Insulele de Fier. La stânga jilțului se aflau unchii lui Theon. Asha era instalată la dreapta, pe locul de onoare.

- Ai întârziat, Theon, remarcă Lordul Balon.
- Iți cer iertare. Theon se așeză pe scaunul gol de lângă Asha. Inclinandu-se, îi șuieră la ureche:

- Stai pe locul meu.

Asha se întoarse spre el cu o privire nevinovată:

- Frăţioare, cu siguranţă te înşeli. Locul tău este la Winterfell. Zâmbetul ei îl răni. Şi unde sunt toate hainele tale frumoase? Am auzit că-ţi place să simţi pe piele mătăsurile şi catifeaua. Era îmbrăcată într-o rochie de lână moale, verde, croită simplu, ce atârna în linii suple, pe lângă trup.

- Cămaşa ta de zale trebuie că a ruginit, surioară, i-o întoarse Theon. Mare păcat, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată cu totul în fier.

Asha se mulţumi să râdă.

- Poate că ţi-ar plăcea, frăţioare, dacă crezi că Târfa Mărilor poate să ţină pasul cu Vântul Negru. Unul dintre sclavii tatălui său se apropie, aducând o carafă cu vin.

- Bei bere sau vin în seara asta, Theon? Asha se apropie de el. Sau încă eşti însetat după laptele meu de mamă?

Theon roşi.

- Vin, îi spuse sclavului. Asha se întoarse şi bătu în masă, cerând bere.

Theon rupse o bucată de pâine în două, goli o strachină de lemn şi chemă un bucătar să o umple cu tocană de peşte. Mirosul de smântână grasă îi provoca o uşoară greaţă, dar se forţă să mănânce. Băuse destul vin ca să-1 ţină pe linia de plutire preţ de două feluri de mâncare. Dacă vom ez, o sa vom ez pe ea.

- Tata ştie că te-ai căsătorit cu constructorul lui de corăbii? o întrebă pe sora lui.

- Nu mai mult decât știe Sigrin. Ridică din umeri. Esgred a fost prima corabie pe care a construit-o. I-a dat numele după mama sa. Mi-ar fi greu să spun pe cine iubește mai mult.

- Fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună.

- Nu fiecare. Ții minte când ți-am spus că-mi place să fiu deasupra? rânji Asha.

Asta nu făcu decât să-l înfurie.

- Toată povestea că ești căsătorită și însărcinată...

- O, partea asta a fost adevărată. Asha sări în picioare. Rolfe, aici, îi strigă unuia dintre dansatorii degetelor, ridicând o mână. Bărbatul o văzu, se răsuci și, dintr-odată, o secure porni în zbor din mâna lui, cu lama strălucind când trecu, învârtindu-se amețitor, prin lumina torțelor. Theon mai apucă să scoată un oftat înăbușit înainte ca Asha să prindă securea din aer și s-o împlânte în masă, desplicându-i planșeta de lemn în două și improșcându-i mantia cu stropi de grăsime. Iată-l pe nobilul meu soț. Asha își vârî mâna sub rochie și scoase un pumnal dintre sâni. Iar aici e copilașul meu dulce, care sugă.

Nu-și putea imagina cum arăta în acel moment, dar brusc Theon Greyjoy își dădu seama că Sala Mare răsuna de râsete, toate pe seama lui. Până și tatăl său zâmbea, pe toți zeii, iar unchiul său, Victarion, chicotea zgomotos. Singura replică pe care izbuti în stare să o dea fu un zâmbet îngreșat. Vom vedea cine râde la urma, târfă!

Asha smulse securea din masă și le-o azvârli înapoi dansatorilor, în fluierături și ovații puternice.

- Ai face bine să iei aminte la ce ți-am spus despre alegerea echipajului. Un sclav le oferi un platou, iar ea străpunse un pește sărat și îl mancă direct din vârful pumnalului. Dacă te-ai fi

ostenit să afli primul lucru despre Sigrin, nu te-aș fi putut păcăli. Ai fost lup zece ani, ai venit aici și te și vezi stăpân peste insule, dar nu știi nimic și nu cunoști pe nimeni. De ce-ar lupta și ar muri oamenii pentru tine?

- Sunt prințul lor de drept, spuse Theon înțepat.
- După legile țărilor verzi, poate că ești. Dar aici ne facem propriile legi, sau ai uitat?

Incruntându-se, Theon se întoarse să se uite la strachina spartă din fața lui. Mai era puțin și va avea tocană în poală. Chemă un sclav să curețe. Jumătate din viață am așteptat să mă întorc acasă, și pentru ce? Batjocură și lipsă de considerație? Acesta nu era acel Pyke pe care și-l amintea. Sau și-l amintea oare? Fusese atât de tânăr când l-au luat ca să-l țină ostatic!

Ospățul era destul de sărăcăcios, o succesiune de mâncăruri de pește, pâine neagră și carne de capră fără gust. Lucrul cel mai gustos pe care Theon îl găsi de mâncat fu o plăcintă cu ceapă. Berea și vinul continuară să curgă mult timp după ce resturile ultimului fel de mâncare fuseseră luate de pe masă.

Lordul Balon Greyjoy se ridică din Jițul de Piatră.

- Terminați-vă băutura și veniți în solariul meu, le porunci tovarășilor săi de pe platformă. Avem planuri de pus la punct.

Ii părăsi, fără alte cuvinte, flancat de doi dintre străjerii lui. Frații săi îl urmară la scurt timp, unul câte unul. Theon se ridică pentru a merge după ei.

- Frațiorul meu se grăbește să plece. Asha ridică cornul de băut și mai ceru bere.
- Nobilul nostru tată ne așteaptă.

- Și ne-a așteptat, timp de mai mulți ani. Nu-i va face nici un rău să ne mai aștepte puțin... Dar dacă te temi de mânia lui, fugi după el, nu sta pe gânduri. N-ar trebui să-ți fie greu să-i ajungi din urmă pe unchii noștri. Zâmbi. Unul s-a îmbătat cu apă de mare, iar celălalt este un bou jugănit, mare și cenușiu, atât de slab la minte încât probabil se va rătăci.

Theon se lăsă pe spătarul scaunului, plictisit.

- Nu fug după nici un bărbat.
- După nici un bărbat, dar după fiece femeie.
- Nu eu am fost cel care ți-a pus mâna pe bărbăție.
- Eu nu am așa ceva, știi? Tu ai pus mâna pe toate celelalte părți ale trupului meu destul de repede.

Putea simți cum sângele îi năvălește în obraji.

- Sunt bărbat, cu poftă de bărbat. Ce fel de ființă neomenească ești tu?
- Doar o fecioară sfioasă. Mâna Ashei țâșni sub masă pentru a-1 strânge de pantaloni.

Theon aproape sări din scaun.

- Ce, nu vrei să te duc de cârmă în port, frățioare?
- Căsătoria nu e pentru tine, hotărî Theon. Când voi domni eu, te voi expedia la surorile tăcute. Se ridică în picioare, clătinându-se, și se îndepărtă.

Ploaia cădea când ajunse la podul mișcător care ducea către Turnul Mării. Stomacul i se zvârcolea și i se agita, ca marea de dedesubt, iar vinul îl făcuse nesigur pe picioare. Theon scrâșni din dinți și, croin-du-și drum peste pod, strânse frânghia cu putere, ima-ginându-și că strângea gâtul Ashei.

Solariul era la fel de umed și plin de praf ca întotdeauna, îngropat sub blănurile de focă, tatăl său stătea lângă mangal, cu frații săi de o parte și de alta. Când intră Theon, Victarion vorbea despre maree și despre vânturi, dar Lordul Balon îi făcu semn să tacă.

- Mi-am făcut planurile. E timpul să le auzi.

- Am unele sugestii...

- Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ți-1 cer, îi spuse tatăl său. Am primit un mesaj de la Vechiul Wyk. Dagmer aduce casele Drumm și Stonehouse. Dacă zeii ne ajută să avem vânt prielnic, vom fi pe mare când sosesc ei, sau tu vei fi. Vreau ca tu să dai prima lovitură, Theon. Vei duce opt corăbii lungi la nord...

- Opt. Fața i se înroși. Ce pot spera să realizez doar cu opt corăbii?

- Vei distruge Țărnul Stâncos, jefuind satele de pescari și scufundând orice corăbii pe care ai ocazia să le întâlnești. S-ar putea să-i scoți pe unii dintre lorzii de la nord din spatele zidurilor lor de piatră. Aeron te va însoți. La fel și Dagmer Cleftjaw.

- Fie ca Zeul înecat să vă binecuvânteze săbiile, zise preotul.

Theon se simțea de parcă ar fi primit o palmă. Era trimis să facă o treabă de tâlhar, să dea foc colibelor de pescari și să le siluiască fiicele urâte. Și totuși, după toate aparențele, Lordul Balon nu avea suficientă încredere în el nici măcar să facă atâta lucru. Era suficient de rău că trebuia să suporte privirile încruntate și muștruluielile lui Damphair. Cu Dagmer Cleftjaw lângă el, comanda lui va fi pur formală.

- Asha, fiica mea, continuă Lordul Balon - iar Theon se întoarse și văzu că sora lui se furișase înăuntru în tăcere -, tu vei duce treizeci de corăbii lungi cu oameni pe alese în preajma

Dragonului Mării. Vei acosta la nord de Deepwood Motte. Înaintează repede și castelul s-ar putea să cadă înainte ca ei să-și dea măcar seama că i-ai atacat.

Asha zâmbi ca o pisică în fața oalei cu smântână.

- Întotdeauna mi-am dorit un castel, spuse ea dulce.
- Atunci ia-ți unul.

Theon fu nevoit să-și muște limba. Deepwood Motte era fortăreața Gloverilor. Cu Robert și Galbart aflați amândoi în război la sud, era lipsită de apărare și, după ce castelul va cădea, oamenii de fier vor avea un punct de sprijin în inima nordului. Eu ar trebui să fiu cel trimis să preiau Deepwood. Cunoștea cetatea, îi vizitase pe Gloveri de mai multe ori, cu Eddard Stark.

- Victarion, i se adresează Lordul Balon fratelui său, principalul atac îți revine ție. După ce fiii mei își vor fi dat loviturile, Winterfell va trebui să răspundă. Vei întâmpina puțină rezistență când vei naviga către Saltspear și către Fever River. La izvoare, vă veți afla la mai puțin de douăzeci de mile de Moat Cailin. Gâtul este cheia către regat. Stăpânim deja mările vestului. Cândva am fost stăpâni peste Moat Cailin, puștiul nu va fi în stare să recâștige nordul, și dacă e destul de nătărău să încerce, dușmanii lui vor închide capătul dinspre sud al digului în spatele lui, iar Robb, băiețandrul, se va pomeni prins ca un șobolan în capcană.

Theon nu mai putu să tacă.

- Un plan îndrăzneț, tată, dar lorzii din castelele lor...

Lordul Balon îl întrerupse:

- Lorzii au plecat la sud cu flăcăiașul. Cei care au rămas în urmă sunt lași, bătrâni sau băiețandri nepricepuți. Se vor preda sau vor cădea, unul câte unul. Winterfell ne poate înfrunta

timp de un an, dar la ce bun? Restul va fi al nostru, pădurea și câmpul și castelul, iar pe oamenii din popor îi vom transforma în sclavii noștri și în femeile noastre de sare.

Aeron Damphair ridică brațele.

- Iar apele mâniei se vor ridica și Zeul înecat își va întinde stăpânirea peste ținuturile verzi!

- Ceea ce e mort nu poate învia, intona Victarion. Lordul Balon și Asha îl îngânară, iar Theon nu avu de ales decât să murmure alături de ei. Și pe urmă se sfârși.

Afară, ploaia cădea mai puternic ca niciodată. Podul de frânghii se legăna și se răsucea sub picioarele sale. Theon Greyjoy se opri la mijlocul distanței și contemplă stâncile de dedesubt. Sunetul valurilor era un vuiet copleșitor, iar pe buze simțea stropi de sare. O pală neașteptată de vânt îl făcu să-și piardă echilibrul și căzu, clătinându-se, în genunchi.

Asha îl ajută să se ridice.

- Nu rezisti nici la vin, frățioare.

Theon se sprijini de umărul ei și o lăsă să-l conducă peste scândurile alunecoase.

- Îmi plăceai mai mult când erai Esgred, îi spuse el, pe un ton de reproș.

Ea râse.

- Mi se pare corect. Și tu îmi plăceai mai mult când aveai nouă ani.

TYRION

Prin ușă răzbătea sunetul dulce al harpei, îngemănat cu trilurile fluierelor. Glasul cântărețului era înăbușit de pereții groși, dar Tyrion știa versurile. Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, își aminti el, cu soare în păr...

Ser Meryn Trant păzea ușa reginei în noaptea aceasta. Felul în care mormăi „Stăpâne” îi sună lui Tyrion a reproș, dar bărbatul îi deschise ușa. Cântecele se întrerupse brusc când Tyrion năvăli în dormitorul surorii sale.

Cersei se odihnea sprijinită de un morman de perne. Avea picioarele goale, părul auriu răvășit cu dibăcie, iar rochia, o mătase grea, verde cu auriu, reflecta lumina lumânărilor și sclipi când femeia își ridică privirea.

- Dulce surioară, spuse Tyrion, ce frumoasă ești în seara asta. Se întoarse către cântăreț. Și tu la fel, vere. N-am avut habar că ai o voce atât de încântătoare.

La auzul complimentului, Ser Lancel deveni ursuz, probabil avea impresia că e luat peste picior. Lui Tyrion i se părea că flăcăul crescuse zece centimetri de când fusese făcut cavaler. Lancel avea părul des, de culoarea nisipului, ochii verzi ai Lannisterilor și o dâră de puf moale, blond, deasupra buzei superioare. La cei șaisprezece ani ai săi, avea ghinionul să aibă toată încrederea neștrămutată a tinereții, era lipsit de orice urmă de umor sau modestie și era frate cu

aroganța care le venea atât de firesc celor născuți blonzi, puternici și chipeși. Recentă lui ridicare în rang îl făcuse și mai nesuferit.

- înălțimea Sa a trimis după tine? ceru explicații băiatul.

- Nu, după câte-mi amintesc, recunosc Tyrion. Regret să-ți întrerup spectacolul, Lancel, dar se întâmplă că am de discutat probleme importante cu sora mea.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- Dacă ești aici în legătură cu frații aceia cerșetori, Tyrion, scutește-mă de reproșuri. Nu accept să umple străzile cu vorbele lor murdare de trădători. Își pot predica unul altuia în temniță.

- Și se pot socoti norocoși că au o regină atât de milostivă, adăugă Lancel. Eu le-aș fi smuls limbile.

- Unul a îndrăznit chiar să spună că zeii ne pedepsesc pentru că Jaime l-a ucis pe adevăratul rege, afirmă Cersei. Nu mă mai sâcâi, Tyrion. Ți-am dat ocazia să te ocupi de păduchii ăia, dar tu și Ser Jacelyn al tău n-ați făcut nimic, așa că i-am poruncit lui Vylarr să se ocupe de problemă.

- Și așa a și făcut. Tyrion fusese deranjat când mantiile roșii au târât o jumătate de duzină de profeți nerușinați jos, în temnițe, fără să-l consulte, dar nu erau destul de importanți ca să se războiască pentru ei. Nu încapă îndoială că ne va prinde bine tuturor puțină liniște pe străzi. Nu de asta am venit. Am noutăți pe care sunt sigur că ești curioasă să le auzi, dragă surioară, dar ar fi mai bine să ți le spun între patru ochi.

- Prea bine. Harpistul și flautistul se înclină și se precipită afară din încăpere, în timp ce Cersei îi dădu vărului său un sărut cast pe obraz. Lasă-ne singuri, Lancel. Fratele meu este inofensiv când e singur. Dacă și-ar fi adus cu el favoriții, le-am fi simțit mirosul.

Tânărul cavalier îi aruncă verișoarei sale o privire mâhnită și trânti ușa cu putere în urma lui.

- Te informez că îl pun pe Shagga să facă baie o dată la două săptămâni, zise Tyrion după ce Lancel plecă.

- Ești foarte mulțumit de tine, nu-i așa? De ce?

- De ce nu? răspunse Tyrion. Zi și noapte ciocanele răsună de-a lungul Străzii Oțelului, iar marele lanț e tot mai lung. Se trânti pe patul mare, cu baldachin. Acesta e patul în care a murit Robert? Mă miră că-l păstrezi.

- Mă face să visez frumos, zise ea. Acum scuipă ce ai de spus și pleacă, Pezevenghiule. Tyrion zâmbi.

- Lordul Stannis a plecat de la Piatra Dragonului. Cersei sări în picioare.

- Și tu mai stai aici, rânjind ca un dovleac de Ziua Recoltei? Bywater a chemat Garda Orașului? Trebuie să trimitem o pasăre la Harrenhal îndată. Tyrion râdea. Cersei îl înhață de umeri și îl scutură. Încetează! Ești nebun sau beat? Încetează!

Tyrion abia reuși să scoată câteva vorbe:

- Nu pot, găfâi el. E prea... O, zei, prea amuzant... Stannis...

- Ce?

- Nu vine împotriva noastră, reuși să articuleze Tyrion. A atacat Capătul Furtunii. Renly a pornit spre el.

Unghiile surorii sale îi săpară dureros în carne. Preț de o clipă, ea îl privi neîncrezătoare, de parcă Tyrion ar fi început să bolborosească într-o limbă necunoscută.

- Stannis și Renly se luptă între ei? Când el clătină din cap, Cersei începu să chicotească. O, zei, aveți milă, zise ea cu răsuflarea tăiată. Încep să cred că Robert a fost cel deștept.

Tyrion își lăsă capul pe spate și hohoti. Râseră amândoi. Cersei îl împinse jos din pat și îl învârti, îl îmbrățișa chiar, bucuroasă, preț de o clipă, ca o fetiță. Când îl lăsă jos, Tyrion era amețit și fără suflare. Se împletici până la servanță și întinse o mână, ca să se sprijine.

- Crezi că se va ajunge într-adevăr la luptă între cei doi? Dacă ar putea ajunge la o anumită înțelegere...

- Nu vor ajunge, zise Tyrion. Sunt prea diferiți și totuși, prea asemănători, și nu s-au înghițit niciodată.

- Iar Stannis a avut întotdeauna impresia că a fost văduvit de Capătul Furtunii, răspunse Cersei gânditoare. Străvechiul scaun al Casei Baratheon, al lui, de drept... Dacă ai ști de câte ori a venit la Robert cântând același cântec monoton, pe tonul acela posomorât și îndurerat al său. Când Robert i-a dat lui Renly Capătul Furtunii, Stannis a strâns din dinți atât de tare încât am crezut că o să i se sfărâme.

- A luat gestul ca pe un semn de dispreț.

- A fost făcut în semn de dispreț, zise Cersei.

- Da, răspuse el, cu respirația întretăiată. O, zei, da.

Stătea cu spatele la ea când umplu două cupe cu vin roșu, dulce, de Arbor. Era cel mai simplu lucru din lume să presare un pic de praf fin în cupa ei.

- Pentru Stannis, zise el, dându-i vinul. Inofensiv când sunt singur, da?

- Pentru Renly, răspuse ea râzând. Fie să se lupte mult și bine, și Ceilalți să-i ia pe amândoi.

Aceasta e Cersei, cea pe care o vede Jaime? Când zâmbea, puteai vedea cât e de frumoasă, cu adevărat. Am iubit o fecioară, dulce ca o vară, cu soare în păr. Aproape că regreta că o otrăvea.

Mesagerul ei sosi în dimineața următoare, pe când Tyrion își lua micul dejun. Regina avea o indispoziție și nu putea să iasă din camerele ei. Nu poate să iasă din privată, mai degrabă. Tyrion scoase cuvenitele sunete de compasiune și îi trimise vorbă lui Cersei să se odihnească liniștită, el va trata cu Ser Cleos așa cum s-au înțeles.

Tronul de Fier al lui Aegon Cuceritorul era o încâlceală de țepi periculoși și de dinți ascuțiți de metal, în așteptarea oricărui nătărău care ar încerca să stea prea comod, iar când se cațără pe trepte, picioarele sfrijite i se încordară, prea conștient de spectacolul absurd pe care îl oferea. Totuși, un singur lucru era de spus despre acel scaun: era prea înalt.

Străjerii Lannister stăteau tăcuți în mantiile lor purpurii și purtând coifurile cu creste în formă de lei. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn îi priveau din partea opusă a sălii. Treptele care duceau la tron erau flancate de Bronn și Ser Preston, din Garda Regală. Curtenii umpleau galeria,

în timp ce petiționarii se îngrămădeau lângă ușile înalte de stejar și bronz. Sansa Stark arăta deosebit de frumoasă în dimineața aceasta, deși avea fața albă ca laptele. Lordul Gyles tușea, iar bietul văr Tyrek își purta mantia de mire din blană albă de hermină și catifea. De la căsătoria sa cu micuța Lady Ermesande, cu trei zile în urmă, ceilalți cavaleri începuseră să-i spună „Doica” și îl întrebau ce fel de scutece a purtat mireasa lui în noaptea nunții.

Tyrion îi privi pe toți, de sus, și descoperi că îi plăcea.

- Să se apropie Ser Cleos Frey. Glasul său se lovi de pereții de piatră și răsună în întreaga încăpere. Și asta îi plăcea. Păcat că Shae nu poate fi aici să vadă toate acestea, cugetă el. Ea ceruse să vină, dar era imposibil.

Ser Cleos străbătu tot drumul printre mantiile aurii și cele purpurii, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Când îngenunche, Tyrion observă că vărul său începea să chelească.

- Ser Cleos, zise Degețel de la masa de consiliu, ai mulțumirile noastre pentru că ne-ai adus această ofertă de pace de la Lordul Stark.

Marele Maester Pycelle își dresе glasul.

- Regina Regentă, Mâna Regelui și micul consiliu au analizat condițiile oferite de autoproclamatul Rege al Nordului. Păcat, dar nu pot fi acceptate, iar tu, ser, trebuie să le spui asta acestor nordici.

- Iată condițiile noastre, zise Tyrion: Robb Stark trebuie să lase sabia deoparte, să jure loialitate și să se întoarcă la Winterfell. Trebuie să-mi elibereze fratele, nevătămat, și să-și așeze oastea sub comanda lui Jaime, să pornească împotriva rebelilor Renly și Stannis Baratheon. Fiecare dintre stegarii lui Stark trebuie să ne trimită un fiu drept ostatic. O fată va fi îndeajuns,

dacă nu există nici un fiu. Vor fi tratați cu blândețe și li se va acorda un loc de cinste aici, la curte, atâta timp cât tații lor nu înfăptuiesc nici o nouă trădare.

Cleos Frey avea un aer nefericit.

- Nobilă Mână a Regelui, Lordul Stark nu va accepta niciodată aceste condiții.

Nu ne-am așteptat nici o clipă să le accepte, Cleos.

- Spune-i că am ridicat încă o oaste numeroasă la Casterly Rock, că în curând aceasta va înainta către el dinspre vest, în timp ce nobilul meu tată avansează dinspre est. Spune-i că e singur, fără nici o șansă să-și facă aliați. Stannis și Renly Baratheon se luptă între ei, iar Prințul din Dorne a consimțit la căsătoria fiului său Trystane cu Prințesa Myrcella.

Un murmur de încântare și consternare deopotrivă se ridică dinspre galerie și din fundul sălii.

- Cât despre verii mei, continuă Tyrion, îi oferim pe Harrion Karstark și Ser Wylis Manderly în schimbul lui Willem Lannister, iar pe Lordul Cerwyn și pe Ser Donnel Locke pentru fratele tău, Tion. Spune-i lui Stark că doi Lannisteri fac cât patru oameni ai nordului la orice oră. Așteptă ca râsetele să se potolească. Oasele tatălui său le va avea, ca o dovadă de bună-credință din partea lui Joffrey.

- Lordul Stark a mai cerut să-i fie înapoiate surorile și sabia tatălui său, îi reaminti Ser Cleos.

Ser Ilyn Payne amuți, cu teaca spadei lui Eddard Stark ridicată deasupra unui umăr.

- Gheață, zise Tyrion. O va primi când va face pace cu noi, nu mai devreme.

- Cum spui. Și surorile sale?

Tyrion aruncă o privire către Sansa și se simți săgetat de milă când spuse:

- Până când fratele meu, Jaime, va fi eliberat nevătămat, vor rămâne aici, ca ostatice. De el depinde cât de bine sunt tratate. Și, dacă zeii sunt buni, Bywater o va găsi pe Arya în viață, înainte ca Robb să afle că ea lipsește.

- Ii voi duce mesajul tău, stăpâne.

Tyrion trase de una dintre săbiile răsucite care atârnavă de brațul tronului. Iar acum, lovitura.

- Vylarr, strigă el.

- Stăpâne.

- Oamenii pe care i-a trimis Stark sunt destui pentru a apăra oasele Lordului Eddard, dar un Lan-nister trebuie să aibă o escortă Lannister, afirmă Tyrion. Ser Cleos e vărul reginei și al meu. Vom dormi mai liniștiți dacă ai grijă să fie adus teafăr înapoi la Riverrun.

- Cum poruncești. Câți oameni ar trebui să iau?

- Păi pe toți.

Vylarr rămase încremenit ca o statuie. Marele Maester Pycelle se ridică, oftând:

- Mână nobilă a Regelui, nu se poate... Tatăl tău, Lordul Tywin însuși a trimis acești oameni de nădejde în oraș, ca s-o apere pe Regina Cersei și pe copiii ei...

- Garda Regală și Garda Orașului îi apără destul. Zeii să-ți călăuzească pașii pe drum, Vylarr.

La masa de consiliu, Varys zâmbi, Degețel se prefăcu plictisit, iar Pycelle rămase cu gura căscată ca un pește spălăcit, perplex. Un vestitor făcu un pas înainte.

- Dacă cineva mai are alte probleme de adus în fața Mâinii Regelui, să vorbească acum sau să plece și să păstreze tăcerea.

- Eu cer să fiu ascultat. Un bărbat subțire, îmbrăcat în negru, își croi drum printre gemenii Redwyne.

- Ser Alliser! exclamă Tyrion. Ei bine, n-am avut nici cea mai vagă idee că ai venit la curte. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă!

- Ți-am trimis, după cum bine știi. Thorne era înțepător, ca numele de ghimpe pe care îl purta, un bărbat uscățiv, cu trăsături ascuțite, de cincizeci de ani, cu privirea aspră, cu mâinile mari și cu părul negru brăzdat de șuvițe cărunte. Am fost uitat, ignorat și lăsat să aștept ca un slujitor de rând.

- Adevărat? Bronn, nu e bine ce s-a întâmplat. Ser Alliser și cu mine suntem prieteni vechi. Am străbătut Zidul împreună.

- Dragă Ser Alliser, murmură Varys, nu trebuie să ne judeci prea aspru. Atât de mulți caută bunăvoința lui Joffrey în aceste vremuri tulburi și tumultuoase.

- Mai tulburi decât îți dai seama, eunucule.

- Când ne adresăm lui, îi spunem Lord Eunuc, îl zeflemisi Degețel.

- Cum putem să te ajutăm, bunule frate? îl întrebă Marele Maester Pycelle cu glas mângâietor.

- Lordul Comandant m-a trimis la înălțimea Sa Regele, răspuse Thorne. Problema e prea gravă ca să fie lăsată pe seama slujitorilor.

- Regele se joacă cu noua sa arbaletă, zise Tyrion. Ca să scape de Joffrey nu a fost nevoie decât să-i aducă o arbaletă greoaie din Myr, care trăgea trei săgeți deodată, iar regele nu s-a lăsat până când nu a încercat-o îndată. Poți să vorbești cu slujitorii sau să păstrezi tăcerea.

- Cum dorești, zise Alliser, rostind fiecare cuvânt pe un ton ofensat. Am fost trimis să-ți spun că am găsit doi cercetași, de mult dispăruți. Erau morți, dar când le-am adus trupurile înapoi la Zid, s-au ridicat în noapte. Unul l-a ucis pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a încercat să-l omoare pe Lordul Comandant.

În depărtare, Tyrion auzi pe cineva râzând pe înfundate. Vrea să-și bata joc de mine cu aiureala asta? Se foi stânjenit și privi în jos, către Varys, Degețel și Pycelle, întrebându-se dacă vreunul dintre ei avea vreo contribuție. Unui pitic îi plăcea cel mai mult să-și păstreze demnitatea. Odată ce curtea și regatul începeau să râdă de el, era pierdut. Și totuși... totuși...

Tyrion își aminti o noapte rece, sub stele, când a stat lângă Jon Snow, băiat pe atunci, și văzuseră un lup mare, alb, în vârful Zidului, la capătul lumii, privind la întunericul nemărginit de dedesubt. Simțise - ce? - cu siguranță ceva, o spaimă tăioasă ca vântul înghețat al nordului. Un lup urlase în noapte și sunetul îi străbătuse trupul ca un fior.

Nu fi prost, își spuse. Lupul, vântul, pădurea întu-necatânu însemnau nimic. Și totuși... începuse să aibă o simpatie pentru bătrânul Jeor Mormont în perioada petrecută la Castelul Negru.

- Sper că Bătrânul Urs a supraviețuit acestui atac.
- A supraviețuit.
- Și că frații tăi i-au ucis pe acei, ăăă, morți?

- I-au ucis.
- Ești sigur că de data asta sunt morți? întrebă blajin Tyrion. Când Bronn își înăbuși un hohot de râs, știu cum trebuia să continue. Morți de-a binelea?
  - Au fost morți de prima dată, se rezezi Ser Alli-ser. Palizi și reci, cu mâinile și cu picioarele negre. Am adus mâna lui Jared, smulsă din trupul său de lupul bastardului.
- Degețel se aprinse:
  - Și unde este această dovadă fermecătoare? Ser Alliser se încruntă stânjenit.
  - A... a putrezit cât timp am așteptat fără să fiu ascultat. Nu a mai rămas nimic de văzut în afară de oase.
- Sala răsună de râsete înfundate.
  - Lord Baelish, îi strigă Tyrion lui Degețel, fă-i rost bravului nostru Ser Alliser de o sută de lopeți să le ia cu el când se întoarce la Zid.
  - Lopeți? Ser Alliser miji ochii, bănuitor.
  - Dacă vă veți îngropa morții, nu se vor mai ridica, îi spuse Tyrion, și întreaga adunare râse cu gura până la urechi. Lopețile vor pune capăt necazurilor voastre, cu câteva spinări puternice care să le mânuiască. Ser Jacelyn, vezi ca bunul nostru frate să-și aleagă oameni din temnițele orașului.
- Ser Jacelyn Bywater spuse:
  - Cum ți-e voia, stăpâne, dar celulele sunt aproape goale. Yoren a luat toți oamenii potriviți pentru așa ceva.

- Atunci mai arestează câțiva, îi spuse Tyrion. Sau împrăștie vorba că pe Zid se află pâine și napi, și se vor duce de bună voie. Orașul are prea multe guri de hrănit, iar Rondul de Noapte duce mereu lipsă de oameni. La semnalul lui Tyrion, vestitorul strigă sfârșitul și sala începu să se golească.

Ser Alliser Thorne nu se lăsă atât de ușor expediat. Aștepta la piciorul Tronului de Fier când coborî Tyrion.

- Crezi că am bătut tot drumul de la East-watch-by-de-Sea ca să fiu batjocorit de unul ca tine? izbucni, ațînându-i calea. Nu e nici o glumă. Am văzut cu ochii mei. Îți spun că morții umblă.

- Ar trebui să încercați să-i omorâți până la capăt. Tyrion îl dădu la o parte și trecu.

Ser Alliser îl înhață de mânecă, dar Preston Green-field îl împinse.

- Nu te apropia, ser.

Thorne știa că nu era cazul să se pună cu un cavaler al Gărzii Regale.

- Ești un nătărău, Pezevenghiule, strigă Ser Alliser în spatele lui Tyrion.

Piticul se întoarse pentru a-l privi în față.

- Eu? Serios? Atunci mă întreb de ce râdeau de tine? Schiță un zâmbet. Ai venit după oameni, nu-i așa?

- Vânturile reci se ridică. Zidul trebuie apărat.

- Și ca să-l aperi ai nevoie de oameni, ceea ce ți-aș fi dat... după cum ai fi putut observa, dacă urechile tale ar fi auzit și altceva în afară de insulte. Ia-i, mulțumește-mi și dispare înainte să

fiu nevoit să agit iarăși furca la tine. Transmite-i salutările mele prietenești Lordului Mormont...
Și lui Jon Snow, de asemenea.

Bronn îl apucă pe Ser Alliser de cot și îl târî cu forța afară din încăpere. Marele Maester Pycelle ple case deja, dar Varys și Degețel fuseseră martorii întregii scene, de la început până la sfârșit.

- Te admir tot mai mult, stăpâne, mărturisi eunucul. Il potolești pe băiatul Stark cu oasele tatălui său, îți lași sora fără protectorii ei dintr-o singură mișcare ageră. Ii dai aceluia frate în negru oamenii pe care îi cauți, scapi orașul de câteva guri înfometate și faci, totuși, ca toate acestea să pară o glumă, ca nimeni să nu poată spune că piticul se teme de lighioane. O, bine lucrat.

Degețel își mângâie barba.

- Chiar ai de gând să-ți trimiți departe toate gărzile, Lannister?

- Nu, am de gând să trimit departe toate gărzile surorii mele.

- Regina nu va îngădui asta niciodată.

- O, eu cred că da. Eu sunt fratele ei și când mă vei cunoaște mai bine, vei afla că vorbesc cât se poate de serios.

- Și atunci când minți?

- Mai ales când mint. Lord Petyr, am impresia că ești nemulțumit de mine.

- Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, stăpâne. Cu toate astea, nu-mi surâde să fiu luat de prost. Dacă Myrcella se căsătorește cu Trystane Martell, n-are cum să se mărite cu Robert Arryn, nu-i așa?

- Nu fără să provoace un mare scandal, recunosc Tyrion. Regret micul meu șiretlic, Lord Petyr, dar când am vorbit noi, n-aveam de unde să știu că oferta mea va fi acceptată de cei din Dorne.

Degețel nu era împăcat.

- Nu-mi place să fiu mințit, stăpâne. La următoarea înșelătorie, lasă-mă deoparte.

Numai dacă vei face și tu același lucru pentru mine, gândi Tyrion, aruncând o privire spre pumnalul de la șoldul lui Degețel.

- Dacă te-am jignit, îmi pare nespuse de rău. Toată lumea știe cât de mult te iubim. Și câtă nevoie avem de tine.

- Încearcă să nu uiți asta. Cu aceasta, Degețel plecă.

- Fă cu mine câțiva pași, Varys, zise Tyrion. Ieșiră împreună pe ușa regelui, cea din spatele tronului, iar papucii eunucului alergau ușor pe pietre.

- Lordul Baelish are dreptate, știi. Regina nu-ți va îngădui niciodată să-i alungi paza.

- Va îngădui. Te vei ocupa tu de asta.

Pe buzele cărnoase ale lui Varys sclipi un zâmbet.

- Serios?

- O, cu siguranță. Ii vei spune că face parte din strategia mea pentru eliberarea lui Jaime.

Varys își mângâie obrazul pudrat.

- Asta va presupune, fără îndoială, implicarea celor patru oameni pe care Bronn al tău i-a căutat cu atâta sârguință în toate locurile rău famate de la Debarcaderul

Regelui: un hoț, un otrăvitor, un comediant și un ucigaș.

- Imbracă-i cu mantii purpurii și coifuri cu lei și nu se vor deosebi nicidecum de orice alți străjari. Am căutat o vreme un tertip prin care să-i aduc la River-run, până când m-am gândit să-i ascund la lumina zilei. Vor pătrunde pe poarta principală arborând flamurile Casei Lannister și escortând oasele Lordului Eddard. Zâmbi cu viclenie. Patru oameni singuri vor fi priviți cu circumspecție. Patru printre o sută se pot pierde. Așa că trebuie să-i trimit pe adevărații străjari, ca și pe cei falși, după cum îi vei spune surorii mele.

- Și, de dragul iubitului ei frate, va consimți, în ciuda îndoielilor sale. Înaintară printr-o colonadă pustie. Totuși, pierderea mantii sale roșii o va face să se simtă neliniștită.

- îmi place când e neliniștită, zise Tyrion.

Ser Cleos Frey plecă chiar în după-amiaza aceea, escortat de Vylarr și de o sută de străjari Lannister, înveșmântați în mantii roșii. Oamenii trimiși de Robb Stark li se alăturară la Poarta Regelui, pentru drumul lung către vest.

Tyrion îl găsi pe Timett în cazarmă, jucând zaruri cu Oamenii Arși.

- Vino la solariul meu la miezul nopții. Timett îi aruncă o privire și dădu scurt din cap. Nu era omul care să vorbească mult.

În seara aceea, cheful cu Ciorile de Piatră și cu Frații Lunii, în Sala Mică, deși de data aceasta se feri să bea vin. Voia să fie cât se poate de lucid.

- Shagga, ce lună este asta? Incruntătura lui Shagga era feroce.

- Neagră, cred.

- In vest, o numesc luna trădătorului. Încearcă să nu te îmbeți prea tare în seara asta și vezi să ai securea ascuțită.

- Securea unei Ciori de Piatră e mereu ascuțită, iar securile lui Shagga sunt mereu cele mai ascuțite. Odată am tăiat barba unui om, dar el nu și-a dat seama până când nu a vrut să și-o pieptene. Atunci i-a căzut.

- De asta nu te piepteni tu niciodată?

Ciorile de Piatră începură să râdă în hohote și să bată din picioare. Shagga hohotea cel mai tare dintre toți.

La miezul nopții, castelul era întunecat și tăcut. Cu siguranță, câteva mantii aurii de pe ziduri i-au observat când au părăsit Turnul Mâinii, dar nimeni nu ridică glasul. Era Mâna Regelui și era treaba lui unde se afla.

Ușa subțire din lemn crăpă cu un pârâit zgomotos sub călcâiul cizmei lui Shagga. Bucăți de lemn se împrăștiară, iar Tyrion auzi gâfâitul de spaimă al unei femei. Shagga spintecă ușa cu trei lovituri puternice de topor și își croi drum printre dărâmături. Timett îl urmă, apoi Tyrion, pășind cu băgare de seamă peste așchii. Din foc mai rămăseseră doar câțiva tăciuni strălucitori, iar umbrele se întindeau groase deasupra dormitorului. Când Timett sfâșie draperiile grele ce acopereau patul, slujitoarea goală îl privi cu ochi mari, nevinovați.

- Te rog, stăpâne, nu mă lovi. Se dădu înapoi, speriată și îmbujorată, încercând să-și acopere farmecele fără a reuși prea mult.

- Pleacă, îi spuse Tyrion. Nu pe tine te vrem.

- Shagga o vrea pe această femeie.

- Shagga vrea toate târfele din acest oraș de târfe, se plânse Timett, fiul lui Timett.
- Da, zise Shagga cu trufie. Shagga i-ar da un copil voinic.
- Dacă vrea un copil voinic, va ști pe cine să caute, zise Tyrion. Timett, condu-o afară... cu blândețe, te rog.

Omul Ars o trase pe față de pe pat și traversă cu ea camera, ba îmbrâncind-o, ba târând-o. Fata se împietici în dreptul ușii sfărâmate și ajunse afară, pe culoar, ajutată de o lovitură fermă din partea lui Timett. Deasupra capetelor lor, corbii țipau.

Tyrion trase de pe pat pătura moale, descoperin-du-1 pe Marele Maester Pycelle, aflat dedesubt.

- Spune-mi, Citadela e de acord să te culci cu slujnicele depravate, Maester?

Bătrânul era la fel de gol ca și fata, deși priveliștea era mult mai puțin atrăgătoare. De data aceasta, ochii săi acoperiți de pleoape grele erau larg deschiși.

- Ce... ce înseamnă asta? Sunt om bătrân, slujitorul tău devotat...

Tyrion se așeză pe pat.

- Atât de devotat încât i-ai trimis lui Doran Mar-tell doar una dintre scrisorile mele. Pe cealaltă i-ai dat-o surorii mele.

- N... nu, scânci Pycelle. Nu, e un neadevăr, îți jur, n-am fost eu acela. Varys, a fost Varys, Păianjenul, te-am prevenit...

- Toți Maestrii mint atât de prost? I-am spus lui Varys că i-1 dau Prințului Doran, spre creștere, pe nepotul meu, Tommen. I-am spus lui Degețel că intenționez s-o căsătoresc pe

Myrcella cu Lordul Robert de Eyrie. N-am spus nimănui că o ofer celor din Dorne... Acel adevăr se afla doar în scrisoarea pe care ți-am încredințat-o ție.

Pycelle apucă de un colț al păturii.

- Păsările s-au pierdut, mesajele au fost furate sau vândute... Varys a fost, sunt lucruri despre acel eunuc pe care dacă ți le-aș spune ți-ar îngheța sângele în vene...

- Doamna mea preferă să am sângele fierbinte.

- Să nu ai nici o îndoială, pentru fiecare secret pe care eunucul ți-1 șoptește la ureche, mai păstrează încă șapte. Iar Degețel, acela...

- Știu totul despre Lordul Petyr. E aproape la fel de nedemn de încredere ca și tine. Shagga, taie-i bărbăția și dă-o la capre.

Shagga ridică securea imensă, cu două tăișuri.

- Nu e nici o capră, Jumătate-de-Om!

- Dă-i drumul.

Răcnind, Shagga făcu un salt înainte. Pycelle țipă și udă patul. Urina țâșni în toate direcțiile, în timp ce încerca să se ferească de lovitură. Sălbaticul îl prinse de capătul bărbii albe, tremurătoare, și îi tăie trei sferturi din ea cu o singură lovitură de secure.

- Timett, crezi că prietenul nostru ar fi mai săritor fără barba aia după care să se ascundă?

Tyrion își șterse urina de pe cizme cu o bucată de pânză.

- În curând va spune adevărul. Prăpastia goală a ochilor aprinși ai lui Timett fu inundată de întuneric.

- Simt mirosul fricii.

Shagga azvârli o mână de păr pe salteaua de paie și înhață ceea ce mai rămăsese din barbă. Nu te mișca, Maester, porunci Tyrion. Când Shagga se enervează, îi tremură mâinile.

- Mâinile lui Shagga nu tremură niciodată, zise uriașul indignat, apăsând lama imensă, în formă de semilună, sub bărbia tremurătoare a lui Pycelle și răsând un alt smoc de barbă.

- De când spionezi pentru sora mea? întrebă Tyrion. Respirația lui Pycelle era precipitată și întretăiată.

- Tot ce am făcut am făcut pentru Casa Lannister. Bolta largă a frunții bătrânului strălucea de sudoare, iar pe pielea lui ridată atârnav smocuri de păr alb. Mereu..., timp de ani de zile..., nobilul tău tată, în-treabă-1 numai..., am fost slujitorul său devotat... Eu am fost cel care i-a cerut lui Aerys să deschidă porțile...

Asta îl luă pe Tyrion prin surprindere. Fusese doar un băiețandru la Casterly Rock când orașul căzuse.

- Așadar, Jaful de la Debarcaderul Regelui a fost tot lucrătura ta?

- Pentru regat! După ce Rhaegar a murit, războiul s-a sfârșit. Aerys era nebun, Viserys prea tânăr, Prințul Aegon, un copil de țâță, dar regatul avea nevoie de un rege... M-am rugat să fie nobilul tău tată, dar Robert era prea puternic și Lordul Stark s-a mișcat prea iute...

- Pe câți i-ai trădat, mă întreb. Aerys, Eddard Stark, eu... și Regele Robert, de asemenea? Lordul Arryn, Prințul Rhaegar? Unde începe, Pycelle? Unde se termina, știa.

Securea zgârie mărunțul din gâtul lui Pycelle și atinse pielea moale, flască de sub maxilar, bărbierind ultimele fire de păr.

- Tu... nu ai fost aici, găfâi Pycelle când lama îi urcă spre obraji. Robert... rănilor lui... dacă le-ai fi văzut, le-ai fi mirosit, n-ai fi avut nici o îndoială...

- O, știu că mistrețul a făcut treaba în locul tău..., dar, dacă ar fi lăsat treaba pe jumătate neterminată, cu siguranță că ai fi isprăvit-o.

- Era un rege destrăbălat, înfumurat, bețiv, afemeiat..., ți-ar fi dat sora la o parte, propria lui regină... Te rog... Renly pune la cale să o aducă la curte pe fecioara de la Highgarden, pentru a-l ispiti pe fratele său... Martori stau zeii...

- Și ce pune la cale Lordul Arryn?

- El știa, zise Pycelle. Despre... despre...

- Știu despre ce știa, i-o reteză Tyrion, care nu era dornic să afle și Shagga și Timett.

- Avea de gând să-și trimită soția înapoi la Eyrie, și fiul să fie crescut la Piatra

Dragonului... Voia să acționeze...

- Așa că tu l-ai otrăvit mai repede.

- Nu, se împotrivi fără vlagă Pycelle. Shagga mârâi și îl apucă de barbă. Mâna bărbatului era atât de vânjoasă încât ar fi putut să zdrobească craniul Maes terului ca pe o coajă de ou dacă l-ar fi strâns.

Tyrion țâțâi.

- Am văzut lacrimile din Lys printre poțiunile tale. L-ai trimis pe propriul Maester al Lordului Arryn și ai făcut singur preparatul ca să poți fi sigur că va muri.

- O minciună!

- Bărbierește-l mai apăsător, sugerează Tyrion. Pe gât, din nou.

Securea zbură înapoi în jos, zgâriind pielea. O peliculă subțire de salivă se agită pe buzele lui Pycelle, în timp ce gura îi tremura.

- Am încercat să-l salvez pe Lordul Arryn, îți jur...

- Ai grijă, Shagga, l-ai tăiat. Shagga mârâi:

- Dolf a adus pe lume luptători, nu bărbieri. Când simți sângele prelingându-i-se pe gât și pe

piept, bătrânul începu să tremure, în timp ce ultimele puteri îl părăseau. Se împuținase parcă, era mai mic și mai firav decât fusese când dăduseră buzna peste el.

- Da, scânci el, da, Colemon începea să se dezvinovățească, așa că l-am alungat. Regina avea nevoie ca Lordul Arryn să fie mort, nu a spus ea asta, n-ar fi putut, Varys asculta, asculta mereu, dar când o priveam, știam. Totuși, nu eu am fost cel care i-a dat otrava, jur. Bătrânul începu să plângă. Varys îți va

spune, a fost servitorul lui. Hugh îl chema, cu siguranță el a făcut-o, întreab-o pe sora ta, întreab-o. Tyrion era dezgustat.

- Legați-l și luați-l de aici, porunci. Azvârliți-l într-una dintre celulele negre.

Il împinseră afară, pe ușa sfărâmată.

- Lannister, suspină el, tot ce am făcut a fost pentru Lannister...

Când dispăru, Tyrion cercetă locuința pe îndelete și mai adună câteva vase mici de pe rafturi. Corbii bolboroseau deasupra capului său în timp ce lucra, un sunet ciudat de liniștit. Va trebui să găsească pe cineva să se ocupe de păsări până ce de la Citadelă avea să fie trimis un om care să-l înlocuiască pe Pycelle.

El a fost cel în care am sperat să mă încred. Varys și Degețel nu erau nici ei mai loiali, bănuia Tyrion, doar mai subtili și, de aceea, mai periculoși. Poate că modul de a acționa al tatălui său ar fi fost mai bun: l-ar fi chemat pe Ilyn Payne, ar fi înălțat trei capete deasupra porților. Și ce mai priveliște încântătoare ar fi, gândi el.

ARYA

Teama taie mai adânc decât o sabie, obișnuia să-și spună Arya, dar teama nu dispărea. Făcea parte din viața ei de zi cu zi, ca pâinea uscată și ca bășicile de pe degete, după o zi lungă de mers pe drumul aspru, croit de urmele roților de căruță.

Crezuse că știa ce înseamnă teama, dar în acel hambar de lângă Ochiul Zeilor, învățase cu adevărat. Opt zile a zăcut acolo până ce Muntele i-a poruncit să pornească și până când, în fiecare zi, a văzut pe cineva murind.

Muntele venea în hambar dimineața, după ce mânca, și îl lua pe unul dintre prizonieri la interogatoriu. Sătenii nu se uitau niciodată la el. Poate aveau impresia că dacă nu-l luau în seamă, nu-i va observa nici el..., dar el îi vedea și alegea pe cine dorea. Nu aveau unde să se ascundă, ce șiretlicuri să facă și cum să se ferească.

O fată împărți patul cu un soldat trei nopți la rând; Muntele a luat-o în cea de-a patra zi și soldatul

nu a spus nimic. Un bătrân zâmbăreț le cârpea hainele și trâncănea despre fiul său, înrolat în slujba mantiilor aurii, la Debarcaderul Regelui.

- E omul regelui, zicea, un bărbat de nădejde, ca și mine, trup și suflet alături de Joffrey. Zicea asta atât de des încât începură să-i spună „Trup și Suflet pentru Joffrey” ori de câte ori paznicii nu auzeau. „Trup și Suflet” a fost luat în cea de-a cincea zi.

O tânără mamă, cu fața mâncată de vărsat-de-vânt, se oferi să le spună de bunăvoie tot ce știa, dacă îi promiteau să nu se atingă de fata ei. Muntele o ascultă până la capăt, iar în dimineața următoare o luă pe fată, ca să fie sigur că nu-i va ascunde nimic.

Cei aleși erau interogați în fața tuturor celorlalți prizonieri, ca să vadă cu toții ce soartă îi așteaptă pe rebeli și pe trădători. Un bărbat pe care ceilalți îl numeau Gâdilătorul punea întrebările. Avea o față atât de obișnuită și straie atât de simple, încât Arrya l-ar fi putut lua drept sătean înainte de a-l vedea la treabă.

- Gâdilătorul îi face să urle atât de tare încât fac pe ei, le spuse gârbovul bătrân Chiswyck. Era bărbatul pe care încercase să-l muște, cel care o numise mică sălbăticiune și îi lovise capul cu pumnul înmă-nușat în zale. Uneori îl ajuta pe Gâdilător. Alteori îl ajutau ceilalți. Ser Gregor Clegane însuși stătea nemișcat, privind și ascultând, până ce victima murea.

întrebările erau mereu aceleași: Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Mai era mâncare? Unde era Lordul Beric Dondarrion? Care dintre săteni l-au ajutat? Când a plecat, încotro s-a îndreptat? Câți oameni erau cu el? Câți cavaleri, câți arcași, câți soldați? Ce arme aveau? Câți erau călare? Câți erau răniți? Ce alt dușman mai văzuseră? Cât de numeroși? Când? Ce flamuri arborau? Unde se duceau? Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Unde era Lordul Beric Dondarion? Câți oameni erau cu el? In cea de-a treia zi, Arrya ar fi putut pune ea însăși întrebările.

Găsiră puțin aur, puțin argint, un sac mare cu monede de aramă, un pocal încrustat cu granat pentru care doi soldați aproape că ajunseră să se bată. Aflară că Lordul Beric avea cu el zece muritori de foame, sau o sută de cavaleri călări, că plecaseră spre vest, spre nord sau spre sud, că trecuse lacul cu barca și că era puternic ca un zimbru sau slăbit de hemoragie. Nimeni nu supraviețuise interogatoriului, nici bărbat, nici femeie, nici copil. Cel mai puternic a rămas în viață până la lăsarea seriei. Trupurile le erau atârinate dincolo de focuri, pentru lupi.

Până când ajunseră să plece, Arya știa că nu era dansatoare pe apă. Syrio Forel nu i-ar fi lăsat niciodată să-l doboare și să-i ia sabia, nici nu ar fi stat deoparte când l-au ucis pe Lommy Mâini Verzi. Syrio nu ar fi rămas tăcut în acea casă de piatră, nici nu s-ar fi amestecat supus printre ceilalți prizonieri. Lupul străvechi era blazonul Casei Stark, dar Arya se simțea mai degrabă ca un miel înconjurat de o turmă de oi. Ii ura pe săteni pentru lipsa lor de voință, aproape la fel de mult cum se ura pe ea însăși.

Lannisterii îi luaseră totul: tată, prieteni, casă, speranță, curaj. Unul îi luase Acul, în timp ce altul îi rupsese sabia de lemn pe genunchi. Ii luaseră până și secretul stupid. Hambarul era destul de mare ca să se poată furișa într-un colț să se ușureze când nu se uita nimeni, dar pe drum era altfel. Se abținu cât putu mai mult, dar în cele din urmă se așeză pe vine lângă un tufiș și își dădu jos pantalonii în fața tuturor. Avea de ales: asta sau făcea pe ea. Plăcintă Fierbinte se uită la ea cu ochi mari, rotunzi, dar nimeni altcineva nu se sinchisi să privească. Fete-oi sau băieți-oi. Lui Ser Gregor și oamenilor lui nu părea să le pese.

Cei care îi țineau ostatici nu le permiteau să flecărească. O buză spartă o învăță pe Arya să-și țină gura. Alții nu învățară deloc. Un băiat de trei ani nu mai înceta să-și strige tatăl, așa că i-au

zdrobit fața cu un buzdugan. Pe urmă mama băiatului începu să plângă, așa încât Raff cel Dulce a ucis-o și pe ea.

Arya îi privea murind și nu făcea nimic. La ce bun să fii curajos? Una dintre femeile alese pentru interogatoriu încercase să fie curajoasă, dar murise țipând, ca toți ceilalți. Nu erau oameni curajoși în acel grup, doar oameni speriați și înfometati. Majoritatea erau femei și copii. Cei câțiva bărbați erau foarte bătrâni sau foarte tineri, ceilalți fuseseră legați în lanțuri de spânzurătoare aceea și lăsați pradă lupilor și ciorilor. Gendry fusese cruțat doar pentru că recunoscuse că și-a făcut singur coiful cu coarne; fierarii sau ucenicii de fierari erau prea valoroși ca să fie omorâți.

Erau duși să-1 slujească pe Lordul Tywin Lannister la Harrenhal, le-a spus Muntele.

- Sunteți trădători și rebeli, așa că mulțumiți-le zeilor voștri că Lordul Tywin vă dă această șansă. E mai mult decât ați primi de la tâlhari. Supuneți-vă, slujiți și trăiți.

- Nu e corect, nu, o auzi pe-o bătrână uscățivă plângându-i-se alteia, la culcare. N-am trădat nimic, ceilalți au năvălit și au luat ce au vrut, la fel ca și ăștia.

- Dar Lordul Beric nu ne-a făcut nici un rău, șopti prietena sa. Și preotul acela roșu care îl însoțea a plătit pentru tot ce au luat.

- A plătit? Mi-a luat două găini și mi-a dat o bucată de hârtie cu un semn pe ea. Pot să mănânc o bucățică de hârtie veche și zdrențuită, te întreb eu? Îmi poate da ouă? Privi împrejur să vadă dacă era prin preajmă vreun străjer și scuipe de trei ori. Asta e pentru clanul Tully, asta pentru Lannisteri și asta pentru clanul Stark.

- E păcat și e rușine, șuieră un bătrân. Când bătrânul rege era încă în viață, n-ar fi îngăduit așa ceva.

- Regele Robert? întrebă Arya, uitând de sine.

- Regele Aerys, fie binecuvântat de zei, răspunse cu voce tare bătrânul. Un străjer se apropie, ca să-i reducă la tăcere. Bătrânul își pierdu ambii dinți, iar în noaptea aceea nu mai vorbi nimeni.

În afară de prizonieri, Ser Gregor mai ducea cu el o duzină de porci, o cușcă cu găini, o vacă sfrijită cu lapte și nouă căruțe de pește sărat. Muntele și oamenii lui aveau cai, dar prizonierii mergeau cu toții pe jos, iar cei prea slabi ca să țină pasul erau omorâți pe loc, la fel ca toți cei destul de nechibzuți care încercau să fugă. Noaptea, străjerii duceau femeii în tufișuri și majoritatea parcă așteptau asta și se supuneau destul de ușor. O fată, mai drăguță decât celelalte, era obligată să meargă cu patru sau cinci bărbați în fiecare noapte, până ce-1 lovi pe unul cu o piatră. Ser Gregor îi puse pe toți să se uite cum îi taie capul cu o singură lovitură a sabiei sale mari, pentru două mâini.

- Lăsați trupul fetei la lupi, porunci el când termină treaba, dându-i sabia scutierului său pentru a o curăța.

Arya se uita pieziș la Ac, atârnat la șoldul unui soldat chel, cu barba neagră, pe nume Polliver. E bine că mi-au luat-o, gândi ea. Altfel ar fi încercat să-1 ucidă pe Ser Gregor, iar el ar fi tăiat-o în două și ar fi lăsat-o și pe ea pradă lupilor.

Polliver nu era atât de rău ca unii dintre ceilalți, deși îi furase Acul. În noaptea când a fost prinsă, oamenii lui Lannister fuseseră pentru ea străini fără nume, cu chipuri asemănătoare, cum

le erau și coifurile, dar ajunsese să-i cunoască pe toți. Trebuia să știi cine era leneș, cine crud, cine era deștept și cine prost. Trebuia să afli că, deși cel căruia îi spuneau Gură de Rahat avea cea mai spurcată limbă pe care o auzise vreodată, bărbatul îți dădea o bucată de pâine în plus dacă cereai, în timp ce veselul bătrân Chis-wyck și Raff cel cu vorba dulce ți-ar da doar un dos de palmă.

Arya privea, asculta și își șlefuiă ura, așa cum Gendry își șlefuiuse cândva coiful cu coarne. Dunsen purta acum acele coarne de taur, iar ea îl ura pentru asta. Il ura pe Polliver pentru Ac și îl ura pe bătrânul Chiswyck care credea că e amuzant. Iar pe Raff cel Dulce, care-și trecuse sulița prin gâtul lui Lommy, îl ura și mai mult. Il ura pe Ser Amory Lorch pentru Yoren și îl ura pe Ser Meryn Trant pentru Syrio, îl ura pe Câine pentru că l-a ucis pe Mycah, fiul măcelarului, îi ura pe Ser Ilyn și pe Prințul Joffrey și pe regină de dragul tatălui ei, al lui Tom Grăsanul, al lui Desmond și al celorlalți, chiar și pentru Lady, lupoaica Sansei. Gădilătorul era aproape prea înfricoșător ca să-l urăști. Uneori, putea aproape să uite că era cu ei. Când nu punea întrebări, era doar un soldat printre ceilalți, mai tăcut decât majoritatea, cu un chip ca al altor o mie de bărbați.

În fiecare seară, Arya le rostea numele: Ser Gre-gor, îi șoptea ea pernei de piatră, Dunsen, Polliver, Chiswyck, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Câinele, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. La Winterfell, Arya se ruga cu mama sa în templul septim și cu tatăl său în pădurea zeilor, dar nu erau zei aici, pe drumul către Harrenhal, iar înșiruirea ei de nume era singura rugăciune pe care se sinchisea s-o țină minte.

În fiecare zi mășăluiau și în fiecare seară Arya rostea șirul ei de nume, până ce, în sfârșit, copacii începură să se rărească, cedând locul unui peisaj pestriț de coline domoale, râuri șerpuite

și câmpuri scăldate în soare, unde ruinele orașelor arse se înălțau negre, ca niște dinți stricați. Mai trecu o zi lungă de marș până ce zăriră în depărtare turnurile Harren-halului, profilându-se dincolo de apele albastre ale lacului.

Va fi mai bine după ce vor ajunge la Harrenhal, se îmbărbătau între ei prizonierii, dar Arya nu era atât de sigură. Își aminti poveștile Bătrânei Nan despre castelul construit pe frică. Harren cel Negru amestecase sânge de om în mortar, obișnuia să spună Nan, coborând glasul, astfel încât copiii erau nevoiți să se aplece mai aproape ca să audă, dar dragonii lui Aegon i-au părjolit pe Harren și pe toți fiii săi între zidurile mari de piatră. Arya își mușcă buza, în timp ce înainta călcând cu picioarele bătătorite. Nu va mai dura mult, își spuse, acele turnuri nu pot fi la mai mult de câteva mile depărtare.

Totuși, merseră ziua întreagă și aproape toată ziua următoare înainte de a ajunge, în sfârșit, la marginea oștirii Lordului Tywin, care-și așezase tabăra la vest de castel, în mijlocul ruinelor arse ale orașului. Din depărtare, Harrenhal era amăgitor, pentru că era atât de imens. Zidurile sale colosale de apărare se ridicau în spatele lacului, abrupte și neașteptate ca piscurile unor munți, în timp ce, deasupra parapetelor, șirurile de catapulte din lemn și fier păreau mici ca niște gândaci.

Duhoarea răspândită de oastea Lannisterilor ajunse la Arya cu mult înainte de a putea să deslușească însemnele de pe flamurile care răsăreau de-a lungul țărmlui, în vârful pavilioanelor oamenilor vestului. După miros, Arya își dădea seama că Lordul Tyrion era aici de ceva vreme. Latrinele care înconjurau tabăra erau arhipline și colcăiau de muște, iar pe țărșii ascuțiți care protejau perimetrul văzu un puf palid, verzui.

Casa porții de la Harrenhal, în sine la fel de impunătoare ca Marea Fortăreață de la Winterfell, era pe cât de masivă, pe atât de distrusă, cu pietrele fisurate și decolorate. De afară, doar vârfurile a cinci turnuri imense puteau fi zărite în spatele zidurilor. Cel mai scund dintre ele era de două ori mai înalt decât cel mai mare turn din Winterfell, dar nu se avânta în văzduh ca un turn adevărat. Arya se gândi că arătau ca degetele chircite, noduroase, ale unui bătrân, orbecăind după un nor trecător. Își aminti că Nan îi spusese cum se topise piatra și cum se scursesese, precum ceara de lumânări, în jos, pe trepte și pe ferestre, răspândind o strălucire sângerie, dogoritoare, căutându-l pe Harren în ascunzătoare. I se părea verosimil; fiecare turn era mai grotesc și mai diform decât celălalt, zgrunțuros, crăpat și distrus.

- Nu vreau să merg acolo, protestă Plăcintă Fierbinte în timp ce Harrenhalul își deschidea porțile în fața lor. Acolo sunt fantome.

Chiswyck îl auzi, dar de data aceasta, se mulțumi să zâmbească.

- Brutarule, ai de ales. Vino să te alături fantomelor, sau rămâi de unul singur.

Plăcintă Fierbinte intră, alături de ceilalți. În răsunătoarea sală de baie din piatră și lemn, ostaticii fură dezbrăcați și puși să se spele și să se frece bine în căzi pline cu apă fierbinte. Două bătrâne feroase supravegheau procesul, discutând despre ei fără menajamente, de parcă ar fi fost niște măgari proaspăt achiziționați. Când veni rândul Aryei, Jupâneasa Amabel cloncâni dezaprobator la vederea picioarelor sale, în timp ce Jupâneasa Harra îi pipăi bătăturile de pe degete, dobândite în lungile ore de exerciții cu Acul.

- Le-a făcut frecând untul, pun pariu, zise ea. Ești vreo progenitură de fermier, nu-i așa? Ei, nu contează, fata mea, ai șansa să ajungi mai sus în lumea aceasta dacă muncești din greu. Dacă nu-ți vei da silința, vei fi bătută. Și cum îți zice?

Arya nu îndrăznea să-și spună adevăratul nume, dar nici Arry nu era bun, căci era un nume de băiat și puteau vedea că nu era băiat.

- Nevăstuică, zise ea, rostind primul nume de fată care îi veni în minte. Lommy îmi zicea Nevăstuică.

- Îmi dau seama de ce, pufni Jupâneasa Amabel. Părul ăla ca de sperietoare, care mai e și cuib pentru păduchi, pe deasupra. Il vom tăia și pe urmă treci la bucătărie.

- Aș prefera să îngrijesc caii. Aryei îi plăceau caii și poate, fiind în grajduri, ar fi putut să fure unul și să evadeze.

Stăpâna Harra o pocni atât de tare încât buza umflată i se sparse din nou.

- Și ține-ți gura, altfel o s-o capeți și mai rău. Nu ți-a cerut nimeni părerea.

Sângele din gură avea un gust sărat, de metal. Arya plecă privirea fără să spună nimic. Dacă aș avea încă Acul, n-ar îndrăzni să mă lovească, gândi ea posomorâtă.

- Lordul Tywin și cavalerii lui au grăjdari și slujitori care să se îngrijească de caii lor, n-au nevoie de una ca tine, zise Jupâneasa Amabel. Bucătăriile sunt curate și îngrijite, iar acolo e mereu un foc cald, lângă care poți dormi, și mâncare din belșug. Poate te-ai fi descurcat acolo, dar văd că nu ești fată isteță. Harra, cred că trebuie să i-o dăm lui Weese.

- Dacă crezi tu, Amabel.

Ii dădură o haină de lână aspră, cenușie, și o pereche de pantofi care nu-i erau buni și o trimiseră de acolo.

Weese era un slujbaș de rând al Turnului Plângător, un om îndesat, cu un buboi de nas cărnos și un cuib de furuncule roșii, inflamate, într-un colț al buzelor sale cărnose. Arya era printre cei șase prizonieri trimiși la el. Ii privi de sus până jos cu ochi sfredelitori.

- Lannisterii sunt generoși cu cei care îi slujesc bine, o onoare pe care nimeni de teapa voastră nu o merită, dar în vreme de război omul se descurcă doar cu ce are la îndemână. Munciți cu râvnă și vedeți-vă de treabă, și s-ar putea ca într-o zi să vă ridicați la fel de sus ca mine. Dar, dacă vă gândiți să vă bazați pe bunătatea stăpânului, la mine veți ajunge după ce pleacă el. Pășea țațoș dintr-o parte în alta, în fața lor, spunându-le cum nu trebuie să se uite niciodată în ochii celor de obârșie nobilă, să nu vorbească

neîntrebați, nici să nu stea în calea stăpânului. Nasul meu nu mă înșală niciodată, se făli el. Simt mirosul sfidării, simt mirosul mândriei, simt mirosul nesupunerii. Dacă simt izul unei asemenea duhori, veți da socoteală. Când vă adulmec, nu vreau să simt altceva decât mirosul fricii.

DAENERYS

Pe zidurile Qarthului, oamenii băteau gongul vestind sosirea ei, în timp ce alții suflau în cornuri ciudate, care le înconjurau trupurile ca niște șerpi mari de bronz. O coloană de oameni călare pe cămile ieși din oraș pentru a-i fi gardă de onoare. Călăreții purtau armuri cu solzi de aramă, coifuri cu cioc împodobite cu colți de aramă și cu pene lungi, negre, mătăsoase, stând înălțați în șeile încrustate cu granate și rubine. Cămilele erau acoperite cu pături, în sute de culori diferite.

- Qarth e cel mai mare oraș care a existat sau va exista vreodată, îi spusese Pyat Pree mai demult, pe când se aflau printre oasele din Vaes Tolorro. Este centrul lumii, poarta dintre nord și sud, puntea dintre est și vest, vechi de când lumea și atât de măreț, încât Saathos cel înțelept și-a scos ochii după ce l-a privit pentru prima oară, știind că tot ceea ce urma să vadă de atunci înainte i se va părea, prin comparație, sordid.

Dany considera cuvintele vrăjitorului cam exagerate, dar splendoarea marelui oraș era de netăgăduit. Trei ziduri groase, sculptate cu măiestrie, înconjurau Qarthul. Zidul exterior era din gresie roșie, înalt de treizeci de picioare și decorat cu animale: șerpi târându-se, ulii zburând, pești înotând, intercalați cu lupi din pustiul roșu, cu cai suri și elefanți mon-struoși. Peretele din mijloc, înalt de douăzeci de picioare, era din granit gri, acoperit de scene de război: săbii încăierate, scuturi și sulite, săgeți în zbor, eroi în luptă, copii măcelăriți și ruguri aprinse. Zidul

interior era de cincisprezece picioare înălțime, din marmură neagră, cu sculpturi care o făcură pe Dany să roșească până ce și-a spus că e o proastă. Nu era fecioară; dacă se putea uita la scenele de măcel de pe zidul cenușiu, de ce ar trebui să-și îndepărteze privirile de la imaginile unor bărbați și femei care-și ofereau unul altuia plăcere?

Porțile exterioare erau bandate cu aramă, cele din mijloc cu fier, iar cele din interior erau ținute cu ochi de aur. Toate se deschiseră la apropierea lui Dany. În vreme ce intra călare în oraș, pe calul ei argintiu, copii mici se repeziră să presare flori în calea ei. Purtau sandale aurii și erau pictați în culori vii, fără nimic altceva pe ei.

Toate culorile care lipseau de la Vaes Tolorro își găsiseră drumul către Qarth; clădirile se îngrămădeau în jurul ei, fantastice ca un vis febril, în nuanțe de trandafiriu, violet și ocru. Trecu pe sub un arc de bronz, construit în forma unor șerpi care se împerecheau, cu solzi, fulgi delicați de jad, obsidian și lapis lazuli. Turnuri înguste se ridicau mai înalte decât văzuse Dany vreodată, iar fântâni îngrijite construite în forme de grifoni, de dragoni și de manticore umpleau fiecare piață.

Qartheenii stăteau pe marginea străzilor și priveau din balcoanele lor delicate care păreau prea fragile ca să le suporte greutatea. Erau oameni înalți, palizi, îmbrăcați în pânză, satin și blănuri de tigru, fiecare fiind un lord sau o doamnă în ochii lui Dany. Femeile purtau rochii care lăsau un sân dezgolit, în timp ce bărbații preferau cămăși de mătase cu șiraguri de mărgăritare. Trecând pe lângă ei, cu haina-i din piele de leu și cu Dragonul negru pe un umăr, Dany se simțea jerpelită și barbară. Oamenii ei îi numeau pe Qartheeni „Oameni de Lapte”, pentru că erau palizi, iar Khal Drogo visase la ziua când va putea pustii marile orașe din est. Privi la călăreții ei de

sânge, cu ochii negri, migdalați, care nu lăsau să li se ghicească gândurile. Oare ei nu văd altceva decât prada? se întrebă ea. Cât de sălbatici trebuie să le părem acestor Qartheeni!

Pyat Pree conducea micul ei khalasar spre centrul unei arcade imense, unde se înălțau, pe coloane de marmură verde și albă, eroii străvechi ai orașului, de trei ori mai înalți decât statura unui om. Trecură printr-un bazar aflat într-o clădire cavernoasă, al cărei tavan din șipci găzduia o mie de păsări viu colorate. Pe zidurile terasate, deasupra prăvăliilor, înfloreau arbori și flori, în timp ce dedesubt, parcă tot ceea ce zeii așezaseră în această lume era de vânzare.

Armăsarul ei se retrase sperios când prințul negustor Xaro Xhoan Daxos se îndreptă către ea; caii nu suportau apropierea cămilelor, descoperise Dany.

- Dacă vezi aici ceva ce ți-ai dori, o, prea frumoasă femeie între femei, trebuie doar să spui și va fi al tău, îi strigă Xaro de pe șaua sa împodobită cu coarne.

- Qarth însuși este al ei, nu are nevoie de fleacuri, vorbi cu glas cântat Pyat Pree, omul cu buze albastre, din cealaltă parte. Va fi așa cum am promis, Khalessi. Vino cu mine la Casa Celor Nemuritori și vei bea din adevăr și din înțelepciune.

- De ce ar avea nevoie de Palatul tău de Praf, când eu îi pot da lumina soarelui, apă dulce și mățăsurii în care să doarmă? îi zise Xaro vrăjitorului. Cei Treisprezece vor așeza o coroană de jad negru și opale de foc pe frumosul ei cap.

- Singurul palat pe care îl doresc este castelul roșu de la Debarcaderul Regelui, nobile Pyat. Dany era circumspectă în privința vrăjitorului, maegi Mirri Maz Duur o prevenise asupra celor care se jucau de-a vrăjitoria. Și dacă mai marele Qarthului vrea să-mi facă daruri, să-mi dea corăbii și săbii, ca să-mi redobândesc ceea ce-mi aparține de drept.

Colțurile buzelor albastre ale lui Pyat se ridicară, într-un zâmbet grațios.

- Va fi așa cum poruncești, Khaleesi. Se îndepărtă, legănându-se odată cu mișcarea cămilei, cu veșmintele lungi, împodobite cu mărgăritare, fluturând în urma lui.

- Tânăra regină e înțeleaptă, în ciuda anilor săi, îi șopti Xaro Xhoan Daxos de pe șaua înaltă. În Qarth există o zicală: Casa unui vrăjitor e construită pe oase și pe minciuni.

- Atunci de ce coboară oamenii glasul când vorbesc despre vrăjitorii din Qarth? Puterea și înțelepciunea lor e venerată în tot estul.

- Cândva au fost puternici, fu de acord Xaro, dar acum sunt ridicoli, ca acei bătrâni soldați lipsiți de vlagă, care se fălesc cu vitejia lor multă vreme după ce puterea și priceperea i-au părăsit. Își citesc sulurile sfărâmate, beau umbra-înserării până ce li se al-băstresc buzele și fac aluzii la puteri de temut, dar, în comparație cu cei de dinaintea lor, sunt niște păstăi goale.

Darurile lui Pyat Pree se vor transforma în praf în mâinile tale, te previn.

Dădu bice cămilei și se îndepărtă.

- Cioara cheamă corbul înapoi, murmură Ser Jorah în Limba Comună din Westeros. Cavalerul exilului mergea călare în dreapta ei, ca întotdeauna. Pentru intrarea lor în Qarth, lăsase deoparte veșmintele Dothraki și își puse din nou platoșa, zalele și straietele de lână ale Celor Șapte Regate îndepărtate. Ai face bine să-i eviți pe amândoi, înălțimea Ta.

- Acei bărbați mă vor ajuta să-mi capăt coroana, răspunse ea. Xaro are o avere uriașă, iar Pyat Pree...

- ... se preface că are putere, o completă fulgerător cavalerul. Pe tunica sa verde-închis, ursul Casei

Mormont stătea pe labele din spate, negru și fioros. Jorah nu arăta mai puțin feroce în timp ce scruta încruntat mulțimea care umplea bazarul. N-aș zăbovi mult aici, regina mea. Îmi displace chiar și mirosul acestui loc. Dany zâmbi.

- Poate că simți miros de cămile. Qartheeni au un miros destul de dulce pentru nasul meu.
- Mirosurile dulci sunt uneori folosite pentru a le acoperi pe cele infecte.

Marele meu urs, gândi Dany. Sunt regina lui, dar voi fi mereu și puiul lui, și mă va păzi întotdeauna. O făcea să se simtă în siguranță, dar în același timp o întrista. Și-ar fi dorit să-l iubească mai mult decât îl iubea.

Xaro Xhoan Daxos îi oferise lui Dany ospitalitatea casei sale pe timpul cât se va afla în oraș. Se așteptase la ceva măreț, dar nu se așteptase la un palat mai mare decât multe târguri la un loc. Palatul lui Magister Illyrio pare cabana unui porcar pe lângă acesta, gândi ea. Xaro jurase că locuința lui îi putea găzdui confortabil pe toți oamenii ei, cu tot cu cai; într-adevăr, îi înghițea. Ii fusese repartizată o aripă întreagă. Urma să aibă propriile grădini, un bazin din marmură, un turn de observație și labirintul vrăjitorului. Sclavii se vor ocupa de toate nevoile ei. În camerele ei, podelele erau din marmură verde, pereții erau acoperiți cu draperii colorate din mătase care sclipeau la fiecare pală de vânt.

- Ești prea generos, îi spuse lui Xaro Xhoan Daxos.

- Pentru Mama Dragonilor nici un dar nu este prea mare. Xaro era un om elegant, cu capul pleșuv și un nas mare ca un cioc, acoperit cu opal, rubine și cu solzi de jad. Măine, te vei ospăta cu păun și limbă de ciocârlie și vei asculta o muzică demnă de cea mai frumoasă dintre femei. Cei Treisprezece vor veni să-ți aducă omagii, și toți mai marii Qarthului.

Toți mai marii Qarthului vor veni sa-mi vadă dragonii, gândi Dany, dar îi mulțumi lui Xaro pentru amabilitate înainte de a se despărți de el. Pyat Pree plecă și el, promițând să le ceară Celor Nemuritori o audiență.

- O onoare rară, ca ninsorile de vară.

Înainte de pleca, îi sărută picioarele goale cu buzele sale albastrii și o obligă să accepte un dar, un vas cu o pomadă care, jura el, îi va permite să vadă spiritele aerului. Ultimul dintre vizitatori care plecă fu Quaithe, prezicătoarea. De la ea, Dany primi doar un avertisment:

- Păzește-te, spuse femeia cu masca roșie, lăcuită.

- De cine?

- De toți. Vor veni zi și noapte să vadă minunea care s-a născut din nou în lume, și când vor vedea, vor râvni. Căci dragonii sunt foc întrupat, iar focul este putere.

Când plecă și Quaithe, Ser Jorah zise:

- Adevăr grăiește, regina mea..., deși nici ea nu-mi place mai mult decât ceilalți.

- Nu o înțeleg.

Pyat și Xaro o copleșiseră cu promisiuni din clipa în care i-au zărit dragonii, declarându-se slujitorii ei devotați în toate, dar de la Quaithe se alesese doar cu un cuvânt criptic. Și o tulbura faptul că nu văzuse niciodată chipul femeii. Amintește-ți de Mirri Maz Duur, își spuse.

Amintește-ți trădarea. Apoi se adresă călăreților ei de sânge:

- Vom continua să avem propria noastră pază cât timp vom sta aici. Vedeți ca nimeni să nu intre în aripa aceasta a castelului fără permisiunea mea și aveți grijă ca dragonii să fie bine păziți.

- Așa vom face, Khaleesi, răspunse Aggo.

- Am văzut doar acele părți ale Qarthului pe care Pyat Pree a vrut să le vedem, continuă ea. Rakharo, du-te și vezi restul și spune-mi ce ai descoperit. Ia cu tine bărbați de nădejde - și femei, ca să meargă în locurile unde bărbații nu au acces.

- Cum spui, așa voi face, sânge din sângele meu, zise Rakharo.

- Ser Jorah, caută docurile și vezi ce fel de corăbii sunt ancorate. A trecut o jumătate de an de când am auzit ultima dată vești de la Cele Șapte Regate. Poate că zeii au trimis aici vreun căpitan vrednic din Wes-teros, cu o corabie care să ne ducă acasă.

Cavalerul se încruntă.

- Asta nu ar fi politicos. Uzurpatorul te-ar ucide, e limpede ca lumina zilei. Mormont își agăță degetele de cingătoare. Locul meu e aici, lângă tine.

- Mă poate păzi și Jhogo. Tu cunoști mai multe limbi decât oricare dintre călăreții de sânge, iar clanul

Dothraki nu are încredere în mare și în cei care navighează. Doar tu poți să îndeplinești această misiune. Du-te printre corăbii și vorbește cu echipajele, află de unde sunt și încotro se îndreaptă, și ce fel de oameni le conduc.

Fără tragere de inimă, exilatul încuviință.

- Cum spui, regina mea.

După ce pleacă toți, slujitoarele o dezbracă de veșmintele murdare pe care le purta, iar Dany merge în vârful degetelor spre locul unde se afla bazinul de marmură, plin cu pești aurii care începură, curioși, să-i ciugulească pielea, gâdilând-o. Ii făcea bine să închidă ochii și să plutească, știind că putea să se odihnească după pofta inimii. Se întreba dacă Fortăreața lui

Aegon avea un asemenea bazin și grădini înmiresmate, pline de lavandă și de mentă. Trebuie să aibă, cu siguranță. Viserys a spus întotdeauna că Cele Șapte Regate sunt mai frumoase decât orice alt loc de pe pământ.

Gândul la casa ei o neliniști. Dacă iubitul ei soț ar fi fost în viață, și-ar fi condus khalassarul peste apele otrăvite și ar fi măturat din cale dușmanii, dar puterea lui părăsise această lume. Călăreții ei de sânge rămăseseră devotați pe viață și pricepuți în luptă, dar în felul lor. Dothrakii jefuiau orașe și prădau regate, nu le conduceau. Dany nu dorea să transforme Debarcaderul Regelui în ruine înnegrite, bântuite de fantome. Se scăldase destul în lacrimi. Vreau să am un regat frumos, să-l umplu de bărbați voinici, fecioare drăgălașe și copii veseli. Vreau ca oamenii mei să zâmbească atunci când mă văd trecând, așa cum spunea Viserys că zâmbeau când îl vedeau pe tatăl meu.

Dar înainte de a putea face asta, trebuia să cucerească.

Uzurpatorul te va ucide, e limpede ca lumina zilei, spusese Mormont. Robert îl omorâse pe bravul ei frate Rhaegar, și unul dintre sclavii săi trecuse marea Dothraki să o otrăvească pe ea și pe fiul ei nenăscut. Se spunea că Robert Baratheon era puternic ca un taur și neînfricat în luptă, un om care nu iubea nimic mai presus decât războiul. Și alături de el erau marii lorzi pe care fratele ei îi numise câinii Uzurpatorului: Eddard Stark, cu ochii săi reci și cu inima înghețată, și Lannisterii aurii, tată și fiu, atât de bogați, de puternici și de perfizi.

Cum putea spera să răstoarne asemenea oameni? Când Khal Drogo era în viață, oamenii tremurau și îi făceau daruri ca să-i potolească mânia. Dacă nu, le lua orașele, bogățiile, nevestele și tot. Dar khalassarul lui fusese imens, în timp ce al ei era slab. Oamenii ei o urmaseră peste

deșertul roșu, când își urmărise cometa, și o vor urma și peste apa otrăvită, dar nu era îndeajuns. S-ar putea ca nici dragonii să nu fie suficienți. Viserys crezuse că regatul se va ridica pentru regele său de drept..., dar Viserys fusese un nebun, iar nebunii cred în lucruri nebunești.

îndoielile o făceau să tremure. Dintr-odată, apa i se păru rece, iar micii pești care îi ciuguleau pielea deveniseră sâcâitori. Dany se ridică și ieși din bazin.

- Irri, strigă ea. Jhiqui!

În timp ce slujnicele o ștergeau și o înveșmântau într-o rochie de mătase nisipie, gândurile ei se îndreptară către cei trei care o căutaseră în Orașul Oaselor. Steaua însângerată m-a condus la Qarth cu un scop. Aici voi găsi ceea ce îmi trebuie, dacă am puterea să iau ceea ce mi se oferă și înțelepciunea să mă feresc de curse și capcane. Dacă zeii doresc ca eu să înving, se vor îngriji de'asta, îmi vor trimite un semn, iar dacă nu... dacănu...

Era aproape seară și Dany își hrănea dragonii când Irri păși înăuntru, printre draperiile de mătase, ca să-i spună că Ser Jorah s-a întors de la docuri... și nu era singur.

- Trimite-1 înăuntru cu cine o fi cel pe care l-a adus, zise ea curioasă.

Când intrară, Dany era așezată pe un maldăr de perne, cu dragonii de jur-împrejur. Omul pe care-l adusese purta o mantie din pene verzi și galbene și avea pielea neagră ca antracitul lustruit.

- înălțimea Ta, spuse cavalerul, ți-1 aduc pe Qu-huru Mo, căpitan al Vântului Cafeniu, din Orașul Copacilor înalți.

Negrul îngenunche.

- Sunt profund onorat, regina mea, zise el, dar nu în limba Insulelor Verii, pe care Dany nu o cunoștea, ci în Valyriana dulce a Celor Nouă Orașe Libere.

- Onoarea e de partea mea, Quhuru Mo, răspunse Dany în aceeași limbă. Ai venit din Insulele Verii?

- Așa este, înălțimea Ta, dar, cu mai puțin de jumătate de an în urmă, am poposit în Orașul Vechi. De acolo îți aduc un dar minunat.

- Un dar?

- O veste, Mamă neînfricată a Dragonilor. Îți spun că Robert Baratheon e mort.

Dincolo de ziduri, peste Qarth, se lăsa înserarea, dar în inima lui Dany răsărise un soare.

- Mort? repetă ea. În poala lui Dany, Dragonul negru sâsâi și în fața ei se ridică un fum palid, ca un vâl. Ești sigur? Uzurpatorul e mort?

- Așa se spune în Orașul Vechi, în Dorne și în Lys și în toate celelalte porturi prin care am trecut.

Mi-a trimis vin otrăvit, dar eu sunt în viață, iar el este mort.

- Cum a murit? Pe umăr, palidul Viserion își fâlfâi aripile de culoarea untului, agitând aerul.

- Sfâșiat de un mistreț fioros, în timp ce vâna în pădurea sa regală, sau cel puțin așa am auzit în Orașul Vechi. Alții spun că regina lui 1-a trădat, sau fratele său, sau Lordul Stark, care era Mâna Regelui. Totuși, poveștile se potrivesc într-o privință: Regele Robert e mort și îngropat.

Dany nu văzuse niciodată chipul Uzurpatorului, dar rareori trecea o zi fără să se gândească la el. Umbra lui uriașă se așezase asupra ei din ceasul în care s-a născut, de când a ieșit la lumină,

în mijlocul sângelui și al furtunii, într-o lume în care nu mai avea loc. Iar acum acest străin de abanos alungase umbra aceea.

- Băiatul stă acum pe Tronul de Fier, spuse Ser Jorah.

- Regele Joffrey domnește, îl aprobă Quhuru Mo, dar Lannisterii conduc. Frații lui Robert au părăsit

Debarcaderul Regelui. Umblă vorba că au de gând să revendice coroana. Iar Mâna Regelui a căzut, Lordul Stark, care a fost prietenul Regelui Robert. A fost arestat pentru trădare.

- Ned Stark trădător? mârâi Ser Jorah. Nu prea se nimerește. Vară Lungă va reveni înainte ca cineva să-i mânjească prețioasa onoare.

- Ce onoare putea să aibă? zise Dany. Și-a trădat adevăratul rege, la fel ca și acești Lannisteri. Ii făcea plăcere să audă cum câinii Uzurpatorului se luptau între ei, deși nu era surprinsă. Se întâmplase același lucru când a murit Drogo al ei și marele său khalasar s-a sfâșiat în bucăți. E mort și fratele meu, Viserys, care a fost adevăratul rege, îi spuse celui venit din Insula Verii. Khal Drogo, nobilul meu soț, l-a ucis cu o coroană de aur topit.

Fratele ei ar fi fost oare mai înțelept dacă ar fi știut că răzbunarea pentru care se rugase îi era atât de la-ndemână?

- Atunci îți împărtășesc durerea, Mamă a Dra-gonilor, și plâng pentru însângerațul Westeros, văduvit de regele său de drept.

Sub degetele blânde ale lui Dany, Rhaegal cel verde îl privi pe străin cu ochi de aur topit. Când deschise gura, dinții îi străluciră ca niște ace negre.

- Când se întoarce corabia ta la Westeros, căpitane?

- Mă tem că nu mai devreme de un an sau chiar mai mult. De aici, Vântul Cafeniu se îndreptă către est, să facă negoț în jurul Mării de Jad.

- Înțeleg, zise Dany dezamăgită. Atunci îți doresc vânt bun și bun negoț. Mi-ai adus un dar de preț.

- Am fost răsplătit din belșug, mare regină. Ea rămase nedumerită:

- Cum așa?

Ochii omului străluciră.

- Am văzut dragonii. Dany râse.

- Și îi vei vedea și mai mult într-o bună zi, sper. Vino la mine, la Debarcaderul Regelui, când voi fi pe tronul tatălui meu, și vei primi o mare răsplată.

Bărbatul promise că așa va face și îi sărută ușor degetele, luându-și rămas-bun. Jhiqui îl conduse afară, în timp ce Ser Jorah Mormont rămase pe loc.

- Khaleesi, zise cavalerul când rămaseră singuri. Eu nu aș vorbi atât de deschis despre planurile mele dacă aș fi în locul tău. Acum omul ăsta va răspândi povestea peste tot unde se va duce.

- Foarte bine, răspunse ea. Lasă să știe întreaga lume care îmi e scopul. Uzurpatorul e mort, ce contează?

- Nu toate poveștile marinarilor sunt adevărate, o avertiză Ser Jorah și, chiar dacă Robert ar fi într-adevăr mort, în locul lui domnește fiul său. Asta nu schimbă nimic, sincer.

- Asta schimbă totul. Dany se ridică brusc. Țipând, dragonii se descolăciră și își întinseră aripile. Drogon fâlfâi și se agăță cu ghearele de arcadă. Ceilalți traversară cu repeziciune

podeaua, cu vârfurile aripilor frecându-se de marmură. Mai demult, Cele Șapte Regate erau asemenea khalasarului pe care l-a avut

Drogo al meu, o sută de mii erau ca unul sub comanda lui. Acum zboară în bucăți, la fel cum s-a întâmplat cu khalasarul meu după ce khal al meu a murit.

- Înalții lorzi s-au luptat dintotdeauna. Spune-mi cine a câștigat și am să-ți spun ce înseamnă. Khaleesi, Cele Șapte Regate nu vor cădea în mâinile tale ca tot atâtea piersici coapte. Vei avea nevoie de o flotă, de aur, de armate, de alianțe...

- Știu toate astea. Ii luă mâna într-a ei și îl privi în ochii negri, bănuitori. Uneori mă privește ca pe un copil pe care trebuie să-l apere, iar uneori ca pe o femeie cu care ar vrea să se culce, dar oare mă vede vreodată cu adevărat ca pe regina lui? Nu mai sunt fetița speriată pe care ai întâlnit-o în Pentos. Număr doar cincisprezece zile aniversare, e adevărat, dar sunt la fel de bătrână ca babele din dosh khaleen și la fel de tânără ca dragonii mei. Jorah, am născut un copil, am ars un khal și am traversat pustiul roșu și Marea Dothraki. Sângele meu este sângele dragonilor.

- La fel a fost și sângele fratelui tău, răspunse el cu încăpățănare.

- Eu nu sunt Viserys.

- Nu, recunosc el. Ai mai mult din Rhaegar, cred, dar chiar și Rhaegar a fost ucis. Robert a dovedit asta la Trident, cu un simplu ciocan de război. Chiar și dragonii pot muri.

- Dragonii mor. Se ridică pe vârfuli pentru a-l săruta ușor pe obrazul nebărbierit. Dar mor și ucigașii dragonilor.

BRAN

Meera se mișca prudentă în cerc, cu năvodul bălă-bănindu-i-se în mâna stângă și cu tridentul în dreapta. Vara o urmărea cu ochii ei auri, răsucindu-se, cu coada încordată și ridicată. Pândind, pândind...

- Păzea! strigă fata, iar tridentul țâșni.

Lupul trecu pe nesimțite în stânga și sări, înainte ca ea să apuce să scoată tridentul. Meera aruncă năvodul, iar ochiurile lui încâlcite se desfăcură în fața ei. Săritura lupului îl aruncă pe Bran în plasă. O trase după el, în timp ce o lovea pe Meera în piept și o izbea peste spate. Sulița fetei zbură, răsucindu-se. Iarba umedă îi amortiza căderea, dar se prăbuși cu un oftat. Lupul se ghemui deasupra ei.

Bran strigă:

- Ai pierdut.

- A câștigat, spuse fratele ei, Jojen. Vara e prins în capcană.

Avea dreptate, vedea și Bran. Mârâind și trăgând de năvod, încercând să se elibereze, Vara nu făcea

decât să se încâlcească mai tare. Nici nu putea să treacă prin năvod, mușcându-l.

- Lasă-l să iasă.

Râzând, fata Reed cuprinse lupul în brațe și se rostogoli cu el. Vara scoase un scâncet jalnic, lovind cu picioarele corzile care i le țineau legate. Meera în-genunche, desfăcu o legătură, trase de un colț, smuci cu îndemânare ici și colo, și dintr-odată lupul fu liber.

- Vara, la mine! Bran își desfăcu brațele. Pază! spuse el, cu o clipă înainte ca lupul să se arunce asupra lui. Se agăță cu toată puterea, în timp ce lupul îl târa prin iarbă. Se luptară, se rostogoliră și se agățară unul de altul, unul mârâind și chelălăind, celălalt râzând. În cele din urmă, Bran se tolăni deasupra lupului plin de noroi.

- Lup cuminte, gâfâi el. Vara îl linse pe ureche. Meera clătină din cap.

- Nu se înfurie niciodată?

- Cu mine, nu. Bran îl înhață de urechi și Vara îl apucă fioros cu dinții, dar totul era doar o joacă. Uneori mă trage de haine, dar nu a ajuns niciodată până la sânge.

- Sângele tău, vrei să spui. Dacă ar fi trecut prin năvodul meu...

- Nu ți-ar fi făcut nici un rău. Știe că îmi plac. Toți ceilalți lorzi și cavaleri plecaseră cu o zi sau

două în urmă la sărbătoarea recoltei, dar frații Reed rămăseseră, devenind tovarășii constanți ai lui Bran. Jojen era atât de grav, încât Bătrâna Nan îl numea „Bunicuțul”, dar Meera îi

amintea lui Bran de sora lui, Arya. Nu se ferea să se murdărească, alerga, se lupta și trăgea cu sulița ca un băiat. Totuși, era mai mare decât Arya. Avea aproape șaisprezece ani, era femeie în toată puterea. Amândoi frații Reed erau mai mari decât Bran, și chiar dacă cea de-a noua zi de naștere a lui venise și trecuse în sfârșit, nu-l tratau niciodată ca pe un copil.

- Mi-aș dori să fiți voi străjerii noștri, în locul Walderilor. Începu să se târască spre cel mai apropiat copac. Mersul lui târâș, zvârcolit, era o priveliște dizgrațioasă, dar când Meera se apropie să-l ridice, Bran spuse: Nu, nu mă ajuta. Se rostogoli greoi, se împinse și se răsuci înapoi, folosindu-și forța brațelor, până ce ajunse să stea sprijinit de trunchiul unui frasin uriaș. Vezi, ți-am spus eu. Vara se întinse, cu capul în poala lui Bran. N-am mai cunoscut până acum pe nimeni care să se lupte cu năvodul, îi spuse Meerei, scărpinând lupul după urechi. Maestrul tău de arme te-a învățat să lupti cu năvodul?

- Tata m-a învățat. La Greywater nu avem cavaleri. Nici maștri de arme și nici un maester.

- Cine se ocupă de corbi? Fata zâmbi.

- Corbii nu pot găsi Rondul Greywater, după cum nici dușmanii noștri nu pot.

- De ce nu?

- Pentru că se mișcă, îi răspunse.

Bran nu mai auzise niciodată despre un castel mișcător. O privi cu îndoială, dar nu-și putea da seama dacă îl tachina sau nu.

- Aș vrea să îl pot vedea. Crezi că nobilul tău tată m-ar lăsa să vin în vizită când războiul se va sfârși?

- Vei fi primit cu mare bucurie, prințul meu. Atunci sau acum.

-Acum? Bran își petrecuse toată viața la Winterfell. Ardea de dorința de a vedea locuri îndepărtate. Aș putea să-l întreb pe Ser Rodrik când se întoarce.

Bătrânul cavaler era plecat la est, încercând să facă ordine acolo. Bastardul lui Roose Bolton provocase toate necazurile, punând mâna pe Lady Hornwood la întoarcerea ei de la sărbătoarea recoltei, căsăto-rindu-se cu ea chiar în noaptea aceea, deși era destul de tânăr ca să-i fie fiu. Pe urmă, Lordul Manderly i-a luat castelul. Ca să apere proprietățile familiei Hornwood de clanul Bolton, scrisese el, dar Ser Rodrik se înfuriase pe el aproape la fel de tare ca și pe bastardul lui.

- Ser Rodrik s-ar putea să mă lase să mă duc. Maester Luwin nu m-ar lăsa niciodată.

Așezat cu picioarele încrucișate sub copacul inimii, Jojen Reed îl privi grav:

- Ar fi bine dacă ai pleca de la Winterfell, Bran.

- Serios?

- Da. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Fratele meu are viziunea verde, zise Meera. Visează lucruri care nu s-au întâmplat, dar uneori se adeveresc.

- Nu există uneori, Meera. Privirile li se întâlniră, el trist, ea sfidătoare.

- Spune-mi ce se va întâmpla, zise Bran.

- O să-ți spun, răspunse Jojen, dacă-mi spui și tu despre visele tale.

Pădurea zeilor se cufundă în tăcere. Bran auzea frunzele foșnind și, de departe, bălăceala lui Hodor în iazurile fierbinți. Se gândi la omul de aur și la cioara cu trei ochi, își aminti oasele trosnindu-i între fălci și gustul de aramă al sângelui.

- Eu nu visez. Maester Luwin îmi dă prafuri de dormit.
- Ți sunt de folos?
- Uneori. Meera spuse:
- Întreg Winterfellul știe că te trezești noaptea urlând și nădușind, Bran. Și femeile vorbesc despre asta. Și paznicii, în camera lor.
- Spune-ne ce te sperie atât de tare, zise Jojen.
- Nu vreau. Oricum, sunt doar vise. Maester Luwin spune că visele pot să însemne ceva sau nimic.
- Fratele meu visează ca toți băieții, și visele acelea pot să nu însemne nimic, zise Meera, dar visele verzi sunt altfel.

Ochii lui Jojen aveau culoarea ierbii și uneori, când se uita la tine, vedea parcă altceva. Ca acum.

- Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanțuri gri de piatră, zise el. A fost un vis verde, așa că am știut că e adevărat. O cioară încerca să ciugulească lanțurile, dar piatra era prea dură pentru ciocul ei și nu putea decât să le ciobească.
- Cioara avea trei ochi? Jojen încuviință.
- Lupul înălță capul din poala lui Bran și privi cu ochii săi aurii la băiatul mlaștinilor.
- Când am fost mic, era să mor de febra apei cenușii. Atunci a venit cioara la mine.

- La mine a venit după ce am căzut, izbucni Bran. Dormeam de mult timp. Mi-a spus că trebuie să zbor sau să mor, iar eu m-am trezit, numai că eram rănit și nu puteam să zbor.
- Dacă vrei, poți. Ridicându-și năvodul, Meera scutură ultimele ochiuri încâlcite și începu să îl aranjeze.
- Tu ești lupul înaripat, Bran, zise Jojen. La început n-am fost sigur, dar acum sunt. Cioara ne-a trimis aici ca să-ți sfârâmăm lanțurile.
- Cioara e la Greywater?
- Nu, cioara este la nord.
- La Zid? Bran își dorise dintotdeauna să vadă Zidul. Jon, fratele lui bastard, era acum acolo, omul Rondului de Noapte.
- Dincolo de Zid. Meera Reed își atârână năvodul la centură. Când Jojen i-a spus nobilului nostru tată ce a visat, ne-a trimis la Winterfell.
- Cum pot sfârâma lanțurile, Jojen? întrebă Bran.
- Deschide ochii.
- Sunt deschiși. Nu vezi?
- Doi sunt deschiși. Jojen arată cu degetul: Unul, doi.
- Dar am numai doi.
- Ai trei. Cioara ne-a dat al treilea ochi, dar tu nu vrei să-1 deschizi. Avea un fel de a vorbi încet, domol. Cu doi ochi îmi vezi chipul. Cu trei, îmi poți vedea inima. Cu doi, poți vedea stejarul de colo. Cu trei, ai putea vedea ghinda din care a crescut stejarul și buturuga care va

deveni într-o zi. Cu doi ochi, nu vezi mai departe de zidurile tale. Cu trei, ai putea privi la sud, până la Marea Verii, și la nord, dincolo de Zid.

Lupul se ridică în picioare.

- Nu am nevoie să văd atât de departe. Bran zâmbi nervos. M-am săturat să vorbesc despre ciori. Haide să vorbim despre lupi. Sau despre leii-șopârle. Ai vânat vreodată unul, Meera? Aici nu avem.

Meera își scoase tridentul din tufișuri.

- Trăiesc în apă. In râuri domoale și-n mlaștini adânci...

Fratele ei o întrerupse:

- Ai visat un leu-șopârlă?

- Nu, răspunse Bran. Ți-am spus că nu vreau...

- Ai visat un lup? Il înfuria.

- Nu sunt obligat să-ți spun despre visele mele. Sunt prințul și sunt un Stark de Winterfell.

- Era Vara?

- Tacă-ți gura!

- In noaptea sărbătorii recoltei ai visat că erai Vara, în pădurea zeilor nu-i așa?

- încetează! Țipă Bran. Vara alunecă lângă copacul inimii, dezvelindu-și dinții albi.

Jojen Reed nu se sinchisi.

- Când am atins lupul, te-am simțit pe tine în el. Așa cum tu ești în el acum.

- Nu se poate. Eram în pat. Dormeam.

- Erai în pădurea zeilor, acoperit de blană cenușie.

- A fost doar un vis urât... Jojen se ridică în picioare.
- Te-am simțit. Te-am simțit căzând. Asta te sperie, prăbușirea?

Prăbușirea, gândi Bran, și omul de aur, fratele reginei, mă sperie și el, dar mai cu seamă prăbușirea. Totuși, nu spuse asta. Cum ar fi putut? Nu fusese în stare să-i spună lui Ser Rodrik sau lui Maester Luwin, și nu le putea spune nici fraților Reed. Dacă nu va vorbi despre asta, poate că va uita. Nu voia să-și amintească. S-ar putea să nici nu fie o amintire adevărată.

- Te prăbușești în fiecare noapte, Bran? îl întrebă Jojen cu glas scăzut.

Din gâttelejul lupului se ridică un mârâit hodorogit, și nu era în joacă. Se apropie tiptil, numai colți și ochi dogoritori. Meera păși între lup și fratele ei, cu tridentul în mână.

- Ține-1 pe loc, Bran.
- Jojen îl înfurie. Meera scutură năvodul.
- E furia ta, Bran, zise fratele ei. Teama ta.

- Nu-i adevărat. Eu nu sunt lup. Cu toate acestea, noaptea urlase împreună cu lupii și gustase sânge, în visele sale cu lupi.

- O parte din tine e Vara, și o parte din Vara ești tu. Știi asta, Bran.

Vara se năpusti înainte, dar Meera îl bloca, împun-gându-1 cu tridentul. Lupul se răsuci într-o parte, umblând în cercuri, pândind. Meera se întoarse cu fața spre el.

- Cheamă-1 la tine, Bran.

- Vara! strigă Bran. La mine, Vara! Se lovi cu palma deschisă peste șold. Simți furnicături în mână, dar piciorul său mort nu simți nimic.

Lupul făcu din nou un salt înainte, și din nou tridentul Meerei țâșni. Lupul se feri, se răsuci. Tufele foșniră și o făptură sfrijită, neagră, ieși pe furiș din spatele copacului inimii, arătându-și colții. Mirosul era puternic, fratele lui îi simțise furia. Bran simți cum i se ridică părul pe ceafă. Meera se așeză în spatele fratelui său, cu lupii de o parte și de alta.

- Bran, potolește-i.
- Nu pot.
- Jojen, în copac.
- Nu e nevoie. Azi nu e ziua în care voi muri.

- Fă cum ți-am spus, țipă ea, iar fratele ei escaladă trunchiul, sprijinindu-se de chipul din copacul inimii. Lupii se apropiară. Meera își abandonă tridentul și năvodul, sări în sus și se agăță de creanga pe care o avea deasupra capului. Fălcile Lătosului se închiseră trosnind sub călcâiul ei, în timp ce ea săltă pe creangă. Vara se așeză pe labelle din spate și urlă, în vreme ce Lătosul sfâșia năvodul, trăgând de el cu dinții.

Doar atunci își aminti Bran că nu erau singuri, își duse mâinile pâlnie la gură:

- Hodor! strigă el. Hodor! Hodor! Era. îngrozitor de speriat și cumva rușinat. Lui Hodor nu-i vor face nimic, își asigură prietenii cocoțați în copac.

Trecură doar câteva momente până ce auziră un murmur strident. Hodor sosi, îmbrăcat pe jumătate și plin de noroi de pe urma vizitei sale la iazurile fierbinți, dar Bran nu fusese niciodată atât de fericit că-l vede.

- Hodor, ajută-mă. Alungă lupii. Alungă-i. Hodor se puse pe treabă bucuros, fluturându-și

măinile, strivind pământul cu picioarele-i imense și strigând „Hodor! Hodor!”, alergând mai întâi la un lup, pe urmă la celălalt. Câinele Lățos fugi primul, strecurându-se înapoi în frunziș cu un ultim mârâit. Când Vara se satură, se întoarse la Bran și se așeză lângă el.

Meera nici nu atinse bine pământul că își și înșfacă tridentul și năvodul. Jojen nu-și lua ochii de la Vara.

- Vom mai discuta, îi promise lui Bran.

Au fost lupii, n-am fost eu. Nu înțelegea de ce deveniseră atât de sălbatici. Poate că Maester Luwin avea dreptate să-i închidă în pădurea zeilor.

- Hodor, zise el, du-mă la Maester Luwin. Turnul de sub stâncărie era unul dintre locurile preferate ale lui Bran. Luwin era un dezordonat incurabil, dar cărțile, sulurile și sticlele lui aruncate în neorânduială îi erau lui Bran atât de familiare și de liniștitoare, ca și chelia maesterului și mânecile largi ale veșmintelor sale largi, cenușii. Și corbii îi plăceau.

Il găsi pe Luwin cocoțat pe taburetul lui înalt, scriind. Cu Ser Rodrik plecat, toată administrarea castelului căzuse pe umerii lui.

- Prințul meu, spuse el când intră Hodor, ai venit mai repede la lecții astăzi. Maester petrecea în fiecare după-amiază mai multe ore dându-le lecții lui Bran, Rickon și băieților Walder Frey.

- Hodor, stai locului. Bran se apucă de un felinar de perete cu ambele mâini și se folosi de el pentru a se ridica și a ieși din coș. Rămase o clipă agățat în mâini, până ce Hodor îl duse la un scaun.

- Meera spune că fratele ei are viziunea verde. Maester Luwin se scarpină lângă nas cu
pana de
scris.

- Știe?

Bran clătină din cap.

- Mi-ai spus despre copiii pădurii că au viziunea, îmi amintesc.

- Unii susțineau că au această putere. Înțelepții lor erau numiți clarvăzători verzi.

- Era o magie?

- Poți să-i spui și așa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, dacă vrei. În esență, era doar un alt
fel de cunoaștere.

- Ce era?

Luwin puse jos pana.

- Nimeni nu știe cu adevărat, Bran. Copiii sunt plecați din această lume, și cu ei,
înțelepciunea lor. Era ceva legat de chipurile din copaci, așa credem. Primii Oameni credeau că
acești clarvăzători verzi pot vedea prin ochii copacilor inimii. De aceea tăiau copacii ori de câte
ori se luptau cu copiii pădurii. Se presupune despre clarvăzătorii verzi că aveau putere și asupra
fiarelor pădurii și a păsărilor din copaci. Chiar și asupra peștilor. Băiatul Reed pretinde că are
asemenea puteri?

- Nu, nu cred. Dar are vise care uneori se adevăresc, așa zice Meera.

- Cu toții avem uneori vise care se adevăresc. Tu te-ai visat cu nobilul tău tată în cripte
înainte de a ști că a murit, îți amintești?

- Și Rickon la fel. Am avut același vis.
- Poți s-o numești viziune verde, dacă dorești... Dar nu uita nici de toate acele zeci de mii de vise pe care le-ai visat tu și Rickon și care nu s-au adeverit. Îți amintești cumva ce te-am învățat despre lanțul pe care îl poartă fiecare maester?

Bran rămase un moment pe gânduri, încercând să-și aducă aminte.

- Un maester își făurește lanțul în Citadela Orașului Vechi. Este un lanț fiindcă te legi să slujești și e făcut din metale diferite pentru că slujești regatul, iar regatul are tot felul de oameni. De fiecare dată când înveți ceva, primești încă o za. Fierul negru este pentru cunoașterea corbilor, argintul pentru arta vindecării, aurul pentru numere și socoteli. Nu mi le amintesc pe toate.

Luwin vârî un deget sub lanț și începu să-l răsucească, centimetru cu centimetru. Avea un gât gros pentru un om mărunț, iar lanțul îi era strâmt, dar îl răsuci doar din câteva mișcări.

- E oțel Valyrian, spuse el când zava din metal cenușiu închis îi ajunse în față. Doar un maester dintr-o mie poartă o asemenea za. Asta înseamnă că am studiat ceea ce Citadela numește cele mai înalte mistere - magia, în lipsa unui cuvânt mai bun. Un demers fascinant, dar fără prea mare folos, fapt pentru care atât de puțini maesteri se ostenesc cu el. Toți cei care studiază misterele înalte își încearcă puterile, mai devreme sau mai târziu, cu vrăji. Am cedat și eu tentației, trebuie să mărturisesc. Ei bine, eram doar un băiețandru, iar ce băiețandru nu-și dorește oare în secret să găsească în sine puteri ascunse? Efortul meu nu mi-a adus mai mult decât le-a adus altor o mie de băieți înaintea mea și altor o mie de atunci înapoi. E trist, dar magia nu funcționează.

- Uneori funcționează, protestă Bran. Am avut acel vis. Și Rickon la fel. Iar la răsărit există magi și vrăjitori...

- Există oameni care își zic magi și vrăjitori, preciza Maester Luwin. Am avut un prieten la Citadelă care putea să scoată un trandafir din ureche, dar nu era mai vrăjitor decât mine. O, fără doar și poate, sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem. Anii trec cu sutele și cu miile, și ce vede omul din viață în afară de câteva veri și câteva ierni? Privim munții și spunem că sunt eterni, și așa par..., dar în curgerea timpului, munții se ridică și se prăbușesc, râurile își schimbă cursul, stelele cad din cer și marile orașe se scufundă în mare. Până și zeii mor, așa credem. Totul se schimbă.

- Poate că magia a fost cândva o mare forță în lume, dar nu mai este. Puținul care a mai rămas nu e altceva decât un fum care zăbovește în aer după ce focul imens s-a stins, și până și acesta piere. Valyria a fost ultimul tăciune aprins, și Valyria nu mai este. Dragonii nu mai există, uriașii au murit, copiii pădurii sunt uitați, cu toată știința lor.

- Nu, prințul meu. Poate că Jojen Reed a avut un vis sau două, despre care crede că s-au adevărit, dar nu are viziunea verde. Nici un om de pe pământ nu are acea putere.

Așa i-a spus și Bran Meerei Reed când a venit la el pe înserate și s-a așezat lângă fereastră, privind cum luminile prind viață.

- îmi pare rău de cele întâmplare cu lupii. Vara n-ar fi trebuit să încerce să-i facă rău lui Jojen, dar nici Jojen n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea despre visele mele. Cioara a mințit când a spus că pot zbura, iar fratele tău a mințit și el.

- Sau poate că maester al tău se înșală.

- Nu se înșală. Până și tata s-a bizuit pe sfatul lui.
- Tatăl tău l-a ascultat, nu mă îndoiesc. Dar în final a decis de unul singur. Bran, mă lași să-ți povestesc despre visul pe care l-a avut Jojen cu tine și cu frații tăi vitregi?
- Walderii nu sunt frații mei. Meera nu-l luă în seamă.
- Stăteai la masă, mâncarea ți-a fost adusă de Maester Luwin în loc de slujitor. Ți-a servit bucata de friptură a regelui, carne crudă, în sânge, dar cu o aromă de tuturor le lăsa gura apă. Carnea pe care le-a servit-o băieților Frey era veche și cenușie, moartă. Totuși, lor le-a plăcut mâncarea mai mult decât ție.

- Nu înțeleg.

- Fratele meu zice că vei înțelege. Când va fi așa, mai discutăm.

Bran aproape că se temu să se așeze la cină în seara aceea, dar când o făcu, în fața lui era plăcintă de porumbel. Toți ceilalți fură serviți cu același fel de mâncare și nu văzu nimic în neregulă cu mâncarea servită Walderilor. Maester Luwin știa ce spune, își zise. Nimic rău nu avea să se întâmple la Winterfell, indiferent ce spunea Jojen. Bran se simțea ușurat, dar și dezamăgit. Atâta timp cât exista magie, se putea întâmpla orice: fantomele puteau să umble, copacii să vorbească și băieții infirmi puteau să devină cavaleri.

- Dar nu există, spuse cu voce tare în întunericul patului său. Nu există magie și poveștile sunt simple povești.

- Și nu va umbla niciodată, nici nu va zbura și nici nu va fi cavaler.

TYRION

Paiele erau aspre sub tălpile sale goale.

- Vărul meu a ales o oră ciudată pentru vizite, îmi spuse Tyrion lui Podrick Payne, care era amețit de somn, și se așteptase, fără îndoială, să fie bine săpunit fiindcă 1-a trezit. Condu-l în solariul meu, și spune-i că voi coborî într-o clipă.

Era bine trecut de miezul nopții, judecă Tyrion după priveliștea neagră de dincolo de fereastră. Oare Lancel se gândește că mă va găsi somnoros și cu mintea înceată la ora aceasta? se întrebă el. Nu, Lancel nici măcar nu gândește, asta e mâna lui Cersei. Sora lui va fi dezamăgită. Chiar și în pat, lucra bine dimineața -citea la lumina pâlpâitoare a lumânării, cercetând rapoartele șoptitorilor lui Varys și cufundându-se în registrele contabile ale lui Degețel, până ce coloanele se estompau și ochii îl dureau.

Își stropi fața cu niște apă caldută din ligheanul de lângă pat și se așeză pe vine, fără grabă, la closet, cu vântul rece al nopții pe pielea goală. Ser Lancel

avea șaisprezece ani și nu era cunoscut pentru răbdarea sa. N-avea decât să aștepte și să devină tot mai nerăbdător pe măsură ce așteaptă. După ce își goli mațele, Tyrion se vârî într-o cămașă de noapte și își ciufuli cu degetele părul subțire, blond deschis, ca să arate ca și cum ar fi fost trezit din somn.

Lancel se plimba prin fața șemineului plin de cenușă, înveșmântat în catifea roșie, cu mâneci din mătase neagră, iar la centură îi atârnav un pumnal împodobit și o teacă aurită.

- Vere, îl salută Tyrion. Vizitele tale sunt prea rare. Cărui fapt îi datorez această onoare nemeritată?

- Înălțimea Sa, Regina Regentă, m-a trimis să-ți poruncesc să-1 eliberezi pe Marele Maester Pycelle. Ser Lancel îi arătă lui Tyrion o panglică purpurie, purtând sigiliul în formă de leu al lui Cersei imprimat în ceară aurie. Iată mandatul.

- Deci așa. Tyrion îl îndepărtă. Sper că sora mea nu-și suprasolicită puterile atât de curând după boală. Ar fi mare păcat să sufere o recădere.

- înălțimea Sa și-a revenit complet, spuse scurt Ser Lancel.
- Sunt încântat să aud asta. Deși nu într-un moment care îmi convine. Ar fi trebuit să-i dau o doză mai mare. Tyrion sperase la câteva zile în plus fără amestecul lui Cersei, dar nu era prea surprins de refacerea ei. Era geamăna lui Jaime, în definitiv. Se strădui să afișeze un zâmbet plăcut. Pod, fă focul, aerul e prea rece pentru gustul meu. Bei cu mine o cupă, Lancel?
Am descoperit că vinul acela cald, cu mirodenii, ma ajută să dorm.
- Eu n-am nevoie de ajutor ca să dorm, răspunse Ser Lancel. Am venit la porunca înălțimii Sale, nu ca să beau cu tine, Pezevenghiule.
Faptul că devenise cavaler îl făcuse pe băiat sa devină mai îndrăzneț, reflectă Tyrion - și asta, și rolul jalnic pe care-l jucase în uciderea Regelui Robert.
- Vinul are într-adevăr pericolele sale. Zâmbi și turnă. Cât despre Marele Maester Pycelle..., dacă scumpa mea surioară își face griji pentru el, aș crede că ar fi trebuit să vină singură. În schimb, te trimite pe tine. Ce să înțeleg din asta?
- înțelege ce vrei, atâta timp cât îți eliberezi prizonierul. Marele Maester e un prieten de nădejde al Reginei Regente și se află sub protecția ei personală. Umbra unui surâs sarcastic jucă pe buzele flăcăului; îi plăcea asta. învață de la Cersei. înălțimea Sa nu ar fi niciodată de acord cu această ofensă. Îți reamintește că e regenta lui Joffrey.
- După cum eu sunt mâna lui Joffrey.
- Mâna slujește, îl informă grațios tânărul cavaler. Regina domnește până ce regele ajunge la vârsta maturității.

- Poate că ar trebui să scrii asta, ca să țin minte mai bine. Focul trosnea vesel. Poți să ne lași, Pod, îi spuse Tyrion slujitorului său. Doar când biatul plecă se întoarse spre Lancel: Mai e și altceva?

- Da. Înălțimea Sa mă roagă să te informez că Ser Jacelyn Bywater a sfidat o poruncă transmisă în numele regelui.

Ceea ce înseamnă că Cersei i-a poruncit deja lui Bywater să-l elibereze pe Pycelle și a fost refuzată.

- Înțeleg.

- Cersei insistă să fie scos din încăperile lui și plasat sub arest pentru trădare. Te avertizez că...

își lăasă deoparte cupa cu vin.

- N-am să ascult nici un fel de avertisment de la tine, băiete.

- Ser, zise Lancel bățos. Își mângâie sabia, probabil ca să-i reamintească lui Tyrion că o avea. Ai grijă cum vorbești cu mine, Pezevenghiule.

Fără îndoială, intenția lui fusese să sune a amenințare, dar acel tremur ridicol al mustății strică efectul.

- O, lasă sabia. O singură chemare și Shagga va năvăli și te va ucide. Cu securea, nu cu plosca de vin.

Lancel roși; era oare atât de prost încât să creadă că rolul pe care l-a jucat în moartea lui Robert a trecut neobservat?

Sunt cavaler...

- Am băgat de seamă. Spune-mi, Cersei te-a făcut cavaler înainte sau după ce te-a luat în patul ei?

Sclipirea din ochii verzi ai lui Lancel era toată mărturisirea de care Tyrion avea nevoie. Așadar, Varys spusese adevărul. Ei bine, nimeni nu va putea să susțină vreodată că sora mea nu-și iubește familia.

- Ce-i? Nu mai ai nimic de zis? Nici o amenințare, ser?

- Iți vei retrage aceste acuzații murdare, de nu...

- Te rog. Te-ai gândit vreodată ce va face Joffrey când îi voi spune că i-ai ucis tatăl ca să te culci cu mama lui?

- N-a fost așa, protestă Lancel oripilat.

- Nu? Dar cum a fost, rogu-te?

- Regina mi-a dat vin tare. Propriul tău tată, Lordul Tywin, când am fost numit cavaler, mi-a spus să o ascult în toate.

- Ți-a spus și să te culci cu ea? Uită-te la el Nu e chiar atât de înalt, cu trăsăturile nu atât de fine, iar părul lui e nisipos în loc să fie din fir de aur, și totuși..., chiar și o biată copie a lui Jaime e mai dulce decât un pat gol, bănuiesc. Nu, așa mă gândeam și eu.

- N-am avut de gând... Am făcut doar ce mi-a poruncit; eu...

- ... tu ai urât fiecare clipă, asta vrei să mă faci să cred? Un loc de seamă la curte, rangul de cavaler, picioarele surorii mele deschise noaptea în fața ta, o, da, trebuie că ți-a fost îngrozitor de greu. Tyrion se ridică în picioare. Așteaptă aici. Înălțimea Sa va dori să audă asta.

Atitudinea sfidătoare îl părăsi pe Lancel dintr-o dată. Tânărul cavaler căzu în genunchi ca un băie-țandru speriat.

- Indurare, stăpâne, te implor!
  - Păstrează-ți rugămințile pentru Joffrey. Ii place să fie implorat.
  - Stăpâne, a fost porunca surorii tale, regina, așa cum ai spus, dar înălțimea Sa... El n-ar înțelege niciodată...
  - Vrei să mă faci să-i ascund regelui adevărul?
  - De dragul tatălui meu. Voi părăsi orașul, va fi ca și cum nu s-a întâmplat niciodată! Îți jur, voi pune capăt acestei...
- Era greu să nu te pufnească râsul.
- Cred că nu.
- Acum flăcăul avea un aer pierdut.
- Stăpâne!
  - M-ai auzit. Tata ți-a spus să fii supus surorii mele? Foarte bine, fii supus. Ține-te aproape de ea, păstrează-i încrederea, dăruiește-i plăcere cât de des îți cere. Nu e nevoie să afle nimeni, niciodată..., atâta timp cât îmi ești credincios. Vreau să știu ce face Cersei. Unde merge, cu cine se întâlnește, despre ce vorbește, ce planuri pune la cale. Totul. Iar tu vei fi cel care-mi va spune, nu-i așa?
  - Da, stăpâne. Lancel răspunse fără nici o clipă de ezitare. Lui Tyrion îi plăcu asta. Așa voi face, jur. După cum îmi poruncești.

- Ridică-te. Tyrion umplu a doua cupă cu vin și îl forță s-o ia. Bea pentru înțelegerea noastră. In castel nu este nici un mistreț, după știința mea. Lancel ridică cupa și bău, chiar dacă înghiți greu. Zâmbește, vere. Sora mea e o femeie frumoasă și totul e spre binele regatului. Poți profita de situație. Să fii cavaler nu înseamnă nimic. Dacă ești isteț, te voi face lord în scurt timp. Tyrion răsuci vinul în cupă. Cersei trebuie să aibă toată încrederea în tine. Du-te înapoi și spune-i că o rog să mă ierte. Spune-i că m-ai speriat, că nu vreau să avem nici un conflict, că de acum înainte nu voi face nimic fără consimțământul ei.

- Dar... solicitările ei...
- O, am să i-1 dau pe Pycelle.
- O să i-1 dai? Lancel părea uluit. Tyrion zâmbi.

- Il voi elibera mâine. Aș putea să jur că nu i-am atins nici un fir de păr din cap, dar n-ar fi strict adevărat. In orice caz, se simte destul de bine, deși pentru vigoarea lui n-aș băga mâna-n foc. Celulele negre nu sunt locuri sănătoase pentru un om de vârsta lui. Cersei îl poate ține ca pe favoritul ei sau îl poate trimite la Zid, mie mi-e totuna, dar nu vreau să-1 văd în consiliu.

- Și Ser Jacelyn?
- Spune-i surorii mele că crezi că poți să-1 îndepărtezi de mine, cu timpul. Asta ar trebui s-o mulțumească o vreme.
- Cum spui tu. Lancel își termină vinul.
- Un ultim lucru. Cu Regele Robert mort, ar fi cât se poate de jenant dacă văduva lui îndurerată ar rămâne dintr-odată însărcinată.

- Stăpâne, eu..., noi..., regina mi-a poruncit să nu... Urechile i se înroșiră, roșul aprins al Casei Lannister. Îmi revărsă sămânța pe burta ei, stăpâne.

- O burtă încântătoare, n-am nici o îndoială. În-moai-e-o cât de repede poți, dar vezi să nu-ți cadă picăturile de rouă în altă parte. Nu mai vreau nepoți, e limpede?

Ser Lancel făcu o reverență încordată și plecă.

Tyrion își acordă un moment de milă pentru băiat. Alt prost și, în aceeași măsură, un om slab, dar nu merită ceea ce-i facem Cersei și cu mine. Era o binecuvântare faptul că unchiul său, Kevan, mai avea doi fii: acesta nu va supraviețui, probabil, până la sfârșitul anului. Cersei l-ar ucide pe loc dacă ar afla că o trădează și, dacă prin aceeași grație a zeilor, ea nu va afla, Lancel nu va supraviețui zilei în care Jaime Lannister se va întoarce la Debarcaderul Regelui. Singura problemă va fi dacă Jaime îl va spinteca într-un acces de gelozie, sau dacă Cersei îl va omorî în somn, ca Jaime să nu afle. Tyrion paria pe Cersei.

Era cuprins de neliniște și știa prea bine că nu se mai putea duce la culcare în noaptea aceasta. Nu aici, în orice caz. Il găsi pe Podrick Payne dormind într-un scaun, în fața ușii solariului său, și îl scutură de umăr.

- Cheamă-l pe Bronn și pe urmă fugi jos la grajduri și pune șaua pe doi cai.

Ochii scutierului erau înțețoșați de somn.

- Cai.

- Animalele acelea mari, cărora le plac merele. Sunt sigur că ai mai văzut. Patru picioare și o coadă. Dar mai întâi Bronn.

Nu trecu mult și mercenarul apăru.

- Cine te-a călcat pe bătătură? îl întrebă.

- Cersei, ca întotdeauna. Crezi că ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu senzația până acum, dar nu contează.

Blânda mea surioară m-a confundat, se pare, cu Ned Stark.

- Am auzit că era mai înalt.

- Nu după ce l-a decapitat Joff. Ar fi trebuit să te îmbraci mai gros, e o noapte friguroasă.

- Mergem undeva?

- Toți mercenarii sunt la fel de isteți ca tine? Străzile orașului erau periculoase, dar cu Bronn

alături, Tyrion se simțea protejat. Străjerul îl lăsa să iasă pe o poartă dosnică din zidul dinspre nord, și coborârea pe Aleea Umbrelor Negre, până la poalele Muntelui lui Aegon, și de acolo pe Aleea Pelerinilor, pe lângă șirurile de ferestre cu obloane și clădirile înalte, din lemn și piatră, ale căror etaje superioare ieșeau atât de mult deasupra străzii încât aproape ca se atingeau. Luna parcă îi urmărea, jucându-se de-a v-ați ascunselea printre coșurile de fum. Nu întâlneau pe nimeni, în afară de o baborniță singură, care ducea de coadă o pisică moartă. Le aruncă o privire speriată, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea fura mâncarea, și se furișă în umbră fără nici un cuvânt.

Tyrion medita la cei care fuseseră Mâini ale Regelui înaintea lui, care se dovediseră nepotriviti pentru șiretlicurile surorii sale. Oameni de felul acesta..., prea cinstiți ca să trăiască, prea nobili să arunce cu noroi. Cersei îi devorează la micul dejun în fiecare dimineață. Singurul mod de a-mi înfrânge sora este să joc după regulile ei, iar asta e ceva ce Lordul Stark și Arryn nu

ar fi făcut niciodată. Nu era de mirare că amândoi erau morți, în timp ce Tyrion Lannister nu se simțise niciodată mai viu. Poate că picioarele lui pipernicite îl făceau să semene cu un bufon la balul recoltei, dar dansul acesta îl cunoștea.

În ciuda orei înaintate, bordelul era înțesat de lume. Chataya îi întâmpină cu amabilitate și îi conduse în sala mare. Bronn se duse sus, cu o fată din Dorne cu ochii negri, dar Alayaya era ocupată.

- Va fi foarte încântată să știe că ai venit, zise Chataya. O să mă îngrijesc să ți se pregătească încăperea din turn. Vrea stăpânul meu să bea o cupă de vin cât așteaptă?

- Da, răspunse el.

Vinul era de proastă calitate în comparație cu vinurile vechi din Arbor pe care casa le servea de obicei.

- Trebuie să mă ierți, stăpâne, zise Chataya. Nu e chip să găsec vin de calitate în ultima vreme.

- Mă tem că nu ești singura.

Chataya îl mai căina puțin, apoi se scuză și plecă pe nesimțite. O femeie frumoasă, reflectă Tyrion în timp ce o privea îndepărtându-se. Rareori văzuse eleganță și demnitate la o târfă. Dar, cu siguranță, ea se vedea mai degrabă ca un fel de preoteasă decât ca o prostituată. Probabil că acesta e secretul. Nu contează atât de mult ceea ce facem, ci cum facem. Cumva, gândul acesta îl liniști.

Câțiva dintre clienți îi aruncau priviri piezișe. Ultima oară când îndrăznise să iasă, un bărbat îl scuipease... Ei bine, încercase să-1 scuipe. În schimb, îl nimerise pe Bronn și pe viitor va scuipa fără dinți.

- Stăpânul se simte neiubit? Dancy se furișă în poala lui și îl mușcă de ureche. Am un leac pentru asta.

Zâmbind, Tyrion scutură din cap:

- Dulceață, ești prea frumoasă ca să poți fi descrisă în cuvinte, dar m-am atașat de leacurile Alayayei.

- Nu le-ai încercat niciodată pe ale mele. Stăpânul nu alege niciodată pe altcineva, doar pe 'Yaya. E bună. dar eu sunt și mai bună, nu vrei să vezi?

- Poate data viitoare. Tyrion nu se îndoia de faptul că Dancy ar fi o bucătică bună. Cu nasul cârn, îl avea pe vino-ncoa, era pistruiată și avea o coamă de păr roșu care îi cădea până mai jos de talie. Dar la conac îl aștepta Shae.

Chicotind, fata își vârî mâna între coapsele lui Tyrion și îl strânse prin pantaloni.

- Cred că el nu vrea să aștepte până data viitoare, anunță ea. Cred că vrea să iasă și să-mi numere toți pistrii.

- Dancy! Alayaya se ivi în pragul ușii, întunecată și rece, în mătase transparentă. Înălțimea Sa a venit să mă viziteze pe mine.

Tyrion se eliberă cu blândețe și se ridică în picioare. Dancy nu părea deranjată.

- Data viitoare, îi reaminti. își vârî un deget în gură și începu să-1 sugă.

În timp ce îl conducea în sus pe scări, Alayaya spuse:

- Biata Dancy! Are două săptămâni ca să-1 facă pe stăpânul meu să o aleagă pe ea. Altfel își pierde perlele negre în favoarea lui Marei.

Marei era o fată rece, palidă și delicată, pe care Tyrion o observase o dată sau de două ori. Ochi verzi și piele de porțelan, păr lung, drept, argintiu, foarte frumos, dar mult prea serioasă.

- Urăsc ideea de-a o face pe biata fată să-și piardă perlele din cauza mea.
- Atunci, data viitoare du-o sus.

- Poate că așa voi face. Alayaya zâmbi.
- Nu prea cred, stăpâne.

Are dreptate, gândi Tyrion, nu o voi face. Poate că Shae e doar o prostituată, dar îi sunt credincios în felul meu.

În încăperea din turn, pe când deschidea ușa dulapului, o privi pe Alayaya curios.

- Ce faci cât timp sunt plecat?

Ridică brațele și le întinse, ca o pisică neagră, mieroasă.

- Dorm. Sunt mult mai odihnită de când ai început să ne vizitezi, stăpâne. Iar Marei ne învață să citim, probabil că în curând voi fi în stare să-mi petrec timpul cu o carte.

- Somnul e bun, spuse el. Iar cărțile sunt și mai bune. O sărută în fugă pe obraz. Pe urmă își văzu de drum prin gang și prin tunel.

În timp ce părăsi grajdul călare pe un armăsar bălțat, Tyrion auzi sunetul muzicii rătăcind pe deasupra acoperișurilor. Era plăcut să te gândești că oamenii mai cântau, în mijlocul măcelului și al foametei. Melodii păstrate în amintire îi răsunau în minte și,

pentru o clipă, aproape că o auzi pe Tysha cântan-du-i, acum o veșnicie. Zori calul, ca să asculte. Tona-litatea era greșită, cuvintele prea slabe ca să poata fi auzite. De fapt, era un alt cântec, și de ce nu? Ino-centa, dulcea lui Tysha fusese o minciună de la început până la sfârșit, doar o târfă pe care fratele lui. Jaime, o angajase ca să-l facă bărbat.

Acum m-am eliberat de Tysha, gândi el. M-a bântuit jumătate din viață, dar nu mai am nevoie de ea, nu mai mult decât am nevoie de Alayaya, de Dancy sau de Marei, sau de sutele ca ele cu care m-am culcat de-a lungul anilor. O am pe Shae acum. Shae.

Porțile conacului erau închise și zăvorâte. Tyrion bătu până ce ochiul de bronz cu ornamente se deschise cu o pocnitură.

- Sunt eu.

Omul care îl primi înăuntru era una dintre cele mai strașnice descoperiri ale lui Varys, un cuțitar din clanul Braavos, cu o buză de iepure și un ochi inert. Tyrion dorise ca nici un fel de tineri străjeri să nu tândălească zi de zi în preajma lui Shae. „Găsește-mi bărbați bătrâni, urâți, plini de cicatrici, de preferință impotenți", îi spusese eunucului. „Bărbați care preferă băieții. Sau bărbați care preferă oi, dacă e vorba pe-așa." Varys nu reușise să vină cu vreun iubitor de oi, dar găsisese un strangulator eunuc și doi inși din Ibben, urât mirositori, care țineau la securile lor la fel de mult cât țineau unul la altul. Ceilalți erau pe cât de rafinați puteau fi niște mercenari care au onorat o temniță cu prezența lor, unul mai urât ca altul.

Când Varys i-a trecut în revistă în fața lui, Tyrion s-a temut că a mers prea departe, dar Shae nu s-a plâns niciodată, nici măcar cu o vorbă. Și de ce sa se plângă? Nu s-a plâns niciodată de mine, iar eu sunt mai hidos decât toți străjerii ei la un loc. Poate că nici măcar nu vede urâtenia.

Chiar și așa, Tyrion ar fi preferat să-i folosească pe câțiva dintre muntenii clanului său ca să-i stea de pază la conac. Urechile Negre ale lui Chelia, poate, sau Frații Lunii. Avea mai multă încredere în simțul onoarei și în devotamentul lor de fier decât în lăcomia unor mercenari. Totuși, riscul era prea mare. Întreg Debarcaderul Regelui știa că sălbaticii erau ai lui. Dacă ar trimite aici Urechile Negre, ar fi doar o chestiune de timp până ce întreg orașul ar afla unde își ținea Mâna Regelui concubina.

Unul dintre oamenii din Ibben îi luă calul.

- Ai trezit-o? îl întrebă Tyrion.
- Nu, stăpâne.
- Bine.

Din focul din dormitor mai rămăseseră doar tăciuni, dar camera era caldă încă. Shae își aruncase păturile și cearceafurile de pe ea, în somn. Zăcea goală în patul de puf, iar palida strălucire a căminului îi contura curbele domoale ale trupului fraged. Tyrion rămase în pragul ușii, sorbind priveliștea. Mai tânără decât Mareiy mai dulce decât Dancy, mai frumoasă decât Alayaya, e tot ce îmi trebuie și mai mult de atât Cum putea o târfă să arate atât de pură, de suavă și de inocentă?

Nu avusese de gând s-o deranjeze, dar și numai s-o privească era de ajuns ca să se excite. Își lasa veșmintele să cadă pe podea, pe urmă se urcă în pat și îi desfăcu picioarele, sărutând-o între coapse. She mormăi în somn. O sărută din nou și îi linse dulceața secretă, până ce barba lui și pubisul ei erau la fel de umede. Când Shae scoase un geamăt dulce și se cutremură, se urcă deasupra ei, o pătrunse și explodează aproape instantaneu.

Ochii ei erau deschiși. Zâmbi și îl mângâie pe cap, șoptind:

- Tocmai am avut cel mai dulce vis, stăpâne. Tyrion o ciupi de sfârțul micuț și tare și își cuibări

capul pe umărul ei. Nu ieși din ea, și-ar fi dorit să nu iasă niciodată din ea.

- Nu e un vis, îi promise. E real totul... Eu, piticul, monstrul, cel pe care l-au disprețuit și l-au batjocorit, dar acum am totul, puterea, orașul, fata. Pentru asta am fost făcut și, zeii să mă ierte, îmi place la nebunie...

Și ea. Și ea.

AR YA

Oricare ar fi fost numele pe care Harren cel Negru dorise să le dea turnurilor sale înalte, acestea erau de mult uitate. Erau numite acum Turnul Groazei, Turnul Văduvei, Turnul Plângerii, Turnul Fantomelor și Turnul Rugului Regilor. Arya dormea într-o nișă îngustă din pivnițele cavernoase de sub Turnul Plângerii, pe un pat de paie. Avea apă cu care să se spele ori de câte ori voia și o bucată de săpun. Munca era grea, dar nu mai grea decât mersul pe jos, kilometri în șir, în fiecare zi. Nevăstuica nu era nevoită să găsească viermi și gândaci ca să-i mănânce, așa cum fusese nevoit Arya să facă. În fiecare zi avea pâine, fiertură de orz cu bucățele de morcovi și napi, și, o dată la două săptămâni, chiar și o bucățică de carne.

Plăcintă Fierbinte mânca și mai bine; era acolo unde-i era locul, la bucătărie, o clădire circulară, de piatră, cu acoperișul boltit, care era o lume în sine. Arya mânca la o masă de scânduri, în beci, împreună cu Weese și cu ceilalți slujitori ai lui, dar uneori îi

venea rândul să ajute la servirea mesei, iar ea și Plăcintă Fierbinte puteau să profite de câteva momente în care să stea de vorbă. El nu-și putea aminti niciodată că ea era acum Nevăstuica și îi spunea întruna Arya, deși știa că era fată. Odată a încercat să-i strecoare o tartă fierbinte cu mere, dar a fost atât de stângaci, încât doi dintre bucătari l-au văzut. I-au luat tarta și l-au bătut cu o lingură mare de lemn.

Gendry fusese trimis la fierărie. Arya îl vedea rareori. Cât despre cei cu care lucra, nici măcar nu voia să le știe numele. Asta nu ar fi făcut decât să îi aducă mai multă suferință când mureau. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea și se mulțumeau să o lase în pace.

Harrenhalul era imens, o mare parte din el fiind distrus. Lady Whent fusese proprietara castelului, în calitate de stegar al Casei Tully, dar folosise doar o treime - partea de jos - și lăsase restul în paragină. Acum fugise, și puținii slujitori pe care îi lăsase în urmă nu puteau să se ocupe nici pe departe de nevoile tuturor cavalerilor, lorzilor și prizonierilor de rang înalt pe care îi adusese Lordul Tywin, așa că Lan-nisterii erau nevoiți să caute servitori, așa cum căutau de-a-le gurii. Umbla vorba că Lordul Tywin plănuia să readucă Harrenhalului gloria și să-1 facă noul său scaun, după ce războiul se va sfârși.

Weese o folosea pe Arya pentru transmiterea mesajelor, la scosul apei și la adusul mâncării și, uneori, la servitul mesei din Sala Cazărmii, de deasupra depozitului de armament, unde mâncau soldații. Dar cea mai mare parte a muncii ei o reprezenta curățenia. Primul nivel al Turnului Plângerii fusese transformat în camere de depozitare și grânare, și două etaje de deasupra găzduiau o parte a garnizoanei, dar etajele superioare nu fuseseră ocupate de optzeci de ani. Lordul Tywin poruncise acum să fie pregătite din nou pentru locuit. Erau de frecat podele, de spălat negreala de pe ferestre, de scos scaune rupte și paturi putrezite. Ultimul etaj era năpădit de liliicii mari, negri, pe care Casa Whent îi pusese pe blazon, și în pivniță erau șobolani... și fantome, ziceau unii, spiritele lui Harren cel Negru și ale fiilor lui.

Aryei i se părea o prostie. Harren și fiii lui muriseră în Turnul Rugului Regelui, de acolo i se trăgea numele, așa că de ce ar traversa ei curtea ca s-o bântuie pe ea? Turnul Plângerii se

tânguia numai când vântul bătea dinspre nord și acesta era exact sunetul pe care îl făcea aerul care sufla prin crăpăturile pietrelor, acolo unde se fisuraseră din cauza căldurii. Dacă existau fantome la Harrenhal, pe ea nu o deranjaseră niciodată. De oamenii aflați în viață se temea, Weese și Ser Gregor Clegane și Lordul Tywin Lannister însuși, care avea apartamentele în Turnul Rugului Regelui, cel mai înalt și mai mare dintre toate, deși se turtise într-o parte sub greutatea pietrei acoperite de zgură, ceea ce îl făcea să arate ca o lumânare neagră, uriașă, pe jumătate topită.

Se întreba ce ar fi făcut Lordul Tywin dacă ea ar fi urcat la el și i-ar fi mărturisit că este Arya Stark, dar știa că nu va ajunge niciodată destul de aproape ca să-i vorbească și, oricum, dacă ar face-o, el nu i-ar da crezare și pe urmă Weese ar bate-o până la sange,

Scund, cu umbletul țanțoș, Weese era aproape la fel de înfricoșător ca și Ser Gregor. Muntele plesnea oamenii ca pe niște muște, dar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu părea să observe că musca era acolo. Weese știa întotdeauna că erai de față, ce făceai și, uneori, ce gândeai. Lovea la cea mai mica provocare și avea un animal care era aproape la fel de rău ca și el, o cățea pătată, urâtă, care mirosea mai urât decât oricare câine pe care îl întâlnește ea vreodată. Odată l-a văzut asmuțind cățeaua asupra unui băiat de la latrine care îl deranjase. Sfârșise o bucată mare din pulpa băiatului, în timp ce Weese râdea.

I-au trebuit doar trei zile ca să câștige un loc de onoare în rugăciunile ei din fiecare seară. Weese, șoptea Arya, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Câinele, Ser Gregor, Ser Amo-ry, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Dacă își îngăduia să uite fie și pe unul dintre ei, cum să-1 găsească vreodată și să-1ucidă?

Pe drum, Arya se simțise ca o oaie, dar Harren-halul o transformase în șoarece. Era cenușie ca un șoarece în cămașa ei din lână aspră și ca un șoarece umbla prin crăpăturile, spărturile și găurile întunecate ale castelului, alergând din calea celor puternici.

Uneori se gândea că sunt cu toții șoareci, între zidurile acelea groase, chiar și cavalerii și înalții lorzi. Dimensiunea castelului îl făcea până și pe Gregor Clegane să pară mic. Harrenhal acoperea de trei ori mai mult teren decât Winterfellul, iar construcțiile sale erau atât de mari încât nici nu puteau fi comparate. Grajdurile adăposteau o mie de cai, pădurea zeilor acoperea douăzeci de acri, bucătăriile erau cât Sala Mare din Winterfell, iar sala mare de aici, grandios numită Sala Celor o Mie de Inimi, deși avea doar treizeci și ceva (Arya încercase să le numere de două ori, dar o dată ajunsese la treizeci și trei, iar altă dată la treizeci și cinci), era atât de cavernoasă încât Lordul Tywin ar fi putut să adăpostească acolo întreaga sa oștire, deși nu a făcut asta niciodată. Zidurile, ușile, sălile, treptele, totul era construit la o scară neomenească, amintindu-i Aryei de poveștile spuse de Bătrâna Nan despre uriașii care trăiau dincolo de Zid.

Iar lorzii și doamnele nu observau niciodată micii șoareci gri de sub picioarele lor. Arya auzea tot felul de secrete doar ținând urechile deschise, în timp ce-și vedea de treburi. Frumușica Pia de la cămară era o otreapă care căuta să se apropie de fiecare cavaler din castel. Soția temnicerului era însărcinată, dar adevăratul tată era fie Ser Alyn Stackspear, fie un cântăreț pe nume Whitesmile Wat. Lordul Lefford făcea la masă glume pe seama fantomelor, dar ținea mereu aprinsă o lumânare lângă pat. Jodge, scutierul lui Ser Dunaver, făcea pe el în somn. Bucătarii îl disprețuiau pe Ser Harys Swyft și scuipau în toată mâncarea lui. Odată, chiar a auzit-

o pe servitoarea lui Maester Tothmure mărturisindu-i fratelui ei despre un mesaj care spunea că Joffrey era bastard și că nu era

nicidecum regele de drept. „Lordul Tywin i-a cerut să ardă scrisoarea și să nu mai spună asemenea ticăloșii”, șoptise fata.

Frații Regelui Robert, Stannis și Renly, se alatu-raseră luptei, auzise Arya. „Și amândoi sunt regi acum”, spusese Weese. „Regatul are mai mulți regi decât are castelul șobolani.” Până și oamenii Lan-nisterilor se întrebau cât timp va rămâne Joffrey pe Tronul de Fier. „Flăcăul nu are armată, are doar man-tiile aurii, și e condus de un eunuc, de un pitic și de o femeie”, îl auzise pe un lord mărunț murmurând printre cupe. „La ce sunt buni unii ca ei, dacă se ajunge la luptă?”. Mereu se vorbea despre Beric Durrion. Un arcaș gras a spus odată că Măștile Sân-geroase l-au ucis, dar ceilalți doar au râs. „Lorch l-a ucis, la Cascadele Repezi, iar Muntele l-a ucis a doua oară. Să fiu al naibii dacă nu rămâne mort nici de data asta.”

Arya nu a aflat cine erau Măștile Sângeroase până în noaptea următoare, când la Harrenhal sosi cea mai ciudată adunare de bărbați pe care o văzuse vreodată. Sub stindardul unei capre negre cu coarne însângerate, călăreau oameni de aramă cu clopoței în plețe, lăncieri pe cai vărgați, în alb și negru, arcași cu obrajii pudrați, bărbați îndesați, păroși, cu scuturi grosolane, oameni cu pielea maronie în mantii cu pene, un bufon mărunțel în haine pestrițe, verzi și roz, săbieri cu bărbi extravagante, bifurcate, vopsite în verde, violet și argintiu, sulițași cu cicatrici colorate care le acopereau obrajii, un bărbat uscățiv în straie de septon, unul mai dolofan în hainele cenușii de maester și unul bolnăvicios, a cărui mantie de piele era mărginită de păr lung, blond.

În fruntea lor se afla un om slab ca un băț și foarte înalt, cu o față trasă, vlăguită, alungită și mai mult de barba neagră și sârmoasă care îi creștea din bărbie aproape până la brâu. Coiful care atârna de cornul de șarpe era din oțel negru, în forma unui cap de capră. La gât, purta un lanț făcut din monede de diferite dimensiuni, forme și metale, iar calul său era unul dintre aceia ciudați, negru cu alb.

- N-ai vrea să-i cunoști pe indivizii ăștia, Nevăs-tuică, îi spuse Weese când a văzut-o privind-l bărbatul cu coiful în formă de cap de capră. Cu Weese erau doi dintre tovarășii săi de băătură, oșteni în slujba Lordului Lefford.

- Cine sunt? întrebă ea.

Unul dintre soldați izbucni în râs.

- Lacheii, fetițe. Degetele Caprei, Măștile însângerate ale Lordului Tywin.

- Fă numai pe deșteptul! Lasă-i s-o jupoaie și poți să freci tu nenorocitele de scări, zise Weese. Sunt mercenari, dragă Nevăstuică. Își zic Bravi Camarazi. Nu le spune altfel când te pot auzi, altfel o să-ți facă rău de tot. Cel cu coiful cu cap de capră e căpitanul lor, Lordul Vargo Hoat.

- Nu e nici un nenorocit de lord, zise cel de-al doilea soldat. L-am auzit pe Ser Amory spunând asta. E doar un mercenar bălos, plin de sine.

- Așa e, răspuse Weese, dar fata ar face mai bine să-i spună lord, dacă vrea să rămână întreagă.

Arya se uită din nou la Vargo Hoat. Oare câți monștri are Lordul Tywin?

Bravii Camarazi fură cazați în Turnul Văduvei, așa că Arya nu trebuia să le fie slujitoare. Se bucura de asta; încă din prima seară izbucni o bătaie între mercenari și câțiva dintre oamenii lui Lannister, Scutierul lui Ser Harys Swyft fusese înjunghiat și murise, iar doi dintre oamenii Măștilor însângerate fuseseră răniți. În dimineața următoare, Lordul Tywin îi spânzură pe amândoi de casa porții, împreună cu unul dintre arcașii Lordului Lydden. Weese zicea că arcașul stârnise toată încăierarea luându-i în batjocura pe mercenari pe seama Lordului Beric Dondarrion. După ce spânzurații încetară să mai dea din picioare, Vargo Hoat și Ser Harys se îmbrățișară și se sărutată, jurând să se iubească de-a pururi, în timp ce Lordul Tywin îi privea de la fereastră. Aryei i se păru amuzant felul în care Vargo Hoat se bâlbâia și se smiorcăia, dar știa că nu era cazul să râdă.

Măștile însângerate nu zăboviră mult la Harren-hal, dar înainte de a porni din nou la drum, Arya îl auzi pe unul dintre ei povestind cum o armată a nordului, sub comanda lui Roose Bolton, ocupase vadul rubiniu al Tridentului.

- Dacă trece apa, Lordul Tywin îl va zdrobi din nou, așa cum a făcut la Furca Verde, zise un arcaș al lui Lannister, dar tovarășii lui îl luară în derâdere.

- Bolton nu va trece niciodată, atâta timp cât Tânărul Lup mășăluiește dinspre Riverrun, cu sălbaticii nordici și cu toți lupii lui.

Arya nu știusese că fratele ei era atât de aproape. Riverrun era mult mai aproape decât Winterfell, deși nu era sigură unde se afla față de Harrenhal. Aș putea să aflu cumva, știu că aș putea, dac-aș reuși să scap de aici. Când se gândi că-1 va revedea pe Robb, Arya fu nevoită să-și

muște buza. Și vreau să-i văd și pe Jon, pe Bran și pe Rickon și pe mama. Chiar și pe Sansa... Am sărut și am să rog să mă ierte, ca o adevărată doamnă; asta îi va plăcea.

Din discuțiile din curte află că în camerele superioare ale Turnului Groazei locuiau peste treizeci de prizonieri, luați ostatici în timpul bătăliei de la Furca Verde a Tridentului. Majoritatea aveau parte de libertate de mișcare în castel, cu condiția să jure că nu vor încerca să fugă. Au jurat să nu evadeze, își zise Arya, dar n-au jurat că nu mă vor ajuta pe mine să evadez.

Ostaticii mâncau la propria lor masă în Sala Celor o Sută de Inimi și puteau fi adesea văzuți prin împrejurimi. Patru frați își făceau împreună antrenamentul în fiecare zi, luptându-se cu stindhii și cu scuturi din lemn, în Curtea Flowstone. Trei dintre ei erau din familia Frey de la Crossing, cel de-al patrulea era fratele lor bastard. Totuși, erau acolo de puțină vreme; într-o dimineață, alți doi frați sosiră sub un stindard de pace, cu un cufăr cu aur, și îi răscumpărară de la cavalerii care îi capturaseră. Cei șase Frey plecară împreună.

Dar pe nordici nu-i răscumpără nimeni. Un lord gras bântuia prin bucătării, îi spusese Plăcinta Fierbinte, căutând mereu o îmbucătură. Mustața îi era atât de stufoasă încât îi acoperea gura, iar agrafa cu care era prinsă mantia lui era un trident din argint și safir. Aparținea Lordului Tywin, dar tânărul feroce, bărbos, căruia îi plăcea să se plimbe pe crestele zidurilor singur, într-o mantie neagră, ornamentată cu sori albi, fusese luat ostatic de către un cavaler rătăcitor care avusese intenția să se îmbogățească de pe urma lui. Sansa ar fi știut cine este, atât el cât și grăsanul, dar Arya nu fusese niciodată prea preocupată de titluri și blazoane. Ori de câte ori Septa Mordane îi vorbea despre istoria unei Case sau alta, îi venea să hoinărească, să viseze și să se întrebe când se va termina lecția.

Totuși, pe Lordul Cerwyn și-l amintea. Pământurile sale fuseseră aproape de Winterfell, așa că el și fiul lui, Cley, veneau adesea în vizită. Cu toate acestea, după voia soartei, era singurul ostatic care nu fusese văzut niciodată, dormea într-o celulă din turn, revenindu-și de pe urma unei răni. Zile în șir, Arya încercă să-și imagineze cum ar putea să se furișeze pe lângă paznicii ușii, ca să-l vadă. Dacă ar recunoaște-o, onoarea l-ar obliga să o ajute. Cu siguranță, un lord voia să primească aur, toți voiau asta, poate că va plăti câțiva mercenari de-ai lui Tywin ca să o ducă la Riverrun. Tatăl ei spunea mereu că majoritatea mercenarilor ar trăda pe oricine pentru aur.

Pe urmă, într-o dimineață, zări trei femei îmbrăcate cu robele cu glugă ale surorilor tăcute încercând un cadavru în căruța lor. Cadavrul era împachetat într-o mantie din cea mai fină mătase, împodobită cu blazonul halebardei. Când Arya întrebă cine e, unul dintre străjeri îi spuse că a murit Lordul Cerwyn. Primi aceste cuvinte ca pe o lovitură în stomac. Oricum, nu te-ar fi ajutat niciodată, gândi ea, în timp ce surorile ieșeau pe poartă cu căruța. Nu se putea ajuta nici măcar pe sine, șoarece prost ce ești.

După aceasta, se întoarse la frecat și alergătură și la trasul cu urechea pe la uși. Lordul Tywin urma să plece în curând spre Riverrun, auzise Arya, sau va merge către sud, la Highgarden. Nimeni nu s-ar fi așteptat la asta. Nu, trebuia să apere Debarcaderul Regelui. Stannis era cea mai mare amenințare. Ii trimisese pe Gregar Clegane și pe Vargo Hoat să-l distrugă pe Roose Bolton și să-i scoată pumnalul din spate. Trimisese corbi la Eyrie, avea de gând să se însoare cu Lady Lysa Arryn și să cucerească Valea. Cumpărase o grămadă de argint ca să făurească săbii magice care îi vor ucide pe lupii Stark. Ii scrisese Doamnei Stark să facă pace, Regicidul va fi în curând eliberat.

Deși în fiecare zi soseau și plecau corbi, Lordul Tywin însuși își petrecea majoritatea zilelor în spatele ușilor închise, cu consiliul său de război. Arya îl zărise de câteva ori, dar mereu din depărtare - o dată plimbându-se pe ziduri, însoțit de trei maesteri și de prizonierul grăsan cu mustața stufoasă, o dată plini bându-se călare cu lorzii lui stegari, să viziteze tabe-rele, dar cel mai des stând într-o galerie boltită, privind oamenii care se antrenau jos, în curte. Stătea cu mâinile încleștate pe mânerul de aur al sabiei sale. Se spunea că Lordul Tywin iubea aurul mai mult decât orice, chiar se caca aur, îl auzise glumind pe un slujitor. Lordul Lannister avea o înfățișare puternică pentru un bărbat vârstnic, cu mustăți aspre, aurii, și chelie. Ceva din chipul lui îi amintea Aryei de tatal său, chiar dacă nu semănau defel. Are chipul unui lord, atâta tot, își spuse. Își aminti că odată a auzit-o pe nobila sa mamă spunându-i tatălui ei să-și afișeze chipul de lord și să meargă să se ocupe de cutare treabă. Tata a râs. Nu și-l putea imagina pe Lordul Tywin râzând de ceva.

Intr-o după-amiază, în timp ce își aștepta rândul să scoată o găleată de apă de la fântână, auzi balamalele de la poarta de est gemând. Un grup de oameni intră la pas pe sub bariera-ghilotină. Când observă manticora care se târa pe scutul căpeteniei lor, fu străfulgerată de un sentiment de ură.

În lumina zilei, Ser Amory Lorch părea mai puțin înfricoșător decât la lumina torțelor, dar avea și acum ochii aceia de porc pe care și-i amintea Arya. Una dintre femeile spuse că oamenii săi înconjuraseră lacul urmărindu-l pe Beric Dondarrion și omorând rebeli. Nu eram rebeli, gândi Arya. Eram Rondul de Noapte; Rondul de Noapte nu ține partea nimănui. Totuși, Ser

Amory avea mai puțini oameni decât își amintea Arya, și mulți dintre ei erau răniți. Sper că rănilor lor vor putrezi, sper să moară cu toții.

Apoi îi văzu pe cei trei de la capătul coloanei. Rorge își pusese coiful negru, cu nazalul larg de fier, care făcea greu de observat faptul că nu avea nas. Mușcătorul călărea greoi lângă el, pe un cal de luptă care părea gata să se prăbușească sub greutatea lui. Arsuri pe jumătate vindecate îi acopereau trupul, făcându-l și mai hidos decât înainte.

Dar Jaquen H'ghar continua să zâmbească. Hainele îi erau tot soioase și zdrențuite, dar își găsisese timp să-și spele și să-și pieptene părul. I se revărsa pe umeri, roșu și alb și strălucitor, iar Arya le auzi pe fete chicotind de admirație.

Ar fi trebuit să-i las pradă focului. Așa a spus Gen-dry, ar fi trebuit să-l ascult Dacă nu le-ar fi aruncat acel topor, acum ar fi fost cu toții morți. Pentru o clipă, se sperie, dar trecură pe lângă ea fără vreo sclipire de interes. Numai Jaquen H'ghar aruncă o privire în direcția ei, dar ochii săi trecură direct prin ea. Nu mă recunoaște, gândi Arya. Arry era un băiețel aprig cu o sabie, iar eu sunt doar un șoarece gri cu o găleată.

Își petrecu tot restul zilei frecând treptele din Turnul Plângerii. Seara, mâinile îi erau aspre și sângerau, iar brațele o dureau atât de tare încât, când azvârli găleata înapoi în beci, îi tremurau. Prea obosită ca să mănânce, își ceru scuze de la Weese și se vârf în patul său de paie ca să doarmă.

- Weese, căscă ea, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Câinele. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se gândi că ar putea să mai adauge trei nume, dar era prea obosită ca să hotărască în seara asta.

Arya visa lupi care alergau sălbatic prin pădure, când o mână puternică îi acoperi gura, ca o piatra caldă, netedă și fermă. Se trezi brusc, agitându-se și luptându-se.

- Fata nu spune nimic, îi șopti un glas aproape, în spatele urechii. Fata își ține buzele închise, nimeni nu aude, iar prietenii pot vorbi pe ascuns. Da?

Cu inima izbindu-i pieptul, Arya reuși să dea aprobator din cap.

Jaqen H'ghar își retrase mâna. Beciul era negru ca smoala și nu-i putea vedea chipul nici măcar de la câteva degete depărtare. Dar îl putea mirosi. Pielea lui avea un miros proaspăt, de săpun, și își parfumase părul.

- Băiatul a devenit fată, șopti el.

- Am fost întotdeauna fată. Credeam că nu m-ai văzut.

- Omul vede. Omul știe. Își aminti că-1 ura.

- M-ai speriat. Acum ești unul de-al lor. Ar fi trebuit să te las să arzi. Ce faci aici? Pleacă sau strig după Weese.

- Un bărbat își plătește datoria. Bărbatul îți e dator cu trei.

- Trei?

- Zeul Roșu își ia cele cuvenite, dulce copilă, și numai moartea poate plăti pentru viață.

Fata a luat trei care au fost ai lui. Fata trebuie să dea trei în locul lor. Rostește numele și omul va face restul.

Vrea să ma ajute, își dădu seama Arya, cu un licăr de speranță care îi dădu ametele.

- Du-mă la Riverrun, nu e departe. Dacă furăm niște cai, am putea...

Bărbatul îi duse degetul la buze.

- Trei vieți vei avea de la mine. Nu mai mult, nu mai puțin. Trei și am terminat. Așa că fata trebuie să chibzuiască. Ii sărută ușor părul. Dar nu prea mult.

Până când Arya apucă să aprindă un ciot de lumânare, în urma lui nu mai rămăsese decât un miros vag, o adiere de ghimber și de cuișoare care stăruia în aer. Femeia din nișa alăturată se întoarse pe partea cealaltă, pe paie, și se plânse de lumină, așa că Arya stinse lumânarea. Când închise ochii, văzu chipuri plutind în fața ei. Joffrey și mama sa, Ilyn Payne și Meryn Trant și Sandor Clegane..., dar ei se aflau la Debarcaderul Regelui, la sute de leghe depărtare, iar Ser Gregor poposisse doar câteva nopți înainte de a pleca din nou să continue jafurile, luându-i pe Raff, pe Chiswyck și pe Gâdilător cu el. Dar Ser Amory Lorch era aici, iar ea îl ura aproape la fel de mult. Oare? Nu era sigură. Și mai rămânea întotdeauna Weese.

Se gândi la el din nou în dimineața următoare când, din cauza somnului puțin, începu să caște.

- Nevăstuică, bubui Weese, data viitoare când mai văd gura aia deschisă, am să-ți smulg limba și am să-i dau de mâncare cățelei. Ii răsuci urechea între degete, ca să se asigure că a auzit, și îi spuse să se întoarcă la scările acelea - până seara să fie curate până la al treilea palier.

În timp ce muncea, Arya se gândea la oamenii pe care îi voia morți. Își imagina că le vede chipurile pe trepte și freca mai tare, ca să le îndepărteze. Familia Stark era în război cu Lannisterii, iar ea era o Stark, astfel că ar omorî cât de mulți Lannisteri ar putea, așa se făcea în vreme de război. Dar nu credea că putea să aibă încredere în Jaqen. Ar trebui să-i omor cu mâna mea. Ori de câte ori tatăl ei condamnase un om la moarte, înfăptuise asta de unul singur, cu Gheață, spada lui.

- Dacă vrei să iei viața unui om, îi ești dator să-l privești în față și să-i asculți ultimele cuvinte, îl auzise spunându-le cândva lui Robb și lui Jon.

A doua zi îl evită pe Jaqen H'ghar, la fel și în ziua următoare. Nu era greu. Ea era foarte mică, iar Harrenhalul foarte mare și plin de locuri în care se putea ascunde un șoarece.

Și pe urmă Ser Gregor se întoarse, mai devreme decât se așteptau, conducând de data aceasta o turmă de capre în locul unei turme de prizonieri. Arya auzi că Ser Gregor a pierdut trei oameni într-unul dintre atacurile de noapte ale Lordului Beric, dar cei pe care ea îi ura se întorseseră nevătămați și se cazaseră la al doilea etaj al Turnului Plângerii. Weese observă că erau bine aprovizionați cu băutură.

- Aștia sunt mereu însetați, mormăi el. Nevăs-tuică, ridică-te și întreabă-i dacă au haine care trebuie peticite. Voi pune femeile să se ocupe de asta.

Arya alergă sus pe scările bine frecate. Nimeni nu îi acordă nici o atenție când intră. Chiswyck stătea lângă foc, cu un corn de bere în mână, spunând una dintre poveștile sale amuzante. Nu îndrăzni să-l întrerupă, nefiind dornică să se aleagă cu o buză spartă.

- După turnirul Mâinii Regelui s-a întâmplat, înainte de-a veni războiul, spunea el. Ne îndreptam către vest, șapte eram, împreună cu Ser Gregor. Raff era cu mine, și tânărul Joss Stilwood, care fusese scutierul lui la turnir. Ei bine, ajungem noi la acest râu nenorocit care se umflase de la atâtea ploi. Nu era chip să treci apa, dar în apropiere era o cârciumă, așa că ne ducem acolo. Ser îl înhață pe berar și-i zice să ne țină cornurile pline cu bere până când scad apele. Să fi văzut ochii de porc ai omului strălucind la vederea arginților. Așa că ne aduce bere, el cu fiică-sa, și berea e proastă și slabă, o scursoare maronie care nu mă face mai fericit, și nici pe

Ser. Și în tot acest timp cârciumarul ne spune ce bucuros e el că i-am călcat pragul, fiindcă nu prea avea mușterii din cauza ploilor. Nătărăului nu-i mai tace melița, deși Ser nu-i spune nici un cuvânt, ci doar cugetă la Cavalerul Lașilor și la festa nemernică pe care o juca. Se vedea cât îi era gura de încleștată, așa că eu și ceilalți flăcăi știam că nu era cazul să-i spunem nici o vorbă, dar cârciumarul trebuia să vorbească. Întrebă până și cum s-a descurcat stăpânul la turnir. Ser doar se uita la el. Intre timp, fiica lui aducea și servea bere, o fetișcană grasă, de vreo optsprezece ani...

- Mai degrabă treisprezece, rosti tărăgănat Raff cel Dulce.

- Ei, fie cum o fi, nu prea aveai ce vedea de ea. Dar Eggon, beat, începe s-o atingă și poate că am atins-o și eu nițel, iar Raff îi spune tânărului Stilwood că trebuie s-o târască pe fată sus, să se facă bărbat, dându-i băiatului curaj, cum ar veni. În cele din urmă, Joss își vâra mâna sub fusta ei iar ea țipă și scapă carafa și fuge la bucătărie. Ei, s-ar fi terminat acolo, dar ce face bătrânul nebun? Se duce la Ser și îl roagă să ne facă pe noi să-i lăsăm fata în pace, el fiind un cavaler adevărat și chestii dintr-astea.

Ser Gregor nu acorda nici o atenție distracției noastre, dar acum se uită, știți cum, și poruncește ca fata să fie adusă înaintea lui. Acum bătrânul trebuie s-o târască din bucătărie, doar din vina lui. Ser se uită la ea de sus până jos și întrebă:

- Așadar, aceasta este târfa pentru care ești atât de îngrijorat? Iar nebunul de bătrân tâmpit îi spune lui Gregor direct în față:

- Layna mea nu e târfă, ser. Ser nu clipește, ci zice doar:
- Acum este.

Li azvârle bătrânului încă o monedă de argint, sfâșie rochia de pe fată și o ia chiar acolo, pe masă, în fața tatălui ei, în timp ce ea se zbate și se zvârcolește ca un iepure și scoate sunetele alea. Văzând expresia de pe chipul bătrânului, am râs atât de tare încât îmi ieșea berea pe nas. Apoi băiatul ăsta aude zgomotul, fiul lui îmi închipui, și vine alergând din pivniță, așa că Raff e nevoit să-i înfigă un pumnal în burtă. Ser termină până atunci și se întoarce la băutura și ne vine tuturor rândul. Tobbot, știți cum e el, o întoarce pe partea cealaltă și o ia pe la spate. Fata încetase să se mai opună până când mi-a venit mie rândul, poate că hotărâse că, până la urmă, îi plăcea, deși, la drept vorbind, nu mi-ar fi displăcut puțină mișcare. Iar acum vine cireașă de pe tort... Când totul se termină, Ser îi spune bătrânului că vrea rest. Fata nu merita un argint, zice el, și al naibii să fiu dacă bătrânul nu-i aduce un pumn de monede de aramă, își cere scuze de la stăpân și îi mulțumește pentru plată!

Râdeau cu toții în hohote, nici unul mai tare decât Chiswyck însuși, care râdea atât de zgomotos de propria povestire încât îi săreau mucusii din nas în barba căruntă, nepieptănată. Arya stătea în umbră, pe casa scărilor, și îl privea. Se furișă înapoi în pivniță, fără să scoată o vorbă. Când Weese află că nu l-a întrebat despre haine, îi trase jos pantalonii și o bătu cu nuiua până ce din coapse începu să-i curgă sânge, dar Arya închise ochii și se gândi la toate învățăturile pe care i le dăduse Syrio și nu simți aproape nimic.

Două nopți mai târziu, o trimise în Sala Cazărmii, să servească la masă. Ducea o carafă cu vin și turna în cupe când îl zări pe Jaqen H'ghar la masa lui, în partea cealaltă a culoarului.. Mușcându-și buza, privi

cu grijă de jur-împrejur, ca să se asigure că Weese nu o vedea. Teama taie mai adânc decât o sabie, își spuse.

Făcu un pas, și încă unul, și cu fiecare se simți mai puțin șoarece. Înainta de-a lungul băncii, umplând cupele cu vin. Rorge stătea în dreapta lui Jaqen, beat turtă, dar nu o observă. Arya se aplecă și șopti direct în urechea lui Jaqen.

- Chiswyck.

Lorath nu dădu semne că ar fi auzit.

Când carafa se goli, Arya alergă în pivniță să o umple din nou din butoi și se întoarse repede la servit. Nimeni nu murise de sete cât timp fusese ea plecată și scurta ei absență trecu neobservată.

Nu se întâmplă nimic a doua zi, nici în ziua următoare, dar în cea de-a treia, Arya se duse la bucătărie cu Weese să le aducă cina.

- Unul dintre oamenii Muntelui a căzut de pe metereze azi-noapte și și-a rupt gâtul lui de prost, îl auzi pe Weese spunându-i unei bucătărese.

- Beat?

- Nu mai mult decât în mod obișnuit. Unii spun că l-a împins fantoma lui Harren. Pufni, ca să arate ce părere avea despre asemenea idei.

N-a fost Harren, îi veni Aryei să spună, am fost eu. Il ucisese pe Chiswyck cu o șoptă și va mai ucide încă doi până la sfârșit. Sunt fantoma Harrenhalului, gândi ea. Și în noaptea aceea avu de urât cu un nume mai puțin.

CATELYN

Locul de întâlnire era o pajiște plină de verdeață, presărată cu ciuperci gri, palide, și cu buștenii aspri ai copacilor doborâți la pământ.

- Suntem primii, doamna mea, zise Hallis Mol-len în timp ce se opriră printre bușteni, singuri între armate. Flamura Casei Stark, cu însemnul lupului străvechi, flutura în vârful lăncii pe care o purta. Catelyn nu putea vedea marea de aici, dar simțea cât era de aproape. Vântul ce bătea dinspre vest era încărcat de mirosul de sare.

Cercetașii lui Stannis Baratheon tăiaseră copacii pentru catapulte și pentru turnurile sale de atac. Catelyn se întreba cât timp rezistase crângul și dacă Ned poposise aici când și-a condus oastea către sud, ca să ridice ultimul asediu asupra Capătului Furtunii. A câștigat atunci o mare victorie, cu atât mai mare cu cât a avut loc fără vărsare de sânge.

Fie ca Zeii să mă ajute să fac și eu la fel, se rugă Catelyn. Propriii ei supuși consideraseră că era nebună să vină până aici.

- Nu e lupta ta, doamna mea, spuse Ser Wendel Manderly. Știu că regele nu ar vrea ca mama lui să se expună la un asemenea pericol.

- Suntem cu toții în pericol, îi răspunse, poate prea tăios. Crezi că eu vreau să fiu aici, ser? Locul meu e la Riverrun, lângă patul de moarte al tatălui meu, la Winterfell, cu fiii mei. Robb m-a trimis la sud să vorbesc în numele lui, și asta voi face.

Nu era lucru ușor să aduci pacea între acești frați, Catelyn era conștientă, dar pentru binele regatului, trebuia să încerce.

Peste câmpiile îmbibate de ploaie și peste culmile stâncoase putea vedea marele castel al Capătului Furtunii, înălțându-se spre cer, cu spatele către marea nevăzută. La poalele muntelui de stâncă cenușie, armata Lordului Stannis Baratheon părea mică și neînsemnată, ca o adunătură de șoareci cu flamuri.

În cântece se spunea că, în vremuri străvechi, Capătul Furtunii fusese ridicat de Durran, primul Rege al Furtunii, cel care a câștigat dragostea frumoasei Elenei, fiică a zeului mării și a zeiței vântului. În noaptea nunții lor, Elenei și-a dăruit virginitatea unui muritor, osândindu-se astfel la moartea de care aveau parte oamenii, iar părinții ei îndurerați și-au revărsat mânia și au trimis vânturi și ape pentru a doborî fortăreața lui Durran. Prietenii săi, frații și nuntașii au fost zdrobiți sub zidurile prăbușite sau duși de vânt pe mare, dar Elenei l-a adăpostit pe Durran în brațele sale, astfel că iubitul ei nu a pățit nimic, iar când, în cele din urmă, zorile s-au ivit, el a declarat război împotriva zeilor și a jurat să reconstruiască fortăreața.

Cinci castele a mai construit, fiecare mai mare și mai puternic decât celălalt, doar pentru a le vedea făcute țandări când vijeliile s-a abătut, urlând, asupra Golfului Corăbiilor Sfărâmate, aducând cu ele ziduri imense de apă. Lorzii săi l-au implorat să construiască mai spre interior, preoții i-au spus că trebuie să înduplece zeii redând-o mării pe Elenei, până și oamenii de rând l-au rugat să se potolească. Durran nu voia să asculte. Un al șaptelea castel a ridicat, cel mai mare dintre toate. Unii spuneau că l-au ajutat copiii pădurii, fasonând piatra cu puterea magiei; alții susțineau că un băiețel i-a spus ce trebuia să facă, un băiat care mai târziu avea să fie Bran Constructorul. Indiferent cum era spusă povestea, sfârșitul era același. Deși zeii mânioși au

stârnit furtună după furtună împotriva sa, cel de-al șaptelea castel a rămas în picioare, sfidător, iar Durran, Măhnirea Zeilor, și frumoasa Elenei au locuit acolo împreună până la sfârșitul vieții.

Zeii nu uită, și furtunile mai vin și acum, dezlăn-țuindu-se asupra mării înguste. Cu toate acestea, la Capătul Furtunii a rezistat de-a lungul secolelor un castel cum altul nu mai era. Imensul său zid de apărare era înalt de trei sute de picioare, fără ambrazuri sau intrări secrete, rotunjit peste tot, curbându-se lin, cu pietrele atât de dibaci îmbinate încât nicăieri nu vedeai o crăpătură, un unghi sau o gaură prin care vântul să poată intra. Se spunea că zidul acela era gros de douăzeci de picioare în locul său cel mai îngust, și de aproape douăzeci și șase în partea dinspre mare, două rânduri de pietre, între ele cu nisip și pietriș. În interiorul puternicului bastion, bucătăriile, grajdurile și curțile erau ferite de vânturi și de valuri. Cât despre turnuri, era numai unul, un turn-celulă, fără ferestre în partea ce dădea spre mare, atât de mare încât era grânar, cazarmă, sală de ospete și locuința lordului în același timp, încununat de parapete masive care îl făceau să pară, văzut de departe, un pumn cu ținte deasupra unui braț ridicat.

- Doamna mea, o strigă Hal Mollen. Doi călăreți ieșiră din mica tabără de la poalele castelului și se îndreptară către ei la pas. Acela trebuie să fie Regele Stannis.

- Fără îndoială.

Catelyn îi privi apropiindu-se. Stannis trebuie să fie, dar acela nu e steagul Baratheonilor. Era galben strălucitor, nu galbenul intens al steagurilor lui Renly, iar emblema pe care o purta era roșie, deși Catelyn nu-i putea distinge forma. Renly trebuia să sosească ultimul. Ii spusese asta la plecare. Nu trebuia să urce pe cal până ce nu-l vedea pe fratele său plecat de mult. Primul sosit trebuia să-l aștepte pe celălalt, iar Renly nu avea să aștepte. E un fel de joc pe care-l joacă regii,

își spuse. Ei bine, ea nu era rege, așa că nu era nevoie să-l joace. Catelyn era obișnuită să aștepte.

Când se apropie, văzu că Stannis purta o coroană din aur roșu, cu vârfurile în formă de flăcări. Centura îi era bătută cu granate și cu topaze, iar pe teaca sabiei pe care o purta era așezat un rubin mare, pătrat. În rest, veșmintele sale erau simple: vestă de piele cu ținte peste jiletca matlasată, cizme uzate, pantaloni din pânză aspră, maro. Stema de pe steagul lui gal-ben-auriu înfățișa o inimă roșie, înconjurată de o vâlvătaie de foc portocaliu. Cerbul încoronat era acolo, da... mic și închis în interiorul inimii. Și mai ciudat era purtătorul lui de flamură - o femeie îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare, cu fața umbrită de gluga adâncă a mantiei sale stacojii. O preoteasă roșie, gândi Catelyn nedumerită. Secta era puternică și avea numeroși adepți în Orașele Libere și în îndepărtatul est, dar în Cele Șapte regate erau doar câteva.

- Lady Stark, zise Stannis Baratheon cu o politețe rece când se opri în fața ei. Înclină capul, mai pleșuv decât și-l amintea Catelyn.

- Lord Stannis, îi răspunse ea. Sub barba tunsă scurt, maxilarul său puternic se încleșta, dar nu se apucă să-o terorizeze cu titlurile de noblețe. Pentru asta, Catelyn îi era deplin recunoscătoare. Nu mă gândeam că te voi găsi la Capătul Furtunii.

Ochii lui adânciți în orbite o priviră stânjenitor. Nu era omul amabilităților gratuite.

- îmi pare rău pentru moartea lordului tău, zise el, deși Eddard Stark nu mi-a fost prieten.

- Nu ți-a fost niciodată dușman, domnul meu. Când Lordul Tyrell și Lordul Redwyne v-au ținut ostatici în castelul acela, murind de foame, Eddard Stark a fost cel care a înfrânt asediul.

- La porunca fratelui meu, nu de dragul meu, răspuse Stannis. Lordul Eddard și-a făcut datoria, n-am să neg asta. Am făcut eu vreodată mai puțin? Eu ar fi trebuit să fiu Mâna lui Robert.

- Aceea a fost voința fratelui tău. Ned nu a vrut niciodată.

- Dar a acceptat, ceea ce trebuia să fie al meu. Cu toate acestea, îți dau cuvântul meu, și se va face dreptate pentru moartea lui.

Cum le mai plăcea să promită capete acestor oameni care voiau să devină regi.

- Fratele tău mi-a promis același lucru. Dar, sincer vorbind, aș prefera să-mi recapăt fiicele și să las dreptatea pe seama zeilor. Cersei o are și acum pe Sansa mea, iar despre Arya n-am mai auzit nimic din ziua morții lui Robert.

- Dacă îți vom găsi copiii când vom ocupa orașul, vor fi trimiși la tine. Vii sau morți, sugera tonul său.

- Și când va fi asta, Lord Stannis? Debarcaderul Regelui e aproape de Piatra Dragonului și, în schimb, te găsesc aici.

- Ești directă, Lady Stark. Prea bine. Îți voi răspunde direct. Ca să ocup orașul, am nevoie de puterea acestor lorzi ai sudului pe care îi văd dincolo de câmp. Sunt de partea fratelui meu. Trebuie cu orice preț să-i atrag de partea mea.

- Oamenii se supun cui vor, domnul meu. Acești lorzi i-au jurat credință lui Robert și Casei Baratheon. Dacă tu și fratele tău ați lăsa vrajba deoparte...

- Nu am nimic cu Renly, dacă îmi arată respectul cuvenit, ca frate și ca rege al său. Nu vreau decât ceea ce mi se cuvine de drept. Renly îmi datorează supunere și loialitate. Am de gând

să le obțin. De la el și de la acești lorzi. Stannis îi cercetă chipul. Și ce vânt te aduce pe acest câmp, doamna mea? Casa Stark s-a alăturat fratelui meu, așa stau lucrurile?

Acesta nu se va pleca niciodată, gândi ea, dar trebuia oricum să încerce. Miza era prea mare.

- Fiul meu domnește ca Rege al Nordului, prin voința lorzilor noștri și a poporului. Nu pleacă genunchiul în fața nimănui, dar întinde o mână prietenească tuturor.

- Regii nu au prieteni, zise Stannis fără ocolișuri, doar supuși și dușmani.

- Și frați, strigă o voce veselă din spatele ei. Cate-lyn se uită peste umăr, în timp ce iapa Lordului Renly își croia drum printre bușteni. Mai tânărul Baratheon era strălucitor în jiletca lui din catifea verde și cu mantia de satin tivită cu blană. Coroana de trandafiri galbeni îi împresura tâmplele, iar capul de cerb din jad se ridica deasupra frunții, cu părul lung și negru țâșnind de dedesubt. Teaca sabiei îi era presărată cu bucăți mari de diamante negre, zimțate, iar în jurul gâtului avea legat un lanț de aur și smaralde.

Renly alesese și el o femeie să-i poarte stindardul, deși Brienne își ascundea chipul și trupul în spatele armurii plate care nu oferea nici un indiciu asupra sexului ei. În vârful lăncii sale de zece picioare, cerbul încoronat se ridica pe picioarele din spate, negru pe fond auriu, în timp ce briza mării unduia pânza.

Salutul fratelui său fu scurt.

- Lord Renly.

- Rege Renly. Ești tu cu adevărat, Stannis? Stannis se încruntă.

- Cine ar trebui să fie?

Renly dădu nepăsător din umeri.

- La vederea acestui stindard, nu puteam fi sigur. Steagul cui îl porți?
- Al meu.

Preoteasa înveșmântată în roșu grăi:

- Drept blazon, regele a ales inima dogoritoare a Lordului Luminii.

Renly păru amuzat.

- Cu atât mai bine. Dacă folosim amândoi același steag, lupta va fi îngrozitor de confuză.

Catelyn spuse:

- Să sperăm că nu va fi nici o luptă. Noi trei avem un dușman comun care vrea să ne distrugă pe toți.

Stannis o cercetă cu un aer sever.

- Tronul de Fier este al meu de drept. Toți cei care neagă acest lucru sunt dușmanii mei.
- întreg regatul neagă asta, frățioare, zise Renly. Bătrânii o neagă cu ultima suflare, iar copiii nenăscuți o neagă în pântecul mamelor lor. O neagă cei din Dorne și o neagă cei de la Zid. Nimeni nu te vrea rege. îmi pare rău.

Stannis își încleșta fălcile, cu chipul încordat.

- Jur că nu voi trata niciodată cu tine atâta timp cât vei purta coroana ta de trădător. Aș vrea să mă fi ținut de acel legământ.

- E o nebunie, zise Catelyn tăios. Lordul Tywin șade la Harrenhal cu douăzeci de mii de săbii. Ce a mai rămas din oastea Regicidului s-a regrupat la Dintele de Aur, o altă oștire Lannister se adună sub umbra cetății de la Casterly Rock, iar Cersei și fiul ei stăpânesc

Debarcaderul Regelui și prețiosul vostru Tron de Fier. Vă numiți, fiecare dintre voi, rege, deși regatul sângerează și nimeni nu ridică sabia să-l apere, în afară de fiul meu.

Renly ridică din umeri.

- Fiul tău a câștigat câteva bătălii. Eu voi câștiga războiul. Lannisterii pot să stea la picioarele mele.

- Dacă ai propuneri de făcut, fă-le, zise Stannis răstit, sau eu am plecat.

- Foarte bine, răspunse Renly. Propun să descaleci, să pleci genunchiul și să-mi juri credință.

Stannis își înghiți furia.

- De asta nu vei avea parte niciodată.

- L-ai slujit pe Robert, pe mine de ce nu?

- Robert a fost fratele meu mai mare. Tu ești cel mic.

- Mai mic, mai viteaz și de departe mai atrăgător...

- ... și, pe deasupra, un hoț și un uzurpator. Renly ridică din umeri.

- Targaryenii l-au numit pe Robert uzurpator. Se pare că a reușit să suporte rușinea. Așa voi face și eu.

Așa nu se poate.

- Uitați-vă la voi! Dacă ați fi fiii mei, v-aș bate cap în cap și v-aș încuia într-o cameră până ce v-ați aduce aminte că sunteți frați.

Stannis îi aruncă o privire încruntată.

- Mergi prea departe, Lady Stark. Sunt regele de drept, iar fiul tău nu e mai puțin trădător decât fratele meu aici de față. Va veni și rândul lui.

Amenințarea directă îi stârni furia.

- Foarte ușor îi numești pe alții trădători și uzurpatori, domnul meu, dar cu ce ești tu mai bun? Spui că ești regele de drept, dar mi se pare că Robert are doi fii. După toate legile Celor Șapte Regate, Prințul Joffrey este moștenitorul lui de drept și, după el, Tommen... iar noi suntem cu toții trădători, oricâtă dreptate am avea.

Renly izbucni în râs.

- Stannis, trebuie s-o ierți pe Lady Catelyn. A bătut tot drumul de la Riverrun, un drum lung călare. Mă tem că n-a apucat să vadă mica ta scrisoare.

- Joffrey nu e sămânța fratelui meu, zise Stannis fără menajamente. Nici Tommen. Sunt bastarzi. Și fata la fel. Toți trei, monstruozi născute din incest.

Cersei ar putea fi atât de nebună? Catelyn rămase fără grai.

- Nu e o poveste drăgălașă, doamna mea? întrebă Renly. Eram cu tabăra la Horn Hill când Lordul Tarly a primit această scrisoare și, trebuie să spun, m-a lăsat cu gura căscată. Ii zâmbi fratelui său. N-am bănuț niciodată că ești atât de isteț, Stannis. Dacă ar fi adevărat, tu chiar ai fi moștenitorul lui Robert.

- Dacă ar fi adevărat? Mă faci mincinos?

- Poți dovedi vreo vorbă din această născocire? Stannis scrâșni din dinți.

Robert n-ar fi avut cum să știe, gândi Catelyn, altfel Cersei și-ar fi pierdut capul într-o clipă.

- Lord Stannis, întrebă ea, dacă știi că regina e vinovată de asemenea delictе monstruoase, de ce ai păstrat tăcerea?
  - N-am păstrat tăcerea, declară Stannis. I-am vorbit despre bănuielile mele lui Jon Arryn.
  - In loc să-i fi vorbit fratelui tău?
  - Fratele meu nu mi-a dat niciodată prea multă ascultare. De la mine, asemenea acuzații ar fi părut arțăgoase și interesate, un mijloc de a mă plasa primul pe linia succesiunii. Am crezut că Robert va fi mai dispus să asculte dacă acuzațiile veneau din partea Lordului Arryn, pe care îl iubea.
  - Aha, zise Renly, deci avem cuvântul unui om mort.
  - Crezi că a murit din pură întâmplare, orb nebun? Cersei 1-a otrăvit, de teamă că o va da în vileag. Lordul Jon aduna anumite dovezi...
  - ... care, fără îndoială, au murit odată cu el. Ce neplăcut!
- Catelyn își amintea, punea lucrurile cap la cap.
- Intr-o scrisoare pe care mi-a trimis-o la Winter-fell, sora mea, Lysa, a acuzat-o pe regină că i-a ucis soțul, recunosc eu ea. Mai târziu, la Eyrie, a pus crima pe seama fratelui reginei, Tyrion. Stannis pufni.
  - Dacă intri într-un cuib de șerpi, contează care șarpe te mușcă primul?
  - Toată discuția asta despre șerpi și incest este amuzantă, dar nu schimbă nimic. S-ar putea prea bine să ai pretenții mai justificate, Stannis, dar tot eu am oastea cea mai mare. Mâna lui Renly se strecură sub mantie. Stannis observă și înhață îndată mânerul sabiei sale, dar înainte de a apuca s-o scoată din teacă, fratele său scoase... o piersică.

- Vrei, frățioare? îl întrebă Renly zâmbind. E de la Highgarden. N-ai gustat în viața ta ceva atât de dulce, îți jur. Luă o mușcătură. Sucul i se prelinse din colțurile gurii.

- N-am venit aici să mănânc fructe. Stannis spumega de furie.

- Lorzii mei! interveni Catelyn. Ar trebui să formulăm termenii unei alianțe, nu să ne luăm unul pe altul în derâdere.

- Nimeni nu ar trebui să refuze să guste o piersică, replică Renly, azvârlind sâmburele. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia. Viața e scurtă, Stannis. Adu-ți aminte ce spun cei din clanul Stark. Vine iarna. Se șterse la gură cu dosul palmei.

- N-am venit aici nici ca să fiu amenințat.

- Și nici nu ai fost, i-o trânti Renly. Când voi amenința, îți vei da seama. Sincer, nu mi-ai plăcut niciodată, Stannis, dar ești de același sânge cu mine și nu am de gând să te ucid. Așa că, dacă vrei capătul Furtunii, ia-1... ca pe un dar din partea unui frate. Așa cum mi l-a dat Robert cândva, ți-l dăruiesc ție.

- Nu e cazul să mi-1 dăruiești. îmi aparține de drept. Oftând, Renly se întoarse în șa.

- Ce treabă am eu cu acest frate al meu, Brienne? îmi refuză piersica, îmi refuză castelul, mi-a ocolit până și nunta...

- Știm amândoi că nunta ta a fost o mascaradă. Cu un an în urmă unelteai să o faci pe fată una dintre târfele lui Robert.

- Cu un an în urmă plănuiam să o fac regina lui Robert, răspuse Renly, dar ce contează? Pe Robert l-a luat un mistreț, iar eu am luat-o pe Margaery. Ai fi încântat să afli că a venit la mine ca fecioară.

- În patul tău, are șanse să și moară așa.
- O, mă aștept să am un fiu de la ea în cel mult un an. Scuză-mă, câți fii ai tu, Stannis? O, da..., nici unul. Renly afișă un zâmbet nevinovat. Cât despre fiica ta, înțeleg. Dacă nevasta mea ar arăta ca a ta, mi-aș trimite și eu bufonul să se pună la dispoziția ei.

- Ajunge! răcni Stannis. N-am să accept să fiu batjocorit în față, mă auzi? N-am să accept!

Își scoase sabia din teacă. Oțelul sclipi ciudat de puternic în lumina palidă a soarelui, când roșu, când galben, când alb-strălucitor. Aerul tremura parcă în jurul ei, ca de la căldură. Calul lui Catelyn necheză și se dădu un pas înapoi, dar Brienne se așeză între cei doi frați, cu sabia în mână.

- Vără sabia în teacă! strigă la Stannis.

Cersei Lannister se sufocă de râs, gândi Catelyn obosită.

Stannis îndreptă vârful sabiei către fratele său.

- Nu sunt nemilos, tună cel care era un nemilos notoriu. Nici nu doresc să pătez
Aducătoarea de

Lumină cu sângele fratelui meu. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, îți acord această noapte să îți reconsideri atitudinea prostescă, Renly. Co-boară-ți flamurile și vino la mine înainte de răsăritul soarelui, și îți voi oferi Capătul Furtunii și vechiul tău scaun în consiliu și chiar te voi numi moștenitorul meu până ce se va naște fiul meu. Altfel, am să te distrug. Renly râse.

- Stannis, e o sabie foarte frumoasă, îți jur, dar cred că strălucirea ei ți-a stricat vederea. Privește peste câmpuri, frățioare. Vezi toate acele flamuri?
- Crezi că te vor face rege câteva bucăți de pânză?
- Săbiile clanului Tyrell mă vor face rege. Rowan, Tarly și Caron mă vor face rege, cu securea și cu ciocanul de război. Săgețile clanului Tarrish și lăncile clanurilor Penrose Fossoway, Cuy, Mullendore, Es-termont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Cas-well, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... Până și Casa Florent, frații și unchii propriei tale soții, ei mă vor face rege. Toată cavaleria sudului este cu mine, și asta este cea mai mică parte a puterii mele. Pedestrașii mei vin din urmă, o sută de mii de săbii, de lănci și sulite. Și tu mă vei distruge pe mine? Cu ce, mă rog? Cu șleahța aia neînsemnată pe care o văd îngrămădită sub zidurile castelului? Dacă aș zice că sunt cinci mii aș fi generos, lorzi ai peștilor, cavaleri ai cepei și mercenari. Jumătate dintre ei ar veni la mine înainte de-a începe bătălia. Ai mai puțin de patru sute de cai, așa îmi spun iscoadele - călăreți liberi în haine de piele fiartă, care nu ar rezista nici o clipă în fața lăncierilor cu armuri. Nu-mi pasă ce fel de luptător priceput te crezi, Stannis, oastea aia a ta nu va supraviețui primului atac al avangardei mele.
- Vom vedea, frate. O parte din lumina lumii parcă se stinse când Stannis își strecură sabia înapoi în teacă. In zori, vom vedea.
- Sper că noul tău zeu e milostiv, frățioare. Stannis râse zgomotos și se îndepărtă disprețuitor.
- Preoteasa roșie mai zăbovi un moment.
- Vezi de păcatele tale, Renly, zise ea întorcându-și calul.

Catelyn și Lordul Renly se întoarseră împreună la tabăra unde cei peste o mie de oșteni îi așteptau.

- A fost distractiv, chiar dacă nu foarte eficient, comentă el. Mă întreb de unde pot face rost de o sabie ca aceea. Ei bine, fără îndoială că Loras mi-o va dăruia după bătălie. Sunt mâhnit că a trebuit să se ajungă la asta.

- Ai un mod vesel de a fi mâhnit, zise Catelyn, a cărei suferință nu era prefăcută.

- Chiar așa? Renly ridică din umeri. Așa să fie. Mărturisesc, Stannis nu a fost niciodată fratele meu preferat. Crezi că povestea aceea a lui e adevărată? Dacă Joffrey este fiul Regicidului...

- ... atunci fratele tău este moștenitorul de drept. . - Cât timp este în viață, recunosc Renly. Deși

e o lege prostească, nu ești de acord? De ce fiul cel mare și nu fiul cel mai potrivit? Coroana mi s-ar potrivi mie, așa cum nu i s-a potrivit niciodată lui

Robert și cum nu i se va potrivi lui Stannis. Am în sânge menirea de a fi un rege mare, puternic și generos, inteligent, drept, înțelegător, credincios prietenilor și necruțător cu dușmanii, dar în același timp, capabil de iertare, răbdător...

- ... modest, adăugă Catelyn. Renly râse.

- Trebuie să-i îngădui unui rege să aibă unele defecte, doamna mea.

Catelyn se simțea foarte obosită. Tot efortul fusese în zadar. Frații Baratheon se vor îneca unul pe altul în sânge, în timp ce fiul său îi va înfrunța singur pe Lannisteri și nimic din ceea ce ar putea spune sau face ea nu va împiedica asta. E timpul să mă întorc la Riverrun, să închid

ochii tatălui meu, gândi ea. Cel puțin atâta pot să fac. Poate că sunt un mesager nepriceput, dar știu să jelesc cum se cuvine, zeii să mă apere.

Tabăra lor era bine amplasată pe o creastă stâncoasă care se întindea de la nord la sud. Era mult mai ordonată decât tabăra răsfirată de la Mander, deși doar pe jumătate atât de mare. Când a aflat despre asediul fratelui său asupra Capătului Furtunii, Renly și-a împărțit forțele, așa cum făcuse Robb la Gemeni. Marea masă de pedestrași o lăsase în urmă, la Podul Amar, cu tânăra lui regină, cu căruțele și carele, cu animalele de povară și cu toate mașinile de atac care-1 încurcau, în timp ce Renly însuși conducea cavalerii și mercenarii într-o năvală către sud.

Cât de mult semăna cu fratele său Robert, chiar și la asta... Numai că Robert îl avea mereu alături pe Eddard Stark, să-i tempereze îndrăzneala cu prudența sa. Cu siguranță, Ned l-ar fi convins pe Robert să-și aducă toate forțele, să-1 înconjoare pe Stannis și să-și asedieze asediatorii. Renly a refuzat această opțiune, în pripa sa năvalnică de a ajunge la o confruntare cu fratele său. Își îndepărtase liniile de aprovizionare, lăsase mâncarea și nutrețurile în urmă, cu toate căruțele, catării și boii. Trebuia să ajungă la luptă curând sau vor muri de foame.

Catelyn îl trimise pe Hal Molen să aibă grijă de cai, în timp ce ea îl însoți pe Renly înapoi la pavilionul regal din inima taberei. În spatele pereților de mătase verde, căpitanii și stegarii săi așteptau să audă vești despre tratative.

- Fratele meu nu s-a schimbat, le spuse tânărul lor rege, în timp ce Brienne îi desfăcu mantia și îi ridică de pe frunte coroana de aur și jad. Castelele și amabilitățile nu sunt pe placul lui, el vrea sânge. Ei bine, m-am hotărât să-i satisfac dorința.

- înălțimea Ta, nu văd să fie nevoie de nici o bătălie, interveni Lordul Mathis Rowan. Castelul e bine păzit și bine aprovizionat. Ser Cortnay Penrose este un comandant iscusit, iar până acum nu s-a construit o mașină de război care să poată sparge zidurile de la Capătul Furtunii. Lasă-1 pe Lordul Stannis să atace. Nu va avea nici o satisfacție și, în timp ce va sta zadarnic în frig și va muri de foame, noi vom ocupa Debarcaderul Regelui.

- Iar oamenii vor spune că m-am temut de Stannis?

- Doar nebunii vor spune asta, îl contrazise Lordul Mathis.

Renly se uită la ceilalți.

- Voi ce ziceți?

- Eu spun că Stannis e un pericol pentru tine, afirmă Lordul Randyll Tarly. Lasă-1 neînsângerat și nu va face decât să devină mai puternic, în timp ce luptele îți vor slăbi puterile. Lannisterii nu vor fi înfrânți într-o singură zi. Când vei termina cu ei, Lordul Stannis ar putea să fie la fel de puternic ca tine... sau mai puternic.

Alții i se alăturară în cor. Regele părea mulțumit.

- Ii vom înfrunta.

Am dat greș cu Robb, după cum am dat greș cu Ned, gândi Catelyn.

- Stăpâne, anunță ea. Dacă ești hotărât să lupți, misiunea mea în acest loc s-a sfârșit. Îți cer permisiunea să mă întorc la Riverrun.

- Nu o ai. Renly se așeză pe un scaun. Catelyn deveni bătoasă.

- Am sperat să te ajut să faci pace, stăpâne. Nu te voi ajuta să faci război.

Renly ridică din umeri.

- îndrăznesc să spun că vom învinge și fără cei douăzeci și cinci ai tăi, doamna mea. Nu am de gând să te pun să iei parte la bătălie, ci doar s-o privești!

- Am fost la Pădurea Șoaptelor, stăpâne. Am văzut destul măcel. Am venit aici ca mesager...

- Și ca mesager vei pleca, zise Renly, dar mai înțeleaptă decât ai venit. Vei vedea cu ochii tăi ce pătesc răzvrățiții, pentru ca fiul tău să poată auzi din gura ta. Nu te teme, te vom proteja. Se întoarse pentru a da ordine. Lord Mathis, tu vei conduce centrul dispozitivului principal de luptă. Bryce, tu vei avea flancul stâng. Flancul drept e al meu. Lord Ester-mont, tu vei conduce rezerva.

- Nu te voi dezamăgi, înălțimea Ta, răspunse Lordul Estermont.

Lordul Mathis Rowan luă cuvântul:

- Cine va avea avangarda?

- înălțimea Ta, zise Jon Fossoway, îți cer această onoare.

- Cere tot ce vrei, zise Ser Guyard cel verde, de drept trebuie să fie unul dintre cei șapte cel care dă prima lovitură.

- E nevoie de mai mult decât de o mantie frumoasă ca să ataci un zid de apărare, îi anunță Randyll Tarly. Conduceam avangarda lui Mace Tyrell pe vremea când tu, Guyard, erai încă la țâța mamei.

Un strigăt de protest umplu pavilionul, în timp ce alți bărbați își prezentau zgomotos pretențiile. Cavalerii verii, gândi Catelyn. Renly ridică o mână.

- Destul, lorzii mei. Dacă aş avea o duzină de avangarde ar avea fiecare dintre voi câte una, dar cea mai mare glorie aparţine de drept celui mai mare cavaler. Aşa că Ser Loras va da prima lovitură.

- Bucuros, înălţimea Ta. Cavalerul Florilor înge-nunche înaintea regelui. Dă-mi binecuvântarea ta şi un cavaler să meargă alături de mine, cu stindardul tău. Lasă cerbul şi trandafirul să meargă la luptă umăr lângă umăr.

Renly privi împrejur.

- Brienne.

- înălţimea Ta? Era îmbrăcată încă în armura ei de oţel albastru, dar îşi scosese coiful. Era foarte cald în cortul aglomerat şi părul ei moale, galben, îi era lipit de transpiraţie de faţa lătăreaţă. Locul meu e alături de tine, am jurat să fiu scutul tău...

- Una din şapte, îi reaminti regele. Nu te teme, patru dintre camarazii noştri vor fi cu mine în luptă.

Brienne căzu în genunchi.

- Dacă trebuie să mă despart de înălţimea Ta, fă-mi onoarea să te pregătesc pentru bătălie.

Catelyn auzi pe cineva râzând pe înfundate în spatele ei. Il iubeşte, biata de ea, se gândi ea cu tristeţe. S-ar juca de-a scutierul numai ca să-l atingă şi nu-i pasă ce părere vor avea despre ea.

- Se acceptă, zise Renly. Acum lăsaţi-mă, toţi. Chiar şi regii trebuie să se odihnească înainte de luptă.

- Stăpâne, zise Catelyn, în ultimul sat prin care am trecut era un mic sept. Dacă nu-mi permiţi să plec de la Riverrun, dă-mi voie să merg acolo şi să mă rog.

- Cum dorești. Ser Robar, dă-i Doamnei Stark o escortă de nădejde până la acest sept... dar vezi să se întoarcă la noi până în zori.

- Ai face bine să te rogi și tu, zise Catelyn.

- Pentru victorie?

- Pentru înțelepciune. Renly râse.

- Loras, stai și ajută-mă să mă rog. A trecut atâta timp, încât aproape am uitat cum s-o fac.

Cât despre ceilalți, vreau ca fiecare om să fie la locul lui la primii zori, călare, cu armuri și înarmați. Li vom oferi lui Stannis o dimineață pe care n-o va uita prea curând.

Se lăsa asfințitul când Catelyn părăsi pavilionul. Ser Robar Royce o urmă. Il cunoștea vag - unul dintre fiii lui Bronze Yohn, un bărbat atrăgător, într-un fel necizelat, un luptător de turnir cu un anumit renume. Renly îi dăruise o nouă mantie-curcubeu și o armură de un roșu sângerieu și îl primise în rândul celor șapte.

- Ești departe de Vale, ser? îl întrebă.

- Tu ești departe de Winterfell, doamna mea?

- Pe mine știi ce m-a adus aici, dar tu de ce ai venit? Aceasta nu este lupta ta, nu mai mult decât este a mea.

- Mi-am însușit-o atunci când l-am făcut pe Renly regele meu.

- Cei din clanul Royce sunt stegari ai Casei Arryn.

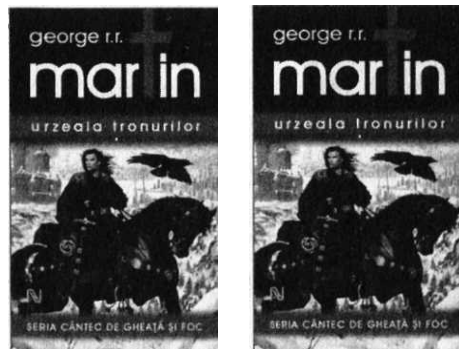
- Nobilul meu tată îi datorează supunere Doamnei Lysa, la fel și urmașului ei. Un al doilea fiu trebuie să găsească glorie acolo unde poate. Ser Robar ridică din umeri. Omul se satură de turniruri.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani, gândi Catelyn, era de-o seamă cu regele lui... Dar regele ei, Robb al ei, avea mai multă înțelepciune la cincisprezece ani decât dobândise vreodată acest tânăr. Sau cel puțin așa spera.

În colțișorul de tabără al lui Catelyn, Shadd tăia morcovi într-un ceaun, Hal Mollen juca zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Winterfell, iar Lucas Black-wood își ascuțea pumnalul.

- Lady Stark, zise Lucas când o văzu. Mollen spune că dimineață va fi bătălie.
- Hal are dreptate, răspunse ea. Și o gură slobodă, se pare.
- Luptăm sau fugim?
- Ne rugăm, Lucas, îi răspunse ea. Ne rugăm.

George R.R. Martin
URZEALA TRONURILOR
Premiul Locus 1997
traducere din limba engleză de Silviu Genescu

„Romanul care marchează fără doar și poate începutul detronării lui Tolkien: Urzeala tronurilor.”

Newsweek

„în mod categoric, Cântec de gheață și foc va ajunge cea mai bună saga fantasy scrisă vreodată. Subiectul nu e dificil de înțeles, dar încercarea de a-l rezuma ar fi realmente nebunească: o complexă intrigă politică și dinastii rivale, iubiri, trădări, sfetnici răuvoitori, regi

incapabili, cavaleri, castele, codri de nepătruns, un gigantic zid de apărare împotriva unor forțe neștiute, barbari și dragoni demult dispăruți. Iar stilul nu are nimic din bucolicul lui Tolkien."

New York Times Book Review

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚA ȘI FOC

Tărâmul uitat al luptei și răzbunării, al vrăjitoriei și războiului. O poveste în care fecioarele se aliază cu nebunii, frații completează unul împotriva celuilalt, iar morții se ridică pentru a întuneca pământul. Într-un climat al incestului și al fratricidului, al alchimiei și al crimei, prețul gloriei va fi măsurat în sânge și va fi plătit celor mai cruzi învingători.

Premiul Locus

„Magie neagră, intrigă politică și multă vărsare de sânge – o saga titanică: G.R.R. Martin. Un festin al literaturii fantasy care va satisface orice apetit.”

Publisher's Weekly

„Seria *Cântec de gheață și foc*, capodopera modernă a genului fantasy: magie, mister, intrigă, iubire și aventură, într-o lume deosebită de tot ceea ce știam până acum.”

Booklist